

Síla Jorinu

Jan Kotalík

www.jadropudla.cz

Kapitola první

Když vyšeš střelu, započneš její cestu. Co se stane pak, závisí jen na tom, jak jsi ji vystřelil.

-Herdol, mistr kušař

Máloco se vyrovná chvíli strávené v lese.

Větvičky mi praskají pod nohama, vzduch je příjemně vlhký a všude vládne krásné ticho.

Tak jsem se zhluboka nadechl. Pak jsem jako mnohokrát předtím potěžkal svou kuši a zkontroloval svou výbavu.

Šipky v pořádku, švy na kožené zbroji spolehlivě drží. Jak by ne, vždyť to všechno stvořil jeden z mnoha potomků mistra Herdola. To on oživil střeleckou tradici nás, Jorinců. A tak stvořil střelce z Jorinu, armádní zabijáky.

Můj zrak ještě na vteřinku spočinul na mé kuši.

Rovněž mistrovská práce. Pečlivě vyvážená, zručně zpracované bukové dřevo, slitina matné oceli, krátká podpěra na rameno.

Je nádherná.

Můj osobní rituál již proběhl. Jsem připraven.

Davilan, můj učitel a nyní spolubojovník na mne jemně pokývl hlavou.

„Pojď Regi. Přišel náš čas.“

Vydali jsme se plíživým krokem skrz les. V hlavě jsem si ještě naposledy připomněl plán. Nepřátelský vůdce se má sejít se správcem místní provincie. Ten na něj bude čekat na mýtině se svou ochrankou. Právě ten správce je náš cíl. O vůdce se postarají jiní. Davilan zastřelí cíl, já zlikviduji nejsilnějšího z ochranky. Pak se ztratíme.

Mýtina již byla na dohled. Potichu jsme se blížili hustým a nepřehledným terénem. Pak jsme se vleže doplazili k okraji rozlehlé mýtiny. Náš terč tam už stál a my ho jen skrytě pozorovali z kapradí. Obsadili jsme si každý jednu vyvýšeninu v husté trávě. Ležel jsem asi deset kroků od svého společníka.

Správce netrpělivě postával a čekal. Jeho ochranka byla složená z pěti vojáků a jednoho čaroděje, který stál po jeho levici.

Šest členů. Zvědové jsou přesní.

Zespoda své kuše jsem vyklopal šíp a zaryl jej do země. Natáhl jsem svou zbraň.

Ani nevrzla.

Ostatně jako vždy.

Další oběť. Správce nemá šanci, ani tu nejmenší. Levou rukou jsem uchopil šipku a vložil ji do drážky. Se smrtící přesností jsem namířil na čarodějovo srdce.

Mám jeho život v rukou. Zabít toho správného člověka je občas nutné. Proto jsme tady a proto vykonáváme své umění.

Dal jsem Davilanovi znamení, že jsem připraven. Poté se můj zrak zabodl do čaroděje a můj prst se vznášel nad spouští.

Davilan zamířil na správce. Bude střílet první, já musím hned po něm.

Byl krásný den a v lese nad mýtinou se skláněly listy, stíny stromů tvořily na zemi zajímavé obrazce, vzduch voněl po pryskyřici a okolo se zelenala vysoká tráva.

Ta tráva ukryvala dva střelce.

Nás, dva schopné jorinské střelce, o kterých nikdo nemá ani tušení. Slunce mi zářilo na tvář jasným a teplým světlem.

Možná až moc jasným.

Na světě jsou často lidé, kteří mají ostřejší zrak než jiní. Nedává jim to velkou společenskou výhodu, ale umožňuje jim lepší výkony v povolání. Stávají se z nich stavitelé, zedníci, tesaři a truhláři jako z ostatních lidí. Takoví lidé jsou všude.

Jistě, i v armádě.

Náhle jeden z pěšáků pevněji sevřel svůj meč a vytřeštil oči směrem k místu, kde tráva ukryvala mého spolubojovníka. Drobné škubnutí vojákovy těla cinklo zbrojí.

Čaroděj reagoval velmi rychle. Jen těkl očima.

V okamžiku se otočil a máchl rukou.

Z dlaně mu vyšlehly plameny jasného ohně a jejich žár v mžiku spálil kus lesa. Koutkem oka jsem spatřil svého učitele, zbroceného potem a s popálenou kůží.

Zatímco však žár směřoval k okraji mýtiny, Davilanova šipka neomylně letěla k jejímu středu. Zasáhla správce do hrudi a ten se svalil na zem. Sice mě čarodějova rychlost zaskočila, ale i do jeho hrudníku se vzápětí ponořila střela. Mrštně jsem se zvedl a započal svůj úprk. Davilan se sice také zvedl, ale popáleniny mu zabránily v rychlém běhu.

Správcova garda se vyřítla směrem k nám. Přesto můj učitel uběhl už slušný kus cesty. Viděl, jak se s kuší otáčím a chystám se k jejímu nabití.

„Běž!“ zakřičel a tasil meč.

Poslechl jsem ho, byl jsem zvyklý ho poslouchat. Nikdy jsem neměl potřebu hrát si na hrdinu. Jsem zabiják.

Utíkal jsem, co mi síly stačily. Byl bych jistě rychlejší než vojáci, kdybych neměl tu smůlu a okolo právě nešla hlídka.

Zastavil jsem.

Srdce se mi sevřelo.

Mají mě v kleštích. Hlídka zaslechla hluk boje.

Nemeškal jsem a vyšvihl se na hustě zelenou olši. Snad mě její listí skryje před zraky nepřítele. Ještě jsem viděl, jak Davilan padá k zemi a skrápí ji svou krví.

Smrt mečem.

Byl jsem bez sebe vzteky, ale nemohl jsem nic dělat. Byl obětí, běžnou ztrátou v akci. Takový je život v boji.

Splnili jsme úkol, to je hlavní.

Správce leží bez života na zemi i se svým čarodějem. Jeden ze střelců je ale mrtev a druhý jen doufá, že ho vojáci přestanou hledat dříve, než ho objeví.

Náš velitel však bude spokojen. Nepřítel má o stěžejní osobu méně a on pak vyhraje nadcházející bitvu.

Přijde další krev. Generál říká, že ta krev osvobozuje kraje.

Nevím, možná má pravdu, ale lidu to na blahobytu zas tolik nepřidá. To záleží na tom či onom kraji. Tyranští vládcí jsou svrženi stejně jako ti lepší, kteří se o život svého lidu zajímají.

Ale mně je to vlastně jedno.

Tato bitva bude nejspíš poslední. Když vyhraje, dostaneme se až k hranicím se zeměmi plnými barbarů, na nichž vybudujeme silnou obranu a ukončíme tak tohle tažení. Prý.

Já si nemyslím, že má v tomhle generál pravdu. Bitev bude ještě dost, tohle je velké území. Jenže to je jeho věc.

Pod stromem dupaly kroky stráže a hlídky, avšak o mou osobu ani pohledem nezavadili. Po chvíli se mi podařilo skrze listí zjistit, že mi cestu neodřízla hlídka, ale stráž onoho velitele armády nepřátel, se kterým se měl správce setkat.

Jejich značky na ramenou hovořily jasně.

Takže přepad ze zálohy zřejmě nevyšel. Naši chlapci teď někde leží tváří k zemi. Přece jenom měli raději poslat střelce.

„Přepad jsme vypekli, teď ještě najít toho druhého Jorince. Díky příteli, ukážu ti svou štědrost a vděk.“ ozval se hlas, který prořízl rytmický dupot hledající stráže.

Patřil právě nepřátelskému veliteli. Viděl jsem, jak se opřel o můj strom. Přímo pode mnou, mohl by se jen mrknout trochu vzhůru a spatřit mne.

Tenhle drobný šok však nebyl tím nejhorším, co mě měl v nejbližší době potkat. Více na mne zapůsobila osoba, které byla adresována jeho věta.

Breledin Gran. Jeden z našich zvědů, vycvičených k mistrovství ve lsti. Je jedním z těch novějších, ale schopnostmi dosahuje i k těm zkušenějším. A můj velice dobrý kamarád, který mi byl vždycky velmi blízký. Myslel jsem

si, že jsme dobří přátelé, neboť jsme měli hodně společného. I on byl vždy mlčenlivý a zamyšlený, společnost kolem sebe příliš nesnesl a než aby propíjel v krčmě žold, raději zdokonaloval své schopnosti.

Často jsem se cvičil s ním, mnoho jsem se od něj naučil a on ode mne též.

Tehdy jsem nevěděl, co je jeho podstatnou odlišností ode mne.

Já jsem vždy, za každých okolností, za každé horké chvíle, celým svým srdcem věrný a loajální. Jsem k tomu cvičen a i má povaha je taková.

Jsem střelec z Jorinu.

On ale není. Lstivý zvěd, tak by se mohl popsat. Nic víc, nic míň. Můj nyní již bývalý přítel Breledin stál pode mnou a usmíval se na nepřítele.

Bublala ve mně snad všechna zloba, kterou jsem kdy měl, ruce měly chuť zamířit opět nabitou kuší. Otázkou však zůstalo, do koho by se zabodla má šipka.

Ovšem já nepatřím k těm, co se neumějí ovládat. Raději jsem čekal co bude dál a dopřipravil se na vzniklou situaci. Pokud mne stráž objeví, budu moci ihned střílet. Mezitím pokračoval rozhovor pod mým přechodným útočištěm.

„S tím jsem počítal, můj pane.“ zaslechl jsem Breledinův hluboký hlas. Ano, ten samý hlas, se kterým jsem se smál, radil se a žil.

„S čím?“ řekl velitel melodicky.

„Mám na mysli vaši štědrost.“

„Ach tak. Připravenost je vždy dobrá. Nuže Grane, pomohl jste mi. Upozornil jste mne na přepad, který by znamenal mou jistou smrt. Správce jsme sice nezachránili, ale to není způsobeno vaší chybou. Řekl jste mi všechny informace, co jste věděl a o kterých bych nikdy nemohl prohlásit, že by jich bylo málo. Ani nebyly neužitečné. Kvůli mně jste dokonce dezertoval z Jeth-Rovské armády, i když nepochybuji, že to nebylo kvůli mé osobě, nýbrž kvůli penězům, kterými oplývám. A nyní, když mi již k ničemu nejste, přišel čas odměnit vás. Dobře, že jste na to připraven.“

S těmi slovy vykoukla z Breledinova břicha špička čepele, patřící osobnímu strážci. Probodl ho jako krysou.

Zrádce. No jo, to je zajímavé slovo.

Z-r-á-d-c-e.

Jen kvůli těm třpytivým kolečkům válejícím se dole v trávě. Vysypaly se mu z měšce a teď ležely vedle jeho mrtvoly. Hrdý vládce se pro ně nesklonil, co je mu přece po pár zlatých. Raději si nacpal dýmku a chystal se k jejímu zapálení.

Byl viditelně dost bohatý. V mosazné krabičce pod honosnými šaty totiž nosil sirné tyčinky – předměty, jejichž výroba vyžaduje zvláštní umění a špatně dostupné suroviny.

„Nikde jsme ho nenašli, pane Wizlwone. Kdyby tu někde byl, věděli bychom o něm.“ oznámil mu jeden z jeho mužů. Ani on se v přítomnosti Wizlwona neodvážil ohnout se pro peníze. Ležely jen tak na zemi, vedle těla mého bývalého kamaráda.

Wizlwon znechuceně odhodil tyčinku na zem, aniž by ji použil, a schoval dýmku. Pousmál jsem se nad tou ironií. Člověk, jehož únik mu takhle zkazil náladu, sedí na větvi necelých pět žerdí nad ním.

Já. Jorinský střelec, který teď půjde do tábora a oznámí veliteli několik špatných zpráv.

„Dobrá, vrátíme se a pak začne boj, máme výhodu lehkého překvapení. Zřejmě se mnou nepočítají, ale Jeth-Rovci jsou vždy připravení.“ pravil Wizlwon a společně se svými vojáky odešel.

Měl jsem štěstí, že za celou dobu nikoho pod stromem nenapadlo podívat se nad sebe. Obětoval jsem chvíli času a počkal, až hlasy strážných pohltnou les. Pak jsem s opatrností a jistou nohou slezl ze stromu.

Rozhlédl jsem se.

Uklidněn, ale stále ostražitý jsem otočil Breledina na záda. Prohledal jsem jeho věci, na onom světě potřebovat nebude. Několik zlaťáků, dýka, paklíče, kus chleba, prázdná lahvička a malá jednoruční kuše. Z okolí jsem ještě sebral sirnou tyčinku a vysypané zlaťáky. Už jsem se otáčel a chtěl jít pryč, ale zarazil jsem se.

Pohlédl jsem do jeho tváře.

Bledá, mrtvá. Avšak její výraz byl překvapený, rty pootevřené, oči vytřeštěné. Opět jsem v něm viděl svého kamaráda z armády. Sklonil jsem se k němu a sundal z jeho krku bílý šátek, který už stačil nasáknout slušné množství krve.

Zarazil jsem se. Ten šátek jsem znal.

Vyprávěl mi o něm.

„Tenhle šátek mi darovala moje holka. Ty vlastně víš, která. Tam v horách, na severu. Deliona. Hezký jméno, co? Nekoukej na mě takhle Regi, radši si uvědom, že ty jsi mi natolik blízký, abych ti to řekl. Kamaráde, ta má oči jak dvě hluboký studně, člověk se v nich hned utopí. Vlasy jako kouzelné hedvábí, ale ani to se jim nevyrovná. A ta dušička, Regi, to je něco. V životě jsem si s nikým tak nerozuměl.“

Pamatoval jsem si to, jakoby to bylo dnes.

Přepadl mne smutek. Možná mi zvlhly oči, ale to byla jen chvilková slabost.

Šelest v křoví mě vrátil do skutečného světa.

Škubl jsem sebou.

Jen zajíc.

Pořád jsem se vracel k té vzpomínce na Breledina. Oné noci, kdy mi vyprávěl o své vyvolené, jsem se o něm dověděl něco nového. A to že Breledin je nezvyklý romantik. Rozpřahoval rukama, oči se mu leskly a jeho hlas se jemně chvěl.

„Ne,“ říkal mi, „to mě naučil jeden dávný přítel mého otce, když jsem byl ještě dítě. Má výbornou ženu a on je tím romantikem, o kterém mluvíš. Od té doby, od otcovy smrti a počátku mé kariéry, jsem ho patnáct let neviděl. Ale naposled se měl jako král. Malý dům poblíž lesa, kde zurčí potok a běhají malé děti. Je to v nějaký větší vesnici v Haridu, jakoby odtržené od zbytku světa. Do lesa se chodí lovit zvěř, na záhon pěstovat zelenina. Jednoho dne se tam také usadím.“

Vzpomínal jsem na dobu, kdy ještě byl mým přítelem. Napadlo mě, že snad mohl být donucený zradit, ale tuhle myšlenku jsem zapudil.

Ale prostě se mi nechtělo věřit, že by nás Breledin zradil jen z obyčejné touhy po bohatství. Složil jsem šátek do jedné z kapes své zbroje.

Znovu jsem se vytrhl ze zamyšlení a tentokrát jsem do něj už zpětně neupadl.

Sklonil jsem se nad Davilanem. Popřál jsem jeho duši několik vteřin ticha a několik vzpomínek. Zatlačil jsem oči jeho mrtvole a zadíval se na jeho Přívěšek Jorinců.

Vtiskl jsem mu ho do ruky a sevřel ho jeho prsty. Duchové Jorinu budou provázet jeho duši a mnoho hrdinů pozná, jakým za života byl.

Možná ho i přijmou mezi sebe. Potom jsem znehodnotil jeho kuši a položil ji vedle něj. Nikdo ji už nepoužije.

Pak jsem mu odepnul plášť. Byl sice cestovní, ale vždycky ho nosil i do akce. Jeho tmavá, skoro až černá zeleň ho slušně ukrývala, navíc měl dobrý střih, takže nepřekážel žádné činnosti. Byl dost dlouhý, aby člověka zakryl, ale zároveň dost krátký, aby se nepletl do činnosti nohou. Kapuce se hodila v dešti i na skrytí identity.

Navlékl jsem si ho. Davilanovi už zima nebude.

V jeho malém vaku na zádech jsem našel sadu tětiv do kuše, ty by se mohly moc hodit. Navíc jsem zjistil, že u sebe tahal ještě křesadlo s troudem, univerzální kartáček na čištění zbraně, brousek, mazadlo a několik náhradních dílů ke kuši. Vzal jsem i provázky, řemínky, kousíčky drátu a ostatní drobnosti. Měl toho vždycky plné kapsy.

Takový byl puntičkář. Ještě jsem si vzal šipky z jeho pouzdra na šipky. Jorinci mu říkají kšanda a nosí se po paží na boku.

Davilan měl vždycky dost šipek. Spousta obyčejných, kvalitních a dokonce i tupých, na které nerad vzpomínám, neboť tenhle typ šipek si při mém výcviku nabil do lehké tětivy a trestal mne jimi. Dokázaly člověku i zlomit nohu, ale se slabou tětivou dělaly jen v modřiny. Modřiny, které mi

vydržely celé týdny. Našel jsem u něj dokonce i sadu neobvyklých šipek – zápalné, jedové, průrazné, jehlové, signální, křečovky a ještě pár dalších. Přeskládal jsem si všechny do svého pouzdra, sotva se tam vešly.

Koukl jsem ještě na kšandu mého učitele a zarazil se. Byla lehce vyboulená, jako by se v ní skrývala ještě jedna šipka. Přišlo mi to divné, všechny kapsy jsem přeci vyprázdnil...

Ale Davilan by přece...

Ne, to ne, nebo že by...

Sáhl jsem do kapsy zajištěné z vnitřní strany pouzdra malým mosazným knoflíkem. Lehce cvakl, když jsem ho otevřel.

Jemně se mi klepaly ruce, ale i přesto jsem ji nahmátl a vytáhl na světlo. Byla to ona.

Nevěděl jsem, že ji Davilan má.

Temně zářila v matném světle. Samotné její odlesky působily hroživě.

Byla chladná. Velmi chladná. Nikdy jsem takovou ještě neviděl, ale mezi střelci o nich kolovaly mnohé pověsti, které jsem rád slýchal jako mladík v kruhu okolo ohně. Říkalo se, že vyšší šarže a mnozí veteráni vědí cosi o pravdivosti pověstí.

Mnoho Jorinců bylo skálopevně přesvědčeno, že je veteráni mohou za poplatek fasovat jednou za desetiletí.

Dělalo se to ale tak zřídka, že to většina lidí považovala za povídačku. Navíc jistě bylo obtížné najít někoho, kdo je umí vyrobit. Ani v Jorinu se neužívaly valně, takže byla existence těchto šipek zahalena mlhou.

Já byl kdysi jedním z mála mladších, kterým veterán tuhle mlhu rozfoukal a potvrdil pravdivost mýtů. Dokonce jsem věděl, že pouzdra veteránů mají vzadu kapsu, do které tato šipka patří a ve které je sotva znát, že tam je, i když jsou vyndané všechny ostatní šipky.

Nikdy jsem si to neověřoval, ale jednou mě přemohla zvědavost a do kapsičky se podíval. Přesto jsem nevěděl, jak šipka vypadá, neboť kapsa byla prázdná. V tu dobu ji tedy Davilan ještě neměl. Nebylo to tak dlouho. Přibližně...dvě léta. Teď už jsem také veterán, jelikož můj výcvik skončil před několika měsíci.

Avšak nyní jsem ji držel v ruce. Na šipku vážila dost.

Je to zvláštní.

Je to síla, je to moc, je to...umění.

Hrot nebyl vidět.

Letky byly výborně vyladěné. Vpředu šipky lebka z chladného, černého kovu.

Leskl se méně než ostatní kovy, téměř neznatelně. Na temeni měla lebka cosi, co vypadalo jako čapka a mezi zuby svírala kuličku. Obojí mosazné.

Čapka se dala určitým pohybem sundat a pokud člověk vyndal kuličku z čelistí, mohl ústa zavřít. Z místa, kde byla čepička, pak vyjela nepříliš velká špice.

Nebyla obyčejným hrotem. Stačí, aby se dostala jen malinký kousek pod kůži. Když se tak stane, vypustí se z ní jed stejně tajemný, jako strašlivý.

Jenže není to jed jako ostatní, samotný hrot není ničím napuštěn. Ten hrot samotný je jed. Zvláštní hmota připomínající litinu, nebo pevně seškvařené saze, která reaguje s krví, zasyčí a začne se rozpouštět. Tak se její část dostane do těla.

Jak to dělá, to snad ví jen její tvůrci, ale pozdější fáze mi je známa. Oběť nezemře ihned po zásahu, ale, jak popisují jorinští básníci: „Tři dny, tři noci trpí zasažený, však již by bylo lepší být mrtvý, zatracený. Návratu již není, ale ani ukrácení.“

Napsal to Elidon Fino, zvaný Skvost, největší z žijících básnických legend Jorinu. Jedna z věcí, kterou nikdy nepochopím. Jeho verše mi zní jako kdyby je skládala dementní stařena.

Ale měl asi pravdu. Bolesti oběti jsou prý jako nekonečné, ale šipka, nazývaná Starým jazykem *S'horeda trode*, neboli *Strašná pomsta*, nemá svůj název nadarmo. Nejen, že způsobí tuto bolest, navíc ještě posílí jednu věc, říkají jí „pud sebezáchovy“, což znamená, že má zasažený nepřekonatelný problém. Navzdory šíleným křechům se bude bránit jakémukoli pokusu sáhnout si na život. Dokonce se v tom i horečně snaží zabránit někomu jinému. Při téhle snaze se ani na chvíli nezbaví snad všech bolestí světa, po celé tři dny, po kterých je jeho duše vyrvána z těla, místo aby jej klidně opustila. A na to stačí jen trocha uvolněného prášku v krvi.

Tahle šipka se však nestřílí jen tak někam. Už při výrobě mají určený cíl.

Takže i na téhle musí být jméno...

Mé ruce otočily *Strašnou pomstu*. Tam vyryto v kovu jedině, osamělé jméno: GROASH z RELIDIA.

Groash, Groash...

Redilius! Ovšem, tahle slova, slyšel jsem je, samozřejmě, ale kde?

Ha, už to mám snad...

Stan...

Davilan...

„Ale ano, jdu taky. Už jsem připraven. Nemůžu se dočkat, až mu ji pošlu! Zítřka, hned po akci, půjdem na sever...“

Davilan! Ale s kým to u všech tětív mluvil? Možná jsem se měl včera zastavit a poslouchat u stanu, ale zrovna jsem něco vyřizoval. Davilan každopádně chtěl odejít.

Pohlédl jsem na jeho zkrvavené tělo.

Ležel nehnutě. Včera nevěděl, že se své střelby na Groashe nedožije.
Střela. *S'horeda trode*.

Davilan ho chtěl dostat a už se mu to nepodařilo. A teď tu šipku držím já a jestli si chci zachovat svou čest, dokončím úkol, který si můj mistr zadal.

Já, Regil z Kloninu, přísahám, že zabiju toho grázla touhle šipkou, ať to stojí, co to stojí! Na severu, v Relidiu! Svou výstroj už mám splacenou, jen řeknu generálu Braceovi. Rád mě pustí, on tyhle věci vždycky chápe.

Ještě bych rád zjistil, proč ta šipka existuje. Myslím, že se to dozvím.

Ale teď dost, už jsem ztratil dost času. Pohlédl jsem na dvě těla mých spolubojovníků. Takhle je tu nemůžu nechat, ale na pohřbívání mám moc málo času. Jen krátký pohled po lese mi vyřešil tenhle problém.

Po vyvráceném smrku zbyla jáma, ale kmen už nějaký dřevorubec odvezl. Hodil jsem tedy oba mrtvé dolů a popřál jim chvíli ticha. Pak jsem začal spěchat pryč.

Běžel jsem k našemu ležení. Neohlížel jsem se, pozbyl jsem opatrnosti.

Věděl jsem, že teď jde o čas.

Bitva už určitě dávno začala a pravděpodobně nepotrvá celý den. Ovšem od lesa uvidím dobře na obě bojující strany a budu moci dobře odstřelovat nepřátelské důstojníky.

Cítil jsem, že se bude dít něco zvláštního.

Něco nepřilíš snadného.

Po chvíli se mi podařilo doběhnout k okraji lesa. Vynořil jsem se do světla, ale netušil jsem, jaký obraz se mi naskytne když zamřourám.

Bylo jich moc.

Přilíš velká síla stála proti nám. Pět na jednoho, možná víc.

Chytil jsem se dlaní za hlavu.

Zvědové očividně selhali. Úplně.

Jen doufám, že alespoň v tomhle nemá prsty také Breledin. To, co jsem pozoroval, nebylo nic jiného než jasně prohraný střet. Na bitevním poli se povalovalo mnoho těl s barvami červené. Barva Jeth-Rovských vojáků.

Barva těch našich.

I oranžová barva nepřátel se mísila s jejich těly. I jich padlo mnoho. Ale naši viditelně podlehli přesile.

Nemohl jsem se podívat na jediné místo, abych nespátřil množství mrtvých a raněných, kteří jen s několika pomalými pohyby odcházeli se světa.

Krev se již vsakovala do země, okolo se šikovali mrchožrouti.

Obě strany byly značně oslabené. Jen pouhý zlomek původního počtu Jeth-Rovců stál na nohou.

Jen zbytky oddílů vrasetů ustupovaly.

Také několik desítek draxů, před nimi lukostřelci a střelci z kuší. Mezi jejich hlavami projížděli i jezdcí. Po chvíli jsem zahlédl generála, jak udílí rozkazy k ústupu.

Zařval na kohortu dračích příleb.

Tito elitní vojáci okamžitě uposlechli a otočili se vstříc nepřátelům, co je pronásledovali. Napřáhli svá dlouhá kopí proti jejich koním a tak spečetili jejich osud.

Jorince jsem žádného nespatriil. Buď jsou mrtví, nebo pozorují vše z úkrytu. Stejně jako já vědí, že nemohou nic dělat.

Určitě to přežili. Alespoň doufám.

Když vojáci odklopýtali dál, odkryl se skutečný rozsah bitvy. Mrtvá těla byla rozeseta po celé louce. Tisíce těl ležely na zemi, nebyl slyšet ani nářek raněných.

Nikdo již raněn nebyl. Každý, kdo neměl dost sil, tady nakonec zemřel. Na vysílení, na zoufalství nebo pod kopyty pronásledujících jezdců.

Strašlivé.

Nepřátelská jízda se již neodvažovala vyjet a raději se stáhla.

Věděl jsem, že to ještě není konec.

Armáda Wizlwasu se seskupí, rychle doplní několik oddílů a pak bude pronásledovat invazivní armádu.

Armádu, k níž patřím. Těžký život dobyvatele.

V tu chvíli mi blesklo hlavou, že nepřátelé vědí o jorinských střelcích. Wizlwon o nás mluvil a vypadal jistě.

Bude vědět, že ho můžeme ohrozit.

Bude vědět o našich schopnostech a půjde po nás.

Můžeme se odpojit a číhat. A i to dobře ví.

To znamená hodně hlídek ve městech, na cestách. Všude.

Porovnal jsem si zbroj a pohlédl na nebe.

Má služba je nejspíš u konce. Ale stále jsem ještě zavázán tradicí.

Takže půjdu a splním cíl mého učitele.

Šel jsem několik dní.

Dál a dál, na sever, lehce k východu, kam mě nohy nesly.

Všechny myšlenky se mi míchaly v hlavě, myslel jsem na Breledina, na Jeth-Rov, na Davilana a na cíl mé cesty – Relidius.

Šel jsem po cestě lesem, své kroky nevnímaje. Snažil jsem se rozpomenout, které město je odsud nejbližší. Název není tak důležitý.

Každá cesta však někam vede a stopy kol povozů značí větší pohyb.

Moment, vlastně ano. Obořivec, to je to jméno.

Tu jsem se probudil ze svého uvažování.

Ke stezkám, po kterých jezdí obchodníci, neodmyslitelně patří i zloději, lapkové a loupežníci.

Proto jsem sešel z cesty.

To mi umožní se jim jakž takž vyhnout. Avšak již za chvíli jsem uslyšel od cesty slabý křik. Patřil nejspíš nějakému kupci. Chvíli mi to bylo jedno, ale zvědavost mě ponoukla, abych toho byl svědkem.

Ten úsek cesty byl ideální k přepadu. Vedl kotlinou, vymletou od vody, takže cokoli za okrajem cesty bylo skryto zraku cestovatelů.

Naskytl se mi zajímavý pohled. Bandité přepadli skupinku venkovanů, kteří nejspíš hledali lepší život ve městě.

Nic neměli, jen vozka by mohl být o něco majetnější. Právě jeho nyní donutili slézt.

„Říkám, že mám jen těch pár stříbrňáků, teď mi dejte pokoj!“ vyhrkl a nervózně se snažil odejít.

„Hehehe, dobře! Věčný pokoj ti přeju!“ odpověděl posměšně jeden z lapků.

Vzápětí ho začal zbavovat života tím nejbolestivějším způsobem, který znal.

Neozbrojeného civilistu, neschopného se bránit. V tom není žádné umění.

Ostatní se ale chystali vrhnout na ubožáky, kteří nevlastnili nic než sami sebe. Jejich velitel je zadržel a zvolal cosi o zábavnějších způsobech.

„Kdo z vás vyhraje a zbyde sám, dostane všechny tydle prachy a my ho propustíme.“ konstatoval.

Za ďábelského smíchu a křenění vytvořili ostatní kruh, jen někteří hlídali zbytek vězňů. Bylo mi jasné, co měl na mysli.

Zápas na život a na smrt mezi zajatci.

Oni to možná netušili. Ty peníze jim samozřejmě nedají, a život možná také ne.

Jenže já jsem nebyl schopen tomu přihlížet.

Jednou jsem tady.

V rukou třímám zbraň, se kterou umím zacházet tak, že bych tomu dokázal učinit přítrž.

V tu chvíli jsem nenašel jiný důvod, než své vlastní svědomí.

Asi moc přemítám. Zkrátka jsem si rychle vyhledal dobré místo a zalehl.

„Máme vás zabít oba, nebo nás aspoň pobavíte?“ křičeli bandité.

„No tak do toho!“

„Che, do něj, per ho!“ zařval vůdce.

Ani v nemějším netušil, že jeho život skončí dříve, než životy zajatců.

Zadržel jsem dech.

Jen pár mužů sledovalo svého vůdce.

Z jeho hrudníku nečekaně vytryskla krev.

Rána byla tak zblízka, že síla kuše prohnala šipku lupičem naskrz. Jeho tělo se otočilo kolem své osy a svezlo se jako kus hadru k zemi. Ostatní členové tlupy zkoprněli. Chvíli by se ticho dalo krájet. Pak pozvedli zbraně a bojovně zařvali.

Jenže nikdo nevěděl, odkud střela přišla.

Naštěstí pro mě na šipce ležela čerstvá mrtvola, takže nebylo možné určit směr. Rozběhli se tedy každý jinam.

Kolem mě vzápětí proběhli hned dva. Skryl jsem se ale dobře. Unikl jsem jejich zrakům.

Zajatci se nebili, opět je hlídali lapkové.

Jen dva.

V křiku jejich spolubojovníků zanikl výkřik jednoho z dvojice.

Druhý si právě prohlížel nějaký pergamen, co sebral vozkovi.

Náhle zjistil, že hlídá sám. Tentokrát však nejspíš koutkem oka spatřil dráhu střely a rozběhl se ke mně.

Svou sekeru pevně svíral napřaženou. Snad zahlédl mou kuši, běžel přímo na mě.

Možná si myslel, že střelce je zblízka snadné zneškodnit. Ovšem neslyšel v hluku vytasení meče.

Mého meče.

Už zpomaloval a chystal se k úderu.

Byl však překvapen, když proti němu rychle vyskočil střelec s mečem v ruce.

Byl možná ještě překvapenější, když jsem ho probodl dříve, než stačil udeřit.

Druhou ruku jsem zarazil topůrko jeho zbraně.

Vzal jsem si od něj onen pergamen. Času ale není dost.

„Utečte, honem!“ sykl jsem na adresu nešťastníků.

Poslechli.

Já běžel chvíli s nimi, ale pak jsme se roztrousili. Křik tlupy byl již slabý. Stejně raději putuji sám. Ani nevím, co mě to popadlo.

Přemýšlel jsem o tom, dokud jsem nespatriil kamenné věžičky Obořivce. To však bylo až o den později.

Na zemi ve vlhku se spalo špatně, ale teď jsem si trochu oddechl, když jsem viděl teplá světla z města.

Před chvílí na mě káplo a na pouhou přeháňku to nevypadalo.

Zajdu si do krčmy, tam si nejlépe odpočinu, budu potřebovat nějaké zásoby, oblečení, jídlo a podobně. Pochybných existencí je tam dost na to, aby se nikdo neodvážil mě tam hledat.

Hospoda ležela na kraji města. Prošel jsem nenápadně branou, která lemovala cestu, ačkoli město hradby nemělo, jen pár strážních věží na okraji.

Ovšem, ještě nás nehledají.

Byl jsem si ale jistý, že nejdéle za pár dní začnou. Wizlwon není hlupák a sílu Jorinců už měl tu čest spatřit. Než jsem prošel branou, z nebe již padaly provazce vody.

Moje silueta se však vzápětí objevila ve dveřích hostince.

Zaklepal jsem pláštěm, aby se kapky na něm skutálely dolů. Okolo bylo živo, jako v každé hospodě. Pár trpaslíků tu hrálo nějaké karty, několik mužů zápasilo v páce, opilci vyřvávali jakési písně.

Ovšem i několik zvláštějších osob mě zaujalo. Odhadoval jsem jejich osobnost. Jen tak, pro zábavu.

Viděl jsem mohutného a svalnatého muže, jak se pere se skupinou vyvrhelů, ale daleko více mě udivovala celkem zvláštní postavička, která pobíhala okolo a neustále křičela, ať toho nechají.

Žena v hospodě.

Vypadala zajímavě. Temně modré šaty z jednoho kusu látky, po krajích něco jako zlaté proužky. Prosté, ale nikoli chudé.

Postava byla také – zvláštní, všechno jakoby zaujímal místo přesně mezi dvěma pomyslnými póly – moc a málo. Dlouhé havraní vlasy končily kousek pod rameny. Její tvář vypadala nevinně, v očích moc zkušenosti nepřebývalo.

Tahle v hospodě mockrát nebyla. Snad byla ženou některého z přítomných, ovšem ani jediný z nich tomu nenasvědčoval.

Nedala si pokoj a stále se snažila zabránit jakémukoli konfliktu. Během několika chvil oběhla trpaslíky, zápasníky v páce a komusi říkala něco o opilství.

Podivné.

Po chvíli jsem od ní odtrhl zrak a mé oči mohly dál zkoumat místnost.

Uviděl jsem staršího muže, jak sedí na stoličce před výčepem. Zvláštní člověk, už od pohledu. Vlasy měl šedivé, ale ještě zdaleka ne bílé.

I jeho ustrojení o něm vypovídalo.

Byl to voják, jenže žádný z takových, co pocházeli odsud z okolí. Jeho výstroj spíš napovídala cosi o krajích na sever od hor.

Zřejmě vysloužilce.

Výhled na něj částečně zakrýval jeho velký obdélníkový štít ze dřeva a kůže, vypadal dost poznamenaně.

Rýhy, odřená místa, zářezy.

Avšak zajímalo mě, proč má na rozích připevněna krátká držadla.

O štít bylo opřeno kopí, jen o něco kratší, než je výška muže.

I na něm jsem si všiml několika tenkých zářezů. Na mužův meč jsem neviděl, ale pravděpodobně ho nosil. Sám nesl zbroj z kovových šupin, místy vyspravovanou, sem tam nějaký plát oceli.

Hranice mezi těžkým a lehkým vyzbrojením. Přes to všechno měl ještě přehozené kožené lanko, na němž se houvalo několik vaků a váčků.

Ovšem poté jsem opět pohlédl na jeho hlavu.

Ten výraz v očích, vrásky a jizvy, delší šedivé vlasy. Najednou jsem viděl člověka, který už jistě něco zažil.

Štěstí a mnoho utrpení, moudrost a beznaděj, to všechno se v jeho obličejí míchalo.

Vyvolával ve mně takový podivný pocit, působil jako mudrc a zároveň jako tvrdý válečník. Jeho vědomí se topilo v zamyšlení, nebo snad ve vzpomínkách a snech, jak je vidět.

Najednou se z toho probral a pohlédl mi přímo do očí.

Zvláštní oči, velmi zvláštní. Uhnul jsem pohledem a uvědomil si, že bude třeba nějaká večeře a postel. I onoho staršího muže to asi napadlo, takže dopil korbel, hodil na stůl dvě mince a se svými zbraněmi odešel.

Chystal jsem se vstát, jenže v tu chvíli jsem ucítil lehounké zatahání dole u svého opasku.

Má ruka se vymrštila.

Mohl jsem tak zjistit, že chytila jinou ruku.

Patřila nepříliš vzrostlému chlapci, mohlo mu být sotva patnáct let.

Vypadal, jako když mu ještě teče mléko po bradě, jenže tenhle chlapec držel v druhé ruce dýku, kterou chtěl odříznout můj neveliký měšec s penězi. Jeho umouněnou tvář jsem viděl kousek od mé.

Vlasy světlé a velice krátké. Oblečením vyhlížel jako obyčejný městský synek.

Jenže já nejsem naivní a věděl jsem, že ta dýka není jeho jediná zbraň.

Chlapcovy oči dostaly jakýsi udivený výraz.

Když jsem ho totiž chytil a zakroužil mu zápěstí, sklouzl mi z ramene Davilanův plášť.

Spatřil moji kuši.

Chtěl ucuknout rukou, odtrhnout se.

Snad věděl, komu se dívá po měšci.

Jednu jsem mu vrazil.

Přímo do ruky, držící čepel. Dýka mu upadla, jenže on nebyl včerejší. Kopl ji pod stůl a dal se do usedavého pláče.

Já jsem ho ale nepustil. Téměř všichni střízliví návštěvníci krčmy se dívali mým směrem. Nemusím být věstec, abych tušil, co si myslí. Cizinec týrá ubohého chlapce. Ovšem já ho ani tak nepustil. Krčma ztichla, dá-li se něco takového říci.

Přestával plakat a nejspíš se mezi vzlyky zamýšlel. Možná měl v hospodě nepřítele, nebo jiný důvod opustit místnost. V jeho volné ruce se objevil maličký nožík.

Nenápadný, velký jako dlaň. A velmi ostrý. Rychlým pohybem mě řízl a současně se vytrhl z mého sevření.

Sykl jsem bolestí.

Jenomže ten kluk nečekal, že mě tenhle scénář událostí už také napadl. Otočil se a chtěl utéct. Dostal pořádnou ránu do zad a následně jsem mu pákou podrazil nohy.

Spadl na zem.

Klekl jsem na jeho záda a znehybnil ho.

Chystal jsem se ho poučit.

Ručně.

„Neměl byste ho bít, je to jen kluk.“ ozval se měkký ženský hlas za mými zády. Otočil jsem hlavu, abych zjistil, že se na mě dívají oči dívky. Té dívky v modrých šatech.

„Ten kluk, jak říkáte, se právě pokusil ukrást můj měšec. A ještě mi pořezal ruku.“ ukázal jsem jí zkrvavené zápěstí a uvědomil si, že chlapec ještě pořád má ten nůž někde u sebe.

„Možná byste se měl pokusit ho napravit, poučit nebo tak. Je to mnohem lidštvější.“

„Neřekl bych. Takhle to taky pochopí. Krást slušným lidem peníze se prostě nemá a tenhle grázlík slušným člověkem nikdy nebude.“

Proti tomu se však nečekaně ohradil: „Tak bacha šéfe! Já lohuju jen boháčům, co bezfoch vokrádaj jiný. Pak vojákům, kteří vydělávaj prachy krvákem a jinejm zlodějům.“

Vysypal to ze sebe, ale vypadal, jako když to myslí vážně.

Smrtelně vážně.

„Přiznal ses,“ provrtal jsem ho pohledem, „dobře děláš chlapče. Rozpáral bych ti břicho a tvoje vnitřnosti vystavil na zdech, ale tahle mladá naivní dáma se zasloužila o to, že tě jednoduše odvedu na strážnici.“

Nad mou narážkou se nijak nepozastavila. Jen kývla na znamení souhlasu a očividně chtěla jít s námi.

Popravdě řečeno, nechtělo se mi na tu strážnici jít, určitě by se ptali na jméno a podobně. Ale hlavně by mohli poznat jorinského střelce a to by nebylo dobré. Úřady by se dověděly o mé přítomnosti, nebo by mě možná strážní rovnou zabili. O Wizlwonovi se říkalo, že posly a myšlení má rychlé jako blesk. Nevím, proč jsme se ho ani nepokusili zabít střelou, místo abychom se pachtili s vojáky. To je takové nespolehlivé.

Musím nechat tu ženu, aby s tím frackem šla dovnitř. Tam už si s ním poradí. Já zmizím a budu to mít z krku.

Vyšli jsme ven na tmavou ulici. Déšť byl mírnější, ale přesto stále silný. Nedbala na to a rychle kráčela přede mnou.

Zvláštní, jak taková naivka může v tomhle světě obstát? Pozoroval jsem ji. Vedla mě, šla pár kroků přede mnou. Kluka táhla s sebou.

Vypadala našťavaně, asi jako matka, jejíž dítě provedlo cosi špatného. Vážně zajímavé, jakoby neměla o stavu téhle společnosti ani povědomí.

Všude číhá nebezpečí, lidé se okrádají navzájem, nadávají na to, ale ani neocení ty, co se to snaží změnit.

Za chvíli mi toho spratka předala do hlídání, aby mohla lépe studovat cestu. Byla stále klidná.

Sevřel jsem ho pevněji. Nevím, jak ona, ale já mu nevěřím ani jeho špinavý nos. Přesvědčil jsem ji, že bude lepší, když ho povedu já. Souhlasila. V tu chvíli jsem mu svázal ruce kusem provazu z Davilanovy pozůstalosti.

Jak jsme se dostávali hlouběji do města, okolí bylo čím dál zvláštnější. Pouliční lucerny jakoby vydávaly méně světla, než je obvyklé. To jen podtrhovalo okolní ponurost.

Obořivec se odlišoval od obyčejných měst nejen nepřítomností hradeb. Objevil jsem důvod téhle absence. Město nemělo obyčejné cesty a domy.

Cesty byly opatřeny množstvím nadjezdů, podchodů, tunelů a podobných věcí, takže vypadalo jako nějaké mraveniště. Ovšem teď už byla tma, tudíž se na ulici moc lidí nenacházelo. Všude mezi tím svítila okna domů. Nahoře i dole, mezi podchody v podobě malých domků, ale i věží tyčících se nad nejvyššími místy cesty.

Vše z kamene, nahoře kupa hvězd, to město mělo takovou podivnou atmosféru.

Ale všechno hezké může být i nebezpečné. Nicméně mi bylo jasné, proč město nepotřebuje hradby. Uliček tu je tolik, že se z nich dá dobře obkličovat a byly možné i jiné nečekané útoky.

Nadchodů a mostů bylo dost na to, aby z nich mohli střelci zasypávat nepřátele. Navíc bylo v ulicích dost jednoduché se ztratit a zároveň jejich úzkost nedovolovala pohyb většího množství lidí na jednom místě.

Směrem k centru města hustota téhle spleti nabývala, už nebylo poznat, kde je úroveň země. Boty po kostkách šlapaly, malé kamínky pod nimi křupaly.

Blížili jsme se ke strážnici. Už jsem se od ženy s klukem dost vzdálil.

V zamyšlení jsem nejspíš zpomalil.

Byla slušný kus přede mnou.

Vcházela do jednoho z tunelů.

Snad to tu trochu znala. Šla dost rychle, nejspíš byl cíl už blízko. Mně se ale ten tunel moc nelíbil.

Co když je ta ženská s tím klukem dohodnutá? Pokud ano, uměla dobře hrát neviňátko.

To by nebylo moc dobré.

Mohla by třeba...

Zavrhl jsem to. Tečka, konec. Tahle prostě nemohla být nekalým živlem. Stačí se na ni podívat.

Blížil jsem se ke vchodu tunelu.

Uvnitř byl chabě osvětlen blikajícími loučemi. Žena se zastavila na konci u jedné z nich, a přemýšlela, kudy dál – tunel končil tvarem T. Právě jsem krácel kousek od ústí a zastavil se.

Podezření ve mně hlodala, instinkty konaly svou práci.

Nelíbí se mi to.

Prošli jsme cestou z hospody sem mnoha takovými tunely, stejnými a stejně obyčejnými, ale tenhle se mi nelíbil.

Mnohokrát jsem se přesvědčil, že je lepší svým tušením věřit a počítat s nimi, než později litovat.

Kuše mi v těchto malých prostorách k ničemu nebude.

Pomalu jsem ze svých zad tasil meč.

Dívka se najednou podívala doprava.

Lekla se.

Někoho spatřila, pak se prudce otočila. Chtěla utíkat. Pohlédla však do očí krutému a silnému chlapíkovi na druhé straně.

Vzápětí ji svalil na zem.

Vyjekla.

Sevřel jsem meč. Pozvedl jsem zrak.

Rázně jsem se odlepil od země a tiše se rozběhl ke vchodu.

Tohle se mi nelíbí. Ona potřebuje pomoc a já jsem jediný, kdo ji může poskytnout.

Rozpárám ho, tyhle chlápky nemám vůbec rád. Nezná můj meč. Později už ale nebude mít možnost nic nového poznat. Má čepel jím projede jako máslem, které kdysi vyráběla moje matka!

Sebevědomě jsem se řítil k ústí tunelu.

Mé kroky začínaly být slyšet a mou mysl pohltila touha po boji.

Proběhl jsem vchodem a náhle bojovnost uhasla. Najednou boj nebyl to hlavní.

Nestačil jsem ani pořádně zareagovat, abych se o zem moc nepotloukl.

Taková zbrkllost! Tohle se k jorinskému střelci nehodí. Do hlavy se mi už drala tma.

Ta tma, co jsem viděl, než jsem ztratil vědomí.

Kapitola druhá

Všechny nesváry prýští z odlišnosti.

-Aladrian

„Palte!“ ozývaly se výkřiky kolem.

Zařinčely tětivy a zasvištěly šípy. Další salva, která ukončí život několika lidem, ač nepřátelům.

Měl jsem dobrý výhled z kopce. Té krve. Těch raněných, kterým není pomoci. Těch vroucích myslí, těch čepelí, těch jizev na tvářích, hrdinských myšlenek. Nikoho to ještě neomrzelo.

Válka.

Bitva, po ní další a pak zase, opět další a další mrtví, ranění a potoky krve.

A k čemu to? Mnozí z těch kluků a mužů dole ani neví, proč bojují.

Neví, proč zabíjí.

Nemají s tím nic co dočinění. Lid, proti kterému bojují, ani náznakem neznají, ale bojují proti němu.

Pozoroval jsem, jak dole na poli zhasínají životy mnohých. Lidé, co mohli za svůj život mnohé dokázat, mnoho vykonat, nebo si ho prostě užít a zařídit podle svého.

Život....

Povzdechl jsem.

Vzpomněl jsem si, proč jsem tady, oděn do vojenské výzbroje. Jako voják, osoba, s níž jsem nikdy předtím neměl nic společného.

Setřel jsem slzu, stékající z tváře. Nechci o tom mluvit a ani na to myslet.

A krom toho můj čas na přemýšlení už vypršel. Ty bylinky už začaly působit a teď se mu už mohu věnovat. Na mém štítu, provizorním operačním stole, ležel mladík, mohlo mu být tak dvacet. Vypadal zdravě.

Až na to rozseknuté břicho. Rána naštěstí nebyla moc hluboká, ale zanedbat to nešlo.

Mým jediným úkolem, na který jsem se nyní soustředil bylo jediné – vyrvat ho ze spárů smrti.

Pod působením mých bylin tvrdě usnul.

Opatrně jsem mu vymyl ránu. Nyní přišel čas ji zašít. Pomalu, stále stejně.

Jeden steh, druhý, no vidíš, zase budeš jako rybička.

Nit z vepřového střeva se přetrhla.

Ne to ne.

Ověřil jsem rychle, jak mu tluče srdce.

Tep tep...

Teď to nevzdám. Vyndal jsem další nit a došival ránu, ignorujíc všechno kolem. Ruce jsem měl celé od krve, za nehty mi ulpívaly malinké kousky masa. Zrychloval jsem pohyby, neustále jsem přemýšlel o účincích svých léčiv. Když to zvládnou teď, za chvíli už bude dobrý. Nevzdávat, bojuj o život chlapče.

Bojuj.

Potil jsem se a mé vlastní srdce tlouklo jako na poplach. Avšak vím, co musím udělat. Ještě chvíli a uvidím. On ten boj vyhraje.

Ještě utrhnout nit.

Hotovo. Nyní se chvíli prospí a probudí se až po bitvě. On se probudí, věřím tomu. Jiný voják ho zvedl a nesl k ostatním raněným.

Zaslechl jsem ale dusot kopyt, a to blíže, než bylo přijatelné.

Blízko. Příliš blízko.

Jízdní lučištníci. Královská jízda, naši muži, si jich všimla a divoce se jim rozjela vstříc. Nemohli způsobit žádné velké ztráty.

Naše jízda je zničí.

Taktika jízdních lukostřelců spočívá v ujíždění nepříteli a v pálení šípů jeho směrem. Nic přesného. Královská jízda projela kolem nosiče raněných právě ve chvíli, kdy se na ně snášela sprška šípů.

Už notnou chvíli poté, co jízda projela kolem a jala se rozprašování střelců, nosič se zastavil a položil toho kluka na zem. Jeho tělo bylo z dálky špatně vidět, ale šíp z něj vzanosně trčel vzhůru, jako kdyby přilétl z nebe.

Vykonal jsem, co jsem mohl. Vynasnažil se a přispěl jeho záchraně. Jenže osud pro něj měl očividně přichystaného něco jiného. Nejspíš stejně, jako pro mě.

Vzchopil jsem se a stačil zahlédnout, jak meče královských kosí lučištníky jako podzimní louku. Ovšem některým jízdním střelcům se podařilo ujet jiným směrem.

Nabrali rychlost a náskok před našimi. Špatným směrem.

Směrem k nám.

Byli mezi nimi tři, kteří se neostýchali vjet do davu léčitelů, co mají jen holé ruce. Mnoho jich akorát rychle projelo okolo, nedávaje jim více než letný pohled. Ale tihle tři toužili po krvi bezbranných.

Do jednoho z těžce raněných se zabodl hrot šípu prvního z nich. Jeden z felčarů doplatil na ostří šavle druhého. A třetí si vybral mne. Podle výstroje jsem ho odhadl na někoho z bohatších. Takových, co v boji vidí zábavu.

Špatná volba hochu, neměli jste sem jezdit.

Než velitelé objevili mé umění léčit, sloužil jsem u oddílu Vznešených kopí. Nebyl jsem z nejhorších válečníků. A pochopitelně jsem měl to kopí vedle pařezu, na kterém leží můj štít, nyní prázdný a připravený k použití.

Lučištník jel přímo ke mně. Už stačilo překonat jen pár kroků.

Avšak než se mu to podařilo, nečekaně mu vběhl do cesty vyděšený zdravotník.

Kůň se vzepjal a šavle se zaleskla na slunečním světle.

Však svého cíle nikdy nedostála. Ten felčar unikl a později přežil všechny své syny.

Jezdcova ruka se zachvěla a pak spustila se dolů, jenže mé kopí neodvrátila. Jeho železné odění ho ochránilo před zraněním. Ale nohy se mu vyvlékly ze třmenů.

Následoval pád z koně.

Dopadl na zem, nahmátl rukojeť své zbraně. Druhou rukou zvedl hledí své honosné přilby, aby lépe viděl.

Co uviděl? Něco co má možnost vidět jen jednou za život a to těsně před jeho koncem. Svou smrt, která přijala podobu hrotu zbraně, držené bývalým členem Vznešených kopí.

Nemám rád zabíjení, vojákem jsem se stal z povinnosti. A nemám rád pohrdání životem. Onu druhou věc však nesnáším o něco více. Nebudu vraždit bez důvodu.

Důvod stékal po šavli aristokrata.

Krev, rudá jako růže, či snad západ slunce.

Krev mnoha lidí, kteří už nikdy nepozvednou zrak, aby se podívali na nebe. Dost různých kreví se na té čepeli slévalo v jednu. Krev vznešených a urozených vojáků, rytířů, obyčejných lidí i koní.

Krev na šavli, kterou smyje až déšť, přicházející po bitvách.

Šavle zrezaví, rozpadne se a zmizí před zrakem lidu.

Už nikdy nebude použita. Nikdy nepotlačí bezpráví, ale ani mu nedá průchod. Nikdy necinkne o zbraně nepřátel. Zetlí v dějinách.

Zabil jsem ho jedinou přesnou ranou.

Královská jízda pak pobila zbylé dva jezdce a mně se naskytl hrůzný pohled na bitvu, která právě končila. Nepřítel nečekal obchvat a tudíž mu do zad vběhla horda našich bojovníků.

Vzdali se, avšak ušetřeni nebyli.

Škoda. Taková škoda.

Po zbytku své krvavé práce se naši vojáci zformovali a hledali raněné. Jak se rozestoupili, pod jejich zástupy se objevily hromady těl.

Zakopávali o ně a padali. Prodírali se jimi.

Ohlédl jsem se a uviděl něco podobného.

Mrtvoly.

Těla lidí.
Krev.

Když jsem se ráno probudil ve svém stanu, po boku ostatních spolunocležníků, uvědomil jsem si zbytečnost včerejší bitvy.

Náš velitel to nemohl tušit.

Jistě, taktika nepřítele pro něj byla překvapivá. Nechali si zálohy, které byly schopné pobít nás všechny.

Ne, že by snad byly o tolik početnější než my, ale jejich pozice ovládla celou bitvu. Byl by to boj do posledního muže, ale byl by rovněž zbytečný.

Bránili jsme totiž město. To město neleželo v naší vlasti. Nebylo „naše“. Nacházelo se zemi našich spojenců, v Obsirských horách. Ale žilo v něm dost „našich“ lidí.

To město bylo vydáno, výměnou za naše životy a hlavně za život generálův.

Drigor, město vydané napospas nepříteli, zažije strašlivé okamžiky.

Vstal jsem. Sebral jsem své zbraně z místa, kde jsem je nechal včerejšího večera. Vyšel jsem ven ze stanu.

Pozvedl jsem zrak.

Na pláni přede mnou létali krkavci a sedali na výsledky včerejší bitvy. Za nimi protékal nebem dým. Černý dým, jaký nevydá žádný krb ani výheň.

Hořící město.

Nechali nám zbraně.

Nevím proč. Prostě nám je nechali a my je drželi v rukou.

Jeden důstojník mi to vysvětlil.

„Zatlačili nás do kopců a museli jsme ustoupit. Kdyby nás pronásledovali, mohli by přijít o kořist, ale my sami je ohrozit nemůžeme. Město je jejich a budou drancovat. A my s tím nemůžeme nic dělat.“ odvrátil se a já viděl, jak ho to štve.

Na rameno mi dopadla čísi ruka a v zorném poli se mi objevila umouněná tvář.

Znal jsem toho mladíka. Díval se mi do očí a jeho výraz vypovídal o jeho hlubokém smutku. Uvědomil jsem si, že od rána přemlouval nějakého důstojníka a jak se zdálo, nejspíš se mu to povedlo.

Julnar, mladý šikovatel, velmi nadějný. Hleděl na mě dlouho, připadalo mi. Hleděl a bylo vidět, že má na srdci prosbu.

Pak z něj náhle vyšlo: „Aladriane, přemluvil jsem tamtoho chlapa, musím do města.“

Z jeho tónu mi to bylo jasné. Věděl, že to poznám a já věděl, že chce, abych šel s ním.

Věděl jsem proč. Má ženu a rodinu.

On zas věděl, že neodmítnu.

Znal mě.

Kývl jsem na souhlas a vzal si meč, helmu a štít.

Kopí jsem tu radši nechal, k boji v ulicích se nehodí. Vyšli jsme směrem k městu. Jak jsme se blížili, rozeznával jsem všechny detaily toho utrpení.

Jak sprosté, pomyslel jsem si. Vzpomněl jsem si na naše velitele a na obyvatele, co věřili a spoléhali se na jejich ochranu.

Všude kouř, oheň a mrtvá těla. Ohořelá torza budov ukazovala blízkou budoucnost celého města.

Křik. Třeskot zbraní.

Zase další krev.

Přidali jsme do kroku a prošli branou. Slyšel jsem Julnarův zběsilý dech a úzkostnou obavu. Vznášela se kolem něj, jako neviditelná aura, co člověka připravuje na poznání hořké pravdy. I přes kouř se dokázal dobře orientovat a neomylně mířil k místu svého příbytku.

Zrychloval.

Běžel.

Já v závěsu za ním.

Teď jsem slyšel i svůj dech a své napětí. Julnar se zastavil několik kroků přede mnou.

Strnul.

Nemusel jsem si příliš domýšlet. Čekal jsem, že uvidím mrtvé tělo jeho ženy, dcery a syna.

Zmýlil jsem se.

Julnarova žena stála přede dveřmi a ve své náruči křečovitě svírala jedno z jeho dětí, chlapce. Dcerka se bázlivě držela její sukně. Okolo stálo pět vojáků, příslušníků klasické pěchoty s meči, sekerami a palcáty.

Jeden z nich se na jeho ženu právě chystal promluvit. Na tváři mu hrály ďábelské grimasy. Jeho jizvy a zkažené zuby mu ještě přidávaly na odpudivosti.

Jestli se to dá tak říct, přišli jsme včas. Vojáky zarazil zvuk tasení dvou mečů.

„Pusť ji.“ pravil Julnar chladně.

Vojáci se probrali a na jejich obličejích se překvapení přeměnilo v pohrdání. Vždyť jsme jen dva.

Samozřejmě.

„Neboj zbude jí dost i pro tebe.“ řekl vazoun, co právě pustil jeho ženu. Nevěděl o dvou chlapech před sebou nic. Myslel si, že jsme od nich.

„Teď odpalte.“ pokračoval.

Julnar nemeškal a v mžiku sekl nejbližšího dost mocně na to, aby mu zakrojil meč skrze bok až k žaludku.

Rozpoutal se boj.

Přiskočil jsem a bojoval po Julnarově boku. Vykryl jsem snadno ránu jednoho z nich.

Na to, jaké mají sebevědomí, se moc bít neumějí.

Spolehlivě jsem bodl a vyřadil ho nadobro z tohoto světa.

Můj předchozí manévr však umožnil volný útok dalšího z nich. Do helmy mě zasáhl palcát.

Škobrtl jsem a upadl na zem, hlavu jako střep. Přilba zbrzdila větší část rány. Naštěstí nebyla dost silná.

Jenže Julnar se potkal s něčím podobným. Silným kopem ho srazili na zem.

„Nech mou ženu na pokoji.“ zasténal hlasem, již ne tak silným. Měl na sobě dost sečných ran.

Vazoun ji chytl pod krkem a ona samým leknutím upustila Julnarova syna. Rozplakal se.

„Ohó, tak tvoje žena říkáš.“ uchechtl se a bez dalších slov vytáhl dýku a přímo před zrakiem Julnarovým ji podřízl.

Nevěřil jsem té chladnokrevnosti. Nevím, jak jsem se dostal zase na nohy.

Nevím jistě, jak přesně zabili ti dva obě Julnarovy děti.

Myslíte si, že právo vítězství vám dává neomezenou moc nad městem. Jste tři a vaši komplicové se válí ve vlastní krvi na dlažebních kamenech.

Snad nečekali, jak rychle se zvednu.

Snad se příliš zabývali zabíjením bezbranných.

Snad podcenili mé síly při pohledu na moje šediny. První zdvihl meč k obraně. Zcela zbytečně.

Byl jsem rozzuřený k nepřičetnosti.

Nedbal jsem své bolavé hlavy.

Nemyslel jsem na nic.

Nevím, kde se ve mně ta síla vzala. Usekl jsem mu ruku i s mečem. Zahlédl jsem jeho bělostnou kost, zaslechl jeho výkřik a jeho krev mi potřísnila ruku, ale to jsem vnímal dost nejasně, rozmlženě.

Julnar už nevstal. Jeho zranění byla velmi vážná a šok ještě větší.

Můj zrak byl kalný, smysly nepřičetné. Další z nich ležel pod mýma nohama, mrtev.

Netušil jsem, jak probíhala jeho smrt, ve vteřině jsem to zapomněl. Vazoun je poslední, který zbyl naživu.

Poslední ze všech, co se účastnili konfliktu v ulici.

Vazoun a já.

Zařval a popadl svou zbraň. Dvoubřitá sekera, těžká a pěkně ostrá. Tvrdě se rozmáchl a ostří sekery dopadlo na můj štít.

Naštěstí pouze zapraskal. Úder mnou otřásl a já pocítil své předešlé zranění.

Síly mi chably, a tak jsem se zmohl pouze na vykrytí další rány. Ve štítu mi znovu zapraskalo. Nepovolil.

Máchnutí mečem směrem k němu bylo nevydařené a pomalé. Vyhnul se tak snadno, že mu to na tváři vyloudilo úsměv.

Znova pozvedl svou zbraň. Uhnul jsem a mečem si zajistil dostatečný odstup od nebezpečné části sekery. Praštil jsem ho štítem, zcela neúčinně.

Poznal, že nemohu dál.

Poznal svou výhodu a nabyl jistoty. Kopem mne přinutil odstoupit několik kroků nazad. Můj meč zařinčel o dlažbu. Spadl jsem na zem, záda opřená o zeď nějakého domu. Jeho stín mne zakryl přes světlem.

Zmocnil se mě podivný a nenadálý klid.

Asi umřu. Asi mě zabije a já už možná budu mít věčný pokoj od tohoto všivého světa. Možná potkám Selavíru i se svými dětmi.

Přivřel jsem oči a čas pro mne v tu chvíli nehrál roli.

Náhle jsem přes hukot v uších uslyšel pravidelný zvuk klusu koně. Síílil a přibližoval se. Kopyta rytmicky klapala o kamennou dlažbu. Jejich zvuk se mi vrýval do mysli. Neslyšel jsem nic jiného, jen hučení a kopyta.

Smrt si pro mě jede.

Jsem na ni připraven.

Někdo mě pleskl přes tvář.

Pak znovu.

Ještě jednou. Nijak zvlášť jsem to nevnímal.

Třes. Třásli se mnou.

Mou myslí prolétly hlasy jako nůž. Uslyšel jsem své jméno. Oči se mi s námahou otevřely.

Spatřily rozmazaný obličej mladého muže. Nevím proč, z nějakého důvodu jsem si byl téměř jistý, že za ním stojí kůň, ale nebyl jsem schopný tak daleko vidět svýma zarudlýma očima.

Najednou jsem sebou prudce trhl a šmátral rukou, hledaje svůj meč na místě, kde jsem si ho pamatoval naposledy.

Nebyl tam.

Nebyl tam, protože jsem již dávno neležel opřen o kamennou zeď.

Ležel jsem na vojenském lůžku.

Mladý muž mě probral k životu a já už byl schopný se posadit. Vedle mne ležely všechny mé věci, včetně přikrývek, cely a jiných cestovních věcí.

Všechny mé věci.

Jenom helma chyběla. Zřejmě už byla k nepotřebě.

Stejně už dávno nemá co chránit. A ještě trocha peněz doplňovala zbytek výbavy. Vlastně to nebylo zrovna málo. Od minula tam dost přibylo. Celkem velký měšec.

Pochopil jsem. Pohlédl jsem na jezdce a zjistil, že jeho kůň skutečně stojí několik metrů za ním.

Venku ze stanu.

Stan.

Jsem v léčitelském stanu a jsem unavený, ačkoli jsem spal.

Moje četná zranění se hojí.

Jezdec je z naší armády. S jeho pomocí a trpělivostí jsem si vyjasnil zbytek incidentu.

Generál přece jen nebyl ani hlupák, ani zbabělec, jak jsem si myslel. Stejně jako nepřítel věděl, že nemáme síly k útoku, ale dal dohromady menší skupinu odvážných mužů, které navlékl do barev nepřítele. Těm se podařilo v chaosu drancování zabít několik velitelů a pomocí zmatku tak rozbít celistvost nepřátelské obrany. Následkem toho vnikla do města naše jízda. těsně potom, co jsme se s Julnarem dali do boje s vojáky.

Pobila mnoho roztroušených nepřátel dříve, než se stačili nějak účinně bránit. Pak dorazili zbytek a my jsme se mohli radovat z krvavého a draze vykoupeného vítězství.

„Byla to vůle vyšší moci.“ zasnul se můj zachránce.

Nevěřím v bohy.

Nevěřím už skoro v nic. Kdysi jen v osud, v předurčenost. Kdysi. Mohl jsem ho tehdy pozměnit svými činy?

Možná ano. Ale asi jsem poznal mnoho příkoří života, abych ještě na něco věřil. Z ideálů jsem vyrostl.

Přežil jsem díky neuvěřitelnému štěstí. Jízdní oddíl přijel přesně na čas. Ale neuspěl jsem.

Julnar a jeho rodina jsou mrtví.

Nedokázal jsem tomu zabránit. Neumím ani porozumět, proč se to všechno stalo. Avšak budu mít dost času zjistit to.

Pohlédl jsem znovu na své věci.

Odcházím z armády. Ten velký měšec je zbytek žoldu za dvacet let služby.

Málokterý člověk se toho dožije. Dva roky jako voják. Poté přeřazen za zásluhy ke Vznešeným kopím. U nich jsem byl dalších osm let. Pak ještě dva roky jako důstojník, kdy jsem se staral o obranu léčitelů. Od nich jsem se mnoho naučil. Začal jsem sbírat byliny a službu jsem poté dokončil jako lékař.

Dohromady dvacet let.

Dost na to, abych uměl brát i dávat životy.

Dost dlouhá doba.

Dost peněz.

Co teď?

Půjdu pryč.

Kam?

Na sever domů? Ne. Nechci to zase zažít.

Na východě sídlí nepřátelé. Co tam.

Na západ, nebo jih. Dolů z hor.

Dost. Půjdu, kam mě nohy ponесou a osud dovede. Třeba k jihozápadu.

Dal jsem se dohromady, sbalil si věci do vaku, nabral bylinky, co mi zbyly, vyprosil něco jídla, rozloučil se s několika kamarády z armády a pak jsem si to už šoural pryč. Neohlížel jsem se. Nevím, kam jdu.

Putoval jsem dlouho a bez cíle. Sám, jen s uzlíčkem na kopí a se štítem v ruce. Míjel jsem kolemjdoucí, zasněh, táhnutý osudem kdovíkam. Sešel jsem z hor, vždy jsem se vyspal v hostinci a pak zase vyrazil dál. Zcestoval jsem kus světa. To všechno jsem udělal ve svém poměrně vysokém věku. Jen proto, že jsem přežil vojenskou službu, během které jsem chtěl zemřít.

Ale přesto tu po těch letech stále ještě jsem. Jsem půl století naživu.

Proč asi?

Jednoho večera jsem zdálky uviděl světla města. Už celé odpoledne se nebe mračilo, takže jsem byl docela rád.

Navštívím hostinec, jako obvykle.

Přišel jsem do jednoho, který stál poblíž. Posadil jsem se k barovému stolu, štít odložil vedle sebe. Objednal jsem si korbek piva a poslouchal, jak mohutný déšť bubnuje do dřevěné střechy. Slyšel jsem dalšího z příchozích.

Myslel jsem na můj bývalý domov. Myslel jsem na dceru a syna.

A na ženu. Jak jí to vždycky slušelo, když v ranním slunci zalévala květiny. Myslel jsem na ty strašlivé nekončící bitvy. Přemýšlel jsem o svém životě, o jeho zbytečnosti, o tom, že už dávno nevím, co s ním.

Říkal jsem si, že by možná bylo lepší vyjít ven, neboť navzdory očekávání přestalo pršet. Podívám se na hvězdy a nasaji vlahý vzduch. Tady stejně nepřespím, je to pajzl.

Jak jsem tak okukoval místnost, všiml jsem si muže, co mě pozoroval. Kdo to asi je, řekl jsem si, že nejdříve obhlíží okolí a až pak se uklidní, kdo je ten muž, co se raději zahalí a neodloží si, ačkoli jeho cestovní plášť není nejsušší? Zajímá mě to tolik?

Ne. Jdu ven. Zaplatil jsem dvěma drobnými mincemi a odešel.

Venku byl očekávaný vlhký vzduch, dokonce i na nebe bylo vidět. Tiše jsem pozoroval hvězdy a jako bez ducha chodil po městě. Ta malá světélka mě fascinovala. Zíral jsem na ně s pootevřenými ústy, a představoval si, kde se tam vzala. Plícemi mi procházel onen zdravý, čerstvý vítr, či spíš jen vánek.

Chodil jsem po městě a nedbal okolní zimy, minulosti, okolního světa, jen já a hvězdy jsme náhle procházeli životem a do mé mysli se pomalu vkradl pramínek klidu.

Jak často jsem tohle dělával. Najednou jsem zjistil, že stojím na odpočívadle, dost vysoko ve městě.

Opřel jsem se o své kopí. Už nejsem nejmladší. Dávno ne. Měl jsem velmi dobrý výhled, tak mi přišlo líto ho nevyužít.

Já mám dost času.

Teprve teď mi došlo, jak je to město zvláštní.

Jako velké kamenné mraveniště. Když jsem stál takhle na vysokém bodu, viděl jsem mnoho světél, vycházejících z obydlí. Vypadaly podobně jako hvězdy. Jako ony měla i tato světla svoje nezaměnitelné rysy.

Každé bylo jiné. Každé vycházelo odjinud a jakoby označovalo život každého obyvatele.

Svítilo jich mnoho. Plálo z nich teplo domova. Jasně i pobledle. Zhasínala a zase se rozsvěcela, jak jejich majitelé potřebovali. Vycházela z domů chudých i bohatých. Svorných i rozhádaných, moudrých, slepých, statečných i zákeřných, ty všechny spojovalo světlo a já cítil, že k nim nepatřím.

Světla totiž symbolizovala život, hýbala se a já je pozoroval, takhle daleko od domova.

Co si počnu? Všichni ti lidé dole mají své světlo, své teplo domova.

Nepatřím k nim.

Nevím, co si se svým životem počnu.

Nevím, kde umřu.

Nevím, proč žiju.

Byl jsem zahloubán do svých myšlenek, nevím, jak dlouho jsem tam stál. Nevím, proč zase jdu městem bez cíle.

Zastavil jsem.

Zahlédl jsem lidi. Dva vojáci, v rukou halapartny. Hlídka, viděl jsem hlídku a trochu se vylekal její náhlé přítomnosti. Nic jsem neprovedl, jsem klidný. Díval jsem se, kam jdou, a šel s nimi, veden osudem.

Tmu prořízl ženský výkřik. Nebyl příliš hlasitý, ale strážní přede mnou ho museli slyšet. Nešlo to přeslechnout, měl by je upozornit na to, že jich bude potřeba.

Ale co udělali? Kvapně odbočili do nejbližší uličky. Dělalí jakoby nic!

Přestali mi bránit ve výhledu a mně se naskytl pohled do jakési chodby, spíš tunelu, v jehož středu byla křižovatka. Uprostřed ní ležela na zádech dívka.

Myslím, že jsem ji už viděl. Snad v hostinci. Ano, tam.

Co ale bylo důležitější – nad ní se klaněl muž v tmavém oblečení. O jeho úmyslech nebyl pochyb.

Okrást, znásilnit, možná i zabít.

Ona ale nechtěla dát svou kůži lacino. Takovou facku jsem ještě neviděl, vyrazila mu zub. Rozlítilo ho to ještě více a cosi zavrčel.

Pořádně ji praštil. Zahlédl jsem krev.

Stráže tu nejsou. Jsem tu já.

Je tu nevinná žena. Je tu ten typ člověka, kterého nemám rád.

Tohle nedopustím. Něco takového nemohu přehlížet. Já ne.

Pevněji jsem sevřel štít, kopí napřaženo.

Rozběhl jsem se.

Muž asi neslyšel kroky, příliš mu vřela krev. Příliš se věnoval šatům dívky. Snažil se pod ně dostat. Křičela a bránila se ze všech sil.

Usmíval se, pomalu nad ní získával kontrolu. Už to bude, říkal si. Dlouho nevydrží.

Jenže v tu chvíli mu jistá bota vyrazila tři z jeho zbývajících zkažených zubů. S překvapeným výrazem vzhlédl a spatřil mě.

„Ale no tak.“ zasmál se řezavě s dojmem, že nejsem hrozbou. Brzy jsem zjistil proč. Z boku se u mě vynořil muž s mečem.

Asi ho kryl ze stínu.

Mám svůj štít. A na mém životě nezáleží.

Ale – co udělají s ní? Co s ní udělají? Jsem tu a vím, co udělají.

NIC! JÁ JSEM MUŽ, VÁLEČNÍK! BUDU BOJOVAT AŽ DO POSLENÍHO DECHU CO JICH V SOBĚ MÁM!

Jen pár úderů srdce, mrknutí oka mi stačilo, abych měl důvod zabíjet, abych získal sílu a odvahu k dalšímu boji, které se již staly pravidelnou stravou mého života.

Tunelem zazněl vroucný bojový křik starého válečníka.

Příchozí napřáhl meč, ale já bych v tu chvíli dokázal být rychlejší, než kdokoli jiný. Šel ze špatné strany. Přetáhl jsem ho vší silou hranou štítu, až mu meč vypadl. Jeho tělo se zakymácelo. Pak dopadlo pomalu na zem. Má zbraň ho totiž probodla.

Naskrz. Mohl bych se ho bez námahy dotknout, jak jsem kopí zarazil hluboko. Pustil jsem ho a nechal zločince zemřít.

Tasil jsem meč.

Plynule jsem kryl výpad násilníka.

Bil jsem se jako lev, jako kdybych bránil celý svět.

Výpad, krytí, úder a klička. Znova, znova.

Uhýbat se tedy uměl.

Ale udělal chybu. Vší silou udeřil špatným směrem.

Nedělalo mi problém to odklonit štítem. Rány mečem do hlavy bez helmy bývají smrtelné.

A to okamžitě, jako u tohoto muže. Bezvládně se sesypal.

Nebyl na něj hezký pohled. Otáčel jsem se.

Musím vědět, co je s tou dívkou.

Jak jsem tak přecházel pohledem k ní, koutkem oka jsem zahlédl konec jedné z chodeb.

Zarazil jsem se.

Ležel tam muž, k němu se přihrbeně šoural malý chlapec, ruce převázané očividně narychlo provazem.

A po jeho pravici stál člověk s lukem. Nataženým dlouhým lukem, s dlouhými šípy, co dokážou při dobrém zacházení snadno zabít i na velmi dlouhou vzdálenost.

Zarazilo mě to. Chtěl jsem se natočit, abych se mohl krýt. Nebo alespoň uskočit.

Během mého prudkého pohybu pustil tětívu. Šíp se se děsivou přesností rozlétl ke mně. Trhl jsem sebou, jak jsem se snažil něco udělat. Pomohlo to.

V pravém rameni jsem ucítil velmi ostrou bolest. Pohlédl jsem na něj a jako lékař jsem věděl, co to znamená.

Tu ruku nějakou chvíli nezvednu. Měl jsem probodnutý sval, kterému mastičkáři říkají deltový. Držení meče nepřicházelo v úvahu.

Síly mě opět na chvíli opustily. Zoufale jsem se zakrýval štítem a snažil se chytit do něj další střelu.

Střílel velmi rychle, naštěstí se další šíp kmital zas jen v desce štítu. Nechtěl jsem se uhýbat do stran. Myslel jsem na ženu na zemi za sebou.

Nějakou dobu si se štítem vystačím, ale určitě ne do doby, kdy vystřelí svůj toulec. Zachvátila mě lehká zoufalost, rameno mi pokryla rudá krev.

Pravá ruka mimo hru, nohy mě taky dlouho neudrží. Krev ze mě utíkala a já pomyslel na jistou bylinu, co ji mám v jednom z váčků. Krev by se po ní srazila docela rychle.

Jenže já čelil dalšímu výstřelu. Šíp se opět zabodl do štítu.

Těsně na okraj. Rána mi škusbla s celým tělem. Dlouho nevydržím, jen vědomí smyslu potyčky mi pomohla stát pevně.

Střílel velmi rychle.

S kamennou tváří se chystal vypustit další šíp.

A pak jsem uviděl snad nejrychlejší akci v životě.

Chlapci vedle lukostřelce najednou spadl z rukou přeřezaný provaz.

V ruce se mu objevila drobná čepel.

S ohromující rychlostí vyskočil vzhůru. Chytil se lučištníkova ramene, vyhoupl se mu na záda.

Kapičky krve mu skropily tvář, jak mu zarazil čepel do krku. Střelec padal na zem, kluk se nohama odrazil od těla dozadu a udělal kotrmelec. Sekera zasvištěla vzduchem v místě, kde se před mžikem nalézal.

Letěla shora, někdo stál na průčelí tunelu. V chlapcově ruce se pro změnu matně zableskl mosaz hvězdice.

Rychle ji vypustil nad tunel.

Pak další.

A ještě jednu.

Já jen viděl, jak odtamtud teče pramínek krve. Poté do ústí tunelu spadlo zkrvavené tělo.

Vytřeštěné oči mrtvoly. V ruce i v břicho zarytá hvězdice. A z čela mu výmluvně trčela třetí ze smrtících hvězd.

Strnule jsem stál a bez dechu to pozoroval. Stál jsem a neuvědomoval si nebezpečí. Z jeho strany možná nějaké hrozilo.

Podíval se na mne.

Dlouhé to byly vteřiny. Jeho zabijácký pohled mě probodával a já stál zkoprnělý proti němu. Zrakem jsem však neuhnul.

Byl daleko na nějaký nenadálý švih čepele. Ale co čekat od mladíka, který před chvílí provedl něco tak neuvěřitelného?

Díval se.

Zrakem mě kuchal a já se konečně pohnul. Málo, ale přece.

Už jsem viděl, jak zabořil ruku do opasku.

Díval se.

Pozoroval, měřil situaci.

Dlouhé vteřiny.

Čas se zastavil.

Náhle se zasmál. Ale nebyl to smích, ze kterého bych měl špatný pocit. Srdečně se potichu chechtal a díval se na mě. Pak pochechtávání zesílilo. Smál se jako obyčejný kluk, když vytahoval z mrtvého těla své hvězdice. Zamrazilo mi v zádech, jak to bylo děsivé. Ten dětský smích a plno krve.

Sevřel jsem pěst, zcela instinktivně. Paží mi však projela ostrá bolest. Najednou jsem si uvědomil, jak ztrácím krev, jak se mi lehce točí hlava, jak jsem slabý. Já, starý válečník, jsem byl očividně vydán napospas malému a mladému klučinovi.

Už je u mě. Ani jsem se nehnul. Nevím, co zamýšlí, tak si počkám na další vývoj událostí.

„Šéfe, nechcote s tím pomoci, he?“ zeptal se náhle, až mě to skoro vylekalo.

„No.“ vyšlo ze mě.

„Jasanov, hnedle vám to přerupnu. A dík, jste fakt machr. Takdle prokudnout chlapa a ještě tomu druhému rozštipnout hlavu.“

„Dělám, co musím hochu, ten tvůj výstup – sss,“ sykl jsem, když zlomil šíp a vyndal ho, „něco takového jsem ještě neviděl.“ sdělil jsem mu se vší upřímností.

„Nafáčujte si na to něco, todlecto se ještě může protahat.“

„Vím, jsem bylinkář.“

Neváhal jsem a použil svého umění. Vyčistil jsem si ránu a pomazal ji mastí. Poté jsem přiložil několik listů a směsi bylin. Udělalo mi to dobře, krev se zastavila.

Lokl jsem si z jedné své čutory, uklidnil jsem se. Mohl jsem lépe snášet bolest. Ruka tolik nebolela.

„Musím frknout.“ konstatoval náhle chlapec a chystal se k odchodu. Moje zdravá ruka ho však zastavila.

„Proč? Spěcháš?“

Najednou mě zavalila vlna nedůvěry. Koukl se na mě, já ale ve stisku nepolevil.

„Ti chlápci neboli jen tak nějaký chmatáci. Proudněte pryč, než přiklušou další.“

„Nenecháme ji tu takhle, koukej, jak je vystrašená. Musíš mě odvést těmi ulicemi. Nevím, kam mám jít.“ sdělil jsem mu a pustil ho.

Sebral jsem své zakrvácené kopí a očistil meč o oděv jedné z mrtvol. On mne mlčky pozoroval. Pořád tam stál, když jsem onu slečnu uklidňoval.

Polohlasem jsem na ni mluvil a snažil se jí zakrýt výhled na mrtvá těla.

Nakonec vystresovaně vstala a souhlasila, že půjde se mnou. Trochu kulhala, tak jsem ji podpíral.

Dotkla se tak mého zraněného ramene. Ostrá bolest mi proběhla paží. Všimla si toho.

„P-p-promiňte, já vážně nechtěla, ne, nic, já...“

„Klid, už ti nic nehrozí.“ šeptl jsem jí měkce.

Vy kročil jsem. Jsem zvyklý na tahání raněných. Bolest mě sužovala, jak se opírala o mé zranění. Ztráta krve a únava na mne doléhaly.

Držel jsem v levé ruce štít a zároveň kopí, o které jsem se musel zapírat. Přes to všechno, přes zkrvavenou ruku, přes všechny šoky jsem si zachoval chladnou mysl a zrak.

Zavolal jsem na kluka: „Pojď a ved' mě, budeme potřebovat hostinec. Spíš lepší a ke kraji města. Zaplatím ti, když budeš chtít.“

„Šéfe.“

„Ano?“

„Eh, co když vodmítnu?“

„Nic ti neudělám. Možná tě bude hryzat svědomí a budeš o pár mincí chudší, než bys byl.“

Přikročil ke mně, a čím byl blíž, tím méně jsem mu věřil. Hlídal jsem bedlivě svůj měšec. Jeho umouněná tvář se zachmuřila myšlením. Vykročil jsem směrem pryč.

„Počkejte.“ dodal klidně, „Tamten chlapík, co přišoural s náma, je jen okebulenej.“

Podíval jsem se na muže, ležícího kus ode mne. Okebulenej zřejmě znamená omráčený. Ať už je to jaké chce nářečí. Ale co když onen muž byl ten, kdo je sem navedl? Nebo je to jen kolemjdoucí, jako já?

Vezmeme ho s sebou, tak či tak, bude to určitě lepší.

„Utáhneš ho?“ zeptal jsem se.

Podrbal se na bradě.

„Napytlem, těžko, není zrovna škrvně.“ sdělil mi bezradně.

Po vteřině ticha jeho oči ulpěly na místě kousek ode mne. Byl tam takový malý výklenek, v něm zatlučené dveře a vedle nich opřený trakař na seno. Nebyl nejnovější, ale kolečko snad chvíli vydrží. Pár chybějících příček nevadí.

Máme štěstí.

Kapitola třetí

Život je nádherný. Nikdy nevíš, co tě potká.

-Mhual-Deb Hromový, čaroděj

Hostinský Mlíčnick seděl poklidně před svojí hospodou.

Spíš by se tomu dalo říkat ubytovna. Všichni hosté už odešli, nebo spí. Je pozdě, ale Mlíčnick nechce spát. Vyspal se ráno dosyta, jelikož poslední dobou se hostinec „U Mlíčnicka“ netrhne. Přitom má tak dobré pokoje. Neusnul by, zná se. Prohlížení nočního města ho však unaví. Tak seděl a koukal na všechny ty tunely a mosty.

Znenadání jeho obchodnické oči uviděly případné hosty. Vycházeli zvolna z tunelu. Mlíčnickovi se naskytl pohled na čtyři prazvláštní lidi.

Starý, nicméně zachovalý muž podpírá zvláštní dívku, jež měla šaty zkrvavené od jeho ruky, ale krev už trochu zaschla a vytváří na jeho paži lesknoucí se vzory. Muž drží v druhé ruce kopí, o nějž se opírá, a zároveň v ní nese velký štít, z kterého výmluvně trčí dva šípy s rozčepýřenými letkami a takto se pomalu šine vpřed.

Druhá dvojice byla o něco komičtější. Na trakaři bezvládně ležel muž, zabalený v plášti. Trakař tlačil chlapec, vysoký sotva metr a čtyřicet setinek. Hekal a potil se, měl co dělat. Za trakařem s mírně křivým kolem mu byla vidět jen hlava.

Mlíčnick ho znal. Takže na probdřeném večeru ještě něco vydělá. Výborně.

Proč se zajímat o někoho, kdo má peníze a chce pokoj? Mlíčnick pozdravil chlapce ledabylým gestem ruky a pustil osoby dovnitř. Pak pečlivě zavřel a zamkl dveře. Čekal od onoho malého kluka objednávku pokoje. Pochopitelně zcela diskrétní pobyt, pevné dveře a kvalitní zámek, dobré zavírací okenice.

Zkušený hostinský se nemýlil.

„Chcete pokoj s mezistěnou? Myslím, jako když tu jste s touhle celkem slušně vypadající slečnou? Jistě, o něco dráž, pravda, ale nebudete litovat, to mi věřte.“ zeptal se a tázavě se rozhlédl po skupině.

Přešlápl a olízl si horní ret: „Tak co, Jene?“

Otázka byla položena tomu nejmenšímu a nejmazanějšímu ze čtyř prazvláštních hostů.

Ten se zamračil a podíval se na postaršího muže, který očividně vedl onu zvláštní čtveřici.

„Dobře.“ prohlásil.

Aladrian měl už plné zuby téhle noci a toužil jen po obvázání ruky.

„Bereme. Tady je malá záloha za dnešní noc, uvidíme, jak dlouho se zdržíme.“

Dal Mlíčnickovi uspokojivě cikající mince. Ten se jen pousmál pod svým knírem. Známému hostu se v okamžiku na ruce houpal kroužek s poměrně složitým klíčem.

„Místnost 17, druhé patro. Jene, ty tam trefíš. Ráno vám přinesu trochu vody a snídani pro čtyři, dobře?“ otázal se.

„Samozřejmě.“ opáčil šedovlasý starý muž nonšalantně.

Unaveně se přehoupli přes schodiště a vstoupili do pokoje.

Usedli na postelích. Pouze onen omráčený muž byl položen na zem.

„Co s nim šéfe?“ optal se Jen.

„Hmm. Necháme ho, ať se vyspí. Položíme ho na tu postel za mezistěnou. Bude tak tady s – jak se vlastně jmenuješ děvče, kdo jsi?“

Starý válečník pohlédl na dívku v modrém.

„Děkuji vám za všechno. Já... jsem....tedy nejsem odsud, jaksí jsem sem zabloudila, nebo vlastně – říkejte mi Magda. Vážně moc děkuji, ráda bych si ustlala tady vedle, za těmi dveřmi, jak říkáte. Ten raněný nebude vadit. Uložím ho.“ zakoktala, vstala a odešla za zástěnu.

V zámku cvaklo, jak zevnitř otočila klíčem. Nedávalo to moc smysl, napadlo Aladriana, ale přesto to udělala.

„Je dost vyplašená. No, zdá se, že usneme tady.“

„Dobře šéfe. A když už jsme u těch jmen, jaký je to vaše?“ zeptal se.

„Aladrian.“

„Dobrý. Já jsem Bval Kapka.“

Aladrian se na něj zadíval: „Ten hospodský ti říkal Jene. Lžeš.“

Jeho pohled byl tvrdý a přísný.

„Myslím, že máš proč.“ dodal, „Ale ze mě nemusíš mít strach. Vy zloději jste mi ukradení.“

Jen se zarazil nad těmi slovy. Zmateně se podíval na svého šedovlasého spolunocležníka.

„Jak jste na to přikvasil?“

„Ha, nehraj to na mě a spi. Nemáš kus látky, obvaz nebo něco takového?“

„Nate.“ podal mu celkem solidní onuci a odmlčel se. Aladrian si klidně ošetřoval rameno a Jen neviděl ani náznak nějaké bázně či respektu.

On sám z toho byl rozrušený.

S takovým chováním se setkával jen u jiných zlodějů a lovců odměn. Stárnoucí muž nevypadal ani na jednoho, avšak bylo by nebezpečné se na to spolehnout. Zvláště teď.

„Šéfe, vy se mě nebojíte? Ani trochu?“

„Proč se tě mám bát? Aha, protože jsi mrštný malý zabiják a tak, nu, to je pravda.“ zahrčel Aladrian a odkašlal si, „Tak lépe: o co se mám podle tebe bát? Jsem tu s tebou jen já. Zámek k těm dvěma ostatním je stejně bytelný, jako ten na dveřích, a Magda se zamkla, jak jsi mohl slyšet. A můj život? Záleží na něm někomu? Mně tedy ne. Dělej, co chceš. Ráno ti dám peníze a pak půjdeme každý svou cestou. Být sebou, dám zbraně na tamten stůl, vedle mých. Spí se mnohem lépe bez nich. Ale díky po ruce doporučuji. Raději zamkni Jene. Dobrou noc.“

Jen zamkl a lehl si. Civěl do stropu a přemítal. Nikdy nikoho takového nepotkal. A teď tu má v klidu usnout? On, kdo probděl tolik nocí a prospal tolik dní?

Nechal si u sebe doopravdy jen díky.

A ještě jednu ukryl poblíž. A taky hvězdici, co kdyby.

Pořád se nemohl té myšlenky zbavit. Možná to na něm není vidět, ale od té doby, co Gilloviroti zabili Rignothara, jde to s ním z kopce. Stejně jako s ostatními.

Co udělá jedna mrtvola vůdce. Celý cech se rozpadl. Buď utekli, přidali se ke Gillům, nebo se perou mezi sebou jako malé ryby v dohasínajícím stínu slávy kdysi slavného cechu.

Jen byl ten na útěku. Měl dost nepřátel i před převratem, ale teď to bylo horší, mnohem horší. Rignothar ho už neochrání.

Musí rychle pryč z města. A vedle něj usíná někdo, kdo by se mohl hodit. Někdo.

Vlastně je to zvláštní člověk. Nevypadá jako zdejší, nikdy ho tu neviděl. Očividně tu holku neznal, ale přesto pozvedl zbraň a vrhl se po hlavě do boje, kde byl ochoten a odhodlán riskovat, třeba až do úplného a hořkého konce. A teď tu je s ním, s Jenem Vocasem. S tím Jenem, co je schopný ho v mžiku podřezat. Našel odvahu přerušit ticho a zeptat se.

„Šéfe, proč jste to udělal?“

Několik vteřin čekal na odpověď, začalo ho mrazit v zádech, jestli neudělal nějakou chybu.

Zlověstné ticho.

Jeho sluchu byl dopřán jeden jediný zvuk – pravidelné oddechování.

Aladrian už dávno klidně spal.

Jak jsem si lehla, tak jsem usnula. Pamatuji si jen, že jsem si alespoň sundala boty. Nic mě nezajímalo.

Zdálo se mi o mistrovi.

Zajímavé věci. Mhual-Deb na mne beze slova hleděl.

Vypadal hrdě.

Byl pyšný. On mě učil, on je mým, alespoň symbolickým, otcem. Stál ve své tmavé róbě a nehnul ani brvou, jen moudře koukal a jeho oči říkaly: „Vyrostla jsi jako z vody.“

Přitom mu hladce klouzaly hrací kostky ve vzduchu nad jeho rukou. Byly jeho vášní, celé noci jsem s ním hrála všelijaké hry. On uznával všechny, ale nejraději měl ty, ve kterých bylo zapotřebí alespoň jedné hrací kostky.

Jeho snový obraz se mi však začal rozplývat. Zamračil se a začal hledět vážně a ustaraně. Jeho rozplývající se postavu odstrčila jiná. Muž s jizvami, napůl vypadanými vlasy, vyraženými zuby a s páchnoucím dechem. Okolí najednou začalo vypadat jako kamenné stěny, jako tunel, spoře oděný do slabého světla louče. Nesmírně nepřátelské prostředí.

Ten zjev se zvolna blížil ke mně.

Pomalou natáhl ruku.

Viděla jsem jeho hnusné ruce, jeho špinavé nehty, obličej plný bezohlednosti.

Dotkl se mého ramene.

A v tu chvíli jsem si uvědomila, že to je sen, že se probouzím.

Že tu ruku na sobě pořád cítím!

Vyjekla jsem, naprosto oproštěná od únavy a vší silou máchla do tmy pěstí.

Trefila jsem čísi dlaň.

Okamžitě jsem stála na nohou.

Bála jsem se. Třásla jsem se strachy a hleděla do tmy. Rozeznala jsem jen slabou siluetu postavy. Siluetu, která tasila meč.

Jako kdyby měla tesáky. Jakoby se na mě měla co chvíli vrhnout a podřezat mě. Moje oči viděly sliny, kapající na podlahu.

Drápy stvůry, úzké oči.

Škvírou pode dveřmi se do pokoje dralo jen zoufalé množství slabého světla. Mému zraku nikterak nepomohlo, viděla jsem stále to samé.

Mé hrdlo bylo sevřené hrůzou, avšak podařilo se mi z něj vyloudit tón.

Vysoký a pronikavý výkřik.

Siluetu sebou polekaně škubla.

Za dveřmi se cosi pohnulo.

Bestie se přesunula do rohu místnosti.

Pak ve dveřích zadunělo.

Temná postava se nahrbila. Každou chvíli po mně skočí. Zatne do mne své zuby a drápy.

Stáhne mě z kůže. Bude se bavit mým jekotem, bude si pochutnávat na mojí krvi, na mém mase.

Dveře povolily a místnost zaplavilo světlo.

Nic jsem neviděla, ale brzy si mé oči zvykly.

Překvapilo mne, jak rychle se tu Aladrian objevil.

Vrhl se k postavě. Neměl zbraň, ale jeho síla se postarala o meč siluety. Uvědomila jsem si, jak mám velké oči. Vyděsil mne onen muž v plášti.

Když jsem ho ukládala, položila jsem jeho meč na stolek vedle, ale kuši jsem raději strčila pod postel. On sám vypadal podivně, jenže jsem byla moc unavená na nějaké bližší zkoumání. Teď byl ve svém cestovním plášti přitlačen ke zdi.

Překvapený. Zato dost rychlý. Vysmekl se ze sevření. Vyskočil na postel a sebral ze země svůj meč.

Aladrian stál proti němu a ani se nehнул.

Díval se vzhůru, jemu do očí. Všimla jsem si, že ve dveřích nenápadně stojí ten mladý chlapec. Mezi palcem a ukazovákem třímal nůž, připravený k vrhu. Stál a čekal, co se bude dít.

Muž s mečem na okamžik zaváhal.

Spatřil mě a Jena. Stále se díval do Aladrianových očí.

„Snad si nemyslíte, že to budete mít tak snadný.“ zasyčel a v očích měl hromobití.

Aladrian pořád nehnutě stál a díval se na něj.

„Ne, to si nemyslím.“ pravil konečně tichým hlasem, „snad si nemyslíš ty, že s tebou hodláme něco provést?“

„Kdo jsi, starče? Odpověz hned!“ odpověděl zuřivě a napřáhl meč k bodnutí.

„Ne.“ řekl Aladrian s ledovým klidem a pomalu ukázal do dveří na připraveného Jena. Stále se mu přitom tvrdě díval do očí.

„Raději nám pověz, kdo jsi ty, mladíku.“

Odmlčel se. Pak promluvil.

„Cestovatel. Dobrodruh, dá se říct.“

„Jasně, že jsem pravdu nečekoval. Vlastně se ti ani moca nedivnuju.“ vložil se Jen nečekaně do hovoru.

S ironickým úšklebkem na tváři si pohodil nožem mezi šikovnými prsty. Mladík znervózněl.

Zadíval se podezřívavě na Jena. Meč připraven k bodnutí, oči plné nenávisti. „Nechte mě jít a tenhle nezemře.“ ukázal na Aladriana, ale jeho slova už ztratila jiskru a jistotu.

„Pověz nám své jméno.“ požádal ho Aladrian pomalu.

Mladík se však nehodlal vzdát.

Vykopl na hrud' starého muže. Ten to však čekal a jen se trochu zakymácel.

Útočník pak švihl mečem po Jenovi. Klučina byl tak donucen ke kotrmelci nazad.

Mladík se pak pokusil prosmýknout okolo a uniknout. Jenomže se střetl s Aladrianem. Ten mu vrazil pěst břicha a chytil mu ruku s mečem. Trhl s ní, až se ozvalo zaúpění a ruka upustila meč.

Náš neznámý vyhlížel zoufale.

Nehodlal se vzdát. Bude bojovat, viděla jsem to na něm.

Byla to pravda. Praštil Aladriana do zraněného ramene.

Vykroutil se. Viděl Jena ve dveřích. Zpanikařil a kryl se podrážděnému starému bojovníkovi.

Došlo na pěsti, kopance. Hned na začátku neznámému muži spadl plášť. To pod ním vypadalo jako kožené brnění, ale zvláštní, z velké části měkké.

Aladrian měl na svůj zevnějšek překvapivě velkou sílu. Nevypadal na to. Šediny, zrovna ohromný svalovec to nebyl, spíš něco na způsob urostlého sedláka. Zdál se být snadným soupeřem. Ale přesvědčil mne o opaku. Párkrát hodil toho chlapa do dřevěné zdi. Tlumeně v ní zapraskalo.

On se však nedal. Byl docela rychlý a zjevně si přímo vybíral, kam uděří. Souboj se tak stal nebezpečným.

Já tam stála. I ten malý chlapec nechtěl použít svůj nůž, snad aby nestrefil Aladriana.

Tak se ti dva chlapi prali dál. Léetaly pěsti, nadávky, hrozby a klení, tvrdé rány. Některé modřiny už na nich začínaly být vidět. Byl to velice tvrdý souboj. Nikdo z nich nemohl získat převahu, pořád se oťukávali a statečně bojovali.

Zvláštní, připadá mi, jako kdyby si ti dva mohli rozumět.

Mohli by si rozumně povídat o věcech, které je zajímají.

A rmoutilo mě, jak si ti tvrdohlavci vzájemně ničí zdraví. Stála jsem tam, pozorovala je a ta situace se mi ani trochu nelíbila.

Vzpomněla jsem si na jedno Mhual-Debovo moudro. Mnohokrát jsem se jím řídila. Nemůžeš sledovat něco, co se ti nelíbí. Buď to zvrát', nebo se dívej jinam. A ty jsi moje učednice. Ty se neodvrátíš.

Jistě.

Rozuměli by si. Perou se a já vlastně ani nevím proč. Chlapi jsou divní. Další tvrdá rána od Aladriana. Ale proč by měla padnout další?

„Nechte toho.“ pronesla jsem.

Neslyšeli.

„Nechte toho!“ křikla jsem a oni mě v zápalu boje zcela ignorovali.

„TAK BUDE TO?!“ zavřeštěla jsem na ně.

Tentokrát mě určitě vnímali.

Na okamžik oba zaváhali, ale nepřestali. Muž v koženec právě opět udeřil Aladriana.

Samozřejmě, nevnímají mě, protože říkám správné věci!

Privřela jsem oči a rozpomněla se na svět okolo mě, na nezkrotné živly, na sílu, co mě obklopuje, na celý obrovitánský svět. Magie je jednoduchá, kouzla složitá. Jsem svěží a plná síly. Napřáhla jsem ruce a pomocí své vůle jsem všechnu tu energii usměřňovala mezi soupeře.

Cítila jsem tu sílu, ten nezkrotný živel. Právě napínali svaly k dalším úderům, když je má moc odhodila, každého do jiného rohu místnosti.

Oba, vlastně všichni tři vyhlíželi velmi překvapeně. Já jsem se konečně dokázala uvolnit natolik, abych dokázala i myslet na něco jiného. Teď už bude snadné je na té zdi udržet. Mhual-Debe, byl jsi mi dobrým učitelem.

Zírali na mě.

Jen se vzpamatoval první: „Nevypadáš na to, fakt ne.“

Náhle jsem se octla v pozici toho, kdo si klade podmínky.

Teoreticky.

„Takže – ty.“ začala jsem a ukázala na stále ještě neznámého mladého muže.

„Řekneš nám své jméno, a taky kdo jsi. Nemáš na vybranou.“

Ptala jsem se vážným hlasem, Mhual-Deb si na to potrpěl. Zbožňoval kouzelnické charisma, zvláště když bylo tak neočekávané.

Nechtělo se mu. Nadechl se, otevřel pusou, aby odpověděl. Ale pak si to asi rozmyslel. Zavrtěl hlavou.

Pustila jsem Aladriana. Myslím, že má v sobě dost cti. Nebude přece bít někoho, kdo je neustálým tlakem ke zdi neschopen jakéhokoli většího pohybu.

Mohla jsem tedy bez větších problémů soustředit více síly na onoho muže. Dneska si dám větší snídani. Magie je užitečná, jenže vyčerpávající. Zesílila jsem sevření.

„Mluv.“

Měl v sobě jistě také mnoho cti, snad jen odlišného druhu, než tomu bylo u starého muže.

Držel a ani nepípl.

„Nechci se zbytečně uchýlovat k násilí, tak povídej.“

„Jsem Regil.“ hlesl prostě a zaťal zuby.

Nechtěla jsem mu ublížit, on však nechtěl nic povědět.

Co s tím?

Jen to vyřešil za mne.

„Jorinskej střelec, co?“

Jorinec? Něco jsem o nich slyšela, i když toho nebylo mnoho. Mhual-Deb o těch končinách nic moc nevěděl. Jen očividně ano.

Tázaného ta otázka právě od tohoto chlapce viditelně nepřekvapovala. Zřejmě pochopil, že nemá cenu to zapírat.

Lehce přikývl. Povolila jsem, jenom trošku ho držela na uzdě. Aladrian se zmateně podíval na Jena.

„Co s ním? Je nebezpečný?“ tázal se. Regil se výsměšně ušklíbl.

„Jo, ťukám, šéfe, že jo.“ odpověděl.

Neustále, přitom pokradmu a nenápadně koukal na zajatce.

„Jorin,“ vložila jsem se, „to je pěkně daleko odsud. Jak ses sem dostal?“

Jen opět odpověděl za něj: „Jorinskej armádní střelec. Slyšel jsem o nich kopec. Zabijáci. Profíci a mistři. Prej slouží v Underworthově armádě. A taky jsem zrovna nedávno slyšel, jak tudlectu armádu Wizlwon rozprachoval.

Hehe, tak ty jseš na zdrhu, co? Včera jsem si o tý bitce povídal, éh,

s jedním známošem. Těsně předtím, než jsem odťapal do tý zadrcaný hospody. Náhodička, co? Hodinu o tom mluvím a koho pak netrefnu?“

Regil vrhal na Jena zlostné pohledy, musela jsem opět zesílit kouzlo.

Jen pokračoval.

„No, chlape, to jsme na tom podobno. Dobrý kukačky tadydlenc taky nemám. Snad by ses moh uklidňout a pak si trochu pokecnem, ne? Já už nezaberu, když slunce svítí, aspoň zabijem čas, než Mlčnick zadrbe se snídaňou.“

Jorinec se najednou uklidnil. Pustila jsem ho. Nebylo to příliš složité kouzlo, snad jen na energii trochu náročné. Sedla jsem si tedy na postel a tiše naslouchala hovoru ostatních. Regil začal.

„Tak jsme se tu tedy tak nějak skamarádili, dá-li se tak říct. Takže teď bych sakra rád věděl, jak jsem se sem dostal. A vůbec, s kým mám tu čest?“

„Aladrian.“

„Jen Vocas.“

„Magda. Poslyš, můžu ti říkat Regi?“

„Pro mě za mě.“

Na můj vkus trochu přímočaré odpovědi, ale alespoň se rychle pohneme dál.

„Kdo z vás mi vysvětlí, o co tu jde?“ ptal se Reg.

Zvedl svůj meč ze země a položil ho na stůl, dokonce našel i svou kuši pod postelí. Nebyla nabitá.

Letmo ji zkontroloval a uložil ji do pláště, co se mezitím válel na dece.

Aladrian jemně pokrčil rameny a podíval se na mě.

Možná jsem trochu zrudla.

Je na něm skutečně něco zvláštního.

Nevšiml si toho.

Mlčky jsem pokynula Jenovi.

Začal tedy vypravovat.

„Tákže, od tý doby, co ses řítíl na toho maníka, než tě praštílí tím klackem, se stalo několik, hmmm – událostí. Tady – Magda, že jo? – byla celkem ve velkym průšvuňku, řek bych. Chlápek jí dost ouchylně vohrožoval. Vykoukalo to bledně. Tys počítal hvězdičky a mě poznali ti dva další, co tě majzli. Měli mě jak na talíři a...“

„Poznali?“ skočila jsem mu do řeči.

Nerada, ale tohle mne velmi zarazilo.

„Nepřátelé. Zrádci. Chápo? No, tak jsem měl suzelovaný ruce, jen takovym vodrbanym provázkem. Tak do mě ryli a šťouchali, dělali si ze mě veverku. A tady Magda zápasila s tím maňou. Už čmajzal převahu. A vtom se vyčuřil z tý druhý chodby tuhle Al a začal se s nima řezat. Dokonce vcelku klídně propích i toho dalšího, kterej číhal ve stínu, kdyby se něco vygrclo. Zkrouhnutě je oba zamordil fakt rychle. Pak po něm začal ten maňo, foukat šípy. Z toho má teďkon echtovně vobvázanou hachsnu – tudle. A eště ty dva šípy ve štítu. Jasně, že jsem si mezitím nenápadně přefik lanko. Tákže byla řada na mě. Čuprně sem si to vyměřil a podříz toho lukomělce. Hned jsem se od něho taky vodrazil, páč na tunelu byl ten s tím klackem, měl navíc vrhačku. Netrefil se, čumovok prašivej. Pak jsme si pokecli s Alem a já chudák tě musel tlačít na tom trakaři až sem. Takže nám vlastně dlužníš služu, abys vědněl. Všem. Tadytomu za záchranu a pokojík, mně za ten trakař a Magdě za to, že nechcela, abysme tě přerazili.“

Jen vyprávěl svým těžko srozumitelným dialektem.

Tedy, byl-li to dialekt. Znělo to, jako když si svou řeč neustále vymýšlí, ale ani mu to nepřijde na mysl.

Jeho slova dokreslovala zář slunce, linoucí se zpod okenice.

Podivná kombinace.

„Tak, a když už si tu tak povídáme, řekněme si taky něco o sobě.“ navrhla jsem a ukázala na Regila.

„Jeth-Rovci byli poraženi a já, jejich součást, tu teď s vámi sedím. Nevím, proč vám mám něco povídat. Stejně se brzy rozloučíme.“

Neřekla jsem na to nic. Pouze jsem se pohledem odvrátila k Jenovi.

Usmál se.

„Radšejc to nechcoute vědnět.“

Aladrian rovnou zavrtěl hlavou, naznačil, že o tom nechce mluvit.

Reg se na mě zahleděl.

„Co je?“ ptala jsem se.

Prohlížel si mě, jakoby něco hledal.

Viděl mi až do žaludku.

Cítila jsem ten vlezlý pohled úplně všude.

Takové věci se mi nelíbí. Co mám dělat?

Vtom pokrčil obočím.

„Vůbec nevyhlížíš jako kouzelnice.“

Jemně jsem zčervenala.

„Dělám, co můžu a umím. Mhual-Deb je velice dobrý učitel.“

Podivil se.

„Ty jsi Mhual-Debova učednice?“

„No ano. Bývalá. Už mi řekl, ať jdu do světa, ať se poučím a ať se na něj případně obrátím.“

„Mhual-Deb Hromový?“

„Ano.“

„Strašně rád jsem poslouchal všechny ty příběhy a legendy o něm, když jsme tak seděli u ohně s Bracem. Někdy vážně neuvěřitelné věci. „Ali“ uměl vyprávět. Byl to zvláštní velitel. Armáda uprostřed nepřátelského území a on bezstarostně líčí příběhy a jeho posluchači nedutají. Che, baron Brace Underworth se pitvoří a my, jeho vojáci, ho tiše posloucháme. Já, Davilan, Nelden, dokonce i Jackillion byl zticha a naslouchal. Vždycky jsme cítili tu soudružnost. Byl pyšný na své vrasety i draxe, svoji statečnou pěchotu, hrdé jezdce z Delerosu i na lučištníky a kušníky, ale nejraději si povídal se střelci z Jorinu. Vždycky jsme byli naslouchaví. Považoval nás za silnou zbraň a zároveň za dobré společníky. Dobrý chlap, tenhle Brace.“ pravil Reg zasněně. Snad i trochu smutku bych našla na jeho tváři.

„O těchto příbězích jsem také slyšela.“

Zřejmě mě nevnímal.

Bez ducha zíral do zdi.

Nevěděli jsme, co s tím. Takže já, Jen i Aladrian jsme jen tiše stáli a slyšeli pouze mučivé ticho, co ho lidé tolik nesnáší. Místnost byla tím tichem zaplněna.

Brace „Ali“ Underworth.

To jméno Mhual-Debovi několikrát vyšlo z úst, pokaždé však bylo doprovázeno jinou emocí. Někdy se šibalsky usmíval, podruhé byl naštvaný a napotřetí se tvářil zcela vážně.

Ticho začínalo dosahovat hranice únosnosti, přesně té, při které se někdo obětuje a pronese naprosto zbytečnou větu. Pochválí počasí nebo tak něco. Už jsem to skoro slyšela.

Ale to ticho prořízl zvuk z jiného soudku. Mlíčnick zaklepal na dveře.

„Přejete si snídani?“

Čtyři postavy bloumaly městem. Aladrian ani pro tentokrát neodložil zbraně.

Patřily k němu.

Naopak, Regil z Kloninu skrýval ty své pod pláštěm, co kdysi patřil člověku, který ho zasvětil do střeleckého umu.

Jen Vocas, mladíček, co chvíli se obezřetně rozhlížel na všechny strany. Nenápadný, připravený na záludnosti města, naučený životem. V obyčejném oděvu, jako každý jiný.

Magda Sivého Kvítí, jak jí rád častoval její slavný mistr, nesmrtelný tělem i duší, nesla na ramenu pláštík do nepohody, modrý se zlatým proužkem po okraji, jak to měla ráda.

Kráčeli pohromadě zapleteným městem, až se dostali k jeho centru. To bylo o něco přehlednější, než jak tomu bylo u jeho okolí.

Chtěli se pouze projít, než se rozejdou, každý svou cestou.

Jenže nikdo z nich svou cestu nezná.

Reg neměl v úmyslu o tomhle komukoli říkat. A stejně toho mnoho nevěděl. Aladrian už dlouho cestoval světem bez cíle, který dosud nenašel. Jen Vocas se potřeboval dostat pryč, než ho chytí cizí gilda. A Magda pouze šla s těmi lidmi dál, v naivní touze po jejich nápravě.

Přišli na čtvercové náměstí. V uších jim zněl šum přítomných lidí.

Bylo tam živo. Jen několik stánků lemovalo jeho okraj, avšak pozornost lidu směřovala jinam. Doprostřed, na velké dřevěné pódium. Ještě před několika dny se tam vyhlašovalo Wizlwonovo snížení daní.

Nyní na něm stál kat.

V ruce sekeru, dost ostrou, aby usekla hlavu, ale moc tupou na to, aby při tom odsouzený necítil bolest.

Odsouzenec. Ten stál vedle něj. Zlomený muž, držený dalším katem.

Nad náměstím už kroužili krkavci. Věděli, že se tělo bude za chvíli válet v příkopu a že hlava bude nabodnutá na kůl. Těšili se na jeho maso a jeho oči. Krákání však přehlušoval hlas vyvolávače.

„Tento muž jest zloděj. Přepadával lidi po soumraku, někdy i za bílého dne. Okrádal je o jejich těžce vydělané peníze. Zabíjel, když bylo třeba. Vybíral si je náhodně, podle naditého měšce. Mohl mezi nimi být kterýkoli z vás. Mohli jste to být vy, vaše manželky či otcové, kdo se v krvi váleli na dlažbě. Naše hrdinná stráž ho však chytila, neb ctí vaši bezpečnost nad tu svou. Tento člověk, či spíše zrůda byla odsouzena k utnutí hlavy. Nezaslouží si váš soucit, ani úctu. Je to prachsprostý vrah a zloděj, nic jiného!“

Vzduchem zasvištěly houfy shnilého ovoce a zeleniny.

Dopadaly jako kladiva spravedlnosti na tvář odsouzeného.

Třísnily mu šat.

Dělaly mu modřiny.

Tupily ho a hanobily jeho osobnost. A on jen stál, zrak upřený na zem. Lidé ho trestali za vše, co jim bylo způsobeno.

Za všechno.

Opodál za davem však stála skupinka jiných lidí.

V rukou nedrželi nic nechutného.

Žmoulali v nich kapesníky. Žena a osm dětí.

Čtveřice se zastavila na okraji náměstí. Dvacet kroků od zuřícího davu. Zastavili se a pozorovali to pozdvižení. Regil si zachoval brunátný výraz. Nepřál tomu muži nic dobrého. Vlastně ani nic zlého.

Neznal ho.

V mysli mu hlodala jen jedna myšlenka.

„Tento muž je nepřátelský zabiják a vrah.“

Tohle se mu stane, když ho chytí. Bude tam stát, na tom samém místě, budou na něj házet zeleninu a kolem ramen ho bude přátelsky držet smrt.

Zachmuřil se.

Jen Vocas hleděl k popravišti. Pak si povzdechl a promluvil tiše k třem lidem okolo sebe.

Bylo mu však jedno, zda ho někdo z nich poslouchá.

„Známuju ho. Jakub Ovešník. Dřív makal u takovejch těch bohatejch pančů, dělal jim donášky všemožnejch hovadin a voni mu za to občas kapli nějakej ten měďák, co náhodnou šťourli v kapse. To sotva mohlo šicnout pro něj a jeho ženu. Těch vosum dětí tamhle, ty sou všechny jeho. Nemoh je tím manonem odhladit. Tak se dal k nám. Potřebnil prachy.“

Sprška potupy přestala. Lidem došla nenávist a ovoce.

Všechno nyní záviselo na odsouzení. Dav se tedy dal do křiku.

Dlouho neviděli popravu. Dožadovali se krve.

Jeden z katů tedy přinesl bič. Přivázali Jakuba ke kůlu a bičovali ho.

Lidé jásali.

Potřebovali se odreagovat od práce na polích, od strastiplných životů, od starostí, které je soužily.

Jen pokračoval ve svém vyprávění, nenechal se přerušit ranami biče.

„Na některý věci byl machr. Nikdo se ve stíně nezasklil tak jako on.“

Přisáhnutí byste, že v tom rožu nic není a najednou z něj vyhopnul on. Ale nebyl to špatnej člověk. Za soumraku vokrádal lidi, který pro zlatku nestepil daleko, jenže když se něco podělnulo, spolýhal dycky na svý rychlý nohy a na ukrytí. Jakub Metař jsme mu přezdívkovali. Nikdy nikoho nezamordl, byl to spíš takovej koktavej, plachej člověk. V době rozkolu to byl on, kdo podržel Rignothara a měl tak trochu šťouch na vostatní zlodějčky, co nemohli skupit prachy. Jasně, Gillovirotům se to nelíbilo. Ale vy si snad nemozkujete, že ho drapla ta „hrdinná stráž“ ne? A zrovna Kuba tu nechal svoji rodinu, kerou leta živil zlodějinou. Přitom si nikdy nešoupali nijak bezvadně. Kuba nekrad moc často, až když to bylo nuctý.“

Aladrianovi neušlo, že o Jakobovi Jen mluví, jako kdyby už byl mrtvý. S posledními slovy Jenovými praskla i poslední rána biče.

Kati táhli bezvládné tělo ke špalku. Možná jen omdlel, tak pro jistotu.

S tupou ranou sekery se společnost ponořila do ticha.

Aladrian přemýšlel o lidech.

Jen vzpomínal na svého známého.

Magdě zvlhly oči při pohledu na osm dětí a jednu ženu. Nejspíš zemřou hlady.

Jenom Rege poprava tolik nevyvedla z míry.

Myslel na jiné věci. Měl k tomu dobrý důvod. Ani zasvištění ostří sekery a tupý zvuk jejího dopadu na špalek nezměnilo netečnost jeho tváře.

Sotva spadla Kubova hlava do proutěného koše, vystoupil na popraviště ještě jeden člověk.

V ruce držel papír.

Za ním se objevil ještě někdo. Rozestupující se dav a špičky halaparten naznačovaly, že jde o někoho mocného.

Vyvolávač spustil.

„Hledají se muži, vojáci nepřítelé, co chodí v kompletním koženém odění...“

Regovi tuhla krev v žilách.

„Nosí kuši a meč...“

Cítil pohledy neexistujících lidí, tušil problémy.

„Pravděpodobně se budou halit pláštěm....“

Musí se schovat.

„Občané pod trestem smrti nesmějí takového muže krýt, ani mu napomáhat, výdej šatů tomuto individuu je rovněž trestný.“

Wizlwon musí mít z Jorinců opravdový strach. Dokonce i když on sám vystoupil za vyvolávačem, byl obklopen slušným počtem vojáků, kteří ostře vyhledávali byť jen náznak nebezpečí.

Regil se chtěl zamíchat do davu, jenže se náhle vytrhl ze svého zamyšlení a uvědomil si vývoj situace. Najednou se nacházel ve středu dění.

Jen stále stál vedle něj.

Aladrian chránil Magdu před zuřivým davem.

Proč?

Dala zlatou minci Jakobově ženě.

Chyba. Okolo ní se utvořil půlkruh obyvatel.

Křičeli něco o podpoře zlodějů a vrahů. O holotě, co si zaslouží smrt hlady. A pak křičeli také o spravedlnosti. A tupili dárkyni i obdarované. Plivali na Jakobovu ženu a na Magdu. Jeden z nich, bohatě oděný mladík, je v tom všechny povzbuzoval.

Děti se i s oběma ženami přitlačily ke zdi domu za nimi.
A před tím hloučkem nebojácně stál starý válečník se štítem a kopím.
Jeden z lidí se ještě prosmýkl okolo něj a znovu plivl na Magdu.
Aladrian mu vrazil takovou ránu, že se jeho nos rázem proměnil
v krvácející pahýl.
To ještě více rozlítilo dav okolo.
Regil tušil problémy. Nabil si tedy pod pláštěm kuši a zastrčil pojistný
kolík.
Jen už spěchal na pomoc. Aladrianova odvaha mu imponovala.
Reg se prodíral za ním.
Nechtělo se mu.
Připoutá na sebe pozornost.
Riskuje, že ho chytí. Přesto šel.
Ale nemohl jen tak utéct. Tomu staříkovi ještě něco dlužil. Nechtěl tasit
zbraň. To by byl nápadnější.
Boj beze zbraně však jeho výcviku není cizí.
Strhla se mela.
Lidé bili do těch před sebou. Ukřivděný soused bil druhého.
Bratr bratra.
Syn otce.
Kohokoli, kdo byl poblíž.
Nejvíce se však bojovalo o Jakubovu rodinu. Aladrian bil pěstmi okolo
sebe. Pouze pěstmi.
Ale běda tomu, kdo vytasil zbraň. Bojovník dokáže odpovědět rychle.
Kolem starého válečníka se ve spárách mezi kostkami rozlévala krev.
Ty, na které nestačil, odrážela drobounká dýka v pěsti nenápadného
mladíka. A pokud si to stále nerozmysleli, setkali se s kopanci střelce
z Jorinu.
A Magda udržovala ochranné pole okolo Kubovy rodiny. Nic na ně
nemohlo přilétnout, a že se o to pár kamenů snažilo.
Nejprve zpomalily, pak se je dalo snadno chytit a hodit zpět.
„DOST!!!“ zařval Wizlwon.
Bitva pak náhle ustala.
Tak rychle, jak začala.
Obyvatelé se do boje s těmi čtyřmi už nepouštěli.
Oslovil je respekt.
Silný výkřik, co je dokázal uklidnit.
Jediné slovo mezi rozeřvaným davem.
Jediné slovo je dokázalo okamžitě upokojit a rozestoupit se okolo třinácti
lidí, kvůli nimž vřava začala.
Jediné slovo vládce.

Jeho stráž zatlačila občany dál. Část vojáků, gardisté s velkými štíty, neustále stála po jeho boku. Byli připraveni krýt ho před čímkoli, připraveni zemřít pro jeho bezpečnost, připraveni pro něj zabít.

Regil si ho mohl dobře prohlédnout, měl na to nyní lepší výhled než z koruny stromu.

Tvrdá tvář s výraznými rysy, vlasy tmavé i světlé dohromady, majestátná postava.

U pasu se mu pohupoval dlouhý meč.

Skvostná zbraň.

Krom toho všeho se na vládcově těle leskl hrudní plát s krásnými vzory. Šlahouny vína, dvě koroptve, hvězdy a několik mystických vzorů.

Ulity zřejmě z nějaké zvláštní slitiny, hrál mnoha barvami všelijakých kovů, vypadalo to úžasně. Zbytek oblečení byl také pěkného, přitom nepřiliš nápadného vkusu, který nedbal na módu a raději zobrazil vládce Wizlwasu v jeho ctnostech.

Ferendal Wizlwon.

Neměl ve zvyku být dvorný tam, kde to není nutné. Potřeboval vypadat mocně před lidem.

„Ty! Řekni mi, co se tu děje. Poslouchám jen chvíli, čas je vzácný.“ ukázal na Aladriana.

On ještě stále svíral své zkrvavené kopí, namířené hrotem k Wizlwonovi.

Viděl stráž a raději svou zbraň napřímil, avšak zůstal připraven.

„Tví lidé jsou nezdvořilí.“ odpověděl pomalu, „Stejně jako ty. Nevím, s kým mám tu čest, ale oko sis u mě neudělal.“

„Ta drzost! Je vidět, starče, že nejsi zdejší. Věřím, že všichni ti lidé za tebou mě znají. Když ti to poví, začneš litovat svých slov a budeš...“

Zarazil se.

Jak totiž zmínil lidi před ním, přejel je všechny očima.

Plno dětí, jeden mladík s žihadlovou pěstí, matka rodiny a pohledná slečna. A ještě ten starší voják.

Ti jsou v pořádku.

Jenže Wizlwon si všiml, jak ten poslední bojuje.

Viděl do jeho tváře.

Zdála se mu typická pro jistý národ.

A ten plášť, kterým se halí.

Takový už jednou viděl. A nebyl to pro něho veselý pohled.

A k čemu takový plášť? Je přeci krásný den.

Viděl ho, jistě.

Oči se mu nepatrně zúžily. Byl bystrý. Viděl něco, co i nositel onoho pláště přehlédl.

Na tmavé barvě to nešlo příliš vidět.

Krev.

Skvrna, která prosákla. Na spodku pláště.

Jak se tam dostala?

Jiný by si pomyslel, no, to je prach a bláto cesty, ale Ferendal Wizlwon není někdo jiný. Vládne velké zemi.

Musí být lepší než ostatní. To ho udrží na jeho místě.

Viděl krev a byl si tím jistý.

Viděl les.

Viděl mrtvolu správce.

Viděl toho zoufalého zvěda.

Viděl ve své hlavě celý ten den, včetně mrtvého zabijáka – střelce z Jorinu. A teď nepochybně hleděl na dalšího.

Ovšem na co myslí on?

Je v pasti a ví to. Nesmí jej vyplašit. To by bylo příliš nebezpečné.

Nedal najevo svůj neklid.

Jenom pozvedl obočí a zakryl nervozitu slovy.

„Nebo snad nevíte? No?! Mluvte. Třeba – ty! Víš, kdo jsem?“

Takto zamazal své zaváhání. Všichni si myslí, že vědí, proč se odmlčel. Pouze jediná osoba se svými myšlenkami přiblížila k pravdě. Osoba, na niž vládce Wizlwasu ukázal.

„Podle vystupování budete nejspíš starosta.“ odpověděl Regil klidně.

Ani on na sobě nedal nic znát. Smyslu mu však byly na poplach.

Hraje to dobře, pomyslel si Ferendal.

Ví, že jsem ho poznal. Není hloupý.

Dal pokyn svým gardistům. Nenápadně.

„Starosta? Ha, ano, jistě. Samozřejmě.“

Otočil se zpět na válečníka.

„Nebudu mluvit s nikým uctivě, když mi to on sám neoplácí.“ pravil stručně Aladrian.

Gardisté uzavřeli kruh dokonale, nebylo kudy utéct. Tři z čtveřice si toho ihned všimli.

Aladrian pevněji sevřel kopí.

Reg sáhl pod plášť.

Vojáci stáli všude okolo. Na každé straně od nich, každou únikovou cestu bezpečně zavíral velký štít.

Jenom za nimi ne.

Dům.

Jen nenápadně stáhl Magdu za ruku a protáhl ji hloučkem dětí.

Okno.

Aladrian získával čas.

„Tato žena se svými dětmi si nezaslouží takovou potupu. Stejně tak, jako si ji nezaslouží štědrý člověk, ochotný pomáhat. Nech je jít.“

Do rozhovoru se vložil urostlý mladík z davu: „Je to špína, nic jiného! Popravte je, ukamenujte, není jich škody! Nejsou nic jiného, než podrážka boty, oni si nezaslouží žít!“

Trochu se opakoval.

Byl to on, kdo vyburcoval dav k šarvátce, k útoku na dvě ženy a osm dětí. Bylo mu jedno, že za to několik jím zfanatizovaných lidí doplatilo na ostrost kopí neohroženého starce.

Mrazivý pohled mladé čarodějky ho provrtal. On je ten pohrdavý bohatý floutek, kvůli kterému je nyní hanobena. Lidé ho pouze podpořili slovy.

Wizlwon stál tváří v tvář nezáviděníhodné situaci. Viděl, jak Magda pomalu prolézá do domu, jak se Jen tlačí za ní. Před nimi Aladrian, připravený k boji.

A o něco dál střelec s připravenou zbraní.

Žena a děti.

Bude lepší, když jeho vojákům nebudou překážet.

Tehdy udělal Wizlwon chybu. Pokynul rukou.

„Ať jdou domů.“ pravil vznešeně.

Nevěděl, co udělají vystrašené děti, když mají možnost jít pryč. Myslel, že v řadě odejdou podél zdi.

Zas cenná zkušenost. Rozprchly se náhle na všechny strany, každé jiným směrem.

Způsobily zmátek.

Dvě osoby v úzkých toho okamžitě využily.

Regil se rozběhl a proskočil otevřeným oknem. Aladrian pospíchal za ním.

Jeho štít ho zas jednou ochránil, když lezl dovnitř.

Spolehlivě zastavil šipku z kuše wizlwaského vojáka. Než však Aladrian svou obranu stáhl, bodl naslepo ven.

Strefil gardistu a tak zpomalil nepřítele. Čtveřice náhle stála v místnosti, na bedrech problém a času málo. Vojáci již otevřeli hlavní dveře poblíž.

Zbývala jim tedy jediná cesta.

Schody.

Magda zaváhala, Reg s Jenem se však ihned vrhli nahoru. Pak vyběhla taky, kryta posledním – Aladrianem.

Obořivec je pěkné město. Zvlášť tady uprostřed. Je tu mnoho teras a rovných střech, neboť podnebí je zde teplé a bohatším obyvatelům centra se ze střech nabízí mnoho možností. Mimo jiné je tu dobře vidět na tu kamennou divočinu okolo. Obořivec totiž trochu připomínal kráter. Většina rozlohy se skládala ze zmíněných tunelů, nadchodů, věžiček a mostů,

zatímco ve středu se podobal obyčejnému rovnému městečku, vkusně zařízenému. A většinou klidnému. Dnes to ale bylo jiné, dalo se koukat i na neplánované události.

Na jednu z mnoha střech vyběhli kvapem čtyři lidé. Neotáčeli se. Utíkali. A dole na náměstí zněly mohutné příkazy.

„Chyťte je!“

Přeběhli na další střechu, odkud se dostali na římsu zvláštní budovy. Točila se šroubovitě mírně nahoru, což se jim hodilo.

Regil s Jenem sebejistě našlapovali vpřed. Věž je kryla proti šípům.

Už se dostali na druhou stranu. Magda se trochu bála, nebyla zvyklá na pohyb ve výškách. Pravicí se držela zdi a snažila se nevnímat kamennou dlažbu deset kroků pod ní.

Aladrianovi se ozvalo rameno, ale neřekl ani slovo a se zatnutými zuby šel plynule za Magdou.

Z vršku římsy pak seskočili na další dům, tentokrát s mírně skloněnou střechou z pálených tašek. Měli štěstí, že nebyly příliš daleko od sebe. Se zbrojí a štítem se nedá doskočit příliš daleko.

Takto postupně přebíhali střechy. Sem tam zasvištěl šíp, který mnohdy mrazil v zádech.

Žádný se ale nestrefil.

Dostali se na dům nějakého extravagantního boháče. Střecha byla rovná, jen v rozích odtoky dešťové vody, protože okraj lemovala imitace hradeb z bílých kamenů. Štít domu hleděl na náměstí.

Zřetelně tak viděli Wizlwona.

A také jeho vojáky.

Dlouhé luky se již natahovaly. Ruce držící tětivy čekaly na rozkaz.

Čtveřice se zastavila.

Srdce jim všem bušila jako na poplach.

Dech tepal stejně zběsile.

Zhlédli situaci.

Mohlo to být horší. Gardisté, kteří měli mnohem těžší brnění než Aladrian, se za nimi po střechách nedostali a byli nuceni hledat jinou cestu.

Magda se skryla před hrozícími šípy za dřevěnou zástěnu, co měla chránit bohatýry před zvědavými pohledy.

V očích jí plál děs.

Jen se skulil za cimbuří.

Ale Reg se nekryl. Stál klidně vedle ležícího Jena, v ruce třímal nabitou kuši.

Náměstí na dlani.

Viděl tolik cílů.

Měl nabitou kuši.

Pak vnímal už jen jeden cíl.

Nestřílel. Není přeci hlupák.

„Pal!“

Tětivy dlouhých luků zadrnčely ve stejný okamžik. Pršelo, ačkoli na nebi nebyl jediný mrak.

Pršely šípy.

Reg se okamžitě se zazněním příkazu schoulil vedle Jena.

Dlouhé šípy jim létaly nad hlavou, zabodávaly se do dřeva, klouzaly po kameni, ale maso nenalezly. Lučištníci poté potřebovali trochu času na další střelu.

Jen chvíli.

Až teď Regil z Kloninu vstal a vystřelil.

Rychle a přesně, tak, jak ho to Davilan učil.

Jeden člověk zemřel vzápětí.

Jenom jeden.

Zaplatil za všechno, co Regovi způsobil.

Střelec se strefil přesně tam, kam chtěl. Těsně pod krk.

Málokdy se mu to takhle povede.

Kam chtěl, v jediném okamžiku. Jeho cíl byl v tu chvíli zcela odkrytý.

Vystoupil si totiž nahoru na popraviště, aby ho lidé dobře slyšeli. Teď ležel na místě, kde lidé hynou, avšak ne ranou sekery, ostrého prkna či meče.

Padl šipkou zabijáka. Jeho krev protékala mezerami v prknech.

Wizlwon nestál daleko od něj.

Také potřeboval být slyšen.

Sklonil se nad mrtvým.

Znal ho.

Jeho otec byl bohatý obchodník. Jeho syn se stal typickým rozmazleným frackem, který vymetal putyky a nevěstince. Kterého všude znali pro jeho aroganci a hrubost. A během shromáždění k smrti rád vytvářel rozvášněné davy. Na posledních Slavnostech koroptve vyvolal rvačku takové velikosti, že v ní bylo ušlapáno deset lidí. Tentokrát způsobil lynčování Jakubovy rodiny a to ho stálo život.

Wizlwon toho hochu neměl rád. Nestál o problémy ve městě. Ve svém městě.

Těžký život vládce. Mladík, díky jemuž odhalil střelce z Jorinu, mu ležel pod nohama, mrtev jako jeho předci, hrudník zakrvácený.

Ale Wizlwonovi trnul zrak z jiného důvodu.

Aby se dostal k mrtvému, musel ujít nejméně deset kroků. Nebylo možné, aby zkušený střelec minul o takovou vzdálenost.

Ferendal, vládce Wizlwasu, se napřímil a zvedl ruku.

„ZASTAVIT PALBU!“ rozkázal.

Doufal, že nedělá největší a poslední chybu ve svém životě.

Chtěl je živé.

„Nezabíjet! Chytit, přivést. Hned!“

Šípy přestaly létat nad střechou blízkého domu.

Jen kroky stráží se rozléhaly ulicemi.

Nahoře už začal povolovat zabeďněný vstup na střechu. Dobrý důvod, aby čtveřice vzala nohy na ramena a opět se rozběhla po střechách.

Aladrian si však dobře všiml, že Reg střílí.

Myslel si, že ví po kom a nakoukl při běhu přes ohoz, aby se ujistil.

Mýlil se. Viděl to, co viděl.

Na moment se jeho čelo svraštilo. Jenže na to teď nebyl čas.

Přeběhli pár střech v touze uniknout. Tentokrát měli štěstí na směr a utíkali od náměstí. Jejich kroky neustále doprovázel okolní křik stráží a lidí. Museli dávat pozor na občasné prolétnutí kamene, šípu či oštěpu.

Dostali se na velikou stodolu. Již je doháněla lehčí pěchota, pronásledovali je po domech.

Příliš mnoho vojáků.

Když ale čtveřice stanula na střeše stodoly, zastavila se.

Dvacet mužů v patách, výška tří mužů a jediná možnost úniku – těžká fošna, vedoucí na další budovu.

A na ní jediný voják.

Regil s Jenem se před lávkou zarazili.

Tvrdé brnění, velká dvoubřitá sekera v rukou a pod helmou dvě krvežíznivé oči.

Jenova hvězdice, kterou hodil ještě za běhu, se hladce odrazila od jeho krunýře, aniž by si jí všiml.

Udělal krok k nim.

Pak druhý.

Pěchota za nimi se přibližovala.

Další krok a pohrdavý úškleb žlutých zubů.

Pevně střežil prkno. Stačí mu rána, aby přepůlil člověka.

Jen s Regem se na sebe podívali. Nechtějí padnout nikomu do rukou.

Času je málo.

Neřekli si nic. Konali.

Oba dva současně kopli do okraje lávky.

Stodola byla o něco vyšší než střecha vedle, takže fošna hravě sklouzla. Ranař už se nesmál.

Padal dolů.

Ani Jen, ani Reg, nikdo z kvarteta nevěděl, že mu to přineslo několik zlomenin na obou nohách.

Smůla, mohlo to však být horší.

Aladrian pozoroval blížící se muže. Kryl se a připravil si kopí. Pravačka ho bolela, nebyl schopen tak někoho bodnout, ale snažil se alespoň vypadat, že může.

Zahlédl, jak Regil skáče na vedlejší dům.

Bylo to daleko na skok s výstrojí a zbraněmi.

I Reg měl problémy. Na rovný okraj střechy doskočil jen polovinou chodidla. Zašermoval rukama.

Nalezl rovnováhu. Jen tak tak.

Jen skákal za ním. Byl značně menší než on. Měl kratší nohy. Tvrdě dopadl na hranu břichem a sklouzl. Chytil se okraje a zkoušel tak Regovu důvěru.

Ten mu ale nepomohl ihned. Až po dvou dlouhých sekundách váhání ho chytil za ruku a vytáhl.

Vojáci se blížili.

Magda chtěla zkusit magii. Věděla, že nezastaví všechny, ale zkrátka tam nechtěla nechat Aladriana samotného.

Zachovala si chladnou hlavu. Byla přece učněm slavného čaroděje.

„Bež.“ ozvalo se vedle ní.

Aladrianův příkaz zůstal nevyplněn. Starý válečník nečekal, že by tu uličku přeskočil.

Magda měla šanci uniknout. Nevyužila ji.

„Pojď.“ řekla bezbarvě na oplátku a chytila ho za rameno.

Šli. Vojáci to k nim měli na pár vteřin. Bylo jich osm a za nimi se blížili další.

Magda došla s Alem na kraj. Ten se otočil, připraven chránit čarodějkou až do posledního dechu.

Zarazila ho.

„Pojď. Pomalu.“

Zhluboka se nadechla a vykročila do prázdna.

Pěchota už je dohnala.

Jenže muži v ní zpomalili.

Částečně proto, že dbali na Wizlwonův příkaz přivést je živé. Především ale viděli něco neuvěřitelného.

Magda dýchala, vnímala své okolí, nechala se unášet jeho krásou. Cítila lechtavý vánek ve vlasech.

To byla magie.

Pak se soustředila. V mysli vytvářela obláček husté kaše pod chodidly svými i Aladrianovými.

To je kouzlo. Našlapovala jemně a pomalu, naštěstí ji i on napodobil. Soustředění se míchalo s úžasem, s klidem a pohodou, ale zároveň ji to všechno unavovalo.

Snažila se nenechat hluk okolo, aby ji rozptýlil.
Je to náročné. Náročné a těžké, zvláště pro dva lidi najednou.
Těžká zbroj jejího společníka. Cítila každý plíšek, jak ji táhne dolů.
Kroky stráží a křik.
Neviditelné obláčky řídly.
Nadechla se a zatnula zuby.
To zvládne.
Síly ji však začínaly opouštět, mysl se rozptylovala.
Držela, zvládne to. Je to jen pár kroků. Aladrian tentokrát pokročil o něco rychleji.
Povolila. Pustila jeden obláček.
Můj to není, pomyslela si. Aladrian asi spadl.
Možná. Srdce to odmítalo.
Ne, on nesleřel, to nemohl. Avšak do mysli se jí toho pletlo už moc.
Povolila úplně vedlejší obláčky, jenom ty její jakž takž držely. Vysvobodila se na poslední chvíli. Jedna její noha došlápla na sousední střechu.
Je na druhé straně. Přešla tři a půl metru vzduchu, navíc nesla ještě těžkého bojovníka.
Ale na to během kouzla vůbec nemyslela.
Všechno ji to náhle překvapilo natolik, že se lekla a otevřela oči. Ztratila rovnováhu a záda ji mrazila ze strachu z pádu nazad.
Vtom její paži sevřela silná ruka. Pomohla jí nabrat ztracenou rovnováhu.
Magda pohlédla na jejího vlastníka.
Aladrian. Zřejmě jeho rychlejší krok znamenal nášlap na pevnou oporu.
Vydechla si a připomněla si tak své vlastní zadýchání.
Kouzla nejsou zadarmo.
Když vojáci viděli, jak ti dva přecházejí vzduch, chtěli je zadržet.
Měli šanci, ale zastavili se.
„Kdo na ně něco zkusí, ten to koupí!“ zvolal bodře střelec na druhé střeše, třímaje nabitou kuši.
„Jóóóó!“ doplnil ho s úšklebkem a s hvězdicí v ruce chlapec vedle něj.
Žold je jedna věc, ale proč bych se teď zrovna já měl obětovat? Všichni se raději zastavili.
Dodalo to dost času. Magda s Aladrianem proběhli okolo, Jen s Regem pomalu odkráčeli, stále otočení a připraveni trestat.
Pak, jen co výhruzně vykřikli, se rozběhli za nimi.
Čtveřice se dala dál po další stodole s hliněnými taškami.
Byla to stará stodola. Magda se velice ulekla, když překonali vrchol střechy a pokračovali dál.
V tu chvíli se totiž starý válečník před ní propadl skrz. Před ní náhle zela jen prázdná díra. Nakoukla dovnitř.

Tento rok byla dobrá sklizeň, slámy se tudíž skladovalo dost. Aladrian spadl rovnou do jedné kupy. Chvíli mu trvalo, než se dostal ven. „No jasně!“ špitl si Jen jenom tak pro sebe a skočil bez rozmýšlení dolů. Sotva dopadl, vyzval zbylé dva opozdilce, aby ho následovali. Reg se pouze ohlédl a namířil kuší na vojáky. „Stát!“ Lekli se ho, načež jim zmizel z očí. Rovněž dopadl měkce. Magda ale viděla, jak je to vysoko. I když tam ležela kopa slámy se senem. V paměti se jí ozval známý hlas. Nemysli. Nebezpečí, hrozící od lidí, je horší než kterékoli jiné. Nadechla se, zavřela oči a skočila. Sletěla jako šipka, ale trochu zbrzdila svůj dopad vůlí. Vypadalo to podivně. Sotva ze sebe sklepala, co na ní ulpělo, pozorovala, jak Regil míří ke stropu. Zpátky k díře. Viděla Jena, jak prohrabával kopice sena. Sledovala Aladriana, který zatarasil hlavní vrata závorou. Uvědomila si, že jsou v pasti. Už se s ostatními viděla na popravišti. Však to jim ještě nebylo přáno. Jen zapískl a ukázal pod jednu z kopic. Ostatní na něj nechápavě zírali, neboť tam nebylo nic než prkenná podlaha. Hned jim to názorně vysvětlil. Chlapcova ruka vedla dýku do jedné spáry mezi prkny. Hbitě odklopil poklop, skvěle maskovaný. Jeho okraj vypadal jako třísky, piliny a suché seno, druhý zase imitoval prasklinu. Ale na to nebyl čas. Hnání úzkostí se vtěsnali dovnitř. Hlasy stráží již začínaly být zřetelné, hned potom však umlkly. Jen za sebou opět narovnal maskování a zaklapl víko. Čtveřice se octla v naprosté temnotě vlhké chodby. Vnímali pouze matné obrysy mechů na stěně a vodu, kapající ze stropu. Ve stodole nad nimi byly slyšet hlasy a kroky pobíhajících stráží. Z chodby před nimi se ozývalo syčivé štěbetání. A oni ani nedutali. Jen po chvíli šeptl ostatním: „Tady zůstnout nemožem. Tedle průšlap ale vede hnedko do nitráku nekamošský gildy. Těsně před rozkolem jsme tu vyhmátli Gillovskej hlavní stan. Teda až tam dál. Tak deset minut šlapu.“ Nato se zarazil a zaposlouchal se. Štěbetání se přibližovalo.

„Světlo!“ vykřikl Jen tlumeně.

„Tak honem, máte někdo světlo?“

Nic.

Tma a blížící se škrábavé kroky.

Slyšeli je blíž a blíž.

Ozvalo se zasvištění Jenovy hvězdice.

Zařinčela o vlhkou kamennou zeď.

Vteřina ticha.

Pouze vteřina, pak se štěbetání stupňovalo.

Tasení dvou mečů.

Sykot.

A potom – světlo.

Malý modrý bod světla se zčistajasna vznášel okolo Magdy. Štěbetání se pomalu stáhlo a plynule se změnilo v syčení.

Body světla přibývaly.

„Co to je? Vypadá to jako malé světlušky.“ vydechl Aladrian úžasem.

Magda se usmála.

Její úsměv a černočerné havraní vlasy byly mysticky ozářeny okolním světlem, které zalévalo i slušnou část chodby.

„Taky jsou. Malé kouzelné světlušky. Mám je raději než klasické světelné kouzlo. Když člověk takovou vyvolá, nemusí se tolik soustředit na její udržení.“

Najednou se v tmavém koutě ozval štěk.

Jedno ze světel se tím směrem rychle přiblížilo, takže se kvartetu naskytl krátká podívaná na zvláštního tvora.

Byl malý, o něco menší než Jen, vysoký asi jednu jorinskou žerď. Celý byl pokryt červenou krabatou kůží, na níž se leskla mokrá hnědorudá srst, jen na hlavě ji nenesl.

Trojúhelníková, placatá hlava bez očí, jenom s šesti malými jamkami na vrchu, po stranách na konci se klepaly dlouhé špičaté uši, visící dolů. Zezadu z týla vystupoval ostrý zahnutý roh.

Ten se stácel až nad onu dvojici z šesti jamek, co byla nejbližší k předku hlavy, kde se nacházely dvě řady malých, ale ostrých zoubků v neveliké, uslintané tlamě.

Pas to mělo úzký, dlouhé ruce dosahovaly až na zem. Dlaně připomínaly ty lidské, avšak prsty byly nahrazeny třemi zahnutými drápy.

Mezi nimi mohli spatřit krev a cáry masa. Palec tvořil také pouze dráp, který však byl rovnější a vyhlížel jako nůž.

Nohy vypadaly podobně jako ruce, pouze na nich rostly delší chlupy a byly o trochu kratší. O to ale svalnatější. Drápy na nohou byly rovné a krátké.

Celé stvoření se pohybovalo rychle, částečně po dvou, někdy po všech čtyřech.

Uskočilo ve vteřině před světlem a zmizelo do tmy za ostatními.

„Co to vlastně bylo?“ zeptala se Magda mírně rozklepaným tónem.

„Kaeras, Diplík nebo taky Rudlon. Rudlon se mu říká tady. Pěkná potvrška že jo? Tady v týdle části hnustok je vždycky aspoň smečka. Dávejte si majzla, páč když nejste chráněný pořádným světlem, kerýho se bojeje, tak se na vás klíd'o pověsej třeba tři nebo čtyři a vodtáhnou vás do tmy. Nebo na vás taky můžou hopnout a zarvat do vás ty svý drápy. Hnedka potom vás kousnou těma mrňavejma zoubkama a vyhryznou vám nákej důležitěj orgán. Sou to větší mrchy, než byste makovali. A sou zatraceně rychlý. O kus dál bude odbočka. Tam se nedostanou. Šlápněte, nežka nás tu drapnou.“

Jen to ze sebe vychrlil rychle, ale všichni to pochopili. Takže se více přitlačili k sobě a pomalu šli vpřed.

Po chvíli Regil sdělil dosud tiché skupince: „Paráda. Nejdřív taktak zdrhneme Wizlwonovi a teď ještě abychom dávali pozor na rudlíky.“

„A to zapomínáš, že se musíme prostínovat kolem Gillů.“ usmál se Jen.

„Dobře. Ale díky, že jste se mnou zůstali. Dost těžko bych jim utekl sám.“

Aladrian přestal poslouchat okolní štěbetání se škrábáním a vložil se do hovoru.

„Regile?“

„Hm?“

„Proč po tobě šli?“

„Později vám to možná povím. Tedy, pokud vyjdeme živí.“

Záře světlušek dolehla na dřevěný žebřík. Vedl k ochozu, u nějž se nacházely okované dveře.

„Stát. Tady.“ sykl Jen a ukázal na ně.

Magda více rozprostřela kruh svítidel. Jen vyšplhal nahoru a začal šťourat v zámku malým drátem.

Aladrian sebou trhl.

Uklidnil se.

To je jenom kapka z blízké roury, co vedla nad ním.

Studená voda mu nepříjemně spadla za krk.

Studila ho na zádech. Poodstoupil. Jenom kapky.

Jen stále odemykal, moc se mu nedařilo.

„Vyměnili zámek.“ procedil mezi zuby a na čele se mu objevila krůpěj potu.

Z trubky nad starým válečníkem ukápla další kapka vody.

Pak další.

A ještě jedna.

Pak z roury vyskočil Rudlon.

Skočil přímo po Regovi, ten nestihl zareagovat a uhnout.

Tak ho alespoň odmrštil svým kolenem. Rudlon se mu ale chytil za ruku a zahákl se za kůži jeho zbroje i střelcovu vlastní kůži.

Jenže střelec měl meč, který se vzápětí zakousl do tvora. Byl na místě mrtvý.

Pak z trubky vyskočil další, tentokrát na Magdu.

Její světlo již nemělo na tvory takový účinek. Osmělili se.

Rudlon však ani nedokončil skok.

Ve vzduchu ho srazil Aladrianův meč.

Štěbetání získávalo na síle. Ve tmě okolo jich musely být desítky.

„Asi maj velkej hlad. Jdem.“ zvolal Jen k ostatním a otevřel dveře.

Vylezli po žebříku nahoru. Tak rychle, jako ještě nikdy.

Vběhli do přechodové komůrky, co pokračovala dalšími dveřmi. Jen se otočil s dveřmi a elegantně je zavřel.

„Držněte někdo kličku.“

Pak začal dveře zamykat.

Zámek po chvíli klapl a oni se opět octli sami ve tmavé komoře.

Místnost sloužila jako přechodová komora. I druhý průchod však bylo potřeba odemknout. Zlodějček ani nemrkl a začal opět cvakat.

Světlušek ubylo. Několik jich totiž nestihlo včas proletět dveřmi.

Nevadí.

Teď by pro změnu byly na obtíž. Za dveřmi je podle Jenových slov čekala chodba, vedoucí ven z města.

Jenže se při tom nedá dost dobře obejít jistá společnost. Další problémy čekají.

V komoře téměř zavládlo ticho.

Byl slyšet jenom dech čtyř osob a cvakání paklíčů. Každý z nich přemýšlel o tom, co ho potkalo.

Nikdo z toho neměl dobrý pocit. Všechny postupně napadlo, že kdyby nebylo těch ostatních, co jsou v místnosti s ním, nedošlo by k žádnému z problémů, jež je v poslední době potkaly.

Jen mlčky vykonával už dávno zautomatizované pohyby paklíčů a říkal si, jak by bylo snadné utéci z města o samotě.

Magdu napadlo, že by se jistě ubránila magií i bez Aladrianovy pomoci, jakmile by se vzpamatovala z počátečního šoku.

Aladrianovi už bylo všechno jedno. Začínal cítit drobnou únavu. Nebál se o svůj život. Jeho současné potíže jsou jen rosou na louce po záplavách. Co na tom.

A Reg přemítal o změnách, které neměl v oblibě. Myslel znovu na vše, co ho potkalo od doby, kdy probíhal lesem se svým mistrem po boku

a nezatěžoval svou mysl budoucností. Poté na to přestal myslet tak rychle, jak začal.

Nemá to smysl. Ne teď. Teď se musí soustředit. Nebezpečí je blízko.

Cvak.

Dveře se otevřely. Za nimi zela chodba, do jejíhož chladu se jim nechtělo.

Ale museli tam.

Nebylo jiné cesty.

Nebylo volby.

Jen vykročil první, hned potom, co ostatním vylíčil své obavy. V cestě pryč stojí jedna věc.

Gilda, která ho považovala za svého nepřítele, za někoho nepříjemného, za hmyz, co může sát krev. Pěst je však široká. Nezaplácne jen jednoho komára. Pokud u něj bude nějaký jiný, zamáčkne jej také.

Nepříjemné myšlenky je sžíraly. Museli se na ně vykašlat. Nebyly k užítku.

Vydali se tedy dál.

Potichu. Našlapovali jemně, jakoby je pronásledovaly uši, které trestají každou nepozornost.

Takhle šli dlouho.

Neviděli nic než špínu a tajemné tmavé kouty.

O notný kus dál, když už se jejich strach z prozrazení umírnil, neboť v něm není možné žít dlouho, došli za roh.

Opodál spatřili matné světlo.

Za chvíli uslyšeli hlasy, rozeznávali obrysy. Chodba tu končila rozšířeně, bylo docela dobře vidět do haly před nimi. Avšak bylo možné se do ní dostat pouze po vrzavých dřevěných schodech.

Zastavili se kus před místem, kde by je světlo už mohlo vydat nepříтели.

Jen pohybem ruky zastavil své společníky.

Hlasy z místnosti mu nedávaly smysl.

Nevěděl, čeho se týkají.

Nechtěl to vědět. Pouze měl v úmyslu nakouknout nenápadně dovnitř a zhodnotit situaci.

Sešlápl při tom několik stmelovaných kamenů, které se pod jeho vahou posunuly nepatrně níž.

Udělal chybu.

Jakési lanko v místnosti sebou škublo a rozhoupalo zvonek.

Hlasy tří lidí, co jich v malé hale bylo, okamžitě ztichly.

Jejich ruce nahmataly své oblíbené vrhací zbraně. Jedna paže vzápětí třímala nůž, druhá šipku a ve třetí se objevila skleněná lahvička s paralyzující směsí.

„Kdo tam?!“

Tři páry očí se zahleděly k místu, kde by se v mladém klukovi krve nedořezal.

Tři páry očí ho viděly, byl již ve světle.

Tváře pod nimi se rozjasnily.

„Há, no kdo to k nám přišel? Mladej Rignotharův vocas co? No pod'. Sem. A ruce nahoru.“

Jen ho poslechl.

Přišel k trojici mužů. Pomalu, na pět kroků od nich.

„Šéf bude spokojenej.“ opáčil jeden z nich. Jemu i oběma dalším se již v myslí rozléhala vidina odměny.

Jen Istivě ukázal na prostředního ze zlodějů.

„Jasně, tebe povyšňujou na svýho záskočka a zahrnde tě prašulema. Jo, moje šiška je drahá. Budeš ceněnej a všici, i tidlecti dva budou tvoji podmocníci.“

„Tak to teda ne!“ zvolal zloděj vpravo. Byl z trojice nejvyšší a očividně i nejtupější.

Zvedl pěst, aby udeřil, ale prostřední ho zarazil pohybem ruky.

„Neboj, chce nás jenom voblbnout. Šéf má dost vodměn pro nás všecky.“

Třetí odhalil svůj bezzubý chrup ve škodolibém úsměvu: „Vocasi, tys to posral. Che, nic ti neuděláme, neboj, che che che.“

Hromotluk chytl Jena za ruce a druhý do prohlídal.

Aladrian to celé pozoroval. Rozhodně nenašli všechno, ale i tak se na zemi vytvořila slušná hromádka malých dýk, hvězdic, nožů, strun a ostří, které vytáhli z různých míst přitom tak jednoduchého oděvu malého chlapce.

Prohledávání však trvá docela dlouhou dobu. Člověk během té doby v klidu stihne nabít kuši.

Kupodivu se ani jeden z trojice nepodíval do chodby, v níž Jena načapali. Dva měli plné ruce práce s jeho prohledáváním, třetí jenom mlsně koukal a představoval si svou odměnu.

Reg jen ťukl prstem do Aladriana.

Očima mu ukázal na svou kuši.

On pochopil a vzal si do ruky kopí. Hlavně tiše.

Následující okamžiky byly skutečně plny zvrátů.

Starý válečník se odrazil ze schodů a délka kopí doplnila délku skoku. Zatímco Aladrian skákal doleva, šipka střelce se neomylně vydala rovně.

Přímo do jisté hrudi.

Poslední ze zloduchů se otočil od Jena.

Bylo mu divné, že jeho vysoký společník padl k zemi.

K tomu ty bublavé zvuky, které vydával ten druhý. Pak on sám doplatil na svou neschopnost odzbrojit kluka pořádně.

Jeho maličká dýka mu rozpúlila ledvinu.

Zaúpěl. Ale byl z dobrého těsta.

Vytrhl se.

Rozběhl se jednou ze tří chodeb pryč, bez ohledu na krev, kterou kvapně ztrácel.

Všem čtyřem bylo jasné, kam utíká.

Nepokoušeli se ho zastavit.

To bylo příliš nebezpečné.

Honem se sebrali. Reg schoval kuši a opět si připravil meč. Jen posbíral své oblíbené věci.

Pak se rychle vydali jinou cestou než zloděj.

Ta bude jistě ta správná.

Přidávali do kroku.

Zrychlili.

Jejich běh se rozléhal podzemím.

Všichni čekali problémy.

Ještě je budou pronásledovat. Zase.

Nestalo se to. Po nějaké době museli zastavit, byli udýchaní a vyčerpaní neustálým úprkem.

Ke své nezměrné úlevě v náhlém tichu neslyšeli nic jiného než vlastní dech.

Nic.

Ani sebemenší zvuk.

Nic.

Magda si hlasitě oddechla.

Vtom jí kolem ucha prolétl šíp.

Neotáčeli se.

Neváhali. Rozběhli se pryč za roh.

Běželi dál.

Utíkali, co jim síly stačily.

Jejich kroky utichly až u mříže.

Blokovala východ ze stok, aby se tudy nikdo nedostal do města.

Nebo ven.

Další šíp byl zlověstně rychlý.

Směřoval k Regovi. Hbitě se uhnul.

Jenže nečekal, že by někdo mohl střílet tak rychle. Nebo že by „někdo“ mohlo být také víc lidí. Druhá střela mu propíchla lýtko.

Aladrian mezitím našel spásu. Hned vedle nich se nacházel vchod, kterým se dolů dostávali žumpaři a čističi stok.

Pustil štít a zdravým ramenem přinutil dveře zapraskat.

Kroky se blížily. Už je dohání víc lidí, nejen dva střelci.

Jen zvedl Aladrianův štít. Celý se za něj schoval.

Dobře udělal. Několik hrotů zaklepalo o dřevo.

Zvlhlé, ale tlusté dveře konečně praskly.

Aladrian vykročil ven. Náhle ho oslepilo denní světlo.

Obyčejné světlo plné spásy.

Magda najednou našla pochopení, jako blesk z čistého nebe jí došlo, k čemu má Aladrian na štítu ta madla trčící z jeho konců.

Reg si sice zlomil a vytáhl šíp z nohy, ale kulhal. Magda ho přinutila si na štít lehnout. I Jen pochopil, a vzápětí ho nesli jako na nosítkách. Lépe řečeno, táhli ho ven.

Další šíp, avšak ve tmě se špatně hledal cíl.

Prostě prolétl mříží. Přidal se k dalším, co již byly zabodány venku v mechu.

Spěchali.

Vyběhli do denního světla, které se s blížícím večerem také mírnilo, ale i tak stačilo vyloudit odlesky na vyleštěných kovových štítech Wizlwonových gardistů.

Strnuli. Zírali do půlkruhu z pěti vojáků. Další se již blížili.

Přece jen je našli. A to vyšli u kraje města, ven co by kamenem dohodil.

Reg rychle vyskočil ze štítu a tasil meč.

I když na pravou nohu dopadl těžce a s bolestí, udržel se s mečem ve střehu. Bolest šla stranou.

Všichni čtyři odstoupili od vchodu do kanálů. Ustoupili o krok zpět. Hleděli beze slova do očí pod pěti helmicemi.

A pak zasvištěl další šíp a hned za ním vyběhl ze vchodu zloděj.

Měl šátek přes oko. Možná proto nevěděl, že venku nestojí jen uprchlíci.

Jenže gardisté nečekali, že by je zevnitř mohlo něco ohrozit.

Raději se soustředili na čtveřici postav.

Chyba.

Vzduch se zatetelil.

Šíp se s nesmlouvavou náhodou zaryl prostřednímu z vojáků přímo do krku. Jeho lesklou zbroj potřísnila krev.

To ostatní čtyři nevydrželi.

Vrhli se proti všem, které zrovna měli nablízku. Z vchodu vybíhali další zloději, z ulice se ozývaly hlasy dalších vojáků.

Tak se čtveřice ztratila v chaosu bitvy.

Aladrian právě sbíral štít a síly k boji, když Reg zařval. Ačkoliv kulhal, rozběhl se s mečem proti vojákovi před nimi a hladce odklonil jeho úder.

Magda sevřela prsty jedné ruky, jenom malíčkem ukázala na dotyčného vojáka a zavřela oči.

Gardista se otrásl neviditelným mrazem.

To stačilo. Odběhli na úzkou cestu. Ta je po několika desítkách kroků odvedla pryč z města.

Kdo se ten den procházel těmi místy, uviděl, jak se před vstupem do kanálu strhla bitka.

Helmy, meče, kulaté štíty a zbroje v kovovém lesku, to vše proti dýkám, hvězdícím, ranám do zad, proti lahvičkám s kyselinou.

V tratolišti krve se ten podvečer válelo mnoho gardistů i zlodějů z Gillovirotova cechu.

Nikdo si až do konce boje, kdy vojáci dostali posilu v podobě celého oddílu lehké pěchoty, nevšiml, že se jaksi ztratily čtyři hledané osoby, kvůli kterým to celé začalo.

Kapitola čtvrtá

Důvěřuj, prověřuj, kryj si záda, ale hlavně se nenech zmást.

-Rignothar, kmotr zloděj

Stmívalo se.

Mech hluboko v tmavém lese se zbarvil několika kapkami střelcovy krve. Jeho zranění nebylo naštěstí tak vážné. Vysloužilému bylinkáři tak ušetřil čas, po který se mohl věnovat svým vlastním zraněním.

Malý chlapec zručně rozdělal tlumený ohníček. Dával si pozor, aby mu nepřerostl a nevymkl se kontrole.

Především nechtěl, aby byl nápadnější, než bylo nutné.

Drobná čarodějka jenom seděla, kolena pod bradou, dívala se do ohně. Byla jí zima, ačkoli byl konec poměrně teplého léta. Možná to nebylo pouze počasí, co ji přinutilo se třást.

Bylo ticho, nikdo neřekl ani slovo.

Regil se pokusil postavit se na nohy. Šlo mu to. Kulhal a sykal bolestí, ale mohl chodit. Pak si beze slova vzal na záda malý vak, ve kterém měl jen těch pár věcí, co kdysi patřily jeho mistru. Nevšiml si, že v maličkém, nestřeženém časovém úseku se mu věnoval člověk, co měl za úkol hlídat oheň.

Lépe řečeno, oprášil mu neviditelné nečistoty z ramen. A jako vedlejší činnost si ověřil, zda nemá v kapse něco zajímavého. Pouze malý předmět v hadříku, nic víc. To mu přeci nemůže chybět.

Hned co si Jorinec si hodil vak přes rameno, měl se k odchodu. Mlčky odkráčel z mýtiny, beze slov, bez gest, bez emocí. Nikdo mu v tom nebránil. Avšak, až na úplném konci, už ve tmě, kam světlo ohně nedoléhalo, se zastavil a tiše promluvil k ostatním.

„Snad jsem vám nadělal problémů dost.“

Pak pohlédl na Magdu.

„Řekni svému mistrovi, že Jeth-Rovské Slavné tažení skončilo. Pověz mu, že se baron Underworth zachránil, ale jen s přibližně pěti sty muži. Mohlo by ho to zajímat.“

Nato sklouzl pohledem ke starému muži. Jenom kývl hlavou na rozloučenou, to bylo jeho sbohem.

Následoval chlapec.

I jemu příslušelo několik slov: „Dej si na mě pozor. Jestli nechceš, nemusíš.“

Kdoví, co přesně tím myslel.

Potom se otočil a odešel do tmy lesa.

Po chvíli ticha se Jen otočil na Aladriana.

„Šéfe, co teď?“

„Co by,“ pravil lhostejně, „Uděláme to, co on. Půjdeme každý svou cestou.“

„Šéfe, eh, já netuším, co budu ráno dělat. Budu čučet do tý zvlhlý rosy, kůli kerý mám tak zamáčený hadry. A co pak? Já do města nesmim.“

Al se uchechl.

„Budeš dělat to, co děláš už dávno přirozeně a sám od sebe. To, co děláš doted'. Tak co, cos mu vzal? Pochybuji, že to stálo za to.“

Jen mu věnoval pohled plný nedůvěry. On však pokračoval.

„Ano, viděl jsem to. Neřekl jsem mu nic, dneska jsem už viděl dost krve. Ale na moje měšce nesahej, stejně nevíš, ve kterém jsou peníze. V těch ostatních mohou být třeba jedovaté bylinky. To bych ti nepřál, aby ses v nich hrabal.“

Jen se už nadechoval, aby něco řekl, ale do řeči mu svým povzdechem vskočila doposud tiše sedící Magda.

„Celý den zkoušek důvěry. Celý den společného útěku před společnými nepřáteli. A přesto všechno ani trocha přátelství. Ani náznak. Takhle to v knihách nebylo.“

„Svět není jako v knihách děvče. Já už si taky něco zažil a něco přečetl. Není v tom ani špetka podobnosti.“

Jen se k Aladrianově řeči přidal.

„Jasně holka. Tadle hrouda bláta, Svět tomu říkaj, není nic jinýho než zhouba a boj vo koži. Bejt tu líp, nejsem poslouh toho zaštetinovanýho podsvětí, tady Al není zjizvenej řezač, Reg by nebyl nedůvěřivej nevyzpytatelnej chlápek. Ale je to profík, to musí zůstat. A taky – ty bys tu nemusela šlapovat a tmelit vztahy mezi liděma. Nebud' naivka a proklep se. Brou noc, nočňátka.“

Všichni čtyři, včetně Rege schovaného a zachumlaného dekou v prohlubni opodál, pomalu usínali poblíž dohořívajícího ohně a přemítali o tom, co je včera a dnes potkalo. Bylo toho dost.

Jen si vzpomněl na Jakuba a jeho rodinu. V mysli se mu neustále ozývaly jeho tiché výkřiky pod bičem. Myslel na to, jak s Regem dokázal v nouzi navázat dokonalou souhru. A přesto ho před chvíli okradl o malou drobnost. Mohla pro něj být důležitá, mohl tu drobnost mít rád a on, zloděj, vlastně doted' neví co mu vzal. Ale nepodíval se, co to bylo. Najednou se totiž zastyděl, skoro měl chuť vstát a pokud možno nenápadně mu to vrátit. Nevstal, avšak alespoň otevřel oči.

Uviděl malý ohýnek, který za chvíli dodoutná. A vzpomněl si na něco, co se mu z paměti skoro vytratilo. Oheň v obývací místnosti jeho cechu. Rignothar a jeho otcovská péče, nikdy před nikým neupřednostňoval jiného, všichni si byli rovni, ani svého vlastního syna před Jenem, ani dobrého zloděje před kuchařem, nikdy nikoho, všichni byli jeho věrní. Vzpomněl si na onu klidnou soudružnost, kterou nepocítil od rozkolu, kdy se rozpadli na části. Ale nyní viděl další společníky, kteří by mu mohli být oporou. Měl tu Aladriana, moudrého bojovníka, Magdu, zdatnou kouzelnici a Rege zabijáka. Společnost, ve které by nebyl sám. Těsně před usnutím si slíbil, že to zkusí.

Magda také neusnula ihned. Myslela na celý svět, i když se nechystala využít jeho energie a kouzlit. Myslela na to, jaké lidi dnes viděla. Viděla štamgasty bez pravého smyslu života, bídáky, co se nezatají před ničím, čestného, zásadového, ale zároveň zlomeného a zatraceného starého muže, který kvůli neznámé ženě neváhal riskovat život, viděla zabijáka z povolání, zlodějíčka z donucení okolnostmi, moudrou vládu, ve které je nutné zabít pro blaho, vojáky, zabíjející lidi, proti kterým nic nemají, lid, co dychtil po kapce krve, mladíka, jehož hlas burcoval a ještě mnoho dalších. Ani jeden z nich nenaplňoval její představu o světě. Nikdo. Jenže ona nešla do světa s tím, že bude pozorovat, jaký je. Šla ho zlepšit. A proto musí začít tím, že z lidí dostane ty nejlepší vlastnosti a ctnosti, které mají. Zatím takových lidí má okolo sebe jenom několik, těmi by mohla začít. Vzpomněla si na Mhual-Deba, jak jí vyprávěl o dobrodružstvích, která zažil se svými přáteli. A že také nebyli přátelé hned. Že se dokázali stmelit až časem, avšak pevně. A že příčiny byly často podivné a neuvěřitelné. Se vzpomínkami její mysl zhasla a oddala se spánku.

Aladrian jen velmi krátce pomyslel na svůj život. Hned nato se začal věnovat současnosti. Cítil, že se něco děje, že se jeho život vbrzku změní, k lepšímu nebo k horšímu. Předvídal, že s těmito lidmi ještě něco zažije. Nevěděl co, ale byl si tím jistý. Uvědomil si, jaká zvláštní souhra náhod je přivedla k sobě. Přece se ráno všichni neseberou a neodejdou pryč. Ne. To by bylo příliš...jednoduché. Ve svých domněnkách se mýlil jen zřídka. Něco se děje. Ale až zítra. Nyní chce spát.

Regil se soustředil pouze na úkol, co ho čeká. Musí dokončit, co si Davilan vzal do hlavy, ať už je ten Groash z Relidia kdokoli. Pošle mu pomstu. Dostane ho. Jenomže si náhle uvědomil, že Davilan s někým mluvil ve stanu. Nebyl na to sám. Jorinci vždy útočí alespoň ve dvojici. A hlavně, nenamlouval si, že jeho úkol bude jednoduchý a obyčejný. Na obyčejná posláná se přeci používají obyčejné šipky. A on by také neměl být sám. Cha, ale kdo z nich by šel? Ne, když budou mít stejnou cestu, půjde s nimi.

Cesty jsou zrádné, zvláště pro osamoceného cestovatele. Třeba někdo z nich půjde na sever do hor, do Relidia nebo poblíž. Sever.

Hory. Pomsta.

Stan.

Hory. Deliona.

BRELEDIN!

Regil sebou nad tou vzpomínku trhl. To on byl ve stanu s Davilanem, když o tom mluvili! Když mluvili o pomstě. A Breledin potřeboval peníze tak nutně, že musel prodat svou čest. Tady nejde jen o nějakou pomstu. Ale on ji dokoná a udělá vše, co bude potřeba.

Jeho mysl se pak uklidnila. Co bude pak? Co přijde, pokud svůj úkol splní se vším všudy? Najednou si vzpomněl ještě na něco.

Slova bývalého kamaráda zvěda.

Slib mi, jestli se mi něco stane, postaráš se o ni. Ty to uděláš, věřím ti.

Reg mu to rád slíbil, dokonce mu ani nebylo divné, jak moc na tom Breledinovi záleželo. Vyzvědačství je zkrátka nebezpečné povolání. Takže je jasné, co potom. Postaví Delionu na nohy. Určitě to bude třeba.

Copak je to ale možné? Copak Breledin nevěděl, že k ní půjde s Davilanem? Ne, to je vyloučeno, vymáhal slib jen den před svou smrtí.

Proč tedy?

Ale jistě, Jorinec by přece nikam nešel sám. Davilan byl puntičkář. A koho by vzal s sebou? Pochopitelně své nadané, vyučené žáky. Regila, Jackilliona a Neldena. Snad jim to nestačil říct. Nebo jenom jemu. Kdoví.

Nyní již nedokázal usnout. Nemohl své myšlenky uklidnit.

Nedošlo mi, jakýc rizika má chrapání v lese. Byl sem asi moc unávnutej a vylízanej, než abych si dal aspoň drobek majzla. A přitom mi to tolikrát někdo votlukal vo palici. Ale mě to necvaklo. Já chrněl jak malej parchant, než se mi začlo zdát o vodě. Byl sem v tom snu celej mokrej. Netušim proč, lek sem se toho a vzbuchnul se. A mezitim ten sen vůbec neskončil. Furt jsem cejtil ten nechutně vlhkej čumes na svý zadělaný tváři.

A pak až mi to docvaklo ouplně.

Jsem to ale okenice.

Méďa. Wizlwaskej tmavej medvěd. Vobrovský chlupatý hovado, co složí chlapa jednou ranou tlapy, i kdyby v tý tlapě drželo dejmku. Estli je to nablzenej samotář, brzo mi uhryzne makovici a já jim tu udělám pěknou fontánu krvotrysku.

Bájo.

Ani jsem se nehl, páč by mu to mohlo trochu nadělat a já bych byl v letu cukru v peci. Nebo spíš v tlamě. Ale medďa se začal zajímat o něco jinýho. Já

u sebe žrádlo neměl. Jenže šéf Al snad měl trochu salámu, tak ho to táhlo za nim. Zved sem se, abych něco udělal, enomže sem schodil kus šutru na nákej starej kotlik, až to udělalo haleluja jak jednobožská kampelička.

Tu čarofuku z mladýho vrhu to vzbuchlo a hnedka udělala světýlko, aby se čumla, co se děje. Méd'a byl taky vykulenej, tak se votočil a šťouch přitom do Ala, kerej se taky vzbuch. Chvilu sme čučeli jak vyvoraný myši do pronikavejch očí toho medvěda, jenže von se najednou vymrštnul a skočil po Magdě. Srazil ji na velkej, plochej šutr.

Na nic jsem nečekal, vykuřil jsem do něj jednu hvězdičku. Moc mu to neubralo, ale asi ho to nakrklo. Nechal Magdu Magdou a skočil po mně.

Jasně, že jsem uhl, nejsem žádná chytlaprda. Šéf do něj kudnul kopim, byl rychlej a silnej, jenže se asi netrefil na správný místo, páč ho méd'a vodrazil dál. Kopí mu vypadlo z ruky, zůstalo v medvědovi. Vyrazil si dopadem dech. Magda byla taky vklepnutá, takže to bylo na mě.

Ale co těma svejma krátkejma pižlátkama můžu udělat tunkovému medvědovi?

Ni moca. Dyť ten Wizlwaskej je nejvetší na Světě. Největší, kurnik.

Vytah jsem svoji nejdelší dýku a zkusil to do něj píchnout.

Zvůstala v něm. Ani nemrk, pak do mě na oplatku sťuchnul. Spad sem a cejtil jeho vrčící dech, jak ke mně naklonil držku. Hledal sem druhou nejdelší dýku, abych mu ji moh vrazit do chřtánu, ale náč jsem se zamotal a nemoh žádnů najít.

Byl sem ve vojenský menáži.

Už sem počítal, kdy mě zblajzne, i když jsem furt šmátral po čepeli. Dycky mi to šlo, ale teď sem nemoh najít ani žiletku. Méd'a zařval a já zakukl voči, už sem neměl šancu. Zrovna sem počítal hvězdičky, když se mi na nohy zhroutilo půl váhy médy.

Von se však eště zved a ušel pár kroků dál. Pak se zas zhroutil a cukal nohama, eště jednou vstal, ale potom sebou zacukal ve vopravdu pořádný křeči a lehnul.

Odfouk sem si.

Magda už se konečně vzpamatovala a přidala světlušek. Aladrian se už také zvedl.

Všichni tři pak spatřili na kraji mýtiny muže v plášti, s kuší v rukou.

„Nemůžu spát.“ zavrčel prostě a sedl si vedle čarodějky.

Jen se k němu vrhl.

„Hernajs, kušářku, čéče, kámo, filuto, to sem rád, že tě vidim! Už bych asi byl na hnusnou vločkovou kaši, nebejt tebe!“

„Jsi přeci malý, někdo na tebe musí dávat pozor.“

Aladrian přišel také blíž, takže teď seděli soudružně u sebe. Starý válečník vydoloval z medvěda své kopí. Dalo mu to práci. Pak obdivně vzhlédl k Regovi.

„Cos to do něj vypálil? Jenom šipka by ho nesložila.“

„Kouzelná blesková šipka, kousek za krk a má nervy pryč. Pak mu nejspíš odejde mozek, nebo možná ještě žije. Můžeme se rozdělit o maso. Bude ho dost.“

Regil neměl ve zvyku plýtvat slovy. Aladrian kývl a vytáhl nůž. Nikdo by už dnes po tom incidentu nezalehl, tak proč marnit čas tlacháním. Začal porcovat medvěda, hned co mu pro jistotu pečlivě podřezal krk. Chvilí bylo ticho, narušovaly ho jenom noční zvuky a řezání nože.

„Svět je vážně krutý,“ špitla náhle Magda, „Já to nezvládnou sama. Je to tu hrozné, nečekala jsem, že dobrodružství přináší tolik násilí.“

„Musíš se s tím smířit,“ odpověděl Aladrian a zakousl nůž hlouběji do ohromného těla. Krev vytryskla na jeho ruku.

„Tak to chodí. Jestli chceš, budu tě provázet. Aspoň budu dělat něco užitečného, bude pro mě čest, chránit tak hezkou dívku.“

Magda se jemně začervenala, což v noci nebylo vidět, a otočila se na dva zbývající.

„Co vy dva? Co bude s vámi?“

„Hele, šéfe, co kdybych ťapal taky s váma, než se někde usadim? No, jen že jste fakt dobrej bouchač, ale potřebníte taky někoho rychlýho. Nikdo z vás dvou určitě nebude proti, puđu celkem fuk kam.“

Magda se usmála: „Tak to jsi nám ale nedal moc určitý směr. Ale kdyby nebyl proti, mohli bychom jít cestou, kterou směřuje Regil. Možná mu tak oplatíme službu. Máme u něj všichni dluh za toho medvěda.“

Reg se nejdřív zamračil, ale pak si vzpomněl na svoje dřívější úvahy a rozhodl se, že to zkusí. Dokonce už ani z Jenova zlodějského umění neměl tolik strachu a respektu. Ten byl očividně hluboce vděčný, že zachránil jeho mladý život. Souhlasil.

„Když chcete, následujte mne. Má cesta směřuje k severu.“

Aladrian se náhle zarazil a otočil hlavu ke zbytku kvarteta.

„Kam?“ zeptal se temně.

„Do hor. Dobrá, tak tedy do Relidia, můžete to vědět.“

Aladrian se uklidnil, jeho drobné „hm“ to potvrdilo a znovu se dal do porcování nejlepšího masa.

„Musíme tedy jít ještě dnes v noci. Ta mršina má spoustu krve, to přiláká mrchožrouty. A já osobně bych už stejně neusnul.“

A tak šli mlčky tmou. Větvičky jim praskaly pod chodidly.

Všichni věděli, že do další vesnice bude cesta dlouhá, ale nikdo neřekl ani slovo, až na občasná krátká vyjádření o směru cesty.

Magdě to tak vůbec neubíhalo.

Dívala se na tři muže před sebou. Každý z nich byl různě starý.

Pousmála se. Představila si je jako rodinu. Jako starého děda, otce a syna. Byla ráda, že necestuje sama, ačkoli problémy těch tří přišly s nimi. Jenomže nesměle mlčeli.

A právě to se jí nelíbilo. *Cesta tak špatně utíká, když člověku není do skoku.* Tohle moudro neměla od Mhual-Deba, bylo její vlastní.

Chtěla se jím řídit. Musela tedy bojovat s vlastní nesmělostí, i když jí měla nejvíce z celého kvarteta.

„Měli bychom si povědět něco o sobě, co myslíte? Víte, když tu spolu cestujeme a přitom mlčíme, nedělá mi to dobře, ráda bych alespoň trochu znala lidi, se kterými jdu neznámo kam. Chvíli spolu budeme, to je jisté. Tak si prostě myslím, že bychom mohli jeden druhému objasnit, s kým má tu čest, nebo ne?“

Reg se pousmál: „Dobrá, ale začni ty, když nás tak pěkně sdružuješ.“

Ostatní očividně také nebyli proti, také je nebavilo jen šlapat a jít.

Moc toho nebylo, ale snažila se.

„Dobře.“

O Magdě

vyprávění mladé čarodějky

Víte, narodila jsem se jako další dítě jednoho sedláka, který byl samozřejmě mým otcem. Měla jsem ještě čtyři starší bratry. Jednoho z nich, nejstaršího Jondu, jsem neznala, odešel do války před mým narozením a už se nevrátil. Náš otec nás měl všechny rád, pomáhali jsme mu s hospodářstvím a na malém políčku za domem. Všude v mé vesnici voněly květiny a byla jako nedotknutelná od okolí. Mně táhlo na čtyři roky a pásala jsem celé dny dvě ovce, krávu a kozu. Bavilo mě to, byla to sice zodpovědnost, ale nebylo to těžké. Ta čtveřice zvířat nás udržovala na slušné úrovni, málokdy jsme měli hlad, i když jsme právě majetní nebyli.

Jenže v době, kdy jsem se přehoupla přes pět a půl roku naším krajem projelo několik desítek loupeživých mužů na koních. Nebylo jich moc, ale přesto nás ani vojáci nedokázali ochránit. Prohnali se vesnicí a vraždili. Podupali nám políčko, podpálili stodolu a zabili naše zvířata, aby si je mohli upéct. Když to spatřil můj tatínek, vzal do ruky sekeru po dědovi a jednomu z nich uťal jedinou ranou hlavu. My s matkou jsme pak jen bezmocně přihlíželi z úkrytu, jak nám tatínka rozpárali. Hodili ho do řeky pro výstrahu ostatním a z mrtvého komplice si udělali vesnického hrdinu. Když později

odtáhli, zbyli mi už jen dva bratři a oči pro pláč. Jeden z bratříčků totiž uhořel, když jsme hasili onu stodolu.

Tak se do toho musel vložit můj strýc. Přijel k nám, když se dověděl, co se stalo. Nebyl zlý, ale přesto mi dělal neustále naschvály a vyčítal mi každé sousto, neboť jsem neměla dost síly, abych mohla pořádně pomoci s hospodářstvím. Už nebylo koho hlídat. V den mých šestých narozenin byla vesnice zase podobná dřívější, ale my si už dávno nežíli tak dobře. Další z mých bratrů zemřel na nějakou nemoc. Churavěli jsme, nedokázali jsme se pořádně uživit. Strýc mě neměl tolik v lásce, věděl, že dívka v rodině přinese jen další výdaje. Nemám mu to za zlé, doba byla tenkrát tvrdá. Chtěl mne nechat osudu, ale matka se mě zastala. Ale i ona chápala, že pokud zůstanu, pomřeme všichni hlady. Beze mne by se o sebe snad mohli postarat. Chtěla však strýce přesvědčit, že jsem hodná a hezká dívka, kterou by v rodině kdekdo chtěl mít. Strýc se slitoval a poradil se s matkou. Dostal nápad, se kterým souhlasila. Že mě prý přenechají prvnímu dobrému člověku, co o mě bude mít zájem. Doufali, že snad budu mít jinde lepší život.

Tak jsem se rozloučila se zbylým jediným bratrem a šla společně s matkou a strýcem na náves. Ten týden tam bylo rušno, přijeli obchodníci se stánky. Dlouho nikdo nejevil o adopci zájem, nebo se zdál nevhodný. Nakonec přišel obchodník s takovou černou bradkou a pravil, že se mě rád ujme. Už mě mu předávali, nelíbil se mi sice jeho ziskuchtivý výraz, ale jiné možnosti nebylo. Loučila jsem se s matkou, strýc si zrovna potřásl s oním mužem rukou, že prý platí, dohodnuto, když vtom se za obchodníkovými zády ozval hluboký, ale příjemný hlas, v jehož jednoduchosti sídlila krása.

„Co hodláš s tou dívkou udělat?“

Obchodník se otočil a pohlédl do očí muži v tmavém plášti.

Vypadal zvláště, jako bohatý kupec s prasaty, neboť se mu jedno mladé sele tisklo k noze.

„Do toho ti nic není, usopenče.“ odsekl mu obchodník a znovu se na mě podíval se zlověstným leskem v očích.

„To víš, že mi do toho něco je. Trochu jsem pozoroval tvoje obchody. Já nebudu přihlížet, jak takovou mladou holku zotročíš a prodáš ji do nějakých zapáchajících služeb. To nedopustím.“

Jeho hlas zněl ocelově a neochvějně. Čpěla z něj síla a moc. Prodejce si toho však zřejmě nevšiml.

„Jistě. Je teď moje a budu si s ní dělat co chci! Stráž!“ zařval obchodník, čapl mě za rameno a odkudsi přiběhli dva mohutní chlapi. Matka a strýc tomu jenom přihlíželi. Mně se ten v plášti zalíbil, to jeho selátko také. Nechtěla jsem, aby jim ublížili, tak jsem se raději nebránila.

Jenomže se oni dva přiblížili a chystali se ho zmlátit.

„Stačí se dotknout a budete litovat.“ pronesl chladně, spíš jenom pro sebe. Věděl, že se ho rozhodně dotýkat budou. První z nich k němu rázně a neochvějně kráčel. On na něj však ukázal prstem a přivřel oči. Chlap okamžitě klesl na kolena s bázlivými výkřiky. Jak jsem se později dověděla, objal ho smrtelný strach z obyčejných věcí okolo. Druhý ochránce mezitím došel až k mému ochránci. Rozmáchl se a jeho pěst mířila přímo na obličej onoho tajemného muže. Všichni čekali, že mu vyrazí zuby, nebo zlomí ruku, protože mu chladně postavil do cesty svou nevelikou dlaň, která by pro pěst takového chlapa nebyla ani tou nejmenší překážkou. Pěst se však zastavila malý kousek před dlaní. Přísahala bych, že jsem mezi nimi viděla modré jiskřičky. Pak se hromotluk rozmáchl i druhou pěstí se stejným výsledkem. Chlap sebou cukal, škubal rukama, ale jeho pěsti zůstaly jako přikované před dlaněmi tajemného cizince. Ten se jen upřeně díval do jeho očí a jeho rty se téměř neznatelně pohybovaly.

Viděl, jak mohutný tělesný strážce dostává strach, jak se mu na čele objevují krůpěje potu. Začínal být zoufalý, oči muže v plášti ho provrtávaly pohledem. Tlučhubovi se začaly třást ruce. Pak se očividně proti jeho vůli povolily jeho pěsti a prsty se začaly narovnávat. Klouby ho neposlouchaly, jeden po druhém se napřímily. Ruce už mu obklopovala zřetelná namodralá záře. Prsty se narovnaly jako malé luky, ale tím jejich pohyb zdaleka neskončil. Pokračovaly. Chlap řval bolestí, když se mu začaly nepřirozeně ohýbat. Křupalo a lupalo v nich, ale každý kloub pracoval, jakoby se nic nedělo, jako kdyby se ohýbal jako vždy. Ovšem tak tomu nebylo.

Ranař řval bolestí. Neskutečná muka mu projížděla celým tělem. Jeho nehty se právě lehce dotýkaly jeho vlastního zápěstí, když čaroděj povolil a pustil jeho ruce. Byl na něj odporný pohled a pro jeho mysl se úkol zmlátit cizince stal zcela nepodstatným.

A obchodník? Jakmile spatřil známku nebezpečí, dal se na útěk, ale můj hbitý strýc mu nastavil nohu a klekl mu na záda.

Neustále mu syčel do uší: „Ty bys zneužil mou neteř, zneužil bys jí. To bych ji svěřil správnému člověku. Smradlavej otrokáři.“

Čaroděj si po incidentu s ochrankou oprášil plášť tmavě modré, jako noc temné barvy a pomalu vykročil k obchodníkovi.

Tlumeně mu sdělil několik slov: „Lumpe. Tvé myšlenky jsou pro mě jako černá kniha. Trocha trestu tě připraví na peklo.“

S těmi slovy mu na hlavu položil dlaň. Několik okamžiků potom, co ji sundal, strýc vstal a obchodník s otroky si vjel svými prsty do černých vlasů a tlačil si na hlavu prsty. Snad ani neslyšel čarodějovu větu o zpytování svědomí, neboť mu po čele již stékaly pramínky krve, jak se mu jeho vlastní nehty zarývaly stále hlouběji do kůže. Říká se, že na něj v jeden okamžik dolehly všechny hříchy, které spáchal, všechna provinění mu zaútočila

na jeho mysl v jeden okamžik. V tom spočívá strašlivost kouzla, které tehdy čaroděj použil.

Měla jsem radost z jeho vítězství. Jásala jsem dětským smíchem. Strýc mě pak s radostí předal tomu muži na starost, když se dověděl, o koho jde.

Mhual-Deb, čaroděj mocné síly a dobrých činů. Zalíbila se mu čilost malého děvčete tak, jako se zalíbil on mně. Souhlasil, chtěl si mě vzít do učení. Přisahal matce a strýci, že se mi dostane toho nejlepšího, co může nabídnout. Se slzami v očích mu oba děkovali, ale když mu chtěli políbit ruce, odmítl a zvedl je se slovy, že takových poct si nezaslouží. Matku a strýce jsem tehdy viděla naposledy, oba měli šťastné a dojaté tváře. Tak si je budu pamatovat po celý život.

To je můj příběh mládí.

Magdiny oči se dostaly zpět do skutečného světa. Pohlédla na své posluchače.

„To je hezký. Nevím, jak může někdo, kdo prožil něco takového, být tak naivní.“ prohlásil Reg tichým hlasem.

„Dobrý. Tak ty si tu klidně kouzluješ, páč jsi vlastně měla štígro, když ti vodkrouhli tátu.“ dodal Jen poněkud cynicky.

Na okamžik jsem se zarazila, načež jsem mu odpustila.

On rodinu nejspíš nikdy neměl. Nerozumí tomu.

Jen i Regil uznale pokyvovali, příběh se jim líbil. Ale já si všimla něčeho jiného. Aladrian měl oči jako ze skla. Neměl daleko k slzám, i výraz jeho zkroušené tváře tomu napovídá. Jenže to nebylo jen kvůli mému vyprávění. Myslel na něco jiného, nebo snad pod svráštěným obočím vzpomínal. Po chvíli si uvědomil, že ve vzduchu visí dotaz na jeho názor. Potřásl proto hlavou a zamrkal. Slzy a zármutek zmizely.

„Pěkný příběh. Takový ze života. Tvůj otec byl statečný muž.“

Otočil se na mě a zahleděl se mi do očí.

„Vsadil bych se, že trochu statečnosti po něm máš. A myslím si, že tvá matka byla silná, pracovitá, ale v jádru nesmělá. Je to pravda?“

Zatrnulo mi. Na okamžik jsem se zamyslela, není-li snad Aladrian přítel naší rodiny, zda jsem ho někde neviděla.

Zřejmě ne. Byl to jen přesný odhad. Přesný, velmi přesný.

Byla jsem na rozpacích. I toho si všiml a pousmál se. Pak odvrátil hlavu, ale já se nakonec zmohla ke slovům.

„Jak jste na to přišel?“

Znovu se na mě zahleděl a pravil: „Myslím si to. A nejsem zvyklý na úctu.“ Odmlčel se.

„Aladrian.“

Přijala jsem jeho nataženou ruku. Dobrá, teď mu již mohu tykat.

„Tak teď vyprávěj ty o svém životě.“ vybídla jsem ho.

Jeho chůze na okamžik zpomalila a ztratila jistotu. Chvilinku jsem v jeho tváři opět vnímala ten ztrápený, skelný výraz. Rychle se však vzpamatoval.

„Raději ne. Tihle dva mají určitě zajímavější příběhy než já.“

Kývl na Rege.

Reagoval okamžitě: „Já toho moc nemám, jsem zkrátka střelec.“

Zarazil se a všechny si nás prohlédl. Pak pokrčil rameny.

Povzdechl.

„Nuže dobrá, povím vám, kdo jsem. Stejně to není žádné tajemství.“

O Regovi, Jorinu a Jeth-Rově

vyprávění jorinského střelce

Narodil jsem se na poloostrově, který se od nepaměti zval Jorinem. Je to nádherný domov. Skalnaté pobřeží, co nás chránilo před útoky z vody, zdolávané jen malými rybářskými čluny. Vznosné útesy, na které neustále narážely vlny. Rozlehlé smíšené lesy, plné zvěře. Velké kameny, z nichž na některých byla utvořena posvátná místa. Neveliká města, domy napůl z kamene, napůl ze dřeva. Lidí nemnoho, ale zato všichni byli a jsou svobodní a šťastní. Lidé naší země jsou mistry ve zpracování dřeva a v ovládání střelných zbraní, hlavně kuší. Ale přitom jsme se pokojně živili chovem ovcí a dobytka.

Ještě předtím, než jsem poprvé spatřil světlo světa, se náš národ dohodl se správcem Jeth-Rova na spojenectví. Jsme v podstatě mírumilovní. Obchodní styky a přátelské vztahy pro nás nebyly ztrátou cti, jak si to mnohé z národů Světa myslí.

Šlo však o více věcí, nejen o obchod. Jeth-Rov prakticky ovládal sousední Deleros a my tak měli chráněné jediné hranice, kudy bylo možno se k nám dostat. Ale hlavně, dostala se k nám Jeth-Rovská ocel. Nikdo se Jeth-Rovcům nevyrovná ve slévání oceli a v jejím zpracování. Naše kuše se dočkaly nesmírného pokroku. Matná ocel, vyšlechtěná pouze pro ně, je nepřekonatelná. Pružná a pevná, vypouští šipky s ohromující silou a rychlostí, při troše péče nezrezaví, perfektně drží tvar, daný slitím, takže kuši člověk klidně může nosit půl dne nabitou, aniž by tím trpěla. Matná ocel se navíc neleskne, což je pro nás také výhodou.

Jeth-Rovu jsme se za to odvděčili našimi schopnostmi. Každý z nás se nespokojil s klidným životem. Mnoho nás toužilo po slávě, po dobrodružstvích, o kterých jsme vždy jen slýchali. Již v občanské Válce o Jeth-Rov, jak se jí říkalo, se jorinští střelci osvědčili na straně Správce.

Úloha Jorinců se dodnes nezměnila. Není jich dost, aby zaplnili oddíl střelců, který má v otevřených bitvách nějaký pořádný smysl, ale jsou výteční v zabíjení důležitých osob.

Správce tehdy za pomoci Brace Underwortha potlačil zradu šlechty a opět se ujal vlády nad svou zemí. Jeth-Rovci však nebyli jako my. Toužili po větším území, takže jim Jorinci stále přicházeli vhod. Pomohli nám dopilovat naše zabijácké umění k dokonalosti a poté už jen verbovali ty, co nechtěli jen sedět a pást ovce.

Já byl mezi nimi. Už jako malí kluci jsme pobíhali s dřevěnými meči a kušemi po lese a představovali si tu slávu.

Pamatuji se na Neldena i Jackilliona. Už tehdy jsme se učili bojovat naším stylem jako tým. Vždy jsme pozorovali a vyprovázeli naše muže, jdoucí do Jednotící války, vedené Bracem. Vždy jsme si říkali, že jednou budou vyprovázet nás. A později se to stalo.

Mně už táhlo na sedmnáct, Jackillion s Neldenem dovršili šestnácti let a jistý mistr střelec si nás všiml a naverboval nás. Byli jsme hrdí, že jsme mohli jít do boje. Davilan nás školil dobře. Stříleli jsme výborně, já uměl střílet hodně přesně, Nelden rychle a Jackillion vynikal v šermu s mečem. Ale hlavně – nikdo z nás mladších se nám nevyrovnal v sebranosti a způsobu boje. Davilan to poznal a rozvíjel to u nás více, než bylo normální. Dokonce prohlásil náš výcvik za ukončený o dva roky dříve. Trval na tom, že vše potřebné nás naučil rychleji, než se to dařilo ostatním mistrům.

Možná si při slově „učení“ představíte něco jiného, než já. Učili nás tak, že nás posílali do terénu na snadnější cíle, později se obtížnost začala stupňovat. Byli jsme v tom opravdu dobří, díky tomu jsem po výcviku již teď – po pouhých šesti letech v armádě.

Bojovali jsme tedy za Jeth-Rov, pod velením generála Brace „Aliho“ Underwortha. Říká se, že přezdívku „Ali“ nedostal od vojáků, jak by se někdo mohl domnívat, ale dal mu ji sám Správce, ještě v době Války o Jeth-Rov.

Tehdy totiž nebyl Brace nic víc, než syn barona. V Jeth-Rově titul barona nikdy neznamenal nic zvláštního. Brace v tu dobu nebyl dědicem Underworthova panství, takže se několik let předtím dal na nebezpečnou dráhu dobrodruha. Jediné, čím mohl Jeth-Rovu a Správci pomoci, byly jeho schopnosti a hrstka vojáků, které dal dohromady.

Sehnal jich pouze čtyřicet. A protože Správce měl zamlada rád pohádky, odvděčil se Bracovi tou přezdívkou, neboť se neustále se svými čtyřiceti muži snažil ovlivnit chod světa. Ale nebylo to vlastně nic potupného. Ali se svými muži byl nenápadný, takže v Bitvě o konec se dostali až k nepřátelskému knížeti, kterému zabili jeho gardu a nakonec dostali

i jeho. Dá se říci, že díky tomu vyhrál Jeth-Rov tuhle rozhodující bitvu a tedy i celou válku o nadvládu. Za onu přezdívku se Brace Správci taky pomstil, neboť mu na oplátku vymyslel přívlastek „Kulihrášek“, což vzniklo z původního „Lusk“, protože Správce udílel rozkazy mohutným a výstižným louskáním prstů.

Pak začala Jednotící válka, kdy Ali postavil reformovanou armádu, jejíž nedílnou součástí byli i střelci z Jorinu, a vyrazil dobýt sousední oblasti. Právě v závěru téhle války se octla naše trojice.

V armádě nám nebylo špatně. Dostávali jsme žold, od kterého se díky novému systému odečítala splátka za vybavení. Pokud voják zemřel, byl jeho majetek poslán jeho rodině či příbuzným. Když měl zbroj splacenu, poslali ji také, pokud ne, peníze, které již zaplatil si nechali a výstroj dostal další rekrut. Tak tomu bylo i v případě jorinských střelců. Měli jsme štěstí, že v pouhých dvaadvaceti letech patřila naše drahá výstroj nám a náš výcvik byl o rok později předčasně ukončen.

Vlastně jsem podstatnou část svého života strávil právě v Jeth-Rovské armádě. Když jsme měli čas, posadili jsme se k ohni a poslouchali příběhy, někdy i od samotného generála. Pamatuji si hodně, vím také, že Brace Ali Underworth není jen tak nějaký voják. Patří k takové té božské pakáži, je od Adliiných paladinů. Tím se vysvětlovala ta podpora kouzly, kterou často prováděl. Měli jsme s sebou bohyni snů. Snad měla Aliho ráda, plnila jeho sny o slávě.

I nám se sny plnily. Byli jsme jedni z nejlepších střelců. Pamatuji si, že Jackilliona s Neldenem jsem viděl naposledy před jistou akcí, které jsem se měl zúčastnit pouze já a Davilan. Oni dva byli vysláni jinam, měli zabít jednoho důstojníka.

Pak se ale něco pokazilo. Správce, kterého jsme s mým mistrem měli na starost, byl o něco ostražitější, než jsme očekávali. Zabili jsme ho, ale Davilana dostala jeho stráž. Já se pak ukryl na stromě, odkud jsem mohl pozorovat příchozí. Wizlwon, ten vládce, co jsme ho dneska – nebo snad včera – potkali, a Breledin, náš zvěd.

Doted' nevím, co to mělo znamenat, ale myslím, že zrada to přeci jen nebyla. Víím jen, že Davilan chtěl potrestat jednoho muže a Breledin má na stejném místě svou dívku. Proto jsem směřoval na místo, kam teď jdeme a potkal se cestou s vámi.

Tak tedy víte, proč cestuji. Oba jsou totiž mrtví.

„Ty jdeš řešit problémy svých zesnulých přátel? Ale to je přeci velice šlechetné! Toho se musím účastnit!“ nadchla se Magda a v očích jí tancovala naivní naděje.

„Ano, jistě.“

Regil jí přirozeně neřekl, že jde zabít chlapa, kterého v životě neviděl, tím nejstrašnějším a nejstrastiplnějším uměním z celého Jorinu.

„Regi?“

Aladrian se pojednou zase vložil do řeči. Mluvil pomalu, jakoby slova pečlivě zvažoval.

„Co se stalo na těch střechách u náměstí? Vrtá mi to pořád hlavou. Proč jsi zastřelil toho floutka, když nám tu vyprávíš, jak jsi kvůli Wizlwonovi ztratil učitele a přítele? Jeden kvůli němu zradil a druhého zabily jeho strážce. Proč jsi nezabil jeho?“

„Wizlwona?“ opáčil Regil, „Nic proti němu nemám. Může to být dobrý muž a vládce. Davilan zahynul kvůli své chybě, to nemůžu mít za zlé nikomu. A Breledin? Wizlwon ho očividně nikam nenutil. Na Wizlwonově místě, přiznávám, bych udělal přesně totéž. Nemohl bych přeci věřit někomu, kdo podle mých dojmů zradil vlastní lid. Proto jsem zbavil života někoho, kvůli komu byl svět ještě horším místem, místo Wizlwona. Každý Jorinec by to tak udělal.“

„Zvláštní smysl pro čest. Pozoruhodný národ. A přitom – zabili ti je, ale teď jdeš naplnit jejich úmysly, přitom ani nevíš jaké.“ pravil zamyšleně starý válečník.

„A navíc ani nepomyslí na pomstu svých přátel.“ přidala se Magda.

„Pomsta? A k čemu to? Nic tím člověk nezíská, možná nepřátele, nic víc.“ oponoval střelec a už se na toto téma nechtěl dál bavit. Stočil tedy řeč jinam.

„A co ty, Aladriane? Co nám o sobě poví statečný muž?“

Aladrian se s těmi slovy zachmuřil, vypadal trochu smutně. Odpověděl nejistě.

„Co je zvláštního na vojákově životě?“

Každý okolo v tu chvíli věděl, že nejde o nedostatek životního příběhu. On o tom zkrátka nechce mluvit. Všichni si pozvolna uvědomovali, jak málo o něm vlastně ví.

Skrze stromy pronikly první sluneční paprsky. Skoro svítalo, i když do skutečného svítání bylo ještě daleko, kvarteto stále neúnavně pokračovalo ve svém pochodu. Toužili po měkkém polštáři a po vodě, kterou by mohli smýt prach cesty, pach stok a barvu krve.

Původně byl na řadě Jen, ale vyčerpaným jsou příběhy spíše na obtíž. Stejně by to raději neměl nikomu říkat. Mohlo by se jim udělat špatně.

Již se došourávali k hostinci v blízkém městečku. Už to není daleko. Konečně.

Aladrian zaplatil za pokoj a pak už jim stačilo sebou jenom seknout do připravených postelí. Byli skutečně unaveni, zvláště Magda, k jejíž

vysílení přispělo kromě běhu a skoků také používání magie. Sotva se stačili odzbrojit a odstrojit. Spali jako nemluvnata během několika chvil.

Později v noci se do jejich pokoje připlížil jistý mladík. Staral se o koně, ale měl hluboko do kapsy.

A postarší muž s objemnými měšci neunikl jeho pozornosti. Nedalo mu moc práce si z něj v noci trochu vzít. Anebo trochu víc, když spí tak tvrdě. Odřezal tedy celý Aladrianův váček s penězi. Jenže přitom se v jeho pozornosti octly také ostatní váčky.

V jednom jsou peníze, v dalších možná budou drahokamy nebo cenné magické pomůcky. Neodolal a rozevřel jeden z těch menších, ale zato velmi pečlivě uzavřených. Jakmile to však udělal, nemohl nadále udržet diskrétní ticho. Rozkýchal se neuvěřitelnou silou.

V pokoji se za okamžik vztyčily tři postavy. Pouze Magda stále spala jako dřevo. Podkoní se lekl, sevřel peníze v dlani a rozběhl se vpřed.

Před ním zela cesta k úniku.

Okno. Ale zradil ho jeho postřeh, když si nechal kopnout do paty od nevelikého chlapce.

Zloděj poté zakopl o svou druhou nohu, takže místo aby oknem proskočil, proletěl jím hlavou napřed. V tu chvíli litoval, že raději neutíkal dveřmi. Zvažoval to, ale rozhodl se pro okno, protože hostinský má lehký spánek. A také kvůli tomu, že včera přivezli seno přímo pod okno.

Teď se jeho plán narušil. Padat z takové výšky do – byť docela veliké – kupky sena není zrovna příjemný zážitek.

Zvláště, když hostinský seno právě uklidil, jelikož nemohl spát. Často se pyšnil tím, jak rychle to dokáže. To se nyní stalo jeho vychytralému pacholkovi osudným. Hospodský byl už na odchodu, když ho výkřik a tvrdý dopad těla na dlažbu donutil se obrátit. O kus dál bylo ve tmě slyšet rozsypání mincí.

Nastal povyk. Z domů totiž vycházeli obyvatelé s lucernami. Jakmile jejich světlo dopadlo na peníze, rozpoutal se boj.

Co je přeci v noci na zemi, nepatří nikomu. Když přišla stráž, z Aladrianova žoldu zbyl jen prázdný měšec.

Celá čtveřice však byla stále příliš unavená na nějaké dohadování se se strážným. Tomu stačil rozsypaný měšec jako důkaz, hostinský souhlasil, zvláště když v podkoního kutlochu našel některé ze svých výstavních kusů nádobí. Dokonce nabídl, že čtveřice dostane pohoštění zdarma jako odškodné.

Nebyli proti, zvláště potom, co si uvědomili svou ztrátu. Jen Vocas mnoho peněz neměl, Reg přispěl pouze několika zlaťáky a Magdiny finance také nebyly zrovna ohromné. O tom ale přemýšlel každý z nich sám v posteli. Znovu usnuli jako když je praští.

Skrze mraky se tou dobou zvolna prodíralo ráno.

Večer vstali, plni síly. Sešli dolů na večeři, kde se rozpomněli na ztracené peníze a slib hostinského. Sedli si ke stolu v rohu, hostinský si jich všiml. Nenechali nic náhodě. Aladrian předstíral, že jeho kopí je vlastně nutné, neboť se o něj musí opírat, Reg schoval kuši a meč pod plášť.

A Jen neudělal nic, co by neprováděl obvykle. On skrýval zbraně pořád. Sotva usedli, promluvil k nim hospodský.

„Dobře, že jste toho pacholka dostali. Měl u sebe mnoho věcí, to byste koukali, hodně toho ale stačil rozprodat. No, ale mně se tím vrátily cenné předměty. Takže, vaše dnešní večeře je na hospodu. A nešetřete se, s radostí vám donesu vše, co bude možné.“

„Milej chlapík.“ konstatoval Aladrian, když hostinský odešel s přívětivým úsměvem.

„Aj, ale to moc nemění na tom, že jsme napráskaný a nemáme ani floka. Po tom průseru po nás určitě pár nařachanců bude. Už vidím ty zástupy dobrodrouhů, jak se na nás vrhají, aby si uhryzli kousek Wizlwonova chlebíku.“

Magda se přidala: „Nuže, myslím, Aladriane, že nyní budeš ty naším hostem, jako jsme doposud byli tvým hostem my.“

V hostinci se již rozmáhala večerní nálada. Skutečně prospali celý den. Parta mladíků se bujaře bavila. Bodali nožem mezi své prsty, hlučně se smáli nesmyslným vtipům a hojně tu náladu zapíjeli.

Ke čtveřici již přišla okouzující servírka.

„Tak co si dáte? Mám vás prý pobídnout, abyste si pochutnali. Co bude k pití?“

„Máte leridské pivo?“ zeptal se okamžitě Reg s vážným výrazem ve tváři. Leridské pivo bylo vařené s tajnou směsí bylin. Joinci ho měli v oblibě i přes jeho vyšší cenu, neboť při rozumné míře konzumentovi poskytlo zvláštní klid. Zbavilo ho třasu v rukou a zpomalilo jeho dech. Po vyprchání účinků byl člověk dost malátný, ale to často nastávalo až za několik hodin, při vyšším množství dokonce ještě později. Perfektní do bojové akce.

Servírka se zasmála: „Vy tedy víte, jak využít příležitost. Ano, myslím, že ve sklepě ještě trocha je.“

„A ještě něco, mohla byste říct těm pacholkům, aby se trochu ztišili?“

„Bohužel, ten co je vede je synem místního starosty, strašný hrubián. Takže nemohu, stejně by to nemělo smysl. No, a co si dá tady mladší syn?“ otázala se a obrátila svou pozornost na Jena.

Družina se pousmála. Magdě i Aladrianovi to pouze připadalo komické, ale Rege s Jenem místo toho napadlo, že převlek za kočovnou rodinu by nebyl špatný nápad.

„Dámo, přifař mi nějaký pití, na který se nezapomíná. Co taghle Dračí zhoubu?“

Servírka polkla.

Zatřásla se a podívala se dál.

„Dobrá. A vy?“

Aladrian si řekl o Matren, pálenku z máty, medu a bylin.

Servírka se poté zeptala poslední členky.

„Mnooo, dejte mi dobré víno, myslím...“

Byla trochu v rozpacích, v hospodách často nebyla. Jen se pousmál a začal Magdu lehce popichovat.

„Hé, noj, to aby ti po tej sklínce nebylo blbě, víš vůbec, co vínko obnoší?“

Regil se přidal: „To jo, nechceš ho zředit?“

Magda se však nedala a upřesnila servírce svou objednávku.

„Dobrá, možná by bylo dobré Dolerské Třísetné, ale to tu teď asi nebude, tak mi popřípadě doneste sklenici předloňského Pobřežního nebo Výliskového, ale jen pokud není z doby před pěti lety, ta nejsou dobrá.“

Děvečka vykouzliila na své tváři uznalý a pobavený úsměv, načež odkráčela. Jen hleděl na Magdu s otevřenou pusou, zatímco Reg seděl jak zařezaný a litoval, že raději nebyl zticha.

Aladrian se stařecky pochechtával.

„Mhual-Deb si na vínu zakládal. Tvrdil, že je to lék a učil mě o něm, neboť jest to přeci nápoj vládců, obchodníků i poddaných. Dovedl ocenit dobré víno.“ sdělila Magda celému stolu mírně jedovatým tónem. Ale spíš to byla ironie a zdravý smích, co zachvátily její mysl.

Stalo se však něco neočekávaného. Něco, co zhatilo jejich představu o dobrém večeru. Starostův syn náhle obtočil svou ruku okolo obsluhující dívky, druhou si pak přitáhl další kolemjdoucí děvče. Opilecky slintal a navrhoval jim věci, se kterými rozhodně nechtěly mít nic společného.

Servírka se mu nakonec vytrhla, ale mladé děvče stále pevně udržoval na svém klíně. Jeho kumpáni se chechtali, zatímco její tvář se křivila zhnusením. Pokoušel se jí políbit, jenže ona se nedala a vystřihla mu pěknou facku. Kumpáni zmlkli a pozorovali, co bude dál.

On ji však stále nehodlal pustit. Akorát se naštvál. Oplatil jí to pořádnou ranou do hlavy.

A v tu chvíli vrzla židle opodál.

Muži, jenž vstal, vířil v očích oheň cti a zuřivosti.

„Tohle nedělej!“ vzkřikl směrem k starostově synovi.

Ten hrubě shodil dívku ze svého klína na zem a zle se podíval na povstalce.

„Já si budu dělat, co se mi zlíbí. Zkus mi v tom zabránit staříku.“

Poslední kapka.

Výzva, co měla být splněna.

Drobný zvuk roztřeseného dechu dívky, ležící na podlaze z udusané hlíny.

Opilost, nenávist a zlost.

Sobectví.

A trest.

Aladrian bleskově popadl své kopí a namířil jím na mladíka. Ten s opileckým smíchem vytasil dýku a chystal se k výpadu.

To není ani nepřítel.

Stačilo ho jen klepnout násadou kopí do ruky, aby pustil svou zbraň. Kopanec do břicha byl navíc.

Mladík začal ustupovat, až se zarazil o zeď. Válečnickovo kopí se mu blížilo k obličeji.

Opilec zbledl jako stěna, když spatřil zaschlou krev na jeho hrotu. Kolena se mu rozklepala.

„Urazil jsi mladé děvče. Víš, co to s ní může udělat? Takhle nebude stát o žádného kluka, co po ní touží, protože si vzpomene na chování jednoho z nich. A řekne si, že jsou stejní.“ pronesl válečník chladně.

„Jsem syn starosty!“ zvolal a napřímil se.

„Teší mě,“ pokračoval Aladrian, „Rozhodně se ti nebude líbit, co s tebou udělám.“

„Pomoc.“ šeptl nedávný hrdina.

Jeho kumpáni se konečně po dlouhé době probrali z opojení a chtěli využít toho, že je k nim starý muž otočen zády.

Ovšem nečekali, že existují lidé, kteří ctí sehranost a důvěru.

Aladrianova záda spolehlivě kryl Jorinec jménem Regil. Meč v jeho ruku vypovídal, že je připraven bojovat – ne! – zabíjet. Ovšem, je tu přece s ním, je jeho společníkem.

Takto setrvali několik dlouhých vteřin. Reg lehce bodl špičkou meče do jednoho, který zkoušel jeho nervy. Aladrian duševně týral synka, který se mezitím pomalu hroutil k zemi.

A pak se ozvaly dveře. Někdo musel upozornit stráž.

Dveře se rozrazily a dovnitř vešel urostlý velitel hlídky. Původně měl v úmyslu osazenstvo hostince okřiknout, ale pak viděl, jak nerozhodná situace nastala. Rozhlédl se svýma malýma očima po místnosti a konečně vešel, za ním pět strážců s halapartnami. Byl klidný.

Rutina, rozehnávat šarvátky. Pak si ale všiml něčeho neobvyklého.

Nebyl to syn starosty, ten bitky vyhledával.

Nebyl to plášť ani meč Jorincův, či kopí starého válečníka.

Byl to uhýbavý pohled malého kluka. Pak oděv čarodějky. Neměl paměť na slova, kterými ho zasypával posel z Obořivce, ale zpráva o hledání

prosté dívky v modrém a malého zloděje mu utkvěla v hlavě. Ostatně, jejich popis má nyní v kapse.

No, proč je zbytečně plašit.

Není včerejší. Stačí okřiknutí a rychlý posel zpět. A ještě několik nenápadných hlídačů.

Nic víc, nic míň, pomyslel si.

„Klid bude!“ zařval na hospodu a ukázal na starostova potomka.

„Odvedeme ho domů, už toho má v sobě moc.“

Aladrian stáhl kopí a děkovně se vojákovu poklonil. Reg schoval meč tak rychle, že se ho přítomní brzy nemohli dopátrat ve své paměti.

Strážní pobrali podroušeného mladíka a jeho kumpáni je beze slova následovali ven. Velitel šel poslední, majestátně se ještě jednou podíval na všechny přítomné a chytil kliku, aby zavřel. Nato se poněkud lekl, neboť u něj klečel jistý chlapec.

„Děkuji vám, pane náčelník, já fakt měl z těch lumpů nahnáno, moc jste mi ulehčil, no to nevíte, jakej já měl strach, vážně, jste mistr svého řemesla a chlouba strážnice. Děkuju, děkuju.“

Nikdo tak úplně nechápal, co to Jen dělá, dokonce mluvil i trochu spisovněji. Téměř líbal strážnému ruce, objímal ho, třásl s ním a klepal ho po rameni a přitom měl stále nasazenou masku malého kluka, který se touží stát strážným.

Velitel pak se slovy, že nemá za co děkovat, rozpačitě odešel. Pak se vše navrátilo k normálu, až na to, že zbytek skupiny stále nechápal jeho chování.

To se ale brzy změnilo.

Jejich malý společník totiž rozevřel pod stolem dlaň.

„Náhradní knoflík, zapomenutá stará mince, složené papír a píšťalka. No to mě vhod.“ zašeptal otráveně.

Ledabyly rozbalil papír a prohlížel si ho. Nato ho beze slova podal Magdě. Ta po chvilce čtení vyvalila oči a tlumeně vykřikla.

„Jak můžeš být tak klidný?!“

Klid na chlapcově tváři byl přímo ironický.

„Ejhle, neumím číst, tak co je na tom vejlišku?“

„Stojí tu, že jsi velmi nebezpečný a u tvého jména je vypsána odměna na pětatřicet zlatých.“

Reg i Aladrian jí zneklidněně nahlíželi přes rameno.

„Enom petatři? To jsem dobře utajenej, ti trolové nevěděj o mý minulosti.“

„Musíme pryč. Okamžitě.“ sykl Reg, když se dověděl, že na něj je odměna dokonce sto zlatých mincí. Opravdu slušná kopička peněz.

Servírka přinesla objednané pití. Aladrian poděkoval a ihned ho do sebe kopl.

Jen Vocas, mladý zloděj, se usmál pod vousy, ačkoli žádné neměl.

„Cho, jasně, pracuju na nenápadným zmizení.“

Rozhlédl se a viděl kluka téměř jeho věku.

Svitlo mu.

„Hej, mladej! Pocem!“

Zavolal tak, aby ho slyšel jenom on. Chlapec přišel až k Jenovi. Ten mu podal ruku a vtiskl mu do dlaně ukradenou minci.

„Hele, seš můj informátor, jasný?“

Mladíče se podíval na minci a přikývl.

„Bájo, takže, teď mi pověz, jaký je venku počasí. Ale pořádně to pokecni. Mluv potichu, za svý prachy to chci slyšnout jen já a moji kámoši.“

Kluk vypadal udiveně, ale přesto se rozvyprávěl o tom, jaký je krásný večer. V několika lidech, co je pozorovali, to vzbudilo dojem důležité zprávy. Když to Jenovi stačilo, zatlačil chlapci do ruky minci i knoflík s píšťalkou.

„Dík mladej. A teď kušuj.“

Sotva chlapec zmizel z doslechu, Jen spustil svůj plán. Dal si záležet, aby ho návštěvníci slyšeli. Nasadil masku ustrašeného hochu.

„Ale my v tom tetu přece nenecháme, že ne tati? Ti jim nameleš, ségra si je podá svým fištrónem a já s bráchou jim připravíme polízanici, no ne?“

Nemusel svůj plán vysvětlovat nikomu z čtveřice.

Aladrian je nyní jeho otec, Magda a Regil sourozenci.

Al se chopil své role.

„Jistěže ne! Vyrazíme ihned!“

Vyrazil k hostinskému, poděkoval mu za pohostinnost a poté se všichni odebrali pro zbytek svých věcí.

Z hostince zmizeli právě včas. Sotva je tma skryla, dopadl i na to nejposlednější okno hospody bedlivý pohled strážných.

To už se ale čtyři siluety vnořily do lesa.

„Tedle les znám,“ oznámil Jen svým druhům, „Néni už toliko nebezpečnej, divoký zvěřata tu vymlátíli a navíc je to tu samej velkej šutr.“

Měl pravdu.

Světlo měsíce tu dopadalo na mech skrze listí i jehličí. Velké kulaté balvany pouze dokreslovaly atmosféru nevelikého lesa, kde se hodlali ukrýt. Po jejich levici se nacházel prudký sráz, pokrytý pouze malými smrčky.

Byla skutečně teplá noc. Uložili se na mýtinu prorostlou mechem a lesní travou, ale spát se jim pochopitelně nechtělo.

A čím zaplnit čas? No přeci příběhem nečekaně vyspělého a prohnaného chlapce.

Nenechal se dlouho pobízet.

Jen o podsvětí

vyprávění nedorostlého zloděje

Ej, no co bych vám teda vo sobě řek? No, ni moca. Narodil sem se ňáký čůze, pohodila mě na ulici. Věřujte nebo ne, domlezáci se mě ujžmuli, dokavad' mi nebylo, no, asi tak šest, sedm, možná pět. Pakjo sem se vo sebe musel majzlovat sám, páč všici pochcipali na cheromu, to je nemoc, co leze jen na starší sedumnácti, když jsou věčno zaráchaný. Tak sem si musel pučovat od lidí, hlavně nenápadně. To mi zvonělo dodnešníha, jak jste si mohli počumnout.

A mimoběhem, jak jsem tady mistru střílejícímu povídal, že kradu jen boháčům, vojákům a zlodějům, je to vlastně pravda, páč ti jediný maj něco, co má smysl lohat.

No, a jak sem krad odmala na ulici, asi za rok si mě všim Rignothar, náčelník tehdá eště jediný gildy v Obořivci. Von se mě ujal, tušákoval, že mám talenta, takže mňa měl vlastně za synka, když se mu ten jeho vlastní píchnul o halapartnu*. Naučil mě spoustě užitečnejm věcem, nechtějte vědět jakejm, nepovim. Dával na mě fakt bacha, já se tenkrát eště bál, tak sem se ho držel. Tákže, v tu dobu jsem dostal svý první a poslední jméno. Rignothar mě názval mladej, ale i jiný zloději si o mně povdali.

Jeden povdá: „Kdo to je?“.

A druhej na to: „To je *jen* vocas starýho Rignothara.

Bájo.

A tak mi přišili mý jméno.

Jednoho dne, tak dva roky to budou, se to v tý naší gildě začlo kejklat. Nejdřív začli Rignothara potajmu zpochybňovat, dělali si z něj šoufky a nasírali se na něj čím dál víc. Jeden mladej, Gillovirot se menoval, vodved ty vzbuřený a nadělal si z nich svoji gildu. Dlouho to ni neznamenal, až když jsme se do sebe zapletli a skončilo to bitkou gild. Ale u nás bylo eště pár tajnejch prohnílčů, co se hlásili k Gillovi. Tak to nakonec spadlo, Rignothara a pár důležitějch vodkrouhli a členi naší gildy se rozprchli jak bublinky z gejíru. A jedna taková bublinka sem já. Každěj v obořivci ví, že Gill bublinky nerad. Tak teď zdrhám s váma.

Můj vejprav holt néni moc rozkvětnatej.

Doposlechla jsem si Jenův příběh. Trochu mě zaujalo, že on sám vlastně ani neví, jestli je mu čtrnáct, patnáct nebo šestnáct. Už zas doléhala tma. Spali jsme skutečně dlouho.

Byla jsem ráda, magie je náročná a odpočinek mi prospěl. Teď jsem ale nebyla unavená. Zнала jsem další příběh člověka z naší skupinky.

*píchnul se o halapartnu = byl zabit strážemi (zlodějská fráze)

Poznala jsem již tři, včetně sebe. Zvláštní, i můj vlastní příběh mi prozradil něco nového.

Tři, to jsou téměř všichni.

Avšak Aladrian mezi námi najednou neseseděl. Ztratil se těsně před koncem vyprávění.

Reg s Jenem se uvolnili a začali žertovat o všem možném.

Já se však zvedla a šla hledat onoho podivného starého muže.

Má intuice mě neomylně vedla ke kraji lesa – ke srázu. Skutečně, na vzdálenost několika kroků jsem tam jasně viděla jeho siluetu.

Seděl na balvanu a díval se na nebe.

Po levici štít, opřený o kámen, po pravici kopí, ale rukama se opíral o drn a hleděl vzhůru na oblohu plnou hvězd.

Jen světlo měsíce ho ozařovalo. Jeho delší vlasy se mírumilovně pohybovaly v lehkém vánku. On sám se ani nepohnul, pozoroval.

Byl zády ke mně. Nechtěla jsem ho vyrušit nebo dokonce vyplašit.

Zůstával tak podivně tichý. Přitahovalo mě to, tak jsem se tichounce šourala směrem k němu. Po chvilince jsem se posadila na ten velký balvan rovnou vedle něj.

Stále se ani nepohnul, akorát jeho řasy se lehce pohybovaly, jak koukal na každou hvězdu zvlášť.

Tak jsem ho napodobila a dívala se také.

Mhual-Deb mi o hvězdách příliš nepovídal. Většinou mluvil o světě. Nyní jsem však pozorovala, jak na nebi stále nacházím další a další hvězdy, které jsem předtím neviděla.

Můj melancholický společník neustále zíral nahoru, ale jeho hlas zněl nachlup stejně jako jeho chování.

„Jsou nádherné že?“

„To ano.“

Odmlčela jsem se, jen abych nabrala odvalu se ho zeptat na něco důležitého, něco, co mě zajímalo od chvíle, kdy mě zachránil.

„Aladriane, co tam vidíš? Co vidíš ve hvězdách?“

Vydechl a tiše polkl.

„Osud. Osud – a minulost.“

„Pověz mi, proč jsi takový? Proč se chováš jinak než ostatní muži? Už několikrát jsem se přesvědčila, jsem si jistá, že bys raději za kteroukoli ženu položil život, než aby se jí cokoliv stalo.“

Znovu přemýšlel. Pak jsem ho mohla opět vyslechnout. Mluvil pomalu a potichu, jako kdyby jeho hlas vycházel z nitra a nikoliv z hlasivek.

„Kteroukoli? Ne, to ne. Snad jen takovou, co si to zaslouží. Jenom dělám to, k čemu jsem kdysi nedostal příležitost. Jsi bystrá, stejně jako milá. Krásná a plná naděje. I já takový byl, má naděje a touha se dokonce

naplnila. A ty jistě chceš vědět, kdo jsem. Chceš znát můj příběh. Možná jsem zestárl, ale má duše je stejná jako kdysi. I když je nyní můj život o něco světlejší než předtím. Možná se to nezdá, ale myslím, že jsem mezi správnými lidmi. Tam, kde mám být. My čtyři jsme zavrženci společnosti, vyhnanci ze světa. Mladá, chytrá a – promiň – skutečně naivní kouzelnice, avšak plná síly. Čestný mladý muž, ač zabiják, pevně věřící ve své zásady. Dokonce i Jen se mi jeví jako obyčejný chlapec, hledající zázemí, svou rodinu. A pak jsem tu já, starý vysloužilce, který všechno tohle již dávno ztratil.“

Odmlčel se. Já jsem si uvědomila, jak čistou pravdu má. Že se nemýlí. Avšak nyní byl pro mne ještě záhadnější než předtím.

A já byla zvědavá.

„Aladriane, jsem s tebou. Ne, *my* jsme s tebou. Nemusíš před námi mít tajemství. Naopak, my ti ho pomůžeme nést, když se s námi podělíš. Tedy, já určitě.“

Řeč jsem měla pevnou jako nikdy. Aladrian totiž nezmínil, jak jsem stydlivá. Teď jsem se však vyjadřovala bez zábran. V tu chvíli jsem ještě nevěděla, jakou jsem měla úžasnou pravdu ohledně toho, že jsme s ním. Reg a Jen totiž leželi na břiše o kus dál v trávě a naslouchali.

Věděla jsem, co po něm nyní chci. A s nezkrotným duchem jsem mu to pověděla.

„Dobrá, hvězdy už mě znají. Nyní je řada na vás. Tedy, na tobě.“

On se jen pousmál, znovu se zadíval na hvězdy nad svou hlavou a pomalu se dal do vyprávění.

Krutá cesta osudu

vyprávění starého válečníka

Narodil jsem se jako první syn statkáře. Měl jsem velmi spokojené dětství. Hrával jsem si s kamarády na babu, pozoroval psy, jak se prohánějí na sluncem zalité louce, tajně jsem nosil chudším chlapcům zbytky od oběda. Dokonce i na práci jsme měli čeledě a otec mě učil, jak tomu všemu velet. Já, já na to nebyl, nebavilo mě to. Raději jsem obstarával svůj malý přístřešek a záhon v rohu zahrady. Měl jsem obrovskou radost z každé malé mrkve. Postupem času jsem se naučil i lovit drobnou zvěř a tou dobou jsem pochopil, že na otcově práci neshledávám nic zábavného. Naše neshody se prohlubovaly a pokračovaly, až jsme se jednoho dne dost ostře pohádali. Zrovna jsem měl osmnáctiny. Ten den mě otec vydědil. Nevadilo mi to, nestál jsem o jeho krušný život. Tehdy jsem pobral peníze, co byly mým tajným výdělkem a odešel popřemýšlet pod jistý strom. Stál osamělý uprostřed ohromné louky. Majestátně se tyčil vzhůru k obloze.

A tam jsem ji poprvé uviděl. Nebudu vám popisovat, jak jí to slušelo, jak vyhlížela, jak mě to neskutečně vzalo. Povídali jsme si dlouho do noci. Pod tím stromem byla z podobného důvodu jako já.

Hádala se s otcem, nepřipustila, že by byla jeho majetkem. Pochopitelně jsem jí rozuměl. Cokoli mne napadlo, vzápětí řekla či vykonala, já též. Naprosto stejné duše.

S tou dívkou jménem Selavíra jsem později utekl pryč, daleko od světa. Vzali jsme se a spokojeně žili v jedné malé vesnici.

Bylo tam nádherně, jako v ráji. Měli jsme spolu dvě děti. Starší, má dcera, byla chytrá a okouzující krasavice. Měla naději. Syn vynikal ve všem ušlechtilém, co se mu připletlo do jeho krátkého života. Nikdy na to nezapomenu, pořád opakoval, že jednou bude paladinem. Jednoho dne totiž paladina potkal a ten si ho velice oblíbil pro jeho čestnost. Slíbil malému výcvik, dokonce od něj dostal meč s jeho znakem, ať ho prý později vyhledá, až ten meč unese. Dceři táhlo na čtrnáct, syn završil osmý rok, my byli rodina. Příkoří a války okolního světa se nás netýkaly.

Až do jednoho dne. Baron toho kraje – a náš baron je rozhodně větší hodnost než v Jeth-Rově – potřeboval peníze na válku s Kočovníky. Vyhlásil další daně. My se to však nedověděli. Posla s truhličkou podle všeho zabilo na cestách nějaké zvíře, nebo snad člověk. Baron ve své zpupnosti nečekal, až se ten člověk vrátí. Domýšlel se. Asi jsme ho zabili, to přeci nebude trpět.

Prohlásil nás za zrádce a bezbrannou vesnici vzal útokem. Jeho vojáci vraždili, znásilňovali a loupili.

„Naší“ vojáci. Já...

Já to viděl, spatřil jsem to násilí.

Byl jsem v tu chvíli zrovna pro dříví, právě jsem se vracel s trochou suchého jako obvykle, i když jsem prožil nešťastný úraz v podobě pochroumané nohy. Sotva jsem chodil, ale věděl jsem, co dokáže hojivý obklad od mé pečlivé Selavíry. Říkal jsem si, že se mohou stát horší věci. Vzhlédl jsem.

A náš dům hořel. Viděl jsem, jak vojáci dorážejí na mou milovanou ženu a dceru. Musel jsem spatřit, že je obě dovlekli do stodoly se senem, která ještě stála v každodenním pořádku. Syna jsem svým vystrašeným zrakem nemohl najít, až do doby, kdy už obě světla mého života vláčeli vchodem.

Můj syn, ač malý, znenadání vyběhl s pokřikem v ústech a s mečem v obou rukou. Onen paladin by jistě měl radost, že ho již unese, přestože jen s obtížemi a obouručně. Velitel těch „našich ochránců“ něco takového skutečně nečekal, zvláště když mu meč sklouzl po ramenním plátu a udělal mu pořádnou jizvu na tváři.

Jenomže malý kluk pro něj nebyl nepřítelem, jedna rána mu stačila k brutálnímu ukončení života mého syna. Zlostí jsem vyplnil své srdce, avšak mé nohy mě nedokázaly kvůli zranění nést dost rychle.

Křičel jsem na vojáky, ale neslyšeli mě. Měli dost práce s mou ženou a dcerou, aby je obě připravili o počestnost a pak zbavili života. Nedokázal jsem ničemu z toho všeho zabránit. Když jsem se doplahočil ke stodole, byli již na odchodu, s krví na oděvech.

Jejich rozjívěné obličeje jsou tím, co se mi nikdy nevymaže z paměti. Zakrvácenou tvář jejich velitele nezapomenu. Byl to on, kdo rozhodl o mém ušetření.

Ať mám co na práci, ať po nich má kdo uklidit, smáli se. Bavili se pohledem na zoufalého muže ve středních letech, líbilo se jim, že jejich vůdce vzal probodnutou mrtvolu jeho syna a hodil ji po něm a on jim v tom nedokázal zabránit kvůli své zraněné noze.

Tehdy jsem poprvé a jednou pro vždy zapomněl, k čemu je život.

Dal jsem se pak ke královské armádě, chtěl jsem jen umřít.

Bylo pro mne dalším hrozným zážitkem vidět umírat mladíky, co se mají kam vrátit, zatímco mně se osvobození nedostávalo. Stal jsem se ve svém smutku dobrým bojovníkem. Později jsem začal využívat i svou znalost bylinkářství, i když mi to neustále připomínalo Selavíru, která mě to naučila.

Pokud tě zajímají ty zářezy na mém kopí a štítu, tak to jsou lidé, které jsem tím kopím zabil, a lidé, jimž jsem na tom štítu zachránil svým uměním život. V těch zárezích je celý můj život od onoho osudného dne.

Dlouhých dvacet let.

Začal jsem chodit po světě a nikde jsem nenašel nic, pro co bych mohl žít. Až dosud.

To je můj příběh, má minulost, časy, kdy jsem žil a kdy už ne.

Mlčela jsem.

Velmi na mě zapůsobil. Vždyť je to zapsáno v jeho starých očích.

Je to muž, zrazený životem, někdo, kdo jenom čeká na smrt. Někdo, kdo se netěší, někdo, kdo nedokáže ani smutnit.

Nikoho takového jsem nikdy neviděla.

Ztrápený, odevzdaný, z duše zničený.

A silný.

Vyděděnec, nabroušený životem, bojovník, jaký se nevidí.

Síla dlí v každém z nás, jen se projevuje více či méně.

Musím ji z něj dostat. Byla jsem si tím jistá. On přece není typ, co zaleze do kouta a rozvzlyká se.

„Aladriane,“ začala jsem zvolna, „každá žena touží po nehynoucí lásce. Jenom muži okolo, jako třeba Regil si o tomhle nedělají iluze. Já a ty však

dokážeme snít. Stala se obrovská křivda, která dolehla především na tebe. Připravili tě o rodinu, o tvůj krásný život. Možná jsi tenkrát neměl dost sil, snad to byl zásah osudu, jak pravíš, ale nyní nastala jiná doba. Přežil jsi dvacet let bojů. Dokážeš zabít několik mužů za pár okamžiků, jenom abys hájil své přesvědčení. Tady má místo jen pomsta.“

Vytrhl svůj zařezaný zrak a vzhlédl.

„Ne. Co z toho budu mít? Možná dokážu pobít všechny, kteří s tím měli něco společného, ale proč? Nikomu to život nevrátí.“ odpověděl tichým, rozechvělým hlasem.

To mě naštvalo. Lhostejnost jsem od něj nečekala. Skoro jsem se na něj rozkřikla.

„Aladriane! Nikomu to život nevrátí, ale snad ho můžeš jiným prodloužit?! Tam venku jsou lidé, muži, jejich krásné ženy a nadějně dcery, čestní synové! Pomysli na ty všechny. A vedle nich jsou stejní lidé, jak se navenek zdá. Jenže těm je všechno štěstí jiných ukradené! Ti vojáci, co se nestyděli vztáhnout ruku na tvou rodinu, tam někde pobíhají a jejich chování se nemění! Zabíjejí, znásilňují, loupí a pálí. A ty tu skládáš hlavu do klína, ty, kdož máš dost moci v pažích, aby ses jim postavil?!“

Mluvila jsem jako kniha plná ideálů.

Aladrianovy rysy na okamžik ztvrdly.

„Mám jen dvě ruce. Máš možná pravdu, ale já jsem sám. Copak mi pomůžou kouzla sotva vylíhlé učednice?“

Měla jsem ho za někoho jiného. Spletla jsem se. Snad to dělaly ty hvězdy, ale neočekávala jsem pocit bezmoci.

Není takový. Ani já nejsem jenom naivka. Dokonce jsem se cítila uražená.

„Vylíhlé učednice samotného Mhual-Deba Hromového, čaroděje známého na celé polovině Světa!“

Mezitím si Regil s Jenem v trávě opodál mohli pouze šeptat. Jejich názory na věc byly obdobné.

„Pánejo, ten šéf je ale machr! I když je teď fakt drobek naměkčo.“

„Ten stařík toho hodně prožil. Takoví jsou nejlepší. Zkušení, nepoddajní a věrní. On sám se necítí na svůj problém, přitom jde se mnou na nebezpečnou půdu. Jde mi pomoci jako pravý Jorinec.“

„Jasně, ta bych to taky vyšplech. Ten jeho synáček by byl smradlavej čestasláva, ale tedle chlápek je třída. A jestli nejseš úplně blbej, tak námozkuješ, že ho Magda vyhecuje. Eště by ho tam zabili a měli z něj prdel. A co když píchne tobě a pak my jemu? Estli ho rozsekaj, tak chci bejt u toho, abych toho grázlovskýho vykucha zapích.“

Magdin hlas se opět ozval: „Nejsi sám! Nejsi tu jen tak, máš tu nás!“

„Nás. Jako Jorinci. Nikdy nikoho nenechat ve štychu. Nikdy.“

Reg vstal, za ním rovněž Jen.

„Vylíhlá učednice a vylíhlý zabiják. Regil z Kloninu, oko za oko.“

„Vypučelá čarofuka, napučelej vystřelvok. A ještě já, vyfukovač malejch koženejch slziček plnejch zlata.“

Aladrian jezdil očima po všech třech, co mu tak náhle nabídli pomoc. Těkal na jednoho, druhého, zpět a vpřed. Jeho pohled nakonec ustrnul na neutrálním místě – na zemi. A zase ho to přepadlo.

Svezl se na kolena.

„Už jsem zabil dost lidí. Stačí se podívat na mé kopí.“

Magda chtěla něco říct, ale Regil byl rychlejší. Docela ji překvapilo, že jí vlastně četl myšlenky.

„Můžeme se taky podívat na tvůj štít, Aladriane.“ ušklebil se ironicky.

Magda se přidala: „Má pravdu. Zářezů na štítu je mnohem víc. Ty si tu neklekeš a neumřeš. Ještě ne.“

„Se ví. Pudem a šprochnem všem, co si vydědenci myslí o Světě.“

Aladrian se ještě jednou na všechny podíval.

Zoufale tápal očima.

Pak se usmál.

„Snad jsem na to trochu starý. Budiž, naděje do žil, budeme ji potřebovat. Prý vydědenci. Přesvědčila mě tři individua. Jeden malý a mazaný, jedna velkodušná a naivní, jeden zachmuřený zabiják. Na stará kolena trocha dobrodružství. Každý za svým cílem.“

Zamyslel se a dodal: „Přátelé?“

„Přátelé.“ přikývla Magda.

„Soukmenovci.“ pravil Regil.

„Spřáženíci,“ zvolal Jen nakonec, „jo, a pytluju tu nákej čorknutej chlast. Zaklopíme to, ne?“

Kapitola pátá

Neexistuje dobro a zlo. Jsou jen skutky správné a špatné.

-Brace „Ali“ Underworth

Šli jsme tedy dál. Začínal jsem věřit všem ostatním, i když ta důvěra nikdy nebude absolutní.

Jsme čtyři. Akorát na cestování.

Byli to mí následovníci, šli se mnou řešit můj úkol. Nebyl jsem si jistý, co přesně žene vpřed Jena, snad to byl nedostatek jiných možností. Byl v téhle záležitosti dost lehkomyšlný.

Magda šla také. I ona pro mě byla takovou zvláštní neznámou. Člověk by v ní nenašel čarodějku, natož aby jen tušil, že je učednicí samotného Mhual-Deba. Opravdu zvláštní, šla s námi, aby nám pomohla. Brace říkával, že jeho bývalý společník má smysl pro dobrodružství, ale já nečekal, že ho mohu najít i v Magdě.

Aladriana chápu. Buď zemře, nebo zemře o něco později. Tak proč by v mezičase nemohl dát pozor na naivní holku, vrhající se po hlavě na nebezpečnou výpravu. Ale byla to právě Magda, kdo nám ukázal cestu k sobě.

Přitom jsme každý jiný.

Což vlastně nevadí. Vzpomněl jsem si na naši starou skupinu Jorinců.

Pravda. Byli jsme soudružní, sehraní a jednotní, ale v žádném případě jsme nebyli stejní.

Moudrý a klidný Davilan, moje horká krev, Neldenova čipernost a Jackillion. Ano, ten byl rozhodně jiný.

Něco mě tlačilo v cestovním vaku. Když jsem zjišťoval, co to je, došlo mi, jaké místo to zabírá. Breledinova jednoruční kuše.

Malá, rychlá, na dálku nepřiliš přesná.

A co já s tím?

„Jene, myslím, že pro tebe něco mám.“

„Ty? Ha, to abych se držel dál, co?“

Beze slova jsem mu podal kuši a několik šipek k ní.

„Fí, šéfe, to je pro mě? Che, tobě to vlastně k ničemu není, dyť máš větší. Mno, to mi šikuje, teda jako že se mi hodí. Fakt dík. A, ej, chci vědět, jak tu svoji můžeš nosit nabitou? Já bych se bobkoval, aby mi to něco neustřelilo.“

„Mám tam pojistku.“

„Jste fájno společníci na cesty. Nikdo neplácne ani slovo.“

„Užívej si to, než narazíme na lidi.“

„Hele, ne že bych chtěl sejčkovat, ale já už skoro nemám ani floka.“
Zarazil jsem se. Těch pár Breledinových zlatáků se brzo ztratí.

„On má pravdu, máte někdo peníze?“ zeptal jsem se ostatních.

„Jenom trošku.“ špitla Magda.

„Pár ulitých stranou. Ale nestojí to za to.“ pravil Aladrian.

„Teda paráda. Ty, Regi, jak daleko eště potáhnem nožku?“

„Při naší rychlosti tak dva měsíce. Pokud se zadaří.“

„To nepůjde,“ mínil Aladrian, „Na takovou cestu je třeba víc peněz než pár mincí po kapsách. Zvlášt', když po nás jde polovina Wizlwasu.“

„A kde je vezmeme?“

Jen se usmál.

„Kde se dá.“ řekl s leskem v očích.

Magda však byla ihned proti: „To v žádném případě!“

„Tak co teda čepuješ? Jsem jedno velký, zadělaný ucho.“

„Mno. Je to sice trochu riskantní, ale potom, co jsme prožili, to vlastně není tak hrozné.“ zasnila se.

„Co?“

„Můj mistr. Byl dlouhá léta dobrodruhem – člověkem, jenž se živil putováním od kraje ke kraji a vydělával si tak, jak mu radilo jeho přesvědčení. Bral od měst peníze, když zničil bandu lupičů, nebo vyčistil důl plný nějaké havěti. K tomu ještě to, co v oněch doupatech našel. Pro nás by to teď bylo vhodné, je to rychlé a my máme vše, co je třeba.“

Na tom něco bude.

Vzpomněl jsem si na Brace Underwortha, našeho generála. Barona Underwortha.

Kde vzal peníze, aby proslavil svůj nepřilíš majetný rod?

U draka. Začínal se čtyřiceti muži, se kterými však dokázal vydělat na jednu z nejmocnějších armád, jaké kdy chodily Světem. Peníze na dvacet pět tisíc chlapů, což by nebylo mnoho, kdyby se nejednalo o ty nejlépe vycvičené a vyzbrojené vojáky, jací jsou k dostání.

Magdin návrh se mi zamlouval, bylo to jediné schůdné řešení. Náš nejmladší společník také nebyl proti.

Aladrianovy oči se zaleskly. Snad nějaké vzpomínky...

Takto jednomyslně jsme se shodli. To je dobré znamení.

Pojednou začala padat mlha. Vyšli jsme z lesa směrem k blízké vesnici. Blížili jsme se po vyšlapané cestě, co se táhla skrze ohromný sad vzrostlých jabloní, avšak vesničané sklízějící jablka nevěnovali pozornost našemu příchodu. Jen jednou, nějaká stará bába, co seděla na lavici, se na nás dlouze dívala.

Uvědomil jsem si, že nás hledají.

My budeme hledat nebezpečnou práci.

Zeptají se, co umíme. Pokud ví o honu na nás, určitě snadno poznají střelce z Jorinu, starého válečníka, mladou čarodějkou a malého zlodějčka. Taková čtveřice se nepotká jen tak. A já nestojím o další prozrazení, sotva jsem se konečně ztratil z očí veřejného zájmu.

Oni nás poznají. Jenže to zkrátka musíme risknout. Peníze na cestu nutně potřebujeme.

Budou třeba na jídlo a především na krytí, uplácení a podobné věci. Skrývat se bez peněz je nesmysl. Jedině zlato nám dá šanci uprchnout dlouhé Wizlwonově ruce, když nás odhalí.

Kdoví, co by s námi udělal.

Musím uprchnout co nejdál. A na to potřebuji peníze.

V Relidiu bych koneckonců měl být v bezpečí. Tam na severu jsou převážně městské státy a Relidius je jedním z nich. Tam mě hledat nebudou a nemůžou. Brace Underworth zemí městských států prošel s armádou a z mnohých měst se stali spojenci Jeth-Rova, alespoň po formální stránce. Tak jsme získali bez krve mnoho měst na severu. Dokonce se k nám připojilo i několik provincií jižního Haridu. Trochu to pochroumalo vztahy, ale Haridští mají nyní dost velké problémy s východními kočovnými národy. Dost konfliktní problémy.

Již jsme byli téměř ve vesnici, když tu jsme v mlze náhle rozpoznali obrysy něčeho velkého.

Nad vsí se totiž majestátně tyčil ohromný hrad. Sborově jsme vydechli úžasem. Nechápu, jak mohla přijít tak nenadálá změna.

Ještě před chvílí jsme kráčeli k vesničce, ale teď nám již bylo jasné, že ona vesnice je podhradí a táhne se okolo veliké skály, na níž stála masa opracovaného kamene.

Jen co jsme přestali zírat vzhůru, zastavili jsme se už v půli cesty k hradu na maličkém náměstí. Domy v podhradí byly velice chudé.

Lidí v nich také žilo dost. Pozoroval jsem to hemžení. Hrad vyhlížel majestátně, vzosně se tyčil na kopci. Jeho mohutné zdi by jistě hravě zadržely i velkou armádu.

Právě jsem sledoval, jak nedaleko ode mne výběrčí vydírá sedláky. Bral si slušný desátek, který rozhodně nebyl pouhou desetinou.

Takhle vypadá bohatý kraj. Ještě chvíli jsem o tom uvažoval, když jsem najednou s úlekem zjistil něco zajímavého.

Je tu mnoho vojáků. Právě přibíhají kopiníci, opodál jsem spatřil dvacetičlennou hlídku, jak se vrací z pochůzky, dokonce i hradby lemoval nezvyklý počet lučištníků.

Dost mě to vylekalo, přestože tu jen stěží mohli být kvůli nám.

Kolem projel tryskem jezdec na koni. Tohle vypadá na pohotovost, jakoby se blížilo nepřátelské vojsko. Rozhlédl jsem se po obzoru, ale nic podezřelého jsem nespatriil. I tak se mne zmocnily obavy. Nechtěl jsem být v případě obléhání uvnitř hradu plného lidí, z nichž mě kdokoli může odhalit. Tím méně jsem toužil nacházet se v podhradí.

Pokynul jsem ostatním, aby mne následovali. Vedl jsem je k jedné slepé uličce.

Tam jsme se zastavili. Chtěl jsem jim sdělit své obavy.

„Všimli jste si? Ta armáda, ti vojáci. Tohle není normální. Něco se děje.“

„Tim líp šéfe, to bude nějaká prácička ne?“

„Jenomže každý z nich nás může poznat.“

„Tož je pravda, ale co my s tím? Já vám klid'ánko vyčárnu prachy za jednu procházku, ale to vám není pod rypákem!“

Aladrian zakročil: „Dost. Potřebujeme rychle peníze. Známe způsob, tak se ho budeme držet. A jestli má Regil pravdu, stejně nemáme důvod k vážnějším obavám. Víte, já byl voják. Vidíte ten chaos okolo? Ti mají každý úkolů nad hlavu, takže i kdyby – pozná nás – a co? Nemají času nazbyt, teď jsme nezajímaví. Dívejte se. Tamhleta budova je určitě radnice. Stačí pohled na ta vyvěšená oznámení. Tam nyní směřují naše kroky. Jdeme!“

Aladrian měl nejspíš pravdu. I tak jsem si dával velký pozor na svou nápadnost. Hluk byl znamenitý, pokřiky, dupot, nesrozumitelný hlahol davu, to všechno mi procházelo hlavou. Víím, proč mám raději klid. Dostali jsme se rovnou k masivním dveřím radnice. Dokonce i strážní u nich byli zmatení situací.

Přišli jsme tedy k jednomu z radních, který měl právě poblíž stůl. V ruce brk, byl zabrán do psaní, avšak jakmile jsme se octli u jeho stolu, vzhlédl. Zadával se na nás skrze brýle s úzkými nožičkami a tlustým sklem. Hleděl s kritickým pohrdáním. Nikdo z nás ještě ani neotevřel pusy, když k nám promluvil. Jeho otázka byla jasná a prostá.

„Dobrodruzi?“

Magda první kývla hlavou.

Radní jen zvedl ruku a ukázal brkem.

„Ptejte se ve tvrzi na Perthingara, je to zadávač.“

Pak ihned sklopil hlavu a věnoval se dál práci. Ztratil o nás veškerý zájem.

Nuže, dejme se na pochod.

Jak jsme tak bezduše šli vzhůru do kopce, uvědomoval jsem si, kolik věcí mi tu přijde nezvyklých. Už jen podhradí.

Podzim. Vesničané tedy sklízeli jablka ze stromů. Jenže my šli výš a výš do prudkého kopce, směrem k samotnému jádru hradu. Blížili jsme

se k hlavní bráně. Z té výšky mě jistý pohled dolů zarazil. Měl jsem okolí hradu jako na dlani.

Zvláštní.

Nikde žádná pole, vinice, lány nebo pasoucí se zvěř.

Ne.

Jenom jeden velký, souvislý sad se jako prstenec bez konce táhl kolem celého hradu. Skrze něj vedlo jen několik cest, zrovna takových, na které se sotva vejde jediný vůz. Avšak na západ se klikatila široká silnice, vedoucí přímo k nám, k hlavní bráně. A ty stromy. Nebyly to obyčejné jabloně...nevím, jak jsem si toho mohl nevšimnout.

Byly opravdu velké, jako duby, jejich koruny rozložitě. Ovšem pouze některé. Některé se tyčily přímo do nebes, přesně jako jilmy. Jiné se dokonce klikatily jako popínavá vinná réva. To vše však bylo vidět jen z výšky.

Ale nebyl jsem pořád dost vysoko, aby se mi z očí vytratila jedna důležitá věc. I z té dálky jsem totiž na všech těchto stromech rozeznával plody.

Jablka.

Po několika Aladrianových slovech ke strážím jsme prošli hlavní branou. Překvapilo mne, jak to pro něj bylo snadné. Sem totiž nepouštěli všechny, jenom ti na pohled bohatší prošli. Zevnitř jsem už neviděl podhradí ani sady, zato se mi naskytl jiný pohled. Tak například, velikost hradu skutečně nebyla klamem v mlze.

Obrovský a vysoký. Avšak pod jeho mohutností se skrývalo ještě něco. I zde rostly různé stromy, stejného druhu jako dole.

Jenom se o všechny starali zahradníci. A tu mne překvapila další věc. Ty stromy měly o mnoho víc plodů, než bylo na první pohled patrné. Jedna jablka byla totiž červená, avšak na stromě se daly ve stejném množství najít i menší, ještě zelená, dokonce na tomtéž stromě byly květy a pupeny. Nikdy jsem nic takového neviděl. Takže tu sklízají několikrát do roka.

Ale přece nemohou celý rok jíst jen jablka.

Jak jsem to neustále zkoumal, přišel jsem na další věci. Jablka na stromech podobných dubu byla mohutná, kdežto na těch jilmovitých spíš podlouhlá, nudlovitá. A ty jablečné révy. Úplně jako ty vinné, dokonce i jablka rostla pouze v trsech. Jedině jejich barva byla jednotná. Stále ta samá, jemná, červená. Snad měla každé jinou chuť, těžko říct.

Zvláštní.

Opodál jsem také konečně spatřil zvířata v ohradách pod hradbami. Krávy, ovce, kozy. Žraly seno, které nejspíš pocházelo z okolí stromů.

Mé společníky však více zaujalo něco jiného. Stačilo otočit hlavy na druhou stranu, abych se tomu nedivil.

„Pánejo, to je teda kvašený! Vo tomdle místě jsem slyšel enem kecačky, ale vono to existuje! Ty kozle!“

„Jak to mohli postavit?“ otázala se Magda s vyvalenýma očima a krkem ohnutým dozadu.

„Jaktože to zdálky není vidět tak vysoké? Tady žádná mlha není! Jaktože to není vidět z Obořivce?“

Já jsem také zíral, i když mlčky.

Vnitřní tvrz se skutečně zdála větší zblízka. A my ji od lesa neviděli. Vnější hradby ano, ale tenhle kolos ne.

To přece není možné.

Stavba byla úchvatná. Hradba se točila jako šroub vzhůru, avšak výš v ní bylo možno zahlédnout dřevěné ochozy, okna a dveře, dole mnoho nevelkých bran. Úplné mraveniště.

Stejně jako v Obořivci. To celé končilo velkou špicí v podobě tlusté věže se šikmou střechou, jako když někdo uřízne prut.

A ještě něco.

Ta omítka, ta fasáda.

Tohle nebyl obyčejný povrch. Zvědavost mne přinutila kouknout se zblízka.

Podivné. Vypadala jako zalitá stříbrem, ale to bylo jen zdání. Ve skutečnosti byla celá ta obrovská stavba pokryta jakýmsi druhem krystalů. Vyhlížely jako broušené kameny, maličké jako zrnko hrubého písku, každá ploška hladká. Snad kvůli tomu není tvrz zdálky vidět.

Sledoval jsem hru světel na zdi. Kaménky ho odrážely takovým prapodivným způsobem.

Nato jsem se probral z učarování. Moji společníci si podivných věcí okolo také očividně všimli. Z jejich výrazů jsem usoudil, že jejich zmatení je podobné tomu mému. Takto jsme obešli skoro polovinu obvodu stavby, než jsme narazili na bránu dovnitř, která se lišila od těch ostatních tím, že byla obohacena o nápis nad vchodem.

Ano, nápis „Zadávač“ byl tím, co jsme hledali. Tou branou jsme rovnou vstoupili do neveliké klenuté místnosti. Ve vchodu jsme potkali zjizveného bojovníka s pořádně naditým měšcem. Úsměv na jeho tváři mi prozradil, že to nejsou jeho úspory.

To je dobře. Ještě aby něco zbylo pro nás.

Aladrian suverénně nakráčel před muže za stolem, který seděl na masivní truhle, o jejímž obsahu se nedalo pochybovat. Z obou stran ho pak kryli dva ostřílení vojáci. Jejich očím neunikl jediný pohyb.

Takže zlata je dost. Teď jen práci.

Reg nic neříkal, jen se dosud koukal kolem sebe. Je to bystrý mladík. Ale to já budu nyní mluvit s tím zadávčem.

„Nuže, jsme zde jakožto skupina lidí, lačnicích po dobrodružství. Naše schopnosti jsou časem prověřené. Rádi bychom vydělali něco peněz.“

Měřil si nás svým zkoumavým pohledem. Snad vytušil, co zvládneme. Probíral se štosem papírů, co ležely před ním, až našel ten, který hledal. Pousmál se.

„Padesát zlatých za službu. To je dost peněz ne? Potřebuji, abyste zlikvidovali jisté nepříjemnosti. Způsob je na vás.

Jde o to, že v podhradí, tedy, poněkud dál od hradu se nachází skupina banditů. Kryjí se v jednom hustším místě sadu. Jeden z mých lidí vám ukáže cestu. Dávejte pozor, posílám vás tam proto, že vojáci již odmítají do těch míst lézt. Posledně nám tam zahynulo dvacet mužů. Další ztráty si nemůžeme dovolit.“

Domluvil jako kniha, stejně, jak mluvit začal. Vysypal to ze sebe náhle a rychle, jako když se zdáli ozve hromobití. Bylo vidět, že se nehodlá opakovat. Vyšli jsme tedy ven, následováni jedním ze zadávčových pacholků. Mlčky nás vedl na vnější hradbu, aby nám ukázal náš cíl. Jakmile jsme však vyšli schody, ozvalo se mohutné dunění zvonu.

Jasný poplach.

Není dobré být v obleženém městě, to je jasné.

Regilova tvář mi prozradila, že se něčeho takového obával i on. Jenomže my si nemohli vybrat. Byl nám dopřán jen dobrý výhled z hradeb.

Z lesa se vynořila krvavě rudá standarta. Nebyla vysoká, ani vojáků pod ní nešlo mnoho.

„Jeth-Rovci.“ vydechl Reg.

Něco jsem o nich slyšel. Teď jsou ale oslabení. Z lesa vyšli všichni. Mohlo jich být tak pět set. Vojáci různých typů, jezdci, střelci, vojáci s meči i kladivy, ti, jejichž význam mi zůstal utajen.

Regil po mé pravici vypadal nervózně. Měl k tomu vlastně docela dobrý důvod.

Brány se začaly zavírat. Na opevnění vybíhaly desítky wizlwaských lučištníků. Byl důvod k obavám.

Tihle střelci jsou velmi nebezpeční. Dovedou dostřelit tam, kam jen oko dohlédne, jejich dlouhatánské luky se o to postarají. I muži museli být vyšší, aby s takovým lukem mohli zacházet. Jejich šípy s dlouhými letkami dosahovaly téměř délky oštěpů.

A co víc, střelců je mnoho. Na délku předloktí od sebe lemovali celé hradby.

Skutečně mocná síla.

Zaslechl jsem Rege, jak si uchváceně šeptá sám pro sebe: „Prý poslední bitva, pak bude nepřítel nucen se vzdát, pak zavládne mír a jednotu. Prý jich není mnoho. Tak v tom se Ali vážně sekl.“

Vojáci se však zastavili jenom kousek od lesa. Zajímalo by mne, zda jsou wizlwaští schopni dostřelit až na ně. Možná to závisí jenom na pokynu velitele. Jeth-Rovci se ale nepřibližovali, neukazovali jedinou známku nepřátelství.

I na tu dálku vypadali spíš zuboženě. A pak se stalo něco, co jsem tak trochu čekal. Tedy alespoň myslím.

Začali kvapně sklízet jablka na okrajových stromech.

Snad mne i trochu pobavilo, jak to dělali s vojenskou disciplínou a organizací. Vojáci shazovali své štíty a šplhali na stromy.

Už jich nabrali mnoho a ještě více, když okolo mne proběhl pacholek s papírem v ruce. A ještě více si toho vzali, než všem zúčastněným velitel lučištníků stručně oznámil, co na tom papíře stálo.

„PŘIPRAVIT!“

Jistě.

„ZACÍLIT!“

To bylo jasné.

„PAL!“

Vzduch se rozlučel jako při bouři. Šípy vyvolávaly impozantní šum. Bouře však přijde až dolétnou k zemi.

Jenže Jeth-Rovci to zřejmě čekali. Ti na stromech ihned seskočili a zmizeli v lese. Ti dole, kteří hlídali, se pouze zakryli svými velkými štíty.

Rychlost rozkazu a jeho splnění byla ohromující.

A dělají to tak sehraně. Budu se na to muset někdy zeptat Rege. Neutrpkeli jedinou ztrátu. Ani jediného muže. Šípy svištěly, ale oni si počkali až přestanou a nato se jako jeden muž zvedli, popadli pytle s jablky a nadobro zmizeli v lese, jako jejich druhové.

Chvíli se čekalo.

Nic.

Čekalo se tedy dál.

Pak konečně cinkl zvon a brány se otevřely, takže mohl opět začít rutinní život, ale lukostřelci ještě zůstali v pohotovosti.

„Dobrá, takže půjdete tamhle.“ pravil znenadání náš průvodce a ukázal prstem na jedno místo v sadě.

Bylo mi jasné, kde má ta zóna hranice. Tím směrem nikdo nechodil, zatímco jinde vládl hluk lidu. A ještě něco.

Terén toho místa byl oproti okolnímu uhlazenému sadu dost vlnitý a nepřehledný. Mám takový pocit, že to bude skutečně nebezpečné.

„Raději se kryjte, abyste si stačili uvědomit, že už tam jste.“

Taková rada je užitečná, ale morálku nepřidá.

No nic.

„Jdeme.“ vzkázal jsem svým společníkům a vedl je.

Sad postupem času houstl a šel se, ale bylo znát, že i zde chodili lidé. Když jsme se blížili k tomu místu, nyní už jako čtveřice osamocených, byli jsme připraveni. Radu průvodce jsme nehodlali brát na lehkou váhu.

Já šel, stále se zakrývající štítem, Magda se shrbeně plížila za mnou. Zatímco Jen si kdesi našel kus prkna, aby se také měl čím krýt, Regil zvolil jinou taktiku. Přesouval se jako kočka mezi jednotlivými stromy, bedlivě sledoval každý detail před sebou a byl připraven okamžitě vystřelit po čemkoli.

Udivovalo mne to, stále jsem si pamatoval jeho zraněné lýtko. Nedávné zranění na něm nebylo vůbec poznat. Snad mu ten šíp opravdu jen pronikl skrze nepostižitelné místo, ale spíše si myslím, že Jorinci jsou velmi vitální.

Takto jsme se přesouvali přes pahorky vpřed. Už jsem si začínal myslet, že jdeme za pověrou, když jsem jasně uslyšel rychlé šustnutí keře, jakoby jeho listím něco prolétlo.

Záhy jsem se dověděl co. Slušnou rychlostí mi do štítu narazil kamínek. Snad z praku.

Jen se setkal s něčím podobným, ale měl smůlu. Kamínek se mu otřel o prsty. Pustil prkno a zalehl.

Vzduch sebou škul.

Těm dvěma kamenům se v odpověď ozvalo svištění šipky jorinského střelce.

Z křoví vypadlo tělo.

Chvíli jsme čekali, co bude dál. Co udělá ten druhý.

Nic.

Regil měl znovu nabito, tak jsme se vydali směrem ke křovisku.

Každý svůj krok jsem vykonal se se soustředěním.

Bez úhony jsme došli až ke křoví.

Popravdě řečeno, byl bych raději, kdyby nás zasypávaly střely z praků, než abych věděl, že se co chvíli něco stane. A rozhodně se mi to nebude líbit.

Reg pořád sledoval okolí po mé levici, vpravo byl Jen a dělal totéž.

Na mě zbylo, abych prozkoumal tělo. Už zpovzdálí se mi zdálo neveliké. Teď jsem však do něj kopl špičkou boty, abych ho otočil na záda.

A pak jsem jenom zděšeně stál a zíral. Nebyl jsem schopen slova.

Ta tvář, ty ruce, zuby, vytřeštěné oči.

A ta šipka v hrudi.

„Dítě.“ vydechla za mnou Magda.

Její hlas byl roztřesený a plný lítosti.

Nato jsme spatřili dalšího chlapce. Stál přímo před námi, za keřem. Jeho tvář byla až nepřírodně kamenná. Netečná.

A přitom neustále točil prakem a častoval nás výhružným pohledem.

Ztuhl jsem. Když bude chtít, rozbije mi hlavu natotata. Ale to bychom s sebou nesměli mít Jena Vocasa.

Z ničeho nic se objevil za jeho zády. Jediný švih dýkou mu stačil, aby přeťal oba řemínky od praku. Kámen se neškodně odrazil do stromu.

Chlapec se otočil. Jen Vocas ale není vrah, ale zlodějíček. Takže mu vrazil velkou ránu pěstí přímo doprostřed čela.

Chlapec se skácel k zemi.

Ovšemže, omráčení taky není med, jenže co jiného. Odtáhli jsme ho pod jeden ze stromů.

Nevěděli jsme, co si myslet, tak jsme šli dál. Vyzvedneme ho, až se budeme vracet.

Obešli jsme popínavou jabloň, přelezli kus skály a uviděli rozlehlou mýtinu, na které však přece jen stály tři stromy.

Náhlá změna ze souvislého šerého sadu na volné prostranství byla poněkud neočekávaná. Otevřela se před námi světlá mýtina. Na ní tiše pracovalo několik lidí. Nad něčím se skláněli, zatímco jiní nerušeně a klidně sklízeli jablka, aby jim je mohli přinést.

Zvláštní, pracují tady na kdoví čem spořádaně a klidně. Přímo nelidsky. Podivná sorta lidí. Kopiníci, jejich velitel, sedláci i lokaj.

Ale nejvíc mne zarazilo to místo.

Tady přece je to místo, kde máme zneškodnit problém. Nebo nás jenom poslali na špinavou práci, abychom zabili lidi, kteří se jim nehodí? Ale ne, vždyť přece říkali, že se jim tu ztrácejí lidé.

Reg už ztratil trpělivost, štvála ho jejich lhostejnost k nám.

„Co tu děláte?“ zeptal se jich dutě.

Všichni zčistajasna zvedli hlavy jako stádo vysoké zvěře. Ta podobnost pokračovala, neboť se stejně jako srnky se rozprchli a skryli se na místech opodál. Ustrašeně zírali na místo vpravo od nás. To se nelíbilo nikomu z naší čtveřice. Něco se odtamtud blížilo. Začali jsme se tedy krýt stejným způsobem jako předtím a to jak proti příchozímu, tak proti místu, kde předtím byli ti lidé.

Příchozí však nebyl osoba.

Ale co to vlastně je?

Jen to už také spatřil, a hned pro to našel slova.

„To vypadá jako sloní řiť.“

Nevím, co jsem mu na to měl říct, ale musím uznat, že to vystihl. Ze země totiž čouhalo něco jako nafouknutý žaludek, s jakým se hraje kopaná,

až na tu barvu a ten otvor v něm. Nebylo to nepodobné sloní kůži, alespoň povrchem ne, i když to bylo zbarvené spíše do šedo-běžové. Ano, Jen měl asi pravdu, ale nevím jak ho to napadlo.

„Jene, tys někdy viděl slona?“

„No, vykouk jsem ho, teda jako vycpanýho, v jednom baráku.“

„Aha, jistě, to tedy asi nevíš, jak strašlivé je to zvíře, když má pobité kly, na hřbetě muže s luky a jednoho jezdce. Takovým slonům se říká váleční, boj s nimi je hodně nebezpečný, mohl bych ti vyprávět.“

Náhle jsem měl však jiné starosti. Někdo přiběhl.

Pes.

A hned za ním kluk, co na něj volal. Chvilí potom jsem spatřil, jak je těch „útvárů“ po mýtině více, jen jsou trochu lépe maskované. Zajímalo by mě, co jsou zač.

Zjistil jsem to za okamžik. Z onoho otvoru bleskově vylétlo něco, co se pohybem podobalo chapadlu. Povrch však připomínal spíš žížalu, mají-li žížaly na konci těla dlouhý černý osten.

Právě ten osten ihned probodl chlapcova psa.

Z dalšího stříkl nazelenalý sliz chlapci přímo do obličeje. Zatímco pes mizel v útrokách útvaru i s ostrou končetinou, kluk se pouze nadechl.

Jeho zrak se v tu chvíli stal nehybným, ústa se zavřela. Mlčky se vydal přímo k ostatním lidem, ačkoli nemohl tušit, kde se schovali.

„Feromony?“ špitla Magda.

Ti lidé svým chováním připomínali mravence. Čarodějka zjevně uvažovala správně.

Jenomže mravenčí královny bývají mnohem větší než mravenci samotní.

Zrovna když jsem přemítal, jestli náhodou nestojíme tváří v tvář něčemu strašlivému, přilétla další dávka oné slizké látky.

Ne že bych to nečekal, jenže přilétla zleva. Dost mě to překvapilo, ale i tak jsem stačil uhnout. Ne tak Magda za mnou. Zasáhlo ji to přímo do obličeje, takže se její chování začalo měnit.

Avšak, jedna odlišnost od toho chlapce tu byla. Magda začala rovnou utíkat, nestačil jsem ji zadržet. Jestli nám uteče za nimi, už ji nemusíme najít. To jsme přeci nemohli dopustit, je to riskantní.

Ano, my jsme to nemohli dopustit. Jorinec vedle mne, blízko Magdina směru běhu ani chvíli nezaváhal.

Snad ho něčemu takovému učili. Zaujalo mne, s jakou lehkostí a grácií schoval kuši a kopl Magdu do paty, až se jí zamotaly nohy a upadla.

Jakoby byl nějaký umělec. Nato pevně sevřel její ruku a zkroutil ji za záda. Měl ji, ale co teď? Začíná to být nebezpečné.

Naštěstí nás bylo víc. Za okamžik přiběhl Jen a klekl na ni.

„To je ale sajrajt.“ konstatoval, když jí z obličeje utíral sliz. Ona se však nenechala. Stále se nám snažila uprchnout.

Regil krčil rameny. Já nevěděl, co si počít, pouze jsem kryl spoléčníky před dalšími cákanci.

Tady bylo zapotřebí trochu jiné myšlení a trocha smyslu pro humor. Jistý Jen Vocas tomu odpovídal. Odvázal mi jednu z mých čutor. Nevím, jak si mohl pamatovat, co v ní je, ale věděl to přesně.

Po malé chvílce se Magda rozkašlala a tichým hláskem řekla: „Já nic necítím. A nemám chuť.“

A opět jsem netušil.

Avšak mladý zlodějíček se uchechtl a sám si z té čutory také přihnul.

„Jó, Dračí zhouba, to není jen tak ňákej chlast!“

Tu čutoru jsem už nikdy nedostal zpátky. Byla totiž dost malá, tak si ji schoval k sobě.

To mne ale v tuto chvíli nezajímalo. Kryl jsem se před další dávkou feromonů. Tentokrát zprava, přilétly z dalšího takového útvaru, dosud skrytého travou. Prolétlo to těsně kolem Regovy hlavy.

To ho našťvalo.

Zničehonic měl kuši v rukou a s nemilosrdnou přesností vystřelil šipku do onoho „objektu“.

Zmizela uvnitř.

Chvilku se nic nedělo. Jenom chvilku.

Pak se země pod námi zachvěla a má nejčernější tušení vyplouvala z podvědomí na povrch. Okamžitě jsme byli na nohou. Děje se něco, co asi bude nad naše síly.

Museli jsme odskočit dále. Reg stačil nabít kuši, Magda se honem vzpamatovala, já se opět kryl a Jen zamumlal nějakou nadávku. Všechny nás však začal zvolna zakrývat stín. Něco se nad nás zvedalo.

Myslím, že mi to mohlo být od začátku jasné. Všechny ty útvary jsou jeden tvor. A jaký tvor. Zvedl se ze země, pomalu a těžce, pokrytý křovisky a drny. Několik stromů na něm už zakořenilo. Tuším, že Jen to vyjádřil dost jasně. Bylo to něco jako hromada sádla a tuku, jako opravdu tlustý člověk. Kůže a oslizlé špeky, ony zvláštní otvory po celém těle, žádné končetiny, tedy až na ty, co se vysouvaly z těch děr. Nahoře té hory masa vévodila hlava, kterou jakoby tvořila pouze obrovská huba s velkými zuby a dvě maličká prasečí očka.

Být to menší, vypadalo by to jenom nechutně. Jenomže tohle stvoření se tyčilo výše, než tři jezdcí i s koňmi dohromady.

Bylo to obrovské.

A strašlivé. Ty končetiny se střídavě vysouvaly a pomáhaly tomu vylézt. Pak to mohutně zařvalo a pohlédlo to na nás.

My nejsme hrdinové z legend.

Jako jeden jsme vzali nohy na ramena a utíkali pryč, i když jiným směrem, než kudy jsme přišli. Tudy se nám to totiž zdálo vhodnější pro úprk. Běžel jsem poslední, viděl jsem, jak se to stvoření vydalo za námi. Vystřelilo sice pár končetin, ale můj velký štít mne opět uchránil.

Díky tomu štítu nejspíš mám tak dlouhý život. Za pár okamžiků, o notný kus dále, jsem o tom tvoru zjistil dvě zajímavé věci.

Tak například ta lepší: jeho končetiny nebyly příliš dlouhé, dosáhly asi jen tak na dvě tři délky mého kopí.

Druhá věc byla, že se to i přes svůj mohutný vzhled pohybovalo dost rychle, asi jako my. Byl to zvláštní pohyb, ve spodní části se to všechno valilo zdánlivě chaoticky přes sebe, občas si to vypomohlo končetinami. Pohybovalo se to vlastně jako velký, vypasený slimák, jenom s nesrovnatelně větší rychlostí. A se stromy si to nedělalo žádné problémy. Ty skončily buď zlomené nebo vyvrácené. Vážně nevím, co jsem měl dělat, prostě jsme utíkali pryč. To bylo jediné rozumné řešení.

Po nějaké době jsme vyběhli na udupaný prostor před jednou z vesnic v podhradí. Poměrně dost místa, děti tu zrovna hrály kopanou.

Děti nebyly hloupé a náš křik a praskot vzrostlého dřeva za námi je přinutil udělat to, co my. Společně jsme odběhli mezi domky.

Obluda se přičítala chvíli po nás, lidé se však už stačili schovat.

Zastavila se a zařvala. Pak svou končetinou chytila krysu, která následně zmizela v jejích útrokách. Vesničané už ve svých rukou třímali zbraně. Nic velkého, vidle na jablka, sekery, lopaty a kladiva.

To ho nanejvýš pošimrá. Ale i my jsme si uvědomili, že nemůžeme dál utíkat. Jsme tu, abychom to zastavili.

Nuže, šli jsme tedy do boje.

Schovávali jsme se za všechno možné.

Nevěřil jsem, že ji porazíme. Přesto nám nic jiného nezbyvalo, ale myslím, že ostatní panikařili stejně jako já.

Pro ostatní téměř neznatelně, ale vnitřně byli bezradní a bezmocní. Co zmůžou čtyři lidé proti takovému monstru?

Svémi ostny to nabodávalo jablka tak rychle, že na okolních stromech za chvíli žádná nezbyla. Byla to překerní situace. Regil byl bezradný, vystřelil do toho další dvě šipky, které však zmizely v útrokách tvora, aniž by nějak zapůsobily. S mým kopím by to určitě bylo obdobné. Magda snad zkoušela kouzla, ale ta byla také neúčinná. Zkrátka se tu nacházela obluda, kterou jsme měli zneškodnit, čehož jsme ale nebyli schopni.

Nakonec jsme se z toho dostali díky armádě Brace „Aliho“ Undrewortha.

Ne že by snad přišli na pomoc.

Ale byli to oni, kdo způsobil, že na hradbách stálo plno lukostřelců v bojové pohotovosti.

Dostřelili daleko. My se však museli schovat do jedné z budov vesnice, stejně jako ostatní lidé, neboť se za chvíli měl spustit déšť dlouhých šípů. Varoval nás první výstřel mimo osadu. Naštěstí byla tato vesnice přeci jen o něco vznosnější, takže střechy pokrývaly dřevěné šindele a ne došky ze slámy. To bylo veliké štěstí.

Zaběhli jsme do stodoly.

Venku se sešeřilo, opět jako při bouřce. Pak se spustil mohutný déšť dlouhých šípů.

Na tvora jich začaly dopadat desítky. Zabodávaly se do něj a doháněly ho k nepřičetnosti, avšak nedokázaly ho zahubit. Vypadal skoro jako ježek, kolik jich měl zabodnutých ve svém těle, ale stále zuřivě mlátil svými údy do okolního prostoru. Bylo možné, že ho šípy připravily o zrak.

Naše beznaděj opadla až při druhé salvě.

Střelci použili hořící šípy. Pálily příšeru, očividně jí oheň škodil. Povrch jejího těla pískal a vytvářely se na něm spálené fleky. Šípy se zabodávaly velmi hluboko, někdy zmizela i celá jejich délka.

Jenomže i těchto šípů muselo být mnoho, po kreatuře už tekly praménky hořící smoly a škvařícího se tuku, když se konečně zhroutila k zemi.

Když dozněl poslední sten příšery a dosvištěl poslední šíp, vyšli jsme ven. Vypadalo to, jako bychom byli jinde. Snad jako kdyby člověk vyšel a najednou spatřil sníh.

Avšak tohle nebyl sníh. Ze země trčela ta mračna šípů. Nedalo se jimi ani pořádně projít, museli jsme si razit cestu jako v hustém křovisku. Lidé také vybíhali. Začali rychle nosit vodu, aby uhasili to, co natropily šípy na jejich domovech. Ke svému údivu jsem zjistil, že takových střel nedopadlo mnoho. Tihle lučištníci očividně umějí mířit.

My jsme přišli až k netvorovi. Zkusili jsme do něj několikrát bodnout. Vyvalil se z něho strašlivý puch, ale byl to jediný způsob, jak ověřit, že je po smrti.

Strašná obluda. Postupně jsme pohlédli jeden na druhého. Potom na tu spoušť okolo.

Kdoví, co se s tou mršinou stane. Vesničané jsou schopni ji i sníst. I když to už možná není naše starost.

„Ou, nejsem tak úplně vyjasněnej, estli nám za tohle cinknou.“

Jen měl nejspíš pravdu. To brzy zjistíme. I když, neztrácejme naději. Ten zadáváč měl dost peněz. U pasu měšec, pod zadkem truhla, okolo cenné předměty. Copak by mu trocha peněz chyběla?

Aladrianův optimismus se však vytratil dříve, než stačil dozrát. A tak tedy sklesle šli zpět k zadávací. Nebylo jim moc do slov, spíše každý mlčky sledoval cestu před sebou a přemýšlel. Nemuseli mluvit, každý myslel na to samé.

Jak nám to zhodnotí? Co nám řeknou? Pokud nám nezaplatí, co uděláme? Nepotrestají nás nakonec?

Co uděláme?

Jak seženeme peníze? My je potřebujeme.

Co uděláme?

Již bez opojné fascinace procházeli vnitřkem hradu. Tentokrát už nesledovali dění okolo. Pouze šli vpřed za daným cílem a neohlíželi se.

Chvíli nato se zastavili. Všichni najednou. Lavice před nimi se jim zdála pohodlná. Odměna se určitě neblíží, tak proč spěchat. Sedli si a nadále mlčeli. To ticho bylo blahodárné pro množství jejich myšlenek. Narušila ho však jiná, vlastně ani nepříliš důležitá událost. I ta jim však umožnila dočasné oproštění se od výčitek, i to stačilo Magdě, aby ukázala prstem a upozornila: „Hele.“

Jejich průvodce totiž zrovna scházel z hradeb.

Je docela dobře možné, že sešel až teď. Neměl naspěch, dokonce vypadal i trochu vesele. Tak vesele, že si jich nevšiml. Oni se však rozhodli následovat jeho kroky.

Nevyhnou se tomu. A při jejich statusu taky není moudré vysedávat po lavičkách. Následovali svého bývalého průvodce až k zadávací. Nebyli na něj pověšení natolik, aby je zahlédl a jejich odstup jim umožnil i vyslechnout, jak se věci mají.

Zastavili se totiž, poplašení nenadálým hlukem řeči, před vstupem do uličky k zadávací. A to zcela porušilo směr proudu jejich přemítání.

Slyšeli vysokého úředníka, zadávac se mu říkalo: „To byl skvělý nápad! Dobrodruzi se nevraceli, vojáci se báli, tak na co máme ty lučištníky? Ale teda, to bylo mazaný, vylákat ho skupinou těch zoufalců! To ti nezapomenu!“

Mluvil na svého pacholka, jejich bývalého průvodce. Ten zřejmě prožíval těch pár chvil sebeuspokojení, které si skutečně vychutnal.

Kvarteto se znovu podívalo na každého svého člena. A pak rázně nakráčeli k úředníkovi.

„Á, už jste zpět!“

Zadávac změnil tón a výraz s taktickou rychlostí.

„Mno, já slyšel, jak jste to vykonali. A teď určitě čekáte peníze, že?“

Ze závěsů za ním se pojednou vynořili strážníci. Úředník pokračoval.

„Nebo jste snad dost chytří na to, abyste pochopili, že se takový chaos a zmatek, takové plýtvání šípy, neoceňuje zlatem?“

Magda to už nevydržela. Vybuchla.

„Ale...!“ vykřikla, ale Aladrianova ruka ji zadržela. Pokračoval za ni.

„Svůj úkol jsme splnili podle očekávání.“ prohlásil.

Regil ho doplnil: „Byli jsme přece skvělá návnada.“

Zadávač udělal dvě vzájemně si odporující věci. Byl zkušený mluvčí. Zvládl totiž úplně změnit tón a přitom nehnout ani brvou.

„Nevím, o čem to mluvíte.“

„Ale víte.“ odporoval mu Reg a přišel blíže k němu. Jeho pohled a ráznost zadávače vyplašily. Vstal a ukázal břitkost svého hlasu.

„Stráž!“ křikl.

Jeho strážci okamžitě uchopili halapartny a tlačili celou skupinu ven. Jeden z té čtveřice se jim však vysmekl, podkulil se pod jejich držadly a dostal se k úředníkovi. Potom dělal to, v čem už dávno nebyl začátečník. Nasadil zkroušený výraz ublíženého dítěte.

„Pane, vždyť nás přece nemůžete jenom tak vyhodit! Co budeme jíst?“ prosil, dokonce spínal ruce před zpupným byrokratem. Přetvářka mu celkem šla, takže našel měkkost jeho srdce.

„Tumáš chlapče, dva měďené. Snad tě uklidní.“

Jen se podíval nahoru do jeho očí a srdceryvně mu poděkoval.

Zbytek skupiny se halapartníkům nebránil, čekali na Jena venku. Sotva se k nim připojil, vyšli směrem pryč z hradu. Teprve později k nim jistý Jen Vocas promluvil.

„Tak, prachy bysme měli.“

Reg se naň lítostivě podíval.

„Se dvěma měďáky daleko nedojdeme.“ povídal.

Magda i Aladrian svými výrazy vyjadřovali stejný názor.

Regil koukal na dvě ubohé mince v Jenově dlani. Pak pohlédl do jeho tváře, kde hledal bláznovství.

A pak mu to došlo.

Vždyť už ho trochu zná.

V té tváři totiž hnízdil jemně škodolibý úsměv.

Jen totiž vítězoslavně ukázal zbytku družiny svou druhou ruku. Cinkal v ní nadržovaný měšec, který donedávna patřil jednomu vychytralému ouřadovi.

„Ha, je to jen vocas starýho Rignothara.“ citoval Aladrian, když se Jenův úsměv přenášel na ostatní.

Tohle jsem dlouho nezažil.

To, že nemůžu nic dělat.

Nic. Dobré šipky, přesné střely a žádný účinek. Jenom neustálé nebezpečí hrozící od příšery. Tohle bylo snad i poprvé. Byl jsem zvyklý,

že dovedu zneškodnit na jednu ránu prakticky cokoli. To je jako u bandy goblinů. I když jich je více, než před kolika bych se sám dokázal ubránit, i tak mám jistotu, že zvládnu zabít alespoň několik z nich. Dá se využít prostředí, terénu, známých a nebezpečných míst, jako jsou třeba močály...

Ale opravdu nikdy jsem nepoznal naprostou neúčinnost. Tu obludu musely zasypat stovky šípů, aby padla. Navíc ty šípy musely hořet.

Asi jsem selhal.

Takové vjemy jsem měl, když jsme vycházeli, když jsme procházeli branou a větší vesnicí pod ní. Selhal jsem, nesplnil jsem to, co mi zadali, i když to byla lest. Já to nezvládl.

Kvůli těmto věcem jsem vytěžoval svou mysl. Moje pocity se bouřily. Profesionální hrdost upadala. Štvalo mě to. Myslel jsem, že jsou to ty nejhorší pocity, které se mne mohly zmocnit.

Dokud jsme nedošli okouknout místo, kde se stvůra ukrývala.

Byla z toho teď mohutná díra v zemi. Sad byl zcela jiný a my v tom všem viděli svou práci. Procházeli jsme místem a zjistili, že všichni zmámení lidé jsou opět pod kontrolou svého vědomí. Někteří z nich si nás dokonce pamatovali, zastavovali tedy a děkovali nám. Přicházely i jejich ženy a děti, jejich matky a otcové, jejich blízcí a příbuzní. Ti všichni nám byli vděční za osvobození jejich nejbližších. Chodili za námi, dali nám i něco jídla, tu vejce, tu chleba.

Hodilo se nám to, tak jsme přijímali. Prošli jsme vesnicí, abychom si ještě prohlédli tu jámu. Ty vděčné pohledy se mi vážně líbily. Lidé nás najednou měli rádi, konečně se nemuseli bát do sadu, už mohou sčesávat jablka blíže u svých domovů. Tohle mne těšilo. Už jsem si říkal, jak se nám ta pouť k Relidiu zpříjemňuje. Bylo mi dobře.

A pak, ještě než jsme došli k díře, se to všechno zachmuřilo. Lidé, hlavně ti mladší, nás provázeli, avšak mne zaujala jiná osoba. Postarší žena klečela u keře, kde jsme bojovali. Plakala takovým tichým způsobem, jako když nechcete rušit svým smutkem okolí. Pak ale náhle zdvihla hlavu a podívala se na mne.

Tím nám odhalila, proč ta žalost. Její pohled byl dutý, oči vodnaté.

Nedbala toho, že šaty měla již celé od krve, nezajímalo ji, že se nedá nic dělat, jen štkala a projevovala svůj zármutek nad ztrátou. Na klíně měla hlavu svého syna. Jeho obličej byl však bledší než ten její. Mladý, mrtvý, po boku na zemi prak. A zakrvácený hrudník. Čistá rána, přímo naskrz. Již nedýchal, byl chladný, ačkoli náruč jeho matky se ho stále snažila zahřát. Zabití na jednu střelu, jako odpověď na agresi chlapce.

Ležela pod ním šipka.

Celá pokrytá krví a kousky masa.

Byla moje.

Ne, vždyť na nás útočil. Jenže...

Vystřelil jsem ji já, to já způsobil, že jeho matka teď pláče nad jeho tělem, místo toho, aby nám byla vděčná za jeho záchranu. To já automaticky vystřelil na někoho, kdo nám vlastně ještě nic neudělal.

Přece jsem to nemohl tušit...

Ale mohl, kdy jiný by použil prak. Kdo jiný by se dokázal schovat do tak malého křoví, kdo jiný, nežli dítě.

A kdo jiný by to měl odhalit, kdo jiný než jorinský střelec s výcvikem by měl vytušit, že nepřítel není dospělý člověk? Kdo jiný by to měl předpokládat?

Já to přehlédl. Dokonce i ve chvíli, kdy jsem zjistil, koho jsem to zabil, mne to nenapadlo.

Jsem vrah.

A to jsem si myslel, že ty pocity před chvílí byly hrozné.

Teď jsem však viděl ženu, matku, které jsem vzal to, co jí bylo drahé. Nikdy předtím jsem ji neviděl, ani ona mne. Neznal jsem končiny, které byly jejím domovem, ani ona nevěděla, kdo jsem.

Dívala se na nás, jak procházíme okolo. Nebyl to však vyčítavý pohled. Zkrátka nás pozorovala s kamennou tváří, nevyjadřující žádné emoce. Neřekla nic, nic neudělala, jen ze mě nespouštěla oči. Ani nemrkla, dívala se jako mrtvola.

A to mne sžíralo, to drásalo mou duši a obracelo to mé vnitřnosti naruby. To mne přinutilo, abych se zamyslel nad tím, co dělám, kdo jsem. Jsem jenom zabiják, neumím nic jiného. Jsem ten, kdo bez jakéhokoli práva bere život jiným. Jsem zrůda.

Její pohled neustával. Schovával jsem se před ním ve svém plášti, více se zahalil, aby nebylo vidět na mou kuši, na to, čím jsem. Když jsem míjel tu ženu, valil se na mne nápor výčitek. Cvičili nás, abychom je nepociťovali, ale naučili nás střílet proto, abychom zabíjeli děti. Z toho chlapce mohl vyrůst dobrý člověk, který po sobě zanechá něco, při čem na něj lidé budou vzpomínat. Měl na to šanci.

Já si najednou uvědomil, že po sobě zanechávám jen mrtvoly. Pochybuji, že na mne někdo bude vzpomínat v dobrém.

To přece nechci, jsem přece dobrým člověkem, nebo ne?

Nebo ne?

Zastavil jsem se. Přinutil mne k tomu okraj lesa, kterým jsme přišli. Musel jsem se ohlédnout, abych zjistil, jak rychle jsem šel.

Ostatní klusali slušný kus za mnou.

Kapitola šestá

Je třeba mít to v rukou, v hlavě, ale hlavně v srdci.

-Davlian

Divila jsem se. Už zase byla tma. Možná to je ročním obdobím, ale mně se zdálo, že sny utíkají obdivuhodnou, leč nepříjemnou rychlostí.

Šli jsme cestou dál. Peněz, které nám ještě ráno chyběly, bylo již dost. Přesto jsem se neustále ptala sebe sama, co to vlastně děláme. Potřebovali jsme peníze. Dali nám práci.

Přichystali na nás podraz. Zadáváč a jeho poskok. Osoby, které byly zrádné, vypočítavé.

Ale ti dva nebyli zlí. Byli jenom zkažení. Tak tohle měl asi Mhual-Deb na mysli, když mě poslal poznat svět. Tohle se do příběhů nedostane. Je v nich plno dobrých rytířů a zlých čarodějů, ten věčný souboj dobra a zla, na který jsem věřila, dokud jsem neopustila knihy a příběhy, dokud jsem nepřekročila práh mistrovy věže a nevydala se do světa.

Záhy jsem si však uvědomila, že Zadáváč a pacholek nejsou jediní „zkažení“ lidé. Co Jen, co Regil, co Aladrian... a co já? Svět na mne působí ze všech stran, říká: „Magdo, nebraň se a pojd' k nám.“

Ale já se bráním a tím se k němu dostávám stále blíž. Tím se přibližuji spárům a neplechám okolního světa. Nevím, proč mě vlastně Mhual-Deb poslal pryč. Nevím, proč chtěl, abych se zase ukázala, až poznám Svět a lidi. Snad se o mě i bál, abych se nezkazila, ale poslal mne ven. A mě by zajímalo proč.

Měl mě snad dost? Nebo se chtěl věnovat jiným lidem? Měl snad jiné důvody?

Nebo...

Je to zkouška.

Ano je to zkouška mé vůle a víry. Mistr sám byl přeci také venku, mnohem déle než kdokoli za nás, protloukal se stále dál, ale přesto z něj je dobrotivý a milý člověk, co hájí zájmy své moudrosti, který ví, co je správné. On přetrval. A teď chce vědět, jestli jsem skutečně jeho následovnicí.

Naplnila mne taková zvláštní jistota.

Jako kdyby mi to zrovna sám řekl: „Je to zkouška.“

Nic víc, nic méně.

Trochu mi to přidalo na sebevědomí a upilo úzkosti. Ale nebyla jsem si tak úplně jistá v jiné věci. Svět je zkouškou, jenže já nevím, jestli v ní prospívám. Zrovna teď například pomáhám spolu se dvěma ostatními

jednomu člověku. Ty tři lidi považuji za své přátele. To jistě, jsou to přátelé. Jenomže...

Jeden z nich má na svědomí spousty krádeží a podrazů, druhý má na rukou krev mnoha zavražděných jeho rychlou šipkou, třetí je pak tím nejmenším zlem z nich – pro prosazení správné věci užívá násilí. Je tu však ještě jedna věc. Každý z nich byl k tomu všemu dotlačen okolnostmi, i když je to v Regově případě něco jako tradice.

A kde jsou ti vznešení a dobří lidé z příběhů? Přeci pořád v příbězích. A my se jim můžeme neustále pokoušet vyrovnat, avšak naprostá shoda s hrdinou není možná. Pravda, byla bych trochu nespravedlivá. Okolo mne kráčí i člověk s ohromným citem pro bojovou čest, ačkoli jeho způsob bitvy je trochu svéhlavý. Dalšímu z nich bije v hrudi zraněné, leč neohrožené srdce. A třetí...řekněme, neměl jinou možnost.

Snad jsou to také lidé z příběhů a legend. Možná jimi teprve budou.

Kráčeli po cestě, každý zahloubán a ztracen ve své vlastní mysli. Avšak někdo z nich se chtěl o své myšlenky podělit s ostatními. Někdo, od koho by se to nedalo čekat. Regil se nenápadně přesunul k Aladrianovi a do chroupání bot na písku kladl otázku.

„Jsem vrah?“ zeptal se prostě. Aladrian byl sdílný.

„To musíš poznat sám. Najdeš to v sobě. Já vím, tvůj život se od základů změnil.“

„To ano, už nesloužím pro armádu. Tam mi moje zaměstnání nepřišlo až tak neobvyklé. Zkrat' jednomu z nepřátel život, zachráníš pár našich. Pravda byla, že se to nevztahovalo jenom na naše vojáky. Pamatuji doby, kdy nepříteli neměl ani kdo velet, bylo to prakticky za humny Jorinu. Každý důstojník, generál nebo šlechtic, který přišel velet se ani nerozkoukal a už měl šipku v těle. Vojáci už odmítali prudká povýšení, kterými se snažili vytvořit jakousi páteř velení. Tak začala bitva, které se dodnes říká: „Bitva několika mrtvol“.

Jorin nemá žádné rozlehlé pláně ani pole. Je to kamenité místo plné skal, kopců a lesů. Jakákoli armáda v něm musí postupovat skrz nepřehledný terén. A každý z vojáků, který se snažil povzbudit a vést to dostal přímo v polí. Bez velení je armáda jen hromada zbraní a lidí, jen stádo ovcí bez pastevce. Tehdy se vzdali a my je ušetřili. Byla to jedna z nejpokojnějších bitev historie. A to jenom díky nám, střelcům z Jorinu.“

„To je pěkné. Avšak já vím, co ti vrtá hlavou, vím, co si nechceš přiznat. Ty, hochu, už jdeš na vlastní pěst. Nikdo jiný ti neudělí rozkaz: „Běž a zabij ho.“ To už děláš sám. Pouze ty sám určuješ, kdo zemře. A takové rozhodnutí není pro dobrého člověka vůbec snadné. Ty se mě ptáš, jaký

vlastně jsi. A já se ti vynasnažím odpovědět otázkou. Myslíš, že by zlý člověk šel a zeptal se, kdo vlastně je? Myslíš, že chladnokrevný vrah nebo zabiják by tohle udělal?“

„Ne.“ šeptl Reg.

„Tak vidíš. Ani jeden z těch jmenovaných by neunesl náhle nalezené svědomí a nepřipustil by si ho. To dovedou jen ti stateční. Jen stateční přiznají, jen hrdí své přiznání zužitkují, jen moudří o tom popřemýšlí a jen dobří to změní. Tím se liší od ostatních, tím jsou dokonalejší. Dovedou se měnit k lepšímu.“

Aladrian umkl tak rychle, jako začal. Regil se už dál neptal. Začal přemýšlet o odpovědi. A tím si odpověděl.

A tak se situace na cestě pozměnila. Aladrian se začal lišácky usmívat, Regil byl o něco zahloubanější, ale již nezkroušený. Magda to sledovala a uvědomila si, že její přítomnost na něj možná má vliv. V Jorinci se hnulo svědomí. A pak tu byl Jen, který náhle zastavil své druhy a upřel zrak na cestu před sebou.

Jejich kroky utichly, aby daly průchod jiným zvukům.

„Koně.“ prohlásil Jen, rychle ťuknul společníkům do ramen a seběhl z cesty přímo do lesa. Ostatní ho následovali.

Skutečně, okamžik poté se ze zákrutu vyřítit oddíl deseti jezdců. A nebyli to ledajací jezdci. Wizlwaská družina. Elitní jezdci.

Nejspíš byli obhlédnout Jeth-Rovany, samozřejmě z bezpečné vzdálenosti. Teď se jim ale na poslední chvíli podařilo spatřit utíkající postavy. Vzápětí věděli, že jsou hledané.

Tryskem přijeli k místu, kde kvarteto odbočilo a osm z nich seskočilo z koní, zatímco zbylá dvojice hlídala. V lese by jim koně byli spíše na obtíž. Osm mužů popadlo kulaté štíty a meče, počemž se jali pronásledování uprchlíků. Stačil jim k tomu jediný britký příkaz jejich velitele.

„Chyťte je!“

Čtveřice na nic nečekala. Utíkali, jak dovedli. Měli náskok a možná budou i rychlejší. To však byla špatná domněnka. Tvrdý výcvik družin se začal projevovat. Zkrátka, onen náskok začali ztrácet. Stromy míhaly okolo, nohy přeskakovaly potoky, mysl se snažila najít úkryt. Aladrian běžel poslední, nejpomaleji. Zrovna začínal chápat, proč jsou to elitní vojáci. Dovedli běžet rychle a vytrvale, nenosili příliš zbroje, spoléhali se na své schopnosti. Ale Aladrian už ztrácel síly, už na něj doléhala léta a stará zranění. Už nemohl dále unikat. Byl jenom několik kroků před nimi.

Neměl šanci.

Snad lépe řečeno, neměl by šanci, kdyby tu byl sám.

Magda dovedla využít svých sil a také velké louže, která se v lese ještě držela po posledním dešti. Aladrian do ní šlápl a pořádně si smočil nohu,

avšak v té chvíli mladá čarodějka zavřela oči. Těžko říci, co se vojákům honilo hlavou, když první z nich, v teplý podzimní den, uklouzl na neuvěřitelně hladkém ledě. Ostatní mírně zaváhali.

Zdrželo je to.

To dodalo Aladrianovi tolik potřebný čas. Vojáci se ale rychle vzpamatovali. Utíkali za nimi až do nepříliš hluboké kotliny. Tam Aladrian zakopl a skutálel se dolů, vzápětí však vstal a sveřepě se drápal na druhou stranu, kterou již spolehlivě obsadila kuše, hvězdice a vůle.

Avšak i vojáci o taktice něco věděli. Semkli se k sobě a kryli se štíty. Měli je hladké, kovové a nablyštěné. Jejich odraz působil majestátně a spolehlivě zastavili každou střelu. Magda tušila jistou nevýhodu téhle obrany. Udělala pohyb, jakoby házela kamenem, jenže z ruky jí vylétla koule.

Vypadala jako stvořená z vody. Zdání ale klame. Stačí jenom kapka do oka a člověk hodnou chvíli nerozezná ani svůj meč. Humánní a praktické kouzlo. Jenomže se stalo něco zcela jiného, co Magda neočekávala.

Koule, místo aby se rozprskla o štíty a skulinkami si našla cestu alespoň k několika ozbrojencům, se k nim ani nedokázala přiblížit.

Zpomalovala.

Když se těsně u štítů zastavila, jakási mystická síla ji odtlačila několik kroků zpět, kde neškodně spadla na zem.

Magda nemohla tušit, jaké štíty dostává elita. Nyní jí ale bylo jasné, že se s magií počítá.

Vojáci zachovali štítovou formaci a postupovali vpřed kolem rokliny. Přibližovali se ke skupině. Jejich oči neústupně hleděly skrze škvíry.

Blížili se k nim.

Ale oni neutekli. Zarazilo je varování mladé čarodějky, která úprk nepovažovala za nutný, ani za moudrý.

Ten les za jejich zády se totiž odlišoval od toho před nimi. A kromě toho z něj čpěla tetelivá vůně magie. Byla schopná ji poznat. Byl to pro ni neurčitelný druh magické síly, ale věděla, že žádný voják není větší hrozbou. A také věřila, že slova jsou silnější než zbraně.

„Stůjte, tohle není potřeba!“ zavolala na ně.

„Jenom nám řekněte, co po nás chcete!“ dodala.

Vojáci vypadali, jakoby nic neslyšeli. Rozkaz byl rozkaz. Rozkaz je od toho, aby se splnil. Oni jsou vojáci, ne diplomaté a mluvkové. Oni mají přesný úkol a od jeho splnění je může odradit jenom jeho zrušení.

Magda se rozkřikla trochu více, jako dítě, kterému nikdo nevěnuje pozornost.

„Zastavte a mluvte s námi, násilí nic neřeší!“

Vojáci se zastavili.

Magda si pomyslela, že na jejím hlase něco je. Muži najednou strnule stáli ve formaci a neodvažovali se ani pohnout.

„Třeskot!“ křikl jejich velitel a oni ihned poslechli. Rozeběhli se od sebe a každý se schoval za jeden ze stromů v okolí. O pár sekund později bázně vykukovaly jejich hlavy a oči za hledím působily strnule.

Nikdo z kvarteta to chování nepochopil. Magda stála, zírala na ně a nemyslela si vůbec nic, což se často nestávalo. Aladrian tušil něco podivného a nepřestával se krýt.

Reg stál vedle stromu a byl připraven vystřelit na jejich velitele. Ten s něčím podobným očividně počítal a kryl se přímo dokonale. Ani Regil však netušil, proč se vojáci rozptýlili.

Jen Vocas také tušil nebezpečí. Byl na mýtině, schoulený za velkým pařezem. Pouze on jediný si tak všiml neobvykle tvarovaného stínu a otočil se.

Do sviního hnoje! To je teda bezvadnej zdrh, lepčí plac na zdrhnutí jsme si nemohli vypeřit! Jenom si tak čumim na bandu nablejskanejch plátníků, když čučnu, vohlídnu se a vidim eště něco vyhnojenějšího!

Teda fakto, lebka jak hovado, hromada kostí, kusy zhnílého fláku a nájezdovej smrad. A co je horší, všecko to svinstvo drží u sebe, hejbe se a smrdí. Asi se mě to vykusne zadupnout. Nebo usmrdět k smrti.

Vopravdu, ten smrad je z toho nejhnusnější, pěkná blechovina. Paráda, a ti moji spřáženici jenom tupě vočumujou ty plecháče, který maj víc rozumu než hnusu v jejich železnejch gaťách.

No tak povídám: „Do dračí prdele.“ a voni se konečně votočej, jakože co tím myslim a viděj toho zjeva a čučej jak seno ze slavníku.

A pak už musim uhejbat, páč se mně to snaží zadupnout a poslat mě do věčnejch kanálů. Najednou ale koukám a vono to z lebky má eště kly a chce mě to našpíznout, no to je bžunda, v životě jsem neměl tak kulatý bobky, páč jsem se kutálel, jak jsem se uhejbal těm pokusům o zkoumání mýho vnitra. No, nejsem žádná chytlaprda, tak jsem eště stačil poslouchat Ala.

„Vidíš Jene, tak tohle je slon.“

„Spíš jeho kostra, ne?“ dodal Reg a vytáсел svojí vocelovou štětinu.

Bylo to, jakoby jsme se dokvákli, jenže beze mě. Já ho proště odlákával a nasíral ho. Vostatní do toho mohli zatím bušit jak kopáči, ale vono to tomu bylo jedno. Když Reg ufik mečem jednu haksnu, tak se ten hnát furt třepetal a snažil se ho načutnout. Zbytku těla to nevadilo, prostě se to vohánělo bez haksny. Když tomu Al prokřáp lebku, nestalo se taky nic divnýho. Nebo spíš jo, vono je dost divný, když čučim na kostru, která se hejbe, dokud má čím.

A jak jsem takhle přemejšlel, nabralo mě to klem z boku a vodklátilo mě to vo parádní kus dál do borovic. Vstávám a vidim, jak se všechny to odžícnutý končetiny hejbou na zemi a hlavní kusanec toho sloníka už se taky nemůže moc hejbat, jak je vošfikanej. A pak, když už to nemohlo ani posunout prdelí to najednou zhaslo a byla z toho humusná hromada hnusnýho hnusu. A už se nehl ani článek prstíčku.

Všichni se udýchaně zarazili. Magda přerušila kouzlo.

„Výstavní kus. Pěkně velký.“

„Já myslel, že tady sloni nežijí.“

„Čumákovals, že by to snad žilo šéfe?“

Magda se konečně vydýchala: „Moc hezká ukázka nekromancie. Dát dohromady kosti slona a k tomu ještě nezávisle na nějakém výstředu...to je velice, velice těžké.“

Nato se všichni čtyři ohlédli k místu, kde předtím byli vojáci. Nyní spatřili, jak organizovaně ustupují. Snad měli něco důležitějšího na práci, snad se báli podivného lesa a kostry slona v něm, možná se obávali hrozby cizinců, kteří ho dokázali skolit. Důležité bylo, že za chvíli byli pryč.

„No, myslím, že bychom měli jít pomalu za nimi.“ navrhl Aladrian.

Regil chvíli pozoroval kostěnou veverku opodál, která je zvědavě zkoumala a pak kvapně odběhla pryč. Pak se vrátil pohledem k nim.

„Já myslím, že přesně to očekávají. Že se budeme bát lesa a jeho nebezpečí. Vždyť se podívejte, táhne se to podél toho příkopu do neznáma. Jenomže jestliže se vrátíme, budou na nás čekat a nám nezbude nic jiného, než se vzdát, nebo se vrátit zase sem.“

Mně se to riziko, že musíme projít nějakým začarovaným lesem, zamlouvá přeci jen víc, než kdybychom měli za patami vojsko. Ti jezdci zřejmě sledovali Jeth-Rovce, ale to neznamena, že nezačnou hledat nás. Wizlwon nás přece chtěl za každou cenu, jsme pro něho nepřátelé.“

Aladrian se zachmuřil.

„Asi máš pravdu,“ přiznal nakonec, „Vracet se na cestu je nebezpečné. A navíc, tohoto lesa se jistě budou vojáci bát, to nám může jen prospět.“

„Měla bych vám připomenout, že skutečně je čeho se bát. Musí tady být někde nějaký nekromant, a bezpochyby velice mocný. A mocní čarodějové jsou samozřejmě nebezpeční. Nekromancie je navíc poněkud temnější obor. Ale i tak s vámi musím souhlasit, snad se dokážeme prosmýknout.“

„Bezvadný, fakt nádhera. My se vyhnem nebezpečnejm pláteníkům přes stejně nebezpečný kostíky. Jsme na tom čím dál líp. Co se stane potom? Vyberem si, jestli nás sežere drak nebo Wizlwon?“

Nyní dopřáli jeden druhému chvilku ticha. Jen měl pravdu, jde to stále z nebezpečí do nebezpečí a oni nemají na vybranou.

Nořili jsme se stále hlouběji do lesa. Bylo to opravdu podivné. Z lesa nešel tak zjevný strach. Vypadal vlastně skoro normálně, teprve po chvíli člověku dojde ta zvláštnost.

Bez zjevného důvodu je tu šero. Kůra stromů je našedlá, jako kdyby byla zaprášená. Na větvích bylo snadné najít pavučinu.

Od země stoupal jemně hnilobný zápach. Pod nohama nám křupaly drobné větévky.

A také to ticho. Náhle ho však protnul známý zvuk.

Slyšel jsem klovaní datla do kmene, ale když jsem se tím směrem obrátil, uviděl jsem, že je také jen z kostí. Les čím dál hustl, avšak i tak bylo možno zahlédnout i jiné kostry různých zvířat, převážně lesních.

Zdalo se, že se nám vyhýbají a udržují si patřičnou vzdálenost, jenže se v ní drželi a neopouštěli nás.

Padla na mě úzkost. Prostředí okolo působilo děsivě.

Jenže...

V hloubi duše cítím, že tu nebezpečí možná nehrozí. Vypadá to tu jako klidné místo. Snad se nám podaří projít. Jenomže začínám mít obavy z pronásledování těmi zvířaty. Nevím, zda byl dobrý nápad procházet skrz.

Pravda, mohlo to být horší.

Ale jak jsme se přes ten neudržovaný les brodili dál, přišlo mi, že směřujeme čím dál hlouběji.

Vzpomněl jsem si na zbytky svého vybavení. Vytáhl jsem kompas. Sledoval jsem, jak se ručička chvěje správným směrem, tedy na sever.

„Jdeme dobře.“ pravil jsem ostatním tlumeně.

Zvláštní, člověk do ticha vždycky mluví tlumeně.

Cesta mě už začínala zmáhat, mám svá léta a tahat s sebou pořád štít a kopí také není med. Ale když dojde na věc, hodí se.

O něco později, když porost zpomaloval naši rychlost na minimum, se před námi zčistajasna rozevřela mýtina. Kolečko volné půdy, měkkého mechu a také o něco více světla.

Oáza klidu v hustém lese. Sotva jsme do ní vkročili, dřepi jsme si do mechu s úlevným vydechnutím. Měli jsme toho již plné zuby. Trmácet se skrze nejhustší les, jaký jsem kdy viděl, dá zabrat.

Chvíli posedíme. Jak jsem tak vsedě pozoroval to malé okolí, kam jsem dohlédl, viděl jsem, že zvířata okolo již nejsou.

Z nějakého důvodu mě to vyděsilo.

Navíc jsem zatoužil vidět nebe. Na té mýtině se větve konečně trochu rozestupovaly. Pohled nahoru mne však příliš nepotěšil. Pomalu se stmívalo. Museli jsme jít celý den. Jak to tak vypadá, budeme tu přes noc.

Otřesné, ale nevyhnutelné. Sdělil jsem svůj dojem ostatním a oni souhlasně pokývali. Nejspíš přenocujeme zde a vyrazíme až ráno.

Bude to chtít hlídky. I tak jsem se nemohl zbavit mrazivého tušení.

Něco se stane.

Uvědomil jsem si, že s tím nemůžeme nic dělat.

Padala na mě únava.

Zkoušel jsem se tomu bránit, ale pak mne napadlo, že spaní je přirozené. Věděl jsem, že někde okolo je něco nekalého a nebezpečného, ale ta únava byla tak silná, silnější než jakákoli jiná potřeba, silnější, než kdy jindy. Silnější, než cokoli jiného. Pro tu chvíli mi bylo všechno jedno. Usnul jsem prakticky okamžitě, jenom tak, ve zbroji, se štítem, na studeném mechu.

Probudil jsem se jakoby do snu. Zrak zamlžený, víčka unavená.

Ale já věděl, že tohle sen není. Cítil jsem zahořklý vzduch okolo sebe. Ochladilo se, byla mi zima na ruce. Viděl jsem les okolo sebe, příliš ostře a reálně, než aby to byly mlhy snů.

Na druhou stranu, tímhle si nejsem tak úplně jistý. Zas tak ostrý svět okolo není, ale to asi mám jenom unavené oči.

Tohle přece není sen.

A nic na tom neměnil fakt, že jsem se vzbudil v takovém stavu, v jakém jsem usínal, jenomže na úplně jiném místě. Stáli jsme s ostatními na slušném pruhu zeminy, kde se žádné stromy nenacházely.

Viděl jsem jen tmavou siluetu opodál. Byl to stín velikého domu. Dost mne zaskočilo, když jsem se na sebe podíval a zjistil, že mám na zádech kopí i štít, že nic z mé výbavy nechybí.

Pohlédl jsem na ostatní členy družiny. Poznal jsem, že oni zažívají to samé co já. Byli stejně překvapení a napjatí.

Stejně zmatení a zaskočení.

A na tvářích jim bylo vidět že se bojí neznámého, stejně jako já.

Možná jsme měli čeho se bát. Zaslechli jsme, jak v budově práskly dveře. Chvíli nato jsme spatřili, jak se k nám blíží čtyři stíny. Tady jsem viděl jedinou a největší podobnost se sny. Ty stíny totiž měly ostré zuby a drápy, zešikmené oči a poloprůhledné tělo neurčitých rysů, vířící se všemi směry.

Blížily se k nám.

Nedokázal jsem se ani pohnout.

Další podobnost se snem. Když dopluly k nám, vypadalo to, jakoby nás každého odváděly. I mně to jeden z nich provedl, jeho končetina se obtočila

kolem mé ruky jemně jako pavučina. Pak nás táhly k vratům do domu. Nedovedl jsem se jim vzepřít, nohy mne nesly proti mé vůli, stále, stejnou rychlostí směrem k obydlí, které nemohlo náležet nikomu jinému než obávanému nekromantovi.

Jak jsem se tak dostával k té stavbě blíž, mohl jsem si ji lépe prohlédnout. Zaujaly mne malé hradby, jen o málo vyšší než velký muž. Bezpochyby však byly tlusté stejně tak.

Porostlé mechem a šedým břečťanem.

A co kryly? Jako prsten obepínaly tlustou mnohastěnnou věž, co vyhlížela jako noční obloha. Byla robustní a prohnutá, jako kmen stromu, ale zůstávala čistá a neporostlá.

Stíny nás postupně provedly skrze branku na kamennou dlažbu. Nato nás pustily a my mlčenlivě stáli před věží, přímo před železnými dveřmi a jejich klenbou s chrličí. Stíny se náhle vytratily.

Branka za námi se zavřela. A železné dveře zavržaly, jak se pomalu, pomaloučku otevíraly. Ten zvuk naháněl děs a hrůzu do žil. Týral můj sluch a svíral mi žaludek. Má mysl mi před očima stvořila obraz, jak padám na tu masivní kamennou dlažbu a jak má krev vniká mezi její spáry.

Na nepříjemně tvrdou a nepřátelskou dlažbu. Stáli jsme tam jako ovce na porážce. A nikdo, nikdo z nás nebyl schopen pohybu či slova.

Jenom dveře vrzaly a já to poslouchal, zpívaly mi: „Sen, sen.“

Je to sen.

Přeci jen se mi to zdá.

Neskutečně živý sen.

Ale opravdu. Trhnul jsem sebou, otevřel jsem oči, lehce jsem vykřikl a chvíli se tupě díval před sebe, nevnímaje okolí.

Probudil jsem se.

Bude to dobré.

Už jsem se uklidnil.

Byl to jen sen.

Přivřel jsem oči a uchechtl se. Měl jsem už skutečně nahnáno. Nechci vědět, co by na to řekl Jen. Tiše a od srdce jsem se chechtal, ani nevím, jak jsem se dostal na nohy, zkrátka jsem se nyní opíral rukama o kolena a dosáhl klidu. I má mysl byla svěží, jako po vydatném spánku.

Jenom jsem usnul vyčerpáním. Jenom teď popřeji všem dobré ráno a dnes už určitě odejdeme z tohotohle lesa. A já už se bál.

No nic, řekl jsem si.

Přestal jsem se stařecky pochechtávat a otevřel jsem oči.

Podé mnou *byla dlažba*.

Pomalou jsem si narovnával záda a viděl to, co jsem před okamžikem považoval za sen. Nyní jsem ale byl plně při smyslech.

Vzhlédl jsem.

Zdalo se mi, že je větší tma než předtím. Zděšeně jsem zjistil, že dveře z věže jsou dokořán. Teprve pak jsem si všiml temné postavy před námi. Poměrně vysoká, od paty až k poslednímu vlasu zahalena do černočerné kápě.

Jen prázdný tvar.

Za normálních okolností bych s tou postavou vyjednával, případně na ni zaútočil. Jenže já nic z toho nesvedl.

Připadal jsem si slabý a bezmocný.

Každý pohyb mě neskutečně vysiloval a uváděl mne do beznaděje. Ta temná postava před námi nás měla v hrsti, pěkně v řadě.

Já stál úplně vpravo, po mé levici Jen, dále Regil a nakonec Magda.

Nekromant chodil před námi, ode mne až k Magdě. Dokonce i zblízka jsem nedokázal rozeznat žádné rysy. Pořád jenom silueta kápě.

Žádná zvláštnost.

Vůbec nic.

Jenom silueta.

Když tak před námi šel, bručel si, jakoby pro sebe, avšak bylo jasné, že mručí na nás.

Jeho hlas zněl strašlivě.

Vlastně to ani nebyl sám hlas, ten patřil spíše k obyčejným, tuctovým hlasům kupců a kočích. O to hrozivěji však zněla drobná, řezavá ozvěna, co doprovázela jeho slova. Mrazila z toho krev, čišel z toho chlad, srdce i duše se svíraly úzkostí.

Mluvil pomalu, vychutnával si každé slovo.

„Dobrodruzi. To mi tady chybělo. Banda namyšlených červů, kteří myslí jenom na peníze a víno. A někdy i horší případy pomatených věřících bláznů, co nemají na práci nic jiného, než konat ty jejich hrdinské činy. Mlátí do draků a takových, jako jsem já. Neváhají mi vlézt na pozemky a ničit, co jim přijde do cesty, a pak se tím někde v hospodě chvástají.“

Chtěl jsem namítnout, že jsme pouze pocestní, ale jazyk jsem měl zašmodrchaný jako kupku sena.

Nekromant se otočil a opět začal mnou. Nyní si nás prohlížel.

Viděl jsem jeho tvář zblízka.

Tedy...spatřil jsem odlesk očí a náznak bílých vlasů a vousů.

Přesto mi připadal jako nadpřirozená bytost. Cítil jsem z něj také něco jako pach dohasínajícího ohně.

Upřeně na mne hleděl, lesk očí se ani nepřerušil. Po chvílce, která mi připadala jako věčnost, se jeho obličej oddálil.

Nadechl se a plynule prohlásil: „Zajímavé. Starý válečník. S tím se hned tak nesetkám. Ten tady určitě není pro peníze. Chceš ještě něco dokázat, nebo snad zemřít?“

Neodpověděl jsem, ani jsem nemohl. Byla to čistě řečnická otázka.

Přešel k Jenovi. Nesehnul se k němu, jenom sklonil hlavu. Teď mluvil o něco výsměšněji.

„Od tebe se budu držet dál. Děti mají nejzákeřnější myšlení a nejšikovnější ruce. Kolik takových mi kradlo prokleté svazky knih.“

Když se zastavil u Rege, přísahal bych, že pozvedl obočí, ačkoli jsem to nemohl vědět. Neřekl ani slovo a pomaloučku ho obcházel a prohlížel si jeho vybavení. Dokonče kruh se zastavil opět před jeho čelem a vychutnal si dramatickou pauzu. Jeho následující věta byla prostá a krátká.

„Joriňan.“ pravil tónem, který zcela jistě vyjadřoval údiv nad tou zvláštností, nad tím, co před jeho věží dělá jorinský střelec.

Stále však mluvil s onou hrozivou ozvěnou. Zatímco přecházel k Magdě, přemýšlel jsem, proč tohle dělá. Snad si chce vychutnat své nadcházející oběti, snad chce, aby svět věděl o jeho praktikách. Možná si třídí naše těla a kostry.

Nedalo se to určit.

Nyní se díval na Magdu. Opět se chvíli ani nepohnul, ale pak drobně projevil něco jako touhu. Hřbetem ruky pohládl Magdu po tváři, pohládl si s jejími vlasy a nakonec jeho kostnatá ruka skončila na jejím rameni.

Jistě, pořád jenom člověk. Muž, jak se zdá.

Náhle jsem si uvědomil, jak jsem bezmocný. Když bude chtít, může jí udělat *cokoli*, klidně tady před námi a my s tím nebudeme moci nic udělat.

Vůle mi dovolila polknout.

Magda však měla volnější činnost než já. Nevím, jak to provedla, snad na ni neměl takový vliv, snad se rozptýlil nebo ji nepovažoval za nebezpečnou.

Zkrátka a dobře, opovržlivě mu plivla do obličeje.

On sundal ruku z jejího ramene a otřel si tvář. Přitom se zasmál.

To mne zarazilo.

Nesmál se totiž způsobem, jakým jsem předpokládal. Nikoli arogantně, ale zcela přirozeným, lidským smíchem. Nato promluvil, avšak z jeho hlasu již vyprchala ona magická ozvěna.

„Pořád stejná.“ pravil a usmíval se.

Druhou rukou si sňal kapuci. Naskytl se mi pohled na zachovalého postaršího muže. Jeho vlasy, krátké ani dlouhé, byly již bílé jako sníh, stejně jako vousy, ale v očích mu zářil takový život, jaký bych u nekromanta nečekal. Husté, stejně tak bílé obočí. Tvář byla zkrabatělá vráskami a kůže nezvykle opálená. Nos dlouhý a zploštělý, trochu křivý. Ústa obyčejná.

Ale ty vousy. Měl pečlivě udržované, husté, avšak krátké vousy, které mu začínaly na tvářích odkud se dostávaly až na bradu, kde mu do prostoru čněly v přesný tvar seříznutého klínu. Pod nosem mu nerostlo nic.

Ty vousy mne však zaujaly, byly husté tak, jak jsem nikdy neviděl. Bylo vidět, že je opečovává s opravdovým citem.

Z okamžiku na okamžik jsem se toho zjevení přestal bát. Nabyl podoby člověka. Možná tomu také přispěl jeho potěšený úsměv.

„Vyrostla jsi.“ dodal dojatě.

Magdinu tvář znehybnilo krátké přemýšlení. Vzpomněla si snadno. Očividně ji to překvapilo.

„Nardesixi?“

„He he, pět let jsme se neviděli, ale ona si mne stále pamatuje. Tak Mhual-Deb tě přece jenom poslal do světa? Nu což, půjdeme dovnitř, povíš mi, co je nového. A přátele také dobře přijmu, neměl jsem hosty celou dobu, co tu bydlím. Jsou to doufám, přátelé?“

„Ano. Ale odhadl jsi je dobře.“

Nardesix noblesně pokynul rukou k otevřeným dveřím a pozval nás dál. Jeho plášť se mu táhl za patami.

Nekromantův potěšený úsměv mi prozradil, že se ve své osamělosti konečně dočkal pořádné společnosti. Nebo alespoň nějaké lidské společnosti. Nekromant mi náhle nepřišel nebezpečný. Děsivý ano, ale jen jako bojový stroj nebo ohromná moc, stojící na vaší straně.

V jeho věži to vypadalo nečekaně útulně. Zavedl nás do své pracovny. Byla hezká, stěny s oblými rohy lemovala souvislá řádka polic s knihami, na několika místech pak stály zajímavé předměty. Na stěně visela mapa Světa. Prázdné bylo jen okolí dveří a krbu, ve kterém plápolalo teplo ohně.

Všiml jsem si také kostry, jejíž části a kosti byly popsány černým inkoustem.

Zachovalá. A také to byla kostra *lidská*. Nevím, jak k ní přišel. A raději to ani vědět nechci. Nemusím znát všechno.

Nardesix nás posadil ke kulatému stolu z černého dubu, stojícímu uprostřed místnosti. Skvostný kus nábytku. Nad jeho středem ještě visel jednoduchý lustr, vydávající překvapivě mnoho světla, dost na to, aby to vypadalo, jako že je den a my stojíme venku. Těžko říci, z čeho byly vyrobeny svíčky.

„Tak tohle je má skromná pracovna. Udělejte si pohodlí, jistě si dáte víno.“ usmál se nekromant a luskl prsty.

K mému zděšení se popsané kostře rozsvítily oči modrým plamenem a její lebka se napřímila.

„Ostaere, přines pět pohárů a velký džbán vína.“

Kostlivec kývl a přitakal nejasným hlasem. Nato neslyšně odešel.

Nardesix si sundal plášť a odhalil tak jednoduchý nekromatský oděv. Černá košile a kalhoty, vlastně nic zvláštního. Měl také přišité kapsičky, do kterých mohl odkládat věci a nosit je stále při sobě.

Nardesix se s námi posadil ke stolu.

Podivil jsem se, že zde bylo šest židlí. Vzhledem k tomu, že neměl návštěvy, se mi to zdálo trochu neobvyklé. Navíc to vypadalo, jako kdyby každé z těch míst používal, všude měl něco rozepsaného, postavený nějaký předmět nebo rozečtenou knihu. Napadlo mne, že nejspíš chodí po pracovně a pomocí těch míst udržuje pořádek, i když zrovna provádí víc věcí najednou. Pokud má dost, prostě přejde jinam k jiné činnosti.

Čaroděj po chvíli opět vstal a rozpačitě uklidil ty věci před námi, přesněji řečeno je všechny odsunul do středu stolu, kde zabíraly jen nepatrný zlomek místa. V tu chvíli se přišoural kostlivec se džbánem a poháry na tácu. Všechno to položil na stůl. Nardesix ho zarazil pohybem ruky, že nalije sám, a kostra pomalým krokem došla zpět na podstavec, kde opět zhasla. Když nekromant dal každému vrchovatou číši, pohlédl zpod svého huňatého obočí na Magdu.

„Jistě nás představíš.“

Nato se majestátně posadil svírajíce svými dlouhými prsty svůj pohár.

„Čeká nás noc příběhů.“ dodal.

Magda spustila.

„Tento muž, Nardesix, je dávným známým mého mistra. Je velice zběhlý v kouzelném oboru nekromancie. Dívejte se na to jak chcete, ale já vím, že je to umění jako každá jiná magie. Nardesix patří k těm, kteří nepovažují tohle řemeslo za okultní a snaží se napravit jeho špatnou pověst. Nemusíte se ho bát, je to jeden z největších dobráků, které znám. To, co jste viděli před věží, byla jen prostá ukázka jedné z jeho vlastností. Víím, že si potrpí na dojem a na své vystupování.“

„Mluvíš jako kniha, maličká.“ poznamenal Nardesix.

Myslím, že měla pravdu. Vypadal na přátelského chlapíka. Snad konečně jednou zažijeme klidnou noc. Magda pozvedla druhou ruku a začala představovat nás.

„Tohle je Aladrian, postarší, leč silný muž plný svých vlastních zásad. Tenhle vedle se jmenuje Regil a pochází z Jorinu. Dostal se sem s Underworthovou armádou. A konečně Jen Vocas, na toho si dávej pozor, je v něm víc, než se zdá. Všechny je určitě rychle poznáš a spřátelíš se s nimi, Nardesixi.“

„Bude mi ctí.“ odvětil a pokračoval.

„Nuže, povězte mi ještě, kam máte namířeno? Nerad bych vás tu zdržoval před nějakým posláním, ale pokud můžete, zůstaňte u mě ještě několik dní.“

Podívali jsme se na Rege. On to věděl nejlépe. Poněkud zaskočen se nahrbil, ale vzápětí pochopil a odpověděl.

„Nějakou dobu tu asi zůstaneme. Naše kroky směřují až do Relidia.“

„A co vás tam vede, smím-li se ptát?“

„Chci se postarat o dívku mého přítele, slíbil jsem mu to.“

Nardesixova zvědavost začala být trochu otravnější. I trocha ironie by se tam našla.

„A proto s sebou máš tři pomocníky?“ zvedl obočí.

Regila to opět zaskočilo. Již předtím jsem si všiml, že je trochu naměkko.

Rozhodl jsem se, že řeknu nekromantovi pravdu. Alespoň z části.

„Chci ztrestat jednoho provinilce, něco provedl mému mistrovi. Ten je však mrtvý.“

„A co znamená u Jorinců slovo trest?“

Začínal mi lézt na nervy. Pak mi ale došlo, že mě nejspíš má prokouknutého. Koneckonců, je to čaroděj, a ne zrovna slabý.

„Zabiju ho.“

Nardesix se usmál pod vousy.

„Zajímavé. Z toho asi vznikne příběh. Takže ty jdeš takovou dálku, protože se chceš postavit za zájmy svých mrtvých přátel? To je ovšem chvályhodné. Víš, něco jsem o vašem národu slyšel, zatím se mi to potvrzuje. Ale nyní nás již nenapínej, myslím, že každý zde si rád vyslechne, jací přátelé to byli. Tedy, nejméně já bych to rád slyšel. Chtěl bych vědět, za koho se biješ.“

Nardesix i ostatní byli podle jeho očekávání zvědaví, možná je na to navodil tón jeho hlasu, jenže já nemohu odmítnout. Mají právo to vědět. Oni jsou teď můmi přáteli. Povím jim to.

„Tak dobře. Takže, první z nich byl můj mistr Davilan. Byl dobrý, naučil mě všechno tak, že jsem ho mohl i překonávat. Jemu také vděčím za spoustu své výbavy tady, protože byl puntičkář a nenechával nic náhodě, akorát to trochu přeháněl. Ale mně se to hodilo. Já vlastně ani nevím, co bych o něm mohl ještě říct. Vypadal jako typický Jorinec s hnědými vlasy. Trochu jako já, kdybych zestárl. I povahově mi byl podobný. Co víc bych o něm mohl povědět...celý život ho znám jen jako svého mistra. Ten druhý z mých přátel byl zvěd. Víte, kvůli němu si myslím, že na nás v Relidii nečeká nic snadného. On nás totiž zradil, aby získal rychle peníze. Nepochybně to muselo být důležité. Ale opravdu netuším, co to bude. Pokud mne tam opustíte, nebudu vám to mít za zlé. Mám takový pocit, že se tam něco semele. Já však budu bojovat, abych splnil, co je

otázkou mé cti. Jejich nepřátelé zjistí, že Davilan z Kloninu a Breledin Gran mají přátele!“

Praštil jsem lehce do stolu, na svá poslední slova jsem byl hrdý, šla mi z duše. Přesto jsem si nemohl nepovšimnout Aladriana. Zrovna pil z číše. V okamžiku se však zarazil a zneklidněl.

Pomalou pokládal pohár zpět na stůl.

Hleděl strnule před sebe.

Z jeho zmatených úst vyšlo jediné jméno.

„Breledin Gran.“

Zalekl jsem se.

Breledin dokázal jít přes mrtvoly.

Zamrazilo mne v zádech.

Když jsem se však na Aladrianovu tvář zadíval pozorněji, našel jsem v ní smutek. Přesně ten samý, jaký na něm bylo možno spatřit, když vzpomínal na svůj padlý domov.

Pak jeho hlas ztvrdl a nabyl síly: „Breledin, zvěd. Mohlo mě to napadnout dřív. Znal jsem dobře jeho otce. Pamatuji si i jeho. Byl šikovný a mrštný. Naposled jsem o něm slyšel, když mi posel přinesl poslední vůli jeho otce. Mladý Breledin se prý chce dát k průzkumníkům v Jeth-Rově. Teprve teď se mi to vybavuje, je to přece tak prosté. Už stárnu.“

Teď jsem se zarazil zase já.

Breledin romantik.

Přítel jeho otce a jeho báječná žena.

Malá vesnička v Haridu.

Aladrian...

Takže tenhle zjizvený starý muž je ten šťastný člověk, o kterém mi Breledin vyprávěl? Tohle je jeho osud?

Tohle ho změnilo a ublížilo mu.

Já jsem tu s ním.

Ale naposled se měl jako král.

Jako kdybych slyšel Breledinův hlas. Vyprávěl mi o tom, aby mi ukázal, že se dá žít i jinak. A byla to pravda. Dosud jsem znal jen život vojáka a až Aladrian a ostatní na mě měli vliv, který mne pomalu měnil.

Možná k němu mám blíž, než jsem si myslel. Kromě toho bude určitě rád, když bude moci pomstít Breledina. Zvláštní, nevěděl jsem, že svět může být takhle malý. Takže s tímhle staříkem mne pojí jedna věc – pomsta. Spolu se postaráme o to, aby činy našich nepřátel nezůstaly bez trestu.

Ano.

V místnosti viselo ticho. Nikdo ho nechtěl narušit. Každý si to přebíral v hlavě sám.

Pohlédl jsem na Nardesixe. Díval se mi do očí a usmíval se.

Tihle čarodějové. Moc jich neznám, ale právě jsem pochopil jednu ze zvěstí o nich. V tu chvíli jsem nedokázal rozpoznat pravdu, zdálo se, že Nardesix tenhle vývoj událostí předvídal.

Přerušil to až Jen.

„No fájro, takže ty znáš toho Regova maníka? Che, to je jak z kabaretu.“

Dá se říct, že měl pravdu. Kvůli jeho nečekanému projevu jsem si vzpomněl na ostatní Jorince. Na Jackilliona. A na Neldena. A Davilana.

Napadlo mne, že hon na Groashe asi nebude po našem. Jsem na to vlastně sám, jediný z Jorinců. Nikdo nebude stát za mnou s kuší v ruce a nebude mi krýt záda.

Nikdo.

Uvědomil jsem si, jak jsem slabý bez svých kamarádů. Jistě, Magda, Aladrian a Jen jsou vlastně také přátelé, ale přece jenom...chybí mi tam ten jedinečný jorinský způsob boje. Válečník, čarodějka a zloděj. U těch se nedá očekávat vzájemná sebranost.

A v sebranosti tkví síla.

Síla Jorinu.

Zbytek večera mí společníci zapíjeli vínem a kořenili historkami a zprávami z různých koutů světa. Ale já nic z toho nevnímal. To náhlé, předvídatelné a přesto neočekávané zjištění mnou otřásl tak, že jsem jen upřel zrak na hranu stolu, pohrával si s číší a přemýšlel. Na můj vkus jsem poslední dobou zažil moc zvrátů. Mám radši klid a stereotyp života. Nic mě pak nepřekvapí. Jenže toho se teď asi dlouho nedočkám.

Breledin, Davilan, já a Aladrian. Co asi máme společného?

Musím přiznat, i mě to zaskočilo. Já věděla, že ti dva mají společného více, než se zdá. Chvíli jsem je oba pozorovala, ale nakonec jsem to přenechala jim samotným. Regil si popřemýšlí, to mu neuškodí. Koneckonců, je zde také dobrý přítel mého mistra. A samozřejmě jsem s ním mluvila o čem jiném, než o kouzelnictví.

„Takže Mhual-Deb teď věští? Ha ha, to se na něj teda hodí! Už vidím, jak rozhazuje rukama po komnatě a hrůzostrašně křičí: Vaše dítě bude překrásné!“

Usmála jsem se. Nardesix ho očividně buď znal opravdu dobře, nebo uměl také věštit. Zdálo se mi to zvláštní, jak jsem si rozpomněla na přátelství jednoho nekromanta. Já se za ty roky hodně změnila, ale on nebyl ani o chlup jinačí. Připomínalo mi to večery s Mhual-Debem, všechny ty kostky a bizarní pohádky a drobné výzvy čarodějnictví. Večery tehdy plynuly velikou rychlostí a já našla klid v duši.

Nardesix se v řeči dostal až k mé specializaci.

„Takže voda a vzduch? To je dobré, snadno se čerpají síly. Vítr a potoky jsou všude.“

„Prý na to mám talent.“

„Výborně. Možná bych tě mohl naučit něco z toho oboru. Něco, co se ti na cestách bude hodit. I když nevím, jestli to budeš chtít, přeci jenom, násilí není pro tebe to pravé.“

A je to tu. Výuka. Slyšela jsem, že Nardesix má slušnou zásobu útočných kouzel, pravděpodobně i z mého zaměření. A také měl pravdu, není to pro mě to pravé. Nesnáším ubližování.

Na druhou stranu...

Pohlédla jsem na své společníky a pomyslela na to, co už jsem s nimi zažila. Možná už tuším, proč mne Mhual-Deb posílal do světa, snad... Už jsem viděla situace, kdy by se podobné kouzlo hodilo, kdy bych mohla chránit své blízké před nebezpečími.

Já nevím.

Ale vědomosti navíc se vždycky hodí.

Mlčky jsem přikývla.

Nardesix se usmál pod vousy.

„Vyrostla.“ šeptl.

A tak začalo to, na co jsem už léta byla zvyklá, totiž na vstřebávání informací.

„Nuže, jako vždy. Nadechni se a soustřed' se.“

Zavřela jsem oči a nasála vlahý vzduch.

Co je na tom nejtěžší? Ten klid. Jistě, klid v duši a v mysli. Dlouhý klid v několika okamžicích.

„Tak, vidím, že jsi připravená. Dobrá, předvedu ti to. Budu mířit na tamhletu prázdnou stěnu.“

Sledovala jsem ho na půl oka, tak soustředěně, že jsem ho vnímala spíše svou myslí. Přivřel oči, krátce vydechl a pak náhle vypřáhl ruku směrem ke zdi a nastavil dlaň. Mezi prsty se mu objevil modrý proud energie, napůl tmavý, napůl světlý. Všechny ty praménky se pak stekly dohromady a z Nardesixovy dlaně vyletěla koule něčeho, co vypadalo jako strakatě modrý rosol. Letělo to vpřed slušnou rychlostí jako veliká dešťová kapka, která se nakonec rozpleskla na stěně. Teprve teď jsem si všimla, že stěna je potažena kůží. Vypadalo to, jakoby si na ní Nardesix vybíjel případný vztek, vznikající při myšlenkách. Nebo měl jakousi zálibu ve cvičení kouzel přímo v pracovně. Ale to není důležité. Rosolovitá kapka syčela na kůži a pomalu se vypařovala.

Nardesix se na mě podíval a promluvil.

„Je to zvláštní kouzlo útočného charakteru. Není úplně jisté, co přesně vlastně působí cíli, nicméně je účinné a nepřiliš složité, takže v plné síle

se může stát dobrou ochranou před nepřáteli. Když tím někoho zasáhneš, zpravidla ho nezabiješ, ale téměř jistě upadne do mdlob. Nenech se zmást tou párou, nepůsobí to ani velké teplo, ani mráz, spíše obojí najednou...je to nepopsatelné. Jednou jsem to chytil do ruky, jenže neomdlel jsem. Cítil jsem, jak mě to rozkládá, později jsem se však dověděl, že to není pravda. Tohle kouzlo hraje na mysl, ne na tělo. Není o něm moc záznamů, působí různě na různé lidi, někdy však má i na srovnatelné osoby zcela odlišné účinky. Pokaždé však dokáže udělat něco, co se cíli rozhodně líbit nebude. Je to skutečně podivné kouzlo, hodí se k tobě a patří současně k oběma živlům, které ovládáš.“

To je zajímavé. Myslím, že něco takového jsem potřebovala. Je vidět, že Nardesix má slabost pro chytré a užitečné věci.

Nebyla jsem jediná, kdo ho poslouchal. Jen zívnu a projevil se.

„Ho, šéfe, dobrá přednáška, zas mám v šíše nablitéj brajgl písmen. Ale vypečeněj efekt. Vyprásknete to eště jednou?“

Nardesix se na něho kouknul pohledem, zračícím kamenný soucit.

„Ne. Zato to vypráskne tady Magda. Je to snadné, mám tu někde poznamenaný návod k seslání...“

Začal hledat po policích. Později radostně luskl prsty a šel hledat téměř na jistotu mezi knihy, nakonec se však natáhl doprostřed stolu a vytáhl svitek zpod svícnu. Beze slova mi ho podal a setřel si pot z čela.

Začetla jsem se do znaků na onom listě. Nahoře byl jen název „Šumvrot“ a pod tím „Obor Větru a Vody, divoké i klidné.“ Zbytek pak obsahoval jenom znaky složené výhradně z rovných čar a pravých úhlů. Byl to složitý jazyk, kterému jsem však dobře rozuměla. Mhual-Deb trval na tom, abych se ho naučila perfektně ovládat. Říká se mu „Jazyk duše“, laici ho nazývají „Čarodějným jazykem“.

Obojí je celkem výstižné.

Ten jazyk totiž nezachycoval slova či vyjádření, byly v něm zaznamenány samotné myšlenky a projevy vůle. Jsem ráda, že ho umím, neboť takto se kouzla učí mnohem snáz.

Každý znak vyjadřuje určitou pohnutku mysli, co třeba nemusí vůbec nic znamenat, dá se však vysvětlit pomocí názorného příkladu. Je to jedna z věcí, která řadí čarování ke stejnému umění, jako je třeba sochařství. Je to umění mysli a duše, celého jejího potenciálu.

Není lehké stát se čarodějem. A to je dobře.

A tak jsem četla myslí. Symboly mi vnikaly do hlavy v podobě myšlenkových pochodů, které jsem míchala dohromady v jedinou věc – v kouzlo. Trvalo mi to o něco déle než Nardesixovi, ale když jsem napřáhla ruku stejně jako on, vyšla mi z ní identická koule rosolu.

Mohla jsem se sebou být spokojená. Nardesix obdivně pokyvoval hlavou.

„Učí se rychle, přesně jak říkal.“ breptal si pro sebe a dodal nahlas:
„Výborně maličká, jsi skvělá. Hned napoprvé, to jsem dlouho neviděl.“

Jen to nenechal bez povšimnutí.

„Fúúú, to je lepší než tejrát krysy.“

Nardesix klepal prsty do stolu, když jsem k němu přišla, předáváje svitek nazpět.

„Nech si ho, ještě ho budeš potřebovat. Je to jenom kopie.“

Mlčky jsem papír stočila a schovala.

Aladrian s Regem byli zamlklí, Jen zíval. A já hleděla na kolegu čaroděje, smím-li se nazývat jeho kolegyní, protože je mnohem silnější a lepší než já.

Nardesix se mi zahleděl do očí a pravil: „Ustelu vám nahoře.“

Pak luskl prsty, načež Jenovi vylétl z kapsy ukradený klíč.

Čaroděj jej chytil do dlaně.

Zachechtal se.

„Ale ty červy si klidně nech.“ řekl Jenovi nenuceně a odešel.

Nastala chvíle ticha.

Jen pak zklamaně vytáhl z kapsy měšec a pohlédl dovnitř.

Obsah ho po Nardesixových slovech ani tolik nepřekvapil.

Červi.

Je zvláštní, že velicí čarodějové, osamocení ve svém bádání, si najdou nemalé množství smyslu pro humor.

Kapitola sedmá

Popiš něco slovy a ztratí to svou vnitřní krásu.

-Magda

Probudil jsem se na posteli. Dlouho jsem se tak dobře nevyspal. A dlouho jsem neviděl tak ponuré ráno za oknem. Vedle mne se nacházela ještě jedna postel. Deky na ní byla rozhrnutá. Někdo už vstal přede mnou.

Vyhlédl jsem ven.

Byl nádherný klid, jaký jsem již dlouho potřeboval. Usmál jsem se. Krásný klid zrovna na tomhle místě, ve věži mistra nekromanta. Prošel jsem dveřmi do vedlejší kruhové místnosti. Nahoře byla střešní okna, světlo sem mělo velký přístup. Zívnuj jsem a protáhl se. Už dlouho mi nebylo tak dobře. Pozdravil jsem všechny přítomné. Nardesix seděl u stolu s Magdou a povídali si.

Na stole již byla připravena snídaně, ovoce, nějaké trvanlivější pečivo a kus šunky. Vedle čpěla pára z konvice, plné bylinného odvaru. S radostí jsem si k tomu sedl a podíval se na Rege, sedícího vedle. Opečoval svou kuši s nezvyklým zaujetím a snad i s citem. Zručnost toho muže mne zaujala. Lehce čistil všechna místa, kontroloval tětívu a ošetřoval dřevo. Ještě k tomu stačil přikusovat jablko.

Nalil jsem si odvar a srkal jeho teplý klid. Zavřel jsem oči a vychutnával si ho. Takhle nějak voní oddych. Když jsem obrátil hrnek vzhůru a opět pohlédl před sebe na svět, viděl jsem Jena, jak se rozvaluje na slamníku a pije víno.

Takhle po ránu. Pozastavil bych se nad tím, ale to by to nesměl být Jen.

Nato mi přišla na mozek ještě jedna maličkost. *Všechno* kolem je podivné. Dva čarodějové, mistrně vyrobené stoly, svazky zapovězených knih, jorinský střelec a zlodějíček s výslovností podivnější, než jsou jeho zvyky.

A nakonec já.

Vychutnával jsem si snídani. Dlouho jsem se dobře nenajedl. Kdoví kdy se mi to podaří příště. Opřel jsem se, klidně žvýkal a nechal šťavnatou šunku, aby smísila svou chuť s pečivem. Nádhera. Úžasné ticho, pouze smích čarodějů, lehké cinkání kovu a šustění slámy.

Věděl jsem, že to nepotrvá věčně, ale právě proto jsem si to dovedl užít. Věděl jsem, že co nevidět Regil oznámí, že bychom měli pokračovat v cestě. Měli bychom jít pomstít Breledina a ty ostatní.

Dejme tomu. Měli bychom tak konat hrdinské skutky. Měli bychom jít a nezastavovat se, jít stále a neúnavně za svým cílem a neohlížet se, nedbat na vlastní potřeby. Jistě, typické chování mladého hrdiny.

Cha, ale já nejsem mladý, ani hrdina. Kdybych jím byl, dokázal bych všechno, co jsem kdy chtěl. Ne, já nejsem hrdina. Nikdo není.

Regil měl viditelné obavy. Myslím, že jsme se už zdrželi dost. Čas není právě to, čím bychom si v naší situaci mohli dovolit plýtvat.

Nuže, klid končí. Teď nabereme trochu zásob na cestu a vydáme se dál.

Tak se i stalo. K poledni jsme byli připraveni, od Nardesixe jsme dostali víc, než jsem očekával. Magdě dokonce daroval malou cestovní brašnu, která obsahovala několik zápisníků, co by se jí prý mohly hodit. Krátkými, ale upřímnými větami jsme se s nekromantem jeden po druhém rozloučili a otočili se, jdouce vstříc nové cestě.

Nardesixův výraz, co jsem na jeho tváři zaznamenal naposledy ve mě vyvolal pár úvah. Vypadal, jako kdyby přesně věděl, co se stane na naší cestě. Nedovedl jsem si to vysvětlit jinak. Ten přející úsměv a šibalské oči, jeho postoj a pohyby rukou, to všechno mi přišlo podivné. Nedokážu říci proč, zkrátka jsem získal další poznatek o mocných čarodějích. Pochopil jsem, proč jim mnoho lidí zarytě nedůvěřuje, nebo je vesničané dokonce odsuzují a štítí se jich. Nedokážou je odhadnout či pochopit, nevědí, co se od nich dá čekat, jak se budou chovat. Dá se tvrdit, že je to pochopitelné. I my sami, když jsme procházeli nevlídným a nepřátelským prostředím, jsme si vytvořili živou představu o nekromantovi. Přestože jsme ho nikdy neviděli. Přesto, že Magda netušila, o koho se jedná. I já sám jsem byl připraven na něj zaútočit, naštěstí jsem k tomu nedostal příležitost.

Takové věci mne napadaly, když jsem opět kráčet po boku svých přátel, když mi praskaly větvičky pod nohama a když jsem si definitivně připustil, že nově nabytý klid bude co chvíli pryč. Nardesixovy stvůry už si nás nevšímalý, takže okolní ticho bylo narušováno jen našimi kroky. Mým společníkům to začalo být trapné, takže zvolna spřádali hovor. Nechal jsem svou myšlenku myšlenkou a přidal se k nim.

„Měli bychom si pospíšet, Wizlwon vypadal odhodlaně, když rozkazoval svým vojákům nás chytit. Bude nejlepší, když se vykašleme na hlavní cestu a půjdeme lesem. Slyšel jsem, že zdejší krajina je mimořádně liduprázdné místo.“ mínil Regil.

„Na to bych moc nesázela, to říkají lidé. Nardesix povídal, že na sever odsud, v takové malé pahorkatině, žijí elfové a...“

Neudržel jsem se a skočil jí do řeči: „Staří elfové? To není možné, vždyť vymřeli ještě předtím, než se narodil můj děda!“

Magda zamrkala s výrazem jemné arogance a poučila mne.

„Tak za prvé: nevymřeli, vybili je lidé s trpaslíky. Za druhé: nepodařilo se jim to úplně, elfové stále ještě žijí v zapadlých a zapovězených končinách, jako je tahle.

Mnozí z nich, ti, co nebyli tak sliční a věrněji se podobali lidem, se podařilo nenápadně zapadnout ve městech a promíchat se s lidmi. Divili byste se, kolik míšenců v důsledku téhle skutečnosti běhá po Světě.

Já patřím k nim. Jedna z mých babiček je elfka.

A vidíte nějaký rozdíl oproti běžnému člověku? Ne. Avšak říká se, že máme větší nadání pro kouzelnictví a intelektuální činnosti.“

„Zajímavé.“ pravil jsem a snažil se v tom najít souvislosti. Magda se však rozpovídala a začala nám vyprávět o elfech z legend.

„Nikdo neví, kde se tu vzali, stejně jako to nikdo neví o lidech, ale mohlo to být přibližně ve stejnou dobu. Je to prazvláštní rasa, plná úžasných vlastností a překvapivých dovedností, jako je například intuitivní využívání magie. Žili převážně v lesích, avšak vyhledávali takové, které ležely poblíž měst. Stavěli si dřevěné a otevřené budovy, ať už na stromech, nebo na zemi. Celé věky dokázali žít v míru s lidmi, trpaslíky a dalšími.

Šušká se, že jsou prý nesmrtelní, ale já vím, že to není úplná pravda. Obyčejný elf se dožije asi tak sedmi set let, což je doba, kterou lidská paměť a kroniky těžko zdolají. Elfů nežilo tolik jako lidí, neměli totiž zapotřebí dobývat území a zvyšovat svou moc, byli zcela odlišné povahy. Do války šli jen tehdy, když byla nezbytná pro jejich přežití, avšak pokud to šlo, chtěli se jí vyhnout. Přesto byli dobrými bojovníky, vynikají zejména v lukostřelbě, v tom je nikdo nepřekoná.

Pojednou ale začala klíčit nenávist v lidských srdcích. Chudí nevěřili jejich magii a kráse, měšťané jim záviděli, šlechta jimi opovrhovala a králové si dělali nárok na jejich území.

Bylo jasné, že časem vypukne válka. Elfí národ věřil, že se vyjednáváním a přátelským přístupem k lidem situace uklidní, ale před tím je varovali přátelé, zejména z řad čarodějů. Jenomže oni jim nevěřili a spoléhali na sílu míru. To byla jediná a největší chyba v příslušné situaci.

Lidé na elfy sváděli vlastně vše, co mohli, počínaje morem a neplodností, přes živelné pohromy až k nájezdům barbarů. Nebylo proto divu, že válka skutečně vypukla v několika dalších letech. I během ní si elfí národ zachoval svou slušnost. Jejich bojovníci zabíjeli jen nevyhnutelně a jejich felčaři dokázali uzdravit sebehorší zranění. I přes to, že léčili převážně lidské vojáky. Elfí lučištníci se totiž z bojů zpravidla buď vraceli bez zranění, nebo se nevraceli vůbec.

Ne, elfové se nedokázali ubránit, všechno hrálo v jejich neprospěch. Nenávist lidí, přesila nepřítelů, absence věží a hradeb, ale i jejich vlastní morálka a slušnost jim znemožnily úspěšnou obranu.

To, co se dělo po porážce elfů, se dá lehce přirovnat k masakru. Ti, co zůstali v elfích městech byli bez výjimky vyvražděni, ti co uprchli, byli pronásledováni. Sliční elfové byli takto prakticky vyhubeni. Větší štěstí měli ti, kteří neměli tak viditelné rasové znaky.

Někteří měli klenutá čela a širší obličej. Říkalo se jim hrubí elfové. Ti, narozdíl od jejich bratří, sličných lesních elfů, se dokázali vmísit mezi lidi do měst a ztratit se v davech. Postupně si opět získali úctu a toleranci lidí, už nikdy ale nebyli považováni za elfy a lidé je přijali mezi sebe. Jejich krev se pak po staletí mísila s tou lidskou. Lidé s takto promíchanou krví mají část jejich vlastností, dožívají se o něco delšího věku, jsou mrštní a jejich myšlení a duše jsou ohebné.

Tak prakticky zanikla dávná elfská rasa. Jsou však velice známé výjimky, kdy sliční elfové unikli zraku dobyvatelů. Jednou z nich je také osada, do které míříme. Je zasazena mezi téměř nepřístupnými skalami, v nichž nejsou žádná naleziště, skryta střechou smíšeného lesa a rozetnutá maličkou řekou. Lidé o ní buď neví, nebo se o ni nezajímají. Na mapách není, a to je jedině dobře.“

Celé jsem si to vyslechl.

Dávalo to smysl. Jenomže právě kvůli tomu mi v hlavě vstávaly další otázky.

Proč tam jdeme? Jsme přeci lidé. Co když se elfové budou cítit ohroženi, nebo nás dokonce budou nenávidět? Nedivil bych se.

„Mně se to nezdá úplně bezpečné.“ spustil jsem nevědomky k ostatním.

Za okamžik jsem si uvědomil, že přemýšlím nahlas. Ale zároveň bylo také patrné, že moji společníci ví, co tím myslím.

Regil vytáhl z kapsy kus zmuchlaného pergamenu.

„Je to nejlepší cesta, když najdeme stezku přes skály.“ prohlásil bezbarvě a ukázal mi ho.

K mému úžasu jsem v něm poznal mapu Světa, poměrně detailní a přesnou.

Zmocnila se mne lehká nedůvěra k Regovi, ale nejsem si jistý, zda právě vznikla, nebo se jenom projevila.

„Proč jsi nám to neukázal dřív?“

Regil se pousmál a kroutil hlavou.

„Sebral jsem ji tenkrát před Obořivcem jednomu lapkovi. V rychlosti jsem se ani nepodíval, co to je, a zapomněl jsem na to. Zrovna včera večer jsem na ni mezi svými věcmi náhodou narazil.“

Díval jsem se na mapu. Našel jsem naši pozici a dal jsem Regilovi za pravdu. Jestli to prázdné místo před námi je skutečně pouze elfská osada, je to nejbezpečnější ze všech cest. Ohromný kus lesa, ve kterém jsme se nyní nacházeli, byl z východu a ze západu ohraničen cestami.

A nebyly to ledajaké cesty. Velké obchodní tepny, plné hašteřících kramářů. Horníci tudy dopravují nerostné bohatství a nejspíš tam jsou rozmístěny cedule, na nichž mimo jiné určitě visí náš popis. Stejně jako Regil pochybuji, že to Wizlwona jen tak omrzí. Přece nedopustí, aby mu v jeho zemi pobíhal zabiják, který měl jeho život v rukou. Nebo osoby, co mu pomáhaly.

Najednou jsem pocítil, že už na to nechci myslet. Vlastně nechci myslet vůbec na nic. Dostal bych se k dalším otázkám, které by mi nedaly klid.

Ne, mně to už stačí. Teď prostě půjdu a budu mlčet.

Ej, no to je teda zajímavý. Potáhnem voháňku do nějaký tajný rokle a budem čučet na elfíky. A Al má taky recht. Elfíci budou enem čumět, když nám kápne štígro, nebo budou nakrknutý, že jsme hošani bez dlouhejch uch. Mám chuť se zlejt. Bylo by mi aspoň chechtavo. No ni, tak to šournem a pak bude zas sranda, vyšlápnem Relidius a natrhnem půlky tomu Grošovi.

Au, jediná houba vokolo a zrovna já vo ní zhopnu a naprdnu si raťafák. Maníci se mnou zastopli, páč asi něco vyčuměli. Ne, píchnout mi nemusej, já vykulhnu sám, sem přece jenom skoro chromej, vo co de.

Jenom co jsem se vzbuchnul, čubrněl jsem stejně jako voni. Pod náma strměl sráz. Prudkej, parádně by se tu fúrovalo na vločkách. Dole se klátil les a v něm baráky a elfíci. A co mě nakrklo, měli jsme je i za kostrčí. A jak tak kuknu na ty jejich luky, chytanou mě bobky a chci se vodkulit, jenže ten elfík by mi dost extrovně moh udělat další díru.

Tak zhruba huhlám: „Do hnoje.“

A voni zas něco jako: „Dobrej, stavte se na čaj.“

Akorát ta jejich řeča zní, jak když jazykem dojej kohouta.

Pak nás kamarádsky d'obli voštěpem a šoupali k hlavní bránce.

Tak, a jsme zajatci.

Byl jsem v pohotovosti.

Naprosto přesně jsem věděl, kde mám meč. Věděl jsem, kde se nachází má kuše, i když se neustále pohupovala. Věděl jsem, kam a pro kterou šipku sáhnu.

Ale ještě mi chyběl podnět, ta pravá chvíle. I když se nyní stávám opravdu nebezpečným, musím si zachovat chlad.

Nesmím dát nic najevo, vůbec nic. Klidně si počkám, co se bude dít.

Dva elfové nás provedli skrz něco, co připomínalo bránu ve velkém živém plotě. Ten lemovala hnízda a úkryty ve stromech. Používali ho očividně jako

hradbu. Celou dobu mi však to zjetí připadalo neobvyklé. Neměl jsem ani náznak strachu či vzteku, byl jsem zkrátka jenom připravený reagovat.

To je normální. Ti, co nás zajali, se také nechovali přímo nepřátelsky. Luky měli skloněné a o oštěpy se pouze opírali při chůzi. Působili na mne spíš jako cizinci, kteří neovládají naši řeč.

To je ostatně docela dobře možné. Nevím, jestli elfové umí řeč Světa, ale používají svůj vlastní, prastarý jazyk. Právě si jím něco povídali, směrem k nám však nepadlo ani slovo.

Rozhlížel jsem se okolo sebe. Viděl jsem ladné dřevěné stavby na stromech i pod nimi, viděl jsem zkrocené tůně, prameny, studánky a fontány, viděl jsem pobíhající děti a starce.

Nechci si domýšlet, co všechno si pamatuje elfský stařec. Připadalo mi to tak známé a samozřejmé, přesto jsem tím vším byl ohromen. Bylo to, jako bychom vstoupili do ráje či do živoucího snu.

V tom úžasu jsem pozapomněl na to, že nás kamsi vedou, dokonce jsem se uklidnil a opomenul své zbraně. Dovedli nás do velkého srubu, já však myšlenkami zůstal stále venku. Uvnitř na nás již čekali tři elfové, odění do prostých, leč majestátních hábitů. Pomalu se snažili najít ten správný jazyk, kterým nás osloví. Pochopitelně začali jazykem Světa.

Mně smysl jejich slov unikal. Stále jsem vzpomínal, jak to vypadá venku. Připomnělo mi to Jorin, můj domov.

Začalo mi docházet, jak moc jsme tomuto národu podobní. Malebná země, hrdost a láska k vlasti. Věděl jsem to podivně jistě, čpělo to z jejich domova. Podobností je tu ale víc.

Oni mají luky, my máme kuše. Elfové nosí oštěpy a krátké šavle, Jorinci jednoruční meče. I ve stavbách je jistá srovnatelnost. Povětšinou dřevo, cesty zpevněné kamením, ale jen místy. Krásné, vysoké stromy, skromná úroda na malých polích, všeobecný klid. Dá říct, že se mi tu líbí.

Pak na nás však promluvili naší řečí.

„Vítáme vás, ale jistě pochopíte, že se pro začátek obrníme nezbytnou dávkou nedůvěry.“

Aladrian se rychle vžil a lehce se uklonil před nejvyšším elfem, nejspíš vůdcem.

„Chápeme vaše obavy, avšak se vší upřímností vám chci sdělit, že pro vás nepředstavujeme žádné nebezpečí.“

„I dobré úmysly může provázet zlo nevědomosti.“ pravil starší elf po levici vůdce.

Na jeho myšlenku odpověděla Magda.

„Nikdo se o vás nedozví.“

Třetí z vůdčích elfů, zřejmě zaklínač, intuitivní čaroděj, přišel k Magdě, položil jí ruku na rameno a zavřel oči. Viděl jsem zřetelně jeho prsty, přísahal bych, že zesvětlaly a poté opět nabyly svého odstínu.

Po chvíli ruku spustil, otočil se k druhým dvěma a kývl na ně. Pokojně se usmáli. Cítil jsem ve vzduchu jejich důvěru a poznal jsem, že ostatní na tom nejsou jinak. Jako kdybychom náhle splynuli s tím prazvláště čistým národem.

Věděl jsem, co chtějí a proč je to tak důležité. Jakkoli jsem pochyboval o své nebo Jenově dobrotě, nyní jsem byl unesen.

A jako konec té tiché euforie přišel zlom.

„Tereňa! De-arla ni mejo!“ zakřičel zvučnou lehkostí elf s oštěpem, co právě přiběhl z venku.

Jejich jazyk mi připomínal Starý jazyk Jorinu, ze kterého jsem ovládal jen několik slov. Nemluvilo se jím už stovky let, tady jsem však slyšel něco zvukově podobného, i když tento elfský byl podstatně měkčí a hladší než Starojorinština.

Tváře elfů před námi ztuhly.

„Hlídka hlásí, že se sem blíží vojáci.“

Zamrazilo mne v zádech.

A já hlupák se nechal zmást bezpečím. Zřejmě nás od Nardesixe někdo sledoval a doběhl pro posily. Nebo je vyslali ti jezdci, co nás pronásledovali. Tak či onak, nemuseli vědět o přítomnosti elfí osady. To se však může brzy změnit.

„Ej, to asi pudou po nás.“ špitl Jen.

Poprvé jsem mu v očích viděl cosi jako provinilost a úctu.

„Neprovedli nic špatného.“ šeptl elf zaklínač svým druhům, já ho však zaslechl. Zvláštní, nemají žádná podezření, co se týče naší skupiny. Snad ten zaklínač zjistil něco, co nás povzneslo v jejich očích.

Elfí vůdce pak pronesl další větu.

„Vojáci zatím nevědí o naší přítomnosti. Pokud však skutečně hledají vás, patrně bude naše tajemství prozrazeno.“

„Pomůžeme vám. Necháme se i chytit, když to bude nutné.“ nabídla se Magda.

Já však viděl jiné, schůdnější řešení.

Ale elfové by ho pro svůj vlastní klid neměli znát.

Pohládl jsem pod pláštěm svou kuši.

„Postarám se o to.“

Nemůžu jít úplně sám. Na to nejsem zvyklý ani připravený. Ale měl jsem jasno.

„Magdo, počkáš tu s Aladrianem. Kdybych neuspěl, vzdejte se Wizlwonovým a řekněte, že jsem vás donutil.“

Otočil jsem se na své prozatímní hostitele.

„Vážení elfové, udělejte vše pro to, aby nikoho z vás nespátřili.“

Ještě jedna věc.

Spiklenecký úsměv malého kluka.

„Jene, půjdeš se mnou. Potřebuji návnadu.“

He, tak von si mě vykuk jako píchařika k takový spešl akci, no to mě pust' do hnoje, to je paráda! Jenom si vodložil plášťík, prej aby mu nekrouhal. Šlápovali jsme si to nehlukově lesem, Reg se choval jako profík, přihrblej, kuš v drápech a blesky v bulvách. Eště tesáky a šelma je tu. Já si to šarádoval do kopce vedle něj, minuli jsme párek elfíků, co se prohitě skrejvali. To je pitomý, já jsem fakt hrdej, že jdu s nim a zapikoluju elfský tajemno. Můj novej život se mi začíná líbit.

Bezva.

Zajímavé, jak jsem se tak plížil, viděl jsem Jena. Našel jsem v jeho obličejí nadšený a cílevědomý výraz. Očividně byl rád, že může se mnou, dokonce natolik, že byl naprosto lhostejný k čekajícímu nebezpečí.

Já jsem byl opět ve své kůži. Jasný úkol, jasné poslání, volba řešení.

Pěkně po jorinsku.

Jsem vedoucí střelec, tedy vlastně jediný, což bude možná trochu problém. Připlížíme se co nejbliže k nim, zjistíme co dělají a pak se rychle rozhodneme. Přinejhorším bych snesl i přímý boj, ale záleží na jejich počtu. I když si myslím, že to nebude nutné. Terén nebyl rovný a všude rostla křoví či vyšší tráva.

Jako stvořené pro akci. I když je ten les vlastně trochu přerostlý. Podivně přerostlý.

Elfí hlídky mi daly informace o poloze cílů. Vojáci se prý zastavili a pravděpodobně čekají na ostatní. Je to výhoda pro mě, ale vzhledem k situaci to nevěští nic dobrého.

Snad o osadě skutečně nevědí. Podle všeho jde jen o jednu skupinu. Napadlo mne, že stále nemám plán. Když je jenom tak zabijeme, přijdou další, aby zjistili, co se děje.

Nyní jsme se již připlížili tak, abychom je slyšeli. Pozice byla dobrá, kryli jsme se hustým, stále ještě zeleným křoviskem, rostoucím na pahorku.

Jen ležel vedle mne. Pohyboval se jako kočka a skoro nebyl vidět.

V tomhle byl vážně dobrý. Ten zlodějček si zasluhuje trochu respektu.

Kuši v rukou, nabitou, připravenou vystřelit. Hleděl jsem na pětici vojáků, vzdálenou sotva sedm žerdí. Vypadali jako pěšáci, přesto nejspíš nebyli vybráni jen tak od ruky. Každý měl štít a krátký meč.

Do těch se bude špatně střílet.

Elfové nás informovali dobře. Vojáci se sice obezřetně rozhlíželi, naštěstí spíše do dálky, ale stáli na místě. Jeden z nich vypadal na velitele čtyř, avšak neměl moc vysokou hodnost. Nejspíš čekají na někoho, kdo jim řekne, co dál.

A já na něj čekám taky.

Vojáci vypadali rozrušeně. Z jejich náhlého hovoru jsem se dověděl proč. „Ty, Morvine, myslíš, že tu kostru porazili?“ optal se jeden z nich nadřizenějšího.

„Snad jo, dyť jich bylo dost. Neboj, za chvíli se přifařej a zeptaj se, jak jsme dopadli my. No, a my jim nahlásíme jednu ztrátu.“

„Chudák Perda.“

Přemýšlel jsem.

Tohle jsou obyčejní vojáci. Asi šli přes Nardesixův les.

Sakra, vždyť my jsme ho do toho namočili. I když věřím, že se o sebe dokáže postarat.

Větší starost mi dělají ti vojáci. Poslední slova třetího z nich na mne zvláště zapůsobila.

Chudák. V duchu jsem si představil, jak k pěti mrtvým mužům přichází další, praví: ubožáci, a v té soucitné chvíli mu prolétne hrudí šipka.

Zamrazilo mne. Nevím, jestli to bylo mými dřívějšími myšlenkami, odloučením od ostatních Jorinců a Jeth-Rovců, zda to způsobili elfové anebo všechno dohromady.

Zkrátka jsem si usmyslel, že jich zabiji co nejméně. Nejlepší by bylo, kdybych to dokázal bez zabíjení, jenomže to bych byl blázen. Jsou tu oni, jsem tu já. Oni mají rozkaz dostat mě a ostatní, já mám za úkol odvrátit jejich pozornost. Já jsem ten, kdo by to mohl dokázat bez zabíjení.

Já jsem ten, kdo by to *měl* dokázat bez zabití.

Nevím jak.

Ale vyčkával jsem.

Trpělivost především.

Smysly připravené.

Cítil jsem tlukot svého srdce, prožívalo klid před bouří, slyšel jsem Jenův dech vedle sebe, ale především jsem věděl, co se stane, když zmáčknu spoušť. Šipka poletí přímo do spánku jednoho z nich, možná o kousíček níž.

Ale čekal jsem.

A dočkal jsem se. Zprava jsem zaslechl šelest, kroky asi tak čtyř mužů.

Po chvíli skutečně přišli. Nakonec jich ale bylo pět – dva nesli posledního, měl pochroumaný bok a zraněnou nohu.

Další dva byli důstojníci, jeden z nich kapitán Wizlwaské stráže. Už jsem jednoho takového kdysi viděl. A taky zastřelil.

Tihle dva neměli štít, jen dlouhé meče.

Rozhodl jsem se. Vyměnil jsem šipku ve své kuši.

Bylo to riskantní, během té chvíle se mohlo leccos stát. A taky z toho mohl vzniknout šramot.

Ale já byl rozhodnutý a vyměnil jsem ji.

Měl jsem štěstí. Nic se během toho nestalo. Vojáci přede mnou byli příliš zabráněni do hovoru o kostrách, které je napadly.

Jenže hned potom mi došlo, že vlastně nevím, co chci dělat. Zabít je nemohu a nechci. Byla by jenom otázka času, kdy přijdou další.

Takže? Jiná možnost je?

Odlákat je a dát jim falešnou stopu. Nu, to bude zajímavý.

Zorientoval jsem se ve své hlavě. Přímo tím směrem, kam hledím, by se měla nacházet hlavní cesta. Kdybych je tam navedl, přestali by pátrat tady.

Problém je, že nemám ani ponětí, jak to udělat.

He.

No možná...

Jistě. Návnada. Vlastně to byl docela dobrý vtip.

Vojáci si zatím sedli. Chovali se dost neopatrně na to, že před chvílí bojovali.

Naznačil jsem Jenovi, aby utíkal směrem k cestě.

Kývl a šibalsky se usmál.

Já se připravil ke střelbě. V kuši nabitou svou jedinou z omamných šipek. Moc se jich nedělá, na co taky? Navíc je to složité. Taková šipka má krátký, leč velice ostrý hrot. Nárazem vstříkne do těla přesně namíchanou tinkturu. Což je problém, protože střelec se pro správný účinek musí strefit na odhalenou část těla cíle.

Ukázal jsem Jenovi tři prsty a lehce jsem švihl dlaní. Pochopil.

Potichu napočítal do tří a vběhl přímo mezi vojáky, odkud se odrazil a pomalu začal mizet jejich překvapeným tvářím. Muži se však za okamžik vzpamatovali, odhodili štíty a jali se ho pronásledovat.

Velitel ale nebyl úplný hlupák. Za Jenem poslal pět mužů, ale spolu s ostatními zůstal na místě a pátravě se rozhlíželi.

Hledají někoho dalšího.

Hledají mě.

Zrak kapitána se náhle zastavil a strnul přímo na mě.

Vidí mě.

Téměř jsem se nepohnul.

Téměř. Jenom téměř proto, že jsem stiskl spoušť.

Mířil jsem na holou ruku, jenže kapitán sebou cuknul a šipka sklouzla po jeho hrudním plátu. Neškodně zašustila v porostu opodál.

Sakra.

To se pokazilo. Kdybych měl normální šipku, nestane se to.

Jenže volbu jsem už učinil a nyní jsem musel vstát do podřepu a odběhnout. Tak jsem také učinil. Sotva jsem udělal krok pryč, už jsem cítil vánek z toho, jak za mnou švihl kapitánův meč.

Rozběhl jsem se pryč, opačným směrem, než předtím běžel Jen.

Slyšel jsem, jak za mnou běží tři muži, jelikož jeden z nich zřejmě zůstal u raněného. Kdybych nešaškoval a neměnil praktiky, byli by teď jen dva. Za běhu jsem si zavěsil kuši zpět na bedra a vytasil meč. Není to zrovna snadné, ale já si zvykl na správnost pohybů.

Ústup jsem také směřoval po svém. Postupně jsem s vojáky za zády udělal oblouk a běžel zase zpátky. Měl jsem navrch na rozdíl od nich nenosím těžkou zbroj a můj meč je kratší a pro běh praktičtější než jejich. Získával jsem slušný náskok.

To není můj způsob, utíkat.

Co se stalo, stalo se.

Teď z toho musím ven. Vlastně na tom nejsem nejhůř, jestli uběhnu ještě nějaký kus a ztratím se jim, měli by mě začít hledat u hlavní cesty.

Nastala však komplikace. Do cesty se mi naprosto nečekaně připlétl odhozený štít jednoho z vojáků, kteří pronásledovali Jena.

Uklouzl jsem po něm a zavrával. Poté jsem nalehl na strom, ale neupadl. Běžel jsem dál, jenže krátké ohlédnutí mne upozornilo, že se mí pronásledovatelé opět přiblížili. Tak jsem se tedy nadechl a běžel dál. Po chvíli jsem proti sobě uviděl dvě postavy, pak další tři.

Vojáci, kteří šli po Jenovi. Buď ho dostali, nebo jim unikl, já však viděl, jak se rozhlížíjí.

Všimli si mne a postavili se proti, chtěli mě zastavit.

Už mě mají.

Na krátkou chvíli mi blesklo hlavou, proč to vlastně dělám.

Elfové a jejich země, jejich duše, čisté tak, že je lidé nesnesou.

Dělám to, aby je nenašli.

Dělám tu správnou věc.

Ha, proč ne?

„Za Jorin!“ zařval jsem proti bránivším vojákům a vrhl se přímo k nim.

Trochu znejistěli, to mi stačilo. V běhu jsem se vyhnul ráně jednoho a má čepel skřípla po meči druhého.

Proběhl jsem skrz! Pak jsem ještě uhnul poslednímu a už jsem mohl neomezeně běžet dál.

Na chvíli mi blesklo hlavou, proč vojáci vlastně zastavovali a co je s Jenem, ale obě odpovědi přišly tak záhy, že mě to až překvapilo.

Přede mnou se rozevřela ohromná propast. Zdálky nebylo poznat, že je zde příkrá skalní stěna a pod ní jezero, už od pohledu temně hluboké.

Zahlédl jsem okraj včas, ještě jsem mohl zastavit.

Ale proč? Je to docela dobrá šance k úniku.

Na okamžik jsem zadržel dech a odrazil se od kraje útesu.

Bylo to riziko. Teprve teď jsem se mohl pořádně podívat dolů. Hladina byla tak dvacet žerdí pode mnou. A rychle se blížila.

Pevně jsem sevřel meč, abych ho neztratil, natáhl své tělo a nabral dech.

Na hladině se vytvořily mohutné kruhy, když jsem se jako šipka zapíchl do jezera, potopil se do velké hloubky, načež jsem se vynořil a oklepal si hlavu.

První, co jsem uviděl, když jsem si protřel oči, byl Jenův rozšklebený výraz těsně vedle mne.

„Kuk. Zdechujem se, maj kuše.“

Chvilinku mi trvalo, než jsem si uvědomil, co mi vlastně říká. Nato jsem si ověřil, že plavání s mečem v ruce není tak lehké.

Ale zvládl jsem to. Dostali jsme se s Jenem ke břehu, sotva jsem se však na mělčině postavil, prosvítlá kolem mne šipka z kuše.

Trochu nezvyklé.

Vyskočil jsem na břeh a doběhl k nejbližšímu tlustému stromu, za který jsem se schoval. Jen udělal totéž.

Slyšel jsem, jak kolem sviští šipky a jak se jedna z nich zabodla přímo do kmene mého stromu. Pak dorazila poslední a nastalo ticho. Krátké ticho, provázející čas potřebný k nabíjení. Nehodlali jsme ho prostát.

Podíval jsem se na Jena.

Zasmál se a vyběhl.

„Tak pojd' Regi, sišťujem na hlavní cestu!“ zařval na les.

Vyrazil jsem za ním. Vojáci za námi již slézali z kopce kousek od skály. Okolo nás tudíž prolétla jen jedna šipka. Neškodně sklouzla po stromě.

Takové plýtvání.

Utíkali jsme do bezpečné vzdálenosti a mně docházelo, že jsem Jenovi neřekl o hlavní cestě vůbec nic. To je pozoruhodné. On přemýšlí stejným způsobem, jako já.

To se může hodit.

Čekala jsem s Aladrianem mezi elfy, až se vrátí Regil s Jenem. Mlčela jsem a hrála si s mincí na stole, postupně mne však začal rušit ten hluk. Nervozita stoupala.

Co když se nevrátí?

Co když se vrátí jenom jeden?

Co když neuspějí a přijdou sem vojáci?

Začala jsem si hrát se svými vlasy.

Starší elfové seděli okolo se zachmuřenými výrazy, Aladrian se opíral o zed' a činil totéž. Náhle zvedl vůdce elfů hlavu.

„Jaký je to člověk?“ zeptal se mě.

„Regil? No, já nevím, je to vlastně čestný muž.“ odpověděla jsem.

„Vlastně?“

Na jeho tváři jsem spatřila starostlivý výraz, plný obav.

Nevěděla jsem, co na to říci.

Sama jsem netušila, jestli říkám pravdu. Zvažovala jsem, zdali to mám elfům říct. Snad bych mohla počkat. Anebo budou alespoň vděční za upřímnost.

Dobrá, nebudu to tajit, stejně by se to dozvěděli.

„Nejspíš někoho z nich zabije.“

Elf se zamračil, až jeho obočí splynula.

Neřekl však ani slovo. Bylo to pro mne horší, než kdyby promluvil. Neměla jsem jistotu, ani malinkou.

Nadechla jsem se, abych ho nějakými slovy uklidnila, avšak místo toho jsem spatřila elfího posla ve dveřích. Ještě odvychoval z rychlého běhu, zatímco se na něj celá místnost netrpělivě zahleděla.

Pak pravil něco elfsky.

Podívala jsem se na jejich vůdce vedle sebe. Stále se mračil a já se obávala překladu elfových slov. Může se pak stát cokoli.

„Už jdou.“

Elf se nepřestával mračit. Asi jsem mu opravdu neměla nic říkat.

Že jsem raději nemlčela. Aladrian se tvářil ustaraně. Nejspíš také netušil, co se stane.

Atmosféra nebyla nepřátelštější, když vešel Jen v závěsu za Regilem. Jorinec vyhlížel zčásti smutně, zčásti našťavaně a zčásti pokaženě.

Znovu ve mě hrklo.

To, co nám sdělí, nejspíš nebude nic hezkého. Bud' neuspěl a za chvíli tu budou vojáci, nebo zabil tolik lidí, až je z toho zaražený. Každopádně nebudou mít elfové zrovna radost. A to nejsou dobré vyhlídky. Když jsem jim slibovala pomoc, byla jsem už trochu poučená světem. Za odměnu by nás jistě provedli přes příkré skály, čímž bychom si zkrátili cestu a navíc bychom byli v bezpečí před Wizwonovými hlídkami.

To se však nejspíš nestane.

Aladrian nevydržel napětí chvíle a tázavě zamručel směrem k oběma příchozím. Reg neřekl ani slovo, zato Jen se hlásil.

„Fjů, to byl návaz! Přechcali jsme je, voni vůbec netušej, čí je jejich pes! Šarádujou si to teď na hlavní cestu a trubkujou si, že nás tam naháknou! A taky jsme si čuprově zahopkali.“

Cože?

Z toho, co jsem z toho pochopila myslím, že uspěli. Ale pořád tu byla další otázka.

Jak?

„Kolik mrtvých?“ otázala jsem se mladého Jorince.

Pousmál se, jakoby tomu sám nemohl uvěřit.

„Žádný.“

Elfský zaklínač se ho jemně dotkl, načež opět kývl na ostatní.

Regil mluvil pravdu.

Elfský vůdce ztratil důvod k zachmuření, jeho úleva byla patrná.

Koukla jsem se do Regových hnědých očí.

Proč je tedy tak chmurný?

Jakoby vytušil mou otázku a pohled, odpověděl.

„Zvlhly mi všechny tětivy.“

Teprve teď jsem si všimla, jak jsou oba mokří.

Byly to příjemné chvíle, ale čas strávený u elfů nám rychle utekl. Regil už nevydržel čekat, byl netrpělivý. Právě teď kráčíme k Relidiu a on dostává do svých očí takový zvláštní lesk. Skutečně by mě zajímalo, na co myslí. A přitom jsem zároveň tušil, že před námi ještě tají nějaké drobnosti.

Procházeli jsme elfskou stezkou horami, kudy lidé neprošli již celá staletí. Před námi se rozprostírala bílá pláň husté mlhy, ale čas od času jsme spatřili obrysy stromů a skal. Podle Regových slov je Relidius tak trochu v kotlině. Takže někde za tou hustou kaší je cíl naší cesty.

Jsem opravdu zvědavý, co nás tam vlastně čeká. Ani Regil neví, co se tam děje. Může to být velice nebezpečné.

Díval jsem se před sebe na své druhy, jak opatrně slézají po skalách. Napadlo mne, že riskují své životy a svou budoucnost. Neohlíží se zpátky, jdou neustále za svým cílem, o kterém prakticky nic nevědí. Regil šel hrdě, snad i trochu natěšeně, avšak Magda s Jenem na tvářích nesli strnulejší výrazy. Možná je také trápí to, co se může stát. Nebo mají prostě strach. Měli bychom jim říct, ať jdou pryč, ale já dobře vím, že by je to mohlo akorát urazit. Mohli by si myslet, že o ně nestojíme. Zvláštní, jak se starost může snadno převrátit v úplný opak.

Seskočil jsem dolů z jednoho vyššího skaliska. Teprve teď jsem si však všiml, jak hezky je okolo. Ani stopa po přítomnosti někoho jiného.

Jenom krásná náruč přírody.

Jestli tu zemřu, budu odpočívat ve zdejší klidu. Skvělé. Líbí se mi tu.

Po delší době jsme konečně definitivně zdolali hory a před námi už byla jen vyhlídka cesty klidnými lesy a loukami. Avšak jak jsme se blížili k Relidiu, nervozita stoupala, vzduch houstl a nikdo z nás nepromluvil. Takto jsme se přesouvali dva dny. Přes krásu okolí to byla cesta plná nejistého očekávání. Vypadalo to, jako kdybychom si vyrazili na malý výlet do přírody.

Pouze vypadalo.

Když jsme již viděli několik věží města, nezdálo se, že by docházelo k nějakému zlomu v naší situaci. Dalo se zahlédnout mezi stromy čím dál více střešní červeně a šedých kamenů. Avšak samotné město se před námi stále schovávalo za stromy.

Pokračovali jsme dále, a pak, náhle a bez varování, se před námi rozevřel pohled do údolí. Jako obrovská rozsedlina pod námi. Byli jsme vysoko.

Viděli jsme vesnice, pole a louky. Velký les na druhé straně údolí. A město na úbočí kopce.

Náš cíl.

Relidius.

Nevím proč stojí na úbočí kopce. Proč ho nepostavili na vrcholu? Bylo by to přeci výhodnější. Ale do srdcí pradávných stavitelů nevidím. Kdoví, jaká malichernost je k tomu tehdy vedla.

Byla to snad věštba? Či osud? Výstřelka nějakého vůdce? To místo na mne každopádně zapůsobilo.

Něco se tu stane.

Blížím se. Už tam budeme a já zjistím vše, co chci. Cestou přes tyto hory jsme ušetřili nejméně týden cesty, možná víc. Mé instinkty mě vedou neomylně vpřed, ale zároveň varují. Čeká tam úkol, spojenci a nepřátelé. Ani o jednom z toho nevím mnoho. Jako střelba se zavřenýma očima. Něco mě tam čeká, a já tuším že to bude veliké.

Zrychlil jsem krok, pružně jsem se přesouval blíž a blíž k městu. Město samotné leželo až na opačném kopci údolí, avšak před námi se rozprostírala jedna z větších vesnic okolo. Do ní je to kousek.

Pět set žerdí.

Tři sta žerdí.

Padesát žerdí.

Blížil jsem se rychle k onomu místu, nevěda proč, nevěda za čím. Táhla mě tam však touha po poznání. Po poznání povahy mých přátel.

V kapse mám strašlivou střelu a v ruce výbornou zbraň.

A myšlenky?

Pomsta. Čest. Síla Jorinu.

Náhle jsem se octl mezi několika dřevěnými domy ve vesnici. Okolo postávali lidé a dívali se na mě, trochu zvědavě, avšak někteří se spíš pozastavovali nad mou tváří než celkovým vzhledem. Znepokojilo mne to, i když si nejsem jistý proč.

Zastavil jsem se.

Netušil jsem, co teď. Relidius sice pevně stál na úbočí kopce naproti, ale já cítil, že se mé poslání naplňuje již zde.

Rozhlédl jsem se.

Zaujala mne drobná, vychrtlá postava starce na lavici opodál. On jediný z lidí okolo měl odvahu podívat se mi přímo do očí. On jediný neuhnul pohledem a moudře mě sledoval.

Šel jsem přímo k němu.

Stále mne pozoroval.

Měl dlouhé zašmodrchané vousy, opíral se o hůl, na sobě jednoduchý oděv a zpoza klenutého čela se na mne stále dívaly jeho našedlé oči.

Usmíval se.

Mlčky jsem si k němu přisedl.

Neřekl ani slovo, jen se podíval před sebe, jako kdyby zíral do dálky a viděl něco, co nám ostatním zůstává utajeno. Udržel jsem svou trpělivost. Byl jsem na to cvičený.

Stařec promluvil náhle, avšak nevypadal, že by mluvil ke mně. Přesto bylo jasné, že ano.

„Takže zemřel,“ zeptal se chraplavě vzduchu před sebou, „slíbil nám svobodu, a tak poslal jiného.“

Odmlčel se, jako kdyby přemýšlel.

„Zemřel však, nedožil se pomsty.“ pokračoval.

Ani jsem nemukl. Bylo jasné o kom mluví.

„Pomsta je špatná věc, ovšem tato konkrétní má účel a smysl.“ dodal a podíval se na mne, s úsměvem očekávajícím nikoliv odpověď, ale názor.

Rozmýšlel jsem se, co mu o tom povím, a on klidně čekal, stále lehký úsměv na tváři, ani se nepohnul.

„Mistr Davilan vždycky zvažoval své činy.“ pravil jsem nakonec.

„Opatrný učitel, rozvážný žák.“ odvětil a opět obrátil svůj zrak do neznáma.

„Poslyšte, o svém vlastním učiteli toho ještě moc nevím...“ začal jsem, avšak on mne zadržel.

„Včas se dovíš,“ šeptl stařec a stočil zrak k nově příchozím, „on například neměl takovou podporu.“

Nechápal jsem co tím myslí, ale pak jsem se otočil a spatřil tři prazvláštní lidi.

Každý z nich vypadal úplně jinak, každý se jinak choval, každý ovládal něco zcela jiného.

Pro mne, pravda, trochu nezvyklé, jenže nyní jsem v tom poprvé odhalil sílu.

Není nic, s čím bychom nemohli počítat.

Nebylo nic, co bychom nebyli schopni společně ovládnout.

Starcovy rty se usmály ještě o něco více.

„Ještě není konec.“ špitl.

Kapitola osmá

Nejnebezpečnější nepřátele musíme dostat do největšího nebezpečí.

-Jackillion

Stáli jsme ve velké dřevěné místnosti. Zvenčí přicházeli další a další lidé. Ač nebyli bohatí ani urození, vypadali čistě a vznešeně. Všichni měli vážné tváře a já si uvědomil, že se Davilan nezapletl do jen tak nějakého konfliktu. Tohle nevypadalo na náhodný boj, ale na vleklou válku.

Válku, v níž nyní bojuji. Všichni se dívali na nás čtyři, jako kdybychom byli jejich naděje. Přemýšlel jsem, co je na tom pravdy.

Schopní lidé se jim můžou víc než hodit. Navrch má ale vždy strana s lepší armádou. A tady to nevypadá, že by tu byla vůbec *nějaká* armáda. Je tu něco, o čem nevím.

Poslední opozdilec dorazil. Přišel před nás mladý urostlý muž s mečem u pasu a tvrdým výrazem v očích.

Zřejmě vůdce.

„Takže, ty jsi učedník mistra Davilana?“ zeptal se mne, přičemž mi hleděl přímo do očí.

„Ano.“ odpověděl jsem stejně jako on, bez mrknutí.

„Přišel jsi nám pomoci?“

To byla až nečekaně přímá otázka. Tihle lidé očividně spoléhají na mou pomoc, avšak já si nebyl jistý, zda jim ji chci poskytnout. Nechci tu válčit po zbytek krátkého života rebela. Přišel jsem dokončit mistrovo dílo, tedy především vystřelit Strašnou pomstu.

K ničemu jinému jsem se nezavázal. Nic jiného mě tu nedrží.

Jenže Davilan měl slib, který nyní nemůže dodržet.

Uvidíme...

„Možná.“ zaváhal jsem.

Mladý vůdce se jen pousmál: „Typické. Ale nemám se čemu divit. Vidím na tobě, že o tom nevíš dost.“

Přikývl jsem.

„Dobrá. Víš, Davilan tu měl rodinu.“

To mě zarazilo. Něco takového mě ani nenapadlo a zjištění, že jsme o Davilanovi něco nevěděli, mě přivedlo do rozpaků. Přesto jsem se ani nepohnul.

„A ten druhý, Breledin, tu na ni má taky zaděláno.“

Já osel! Jistěže, Deliona, to byl ten důvod, proč potřeboval peníze... na co?

„Oba dva tu bojují za své blízké.“

Muž měl zřejmě ve zvyku podávat strohé a syrové informace. Za tu chvíli jsem to ani nedokázal pojmout, přestože jsem pozorně poslouchal. Také jsem si uvědomil, že ještě pranic nevědí o osudu těch dvou.

Připadalo mi, jako kdyby četl mé myšlenky.

„Davilan říkával, že pokud se s ním něco stane, přijde někdo, kdo by ho zastoupil. Mně se ale zdá, že ti něco pozapomněl sdělit.“

Oni potřebují mě. Já je ne. Chtějí pomoc, avšak já potřebuji informace. Davilan měl sliby, ano, a v zájmu své cti bych je měl splnit za něj. Ovšem, rozhodnutí je na mně.

Rozhodl jsem se tedy mluvit na rovinu.

„Takže, o co tady jde?“

Vůdce se rozhlédl okolo sebe, posadil se a promluvil.

„Dobrá.“

Odkašlal si a začal vyprávět.

„Prvně se přeci představím, jste mezi slušnými lidmi. Mé jméno je Arder. Víte, žili jsme tu dlouho. Relidius není jen tak nějaké město. Žije svou kulturou, má své kouzlo. Je plné dobráckých měšťanů, tedy, lépe řečeno, bylo. Mívali jsme tu starostlivého správce. Byl spravedlivý a moudrý, vždy si uměl poradit, rozlišit pravdu od lži, potrestat zlé skutky a podporovat potřebné. Jistě, měli jsme ho rádi. Měl však syna, Obena, kterého časem přestal zvládat. Odpudivý a panovačný spratek, který nikdy nepoznal skutečné hodnoty. Dal se přehlížet, tedy až do doby, kdy i našeho starého starostu dostihla smrt a on zaujal jeho místo. Chvíli se zdálo, že tam dlouho nevydrží, avšak on se přeci jen něco naučil.

Naučil se ovládat vypočítavé a ctižádostivé lidi. Jako nový správce nejprve přestal naslouchat prostému lidu, ty ve městě i nás, venkovany. Postavil do služby spoustu zbrojnošů a začal udržovat svou moc pomocí síly. Každý, kdo nejednal po jeho vůli, byl uvězněn či popraven. Každému, kdo by se odvážil mluvit proti jemu, nechal vyříznout jazyk. Měšťané se třesou už jen při vyslovení jeho jména. Jeho vojáci trýznili i nás, obyvatele žijící venku za hradbami. Brali nám jídlo, vybírali kruté daně, ničili naše domy a zneuctvovali naše rodiny. Žádná žena nebyla venku v bezpečí. Smích a veselí bylo bráno jako provokace. Lidé vřeli vztekem, avšak nemohli nic dělat. Pak se ale objevili Jeth-Rovci a vše se na chvíli vrátilo do normálu.

Správce stál o jejich přízeň a spojenectví, protože potřeboval vojenskou ochranu před mocnostmi v okolí. A právě v ten čas přišel Davilan. Pamatuji si to a byl jsem u toho – měl právě vycházku z tábora a v naší vesnici potkal své sourozence. Žila tu jeho starší sestra se svým mužem a také jeho bratr,

jenž tu měl dva syny. Prý kdysi dávno odešli z Jorinu za svými známými sem. Byla to jednoduchá náhoda, ale měla pro nás zásadní význam.

Davilan se dozvěděl o tom, jak to tu chodí. Nechtěl s tím ale jít za veliteli Jeth-Rovců. Obával se, že Jeth-Rov by raději zvolil stabilitu v regionu a jakékoli známky povstání preventivně potlačil.

Davilan se tedy rozhodl, že nám pomůže na vlastní pěst. Přivedl jednoho zvěda, Breledina. Tvrdil, že bude užitečný. Ten mladík byl šikovný a mazaný. Hned druhý den se zakoukal do jedné z místních dívek. Za pár dní spolu laškovali, jakoby se znali odjakživa. I Breledin byl tedy připraven za nás bojovat. Za pár dní Braceova armáda zvedla vlajky a táhla dál. Davilan s Breledinem museli také, avšak sehnali nám výzbroj a poradili. Oba slíbili, že se tak za měsíc vrátí. Bylo na nich vidět, že to myslí vážně. Breledin se ještě nabídl, že opatří peníze na zbraně a pomoc, abychom měli jak bojovat. Davilan si potřeboval ještě něco vyřídit.“

Ucítil jsem velkou tíhu ve své kšandě.

Něco vyřídit...

S'horeda trode.

Náhle do místnosti vrazil jakýsi muž v šedém plášti. Celý zadýchaný, musel chvíli počkat, než popadl dech a promluvil.

„Jeth-Rovci – přišli, jednají – Obenus je na nás chce poštvat.“

V místnosti na okamžik zavládlo hrobové ticho. Pak začaly znít všechny hlasy najednou. Debata odbojářů se zvrtila. Překřikovali se a zmateně křičeli. Mávali rukama. A z jejich tváří byl cítit strach.

Arder se zvedl a zachoval duchapřítomnost. Několika gesty a zvučnými slovy uklidnil celou společnost a začal rozdělovat úkoly.

Zdá se, že si zbytek příběhu si vyslechnu jindy. Něco ještě stále nevím. Například *Strašná pomsta* ještě nemá vysvětlení. Ať by to byl jakkoli závažný a krvavý boj, žádný Jorinec by ji nechtěl použít jen tak.

K cizím velitelům či vládcům, jakkoli byli krutí a nepřátelští, jsme chovali jakousi úctu. Jsme nepřátelé našeho nepřítele, říká se. Jeho smrt se nám hodí, avšak neměla by být krutá.

Strašná pomsta je ale úplně něco jiného. Není určena pro obyčejného nepřítele, ale pro osobu, která provedla čin tak závažný a zlý, že je pro něj rychlá smrt šipkou příliš milosrdná. Jorinci používali *Strašné pomsty* výhradně na vrahy dětí, učitele, zrádce a krvelačné bestie v lidských tělech.

Ne, v tomhle musí být nějaká srdeční záležitost. Věc naplnění trestu, či spíš krevní msty.

O tom je *Strašná pomsta*.

Vyběhli jsme ven s ostatními lidmi ze stanu. Spolu s ostatními jsem se zadíval na druhý konec malého údolí. Před branou Relidia jsem matně viděl skupinu několika stovek Jeth-Rovských vojáků. Zdálo se, že mezi nimi probíhají přípravy, i když se spíš jen šikovali a čekali.

„Pošlou je proti nám.“ zamručel Arder starostlivě.

Regil se však nechal slyšet.

„Já Brace trochu znám. Nepůjde do boje jen tak.“

Znělo to dost jistě, přesto se na něj Arder podíval s lítostivým výrazem a slovy: „Budu ti věřit, jenže ty nevíš, jaký je Obenus mistr lží a přetvářek. Nejspíš měl dost času se připravit na přijetí Jeth-Rovského generála. V záloze může mít kohokoli, kdo se vydává za někoho z našich. Ten Jeth-Rovce prostě vyprovokuje.“

Regova jistota se podlomila.

„Jistě, ale přece nezaútočí na vesnice. Nesmíte se nechat vlákat do otevřené bitvy.“

„Jenže my musíme,“ povzdechl si velitel, „pokud to neuděláme, určitě najdou a zabaví naše zbraně a peníze, které nám Breledin dosud poslal. Navíc určitě odhalí některé z nás, provedou čistky a my tak přijdeme o možnosti. Tohle nehodlám riskovat, já i ostatní se raději vzdáme života, než abychom se připravili o naději. Je to tak bratři?!“ zařval nakonec na ostatní.

Odověděli mu jásotem a já poznal, že se Arder nemýlí. Naděje byla to poslední, co sedláci měli. O většinu toho ostatního, majetku, rodiny, hrdosti a zastání, je už dávno připravili.

Ale naděje jim zůstala jediná, sama, s mečem v ruce. Připadalo mi, jakoby jim ani nezáleželo na vlastní budoucnosti. Nebáli se ničeho, co by mohlo přijít, protože neměli co ztratit. Měli jen to, co našli v sobě samých a přátelství těch druhých. Byli na samotném dně, odkud mohli jen vzhůru.

Dohnal je k tomu režim ve městě.

Vzpomněl jsem si na to, co mi tenkrát večer říkala Magda.

Máš nás.

V těchto lidech dnes vidím sebe samého. Ty zoufalé výrazy, kde se přece jen nacházela síla a odvaha, avšak nikdo z nich ve skutečnosti nevěřil, že by se dění mohlo vyvíjet dobře. Čekali na to, co se stane, avšak hrdě, s pokřikem na rtech a se zbraní v rukou. Byli odhodláni pevně stát, ať už se stane cokoli. Byli schopni se bránit a neustoupit. Byli připraveni bojovat.

Začali jsme se připravovat k obraně. Vesničané si nedávali moc velké šance, ale cosi je nutilo zůstat a bránit svůj domov. Viděl jsem, že jich přibývá. Jednotlivé vesnice nebyly od sebe příliš vzdáleny. Říkal jsem si, kolik jich asi může být.

Ozbrojených rolníků a sedláků přibývalo. Z chalup vycházeli sotva odrostlí mladíci i starší muži, ale také dospělé ženy. Všichni se loučili se sebou navzájem. Brali do rukou často pouze provizorní zbraně, kousky ostrého železa na dlouhé holi, narovnané kosy, zřídka kladiva či sekery. Oblékli si své nejpevnější oblečení. Mlčky se scházeli do skupin a utvářeli hloučky.

Pohlédl jsem na Rege. I on měl na tváři vrásky. Mohl jsem v nich číst jako v otevřené knize.

Tohle je ten Relidius, kde máme dokončit své poslání?

Tohle je místo, kam jsme celou dobu směřovali?

Máme pomáhat v zoufalém boji sedláků?

To všechno jsem z jeho tváře dokázal vyčíst. Avšak to, co tím vyjadřoval, nebyl strach, ani opovržení, tím méně pak zklamání. Jeho pohled nebyl strnulý, oči pod zachmuřeným obočím těkaly sem a tam a nacházely stále nové skutečnosti. Hledaly věci využitelné v náš prospěch, hledaly to, co nás mohlo dovést k vítězství, hledaly to, co mohlo zamezit velkým ztrátám na životech.

Horečnatě uvažoval. Nebyl to prostý zabiják, nebyl to ani zákeřný vrah. Celý svůj život byl pouze nástroj. Ale teď už ne. Dnes se měnil, jeho vůle získala svobodu a on se mohl rozhodovat sám za sebe. Co učiní, je nyní jen a pouze na něm. A pouze on za to bude zodpovědný.

Jenomže rozuzlení jsem se nedočkal. Zřejmě ho nic nenapadlo. Mne, nutno dodat, také ne.

„Do večera tu budou. Je jasné, že Obenus ten přímý útok nějak odůvodní. Jeth-Rovci nemají čas, potřebují buď uniknout, nebo se schovat ve městě, odkud by dokázali čelit pronásledovatelům. Armáda Wizlwasu je jim nepochybně v patách. Tudíž budou potřebovat podporu, kterou si zajistí potlačením děsně neférové a zlověstné vzpoury – neboli nás.“ popsal mladý střelec situaci.

„Ej, chceš naťuknout, že jsme v řiti.“ zamručel Jen.

„Tak nějak. Ale je jasné, že silou tu nic nezmůžeme. Musíme nějak zastavit útok.“

„Tedy, vážně jsem netušila, že se takhle náhle octneme v dění.“ vložila se Magda.

„Co? Nedokukám, co tím mysluješ.“

„Mno, přišli jsme právě včas, ale zároveň pozdě. Právě přišla armáda a nejspíš na nás v noci zaútočí. Přijít o den později, už tu najdeme jen spáleniště.“ vysvětlila Magda.

Ten syrový fakt mě zamrazil v zádech. Přijít byt' jen o den později...

Dobře, stačí zastavit Jeth-Rovce, abychom se pak mohli věnovat způsobu, jak ukončit trýznění obyvatelstva.

Regil je jedním z jejich armády, mohl by jim vysvětlit situaci.

Vtom mi došlo, jak naivní ta představa je. Regil nemá nic, čím by to mohl podpořit. Je vlastně jenom dezertér, neboť se ztratil během bitvy. Pro armádu už neznamena nic, čemu by se dalo věřit. Nemůže jenom tak přijít a popřít vše, co tvrdí vůdce Jeth-Rovských spojenců, nehledě k tomu, že by ho stejně do města k vyjednávání nepustili, stejně jako očividně nepouští dovnitř žádného cizího vojáka.

Jsme čtyři. Co tedy můžeme ovlivnit na průběhu bitvy?

Nezbývá nic než se připravit a čekat, co se večer bude dít.

Chodil jsem stále dokola, u ničeho jsem se dlouho nezdržel. Jen matně jsem vnímal, jak Magda pod střechou opodál klidně čte nějakou knihu a jak Jen na blízké louce cvičí své vrstevníky v zákeřném boji. Aladrian prováděl něco podobného s dospělými.

Už se stmívalo. Spustil se lehký déšť, který však nikomu nepřidal na starostech. Málokdo si ho vůbec všiml. Navlékl jsem na sebe Davilanův plášť a chodil v myšlenkách dál.

Já věděl, že tudy cesta nepovede. Nemůžeme se jim postavit čelem, jakkoli by to bylo hrdé. Hrdost nesmí předčit vůli k vítězství. To je to, co nás Jorince odlišuje od takových lidí, jako je Brace Underworth. Existuje totiž jiná cesta, kudy se můžeme dát k vítězství, a to s mnohem menší ztrátou.

Existuje cesta meče a kuše. Jediný mrtvý může naplnit hromadný hrob až po okraj. Stačí, aby zmíněná mrtvola patřila té správné osobě. Potřeba je jen toho správného vojáka, který ví, jak na to. Střelce z Jorinu.

Jenomže...

Já nemůžu jen tak jít a zabít důležitou osobu nepřítele. Mám k tomu přece dobrý důvod – žádná ze zúčastněných stran nepatří k mým nepřítelům. Nemůžu jít zabíjet vlastní lidi. Nemůžu jít mezi vlastní kamarády a uškodit jim.

Nemůžu. Jsou to Jeth-Rovci, jejich vraseti, draxové, jezdci z Delerosu, hrstka hrdinů našich zemí, hbití lukostřelci...a taky, a to především...

Prudce jsem sebou trhl, a jakoby v odpověď jsem koutkem oka zahlédl letný pohyb v nedalekém lesním porostu.

Já přece nejsem na straně, která bojuje nejdřív Istí.

Rozhlédl jsem se kolem sebe.

V šeru jsem opodál spatřil Ardera. Byl klidný, brousil svůj meč.

Déšť, podvečer okolo, špatná viditelnost.

Ideální podmínky pro smrt.

Mělo mě to napadnout dřív.

Rychlými kroky jsem se blížil k veliteli sedláků. Ano, teď to přijde, teď se bude zase něco dít.

Ted' musím být připraven.

Za okamžik jsem připravený byl a bedlivě pozoroval okolí. Lidé byli stále dost neuspořádaní a každý se věnoval své věci jednoduše tam, kde byl. Stráže určitě nestály za moc.

Ukázalo se, že jsem měl pravdu. Pozoroval jsem podle mých zkušeností vhodná místa pro úkryt a měl jsem pravdu. Na rohu blízkého seníku se mému zraku pomalu odhalila dobře ukrytá postava.

Na zádech nesla meč a v ruce kuši. Skrývala se za sudy a balíkem slámy, přičemž nakukovala přes roh a téměř nebyla vidět. Bylo ale poznat, že se ještě nechystá střílet. Využil jsem tedy toho, že znám jorinskou taktiku a sehranost. Střílí se vždy najednou, a tenhle právě čeká, až bude i ten druhý na správném místě.

Proto jsem zpomalil. Dobrý střelec se nenechá jen tak prozradit a dobře ví o svém okolí, takže jsem se nenuceně, skoro až loudavě blížil směrem ke cvičícím sedlákům.

Půda už byla trochu rozmoklá z té jemné sraženiny v dešti. Blížil jsem se ke střelci. Nedíval jsem se na něj, ale věděl jsem, kde je. A taky jsem věděl, že mě bedlivě pozoruje. Tady bude zapotřebí rychlosti a důvtipu.

Usmál jsem se a zavolal na blízkého sedláka silné postavy: „Hej, Sadre, pojd' sem.“

Urostlý mladý muž se pomalu zvedl ze své stoličky a začal pomalu kráčet ke mně. Dělal jsem, jako bych mu chtěl povědět nějaký vtip, smál jsem se a zastavil se pár kroků od rohu seníku. Střelec mě nyní měl po své pravici. Sledoval mě, cítil jsem jeho zrak, ale zároveň jsem věděl, že si bude muset dát pozor i na Sadra.

Ten se pomalu blížil, nyní přicházel. Asi pět žerdí přede mnou.

Jeho noha právě hlasitě čvachtla v mokré trávě.

Ted'!

Vymrštil jsem se a dvěma rychlými skoky jsem se dostal až k přihrblému Jorinci. Byl viditelně překvapen, když jsem nadskočil a dobře mířeným kopem ho zasáhl přímo doprostřed čela.

Padl zády na zem, kuše mu vypadla z rukou.

Já na něj skočil, obrátil ho tváří k zemi a zkroutil mu ruku.

Nezdařená příprava. Je jasné co bude dál.

„Ardere! Kryj se!“ vykřikl jsem směrem k lavici, kde si Arder stále ještě brousil meč. Zahlédl jsem jeho chladný důvěřivý výraz, když se okamžitě odrazil, přeskočil zápraží a bleskově sebral kulatý štít pod ním. Nato se stačil uhnout šipce, jež vylétla ze stínu další budovy.

Je to vesnice. Budou jenom dva, víc ne.

Sadr se vzpamatoval a přiběhl ke mně.

„Drž ho.“ rozkázal jsem mu. Jeho silná paže tvrdě přitiskla Jorince k zemi, až dotyčný zachroptěl.

„Je to zajatec.“ dodal jsem v běhu.

Arder právě dostal zásah do štítu. Střela prošla štítem a silná rána srazila urostlého muže k zemi. Zeširoka se natáhl a jeho jediná obrana mu vylétla z ruky. K jeho štěstí ho ještě krylo kamenné korýtko.

Nastalý křik narušil svist mého taseného meče. Běžel jsem chránit Ardera, neboť jsem ze stínu slyšel ten samý zvuk – čepel tiše skřípějící po kůži pochvy.

Boj zblízka. To je trochu zvláštní. Který Jorinec by se vystavil kontaktnímu boji při takové přesile?

Můj protivník vyběhl ze stínu. Přeskočil ohradu a jeho čepel se na mdlém slunci zaleskla, když se chystala švihnout směrem k hlavě vůdce sedláků. Při své cestě však cinkla do stejného typu meče, jenž patřil mně.

Tělo mého protivníka se však přede mnou jen mihlo a ostří jeho čepele se v okamžiku octlo za mými zády. Nestačil jsem se otočit dost rychle, ale dokázal jsem se alespoň zčásti krýt. Špička chladné oceli prořízla můj plášť i zbroj na rameni a způsobila mi úzký šrám.

„Smím prosit?“ pronesl útočník jen tak mimochodem, v klidu.

Ve mně hrklo.

Ten hlas a jeho melodie mi byly až nepříjemně známé. Ten jedinečný styl šermu, to, jak hladce odskočil na bezpečnou vzdálenost ode mě a jak se vzápětí vyhnul Aladrianovi. Ale hlavně to, jak tu vysloveně nezapadající větu s grácií vypustil do světa.

Začal utíkat k Sadrovi pro svého kamaráda.

Získal na mě náskok. Podklouzla mi noha na mokré trávě. Ohnal jsem se po něm, ale vysmekl se jako had.

Kličkoval mezi sedláky a neohrožen běžel přímo pro svého druha. Už mu nic nemohlo bránit v odstranění Sadra.

Jenže v té chvíli se stalo něco, co nikdo poblíž nečekal.

Přiletěla síť se závažími a spolehlivě mu omotala nohy. Natáhl se na zem a už se nezvedl.

„Ej, čumákuješ mladej? *Takhle* se hází.“

Přišel jsem k padlému střelci. Jeho tvář jsem neviděl, i předtím se přede mnou jenom mihla, a nyní byl obličejem ode mne.

Já ho však nepotřeboval vidět, abych ho poznal.

Na hlavě měl uvázané cosi jako šátek z měkké kůže. Někdo by si možná řekl, k čemu je dobrý. Jen několik lidí však vědělo, že pod ním nosí skvěle padnoucí prilbu na míru.

Sklonil jsem se nad tělem.

„Jackillione?“

Jediným šubnutím těla se otočil.

„Ahoj Regi. To máme dneska hezky co? Vlhnuu tětivy.“

Ano, byl to on.

Neviděl jsem na něm sebemenší náznak překvapení. Takové věci mi však po těch letech ani nepřišly podivné. Jackillion, rozpustilý a chechtavý, lepší s mečem než s kuší, stále ve zvláštních myšlenkách.

Beze slova jsem mu pomohl na nohy.

„Teda, zrovna tady bych tě nečekal.“

Podíval jsem se na druhého střelce, na němž stále ještě klečel Sadr.

„To je Nelden?“ zeptal jsem se.

Jackillion posmutněl. Málokdy se to stávalo, ale míval k tomu zpravidla dobré důvody.

„Ne. To je Lerdal. Nelden...zmizel v bitvě o Wizlwas. Viděl jsem, jak ho jízda zahнала do lesa a pak jela ještě za ním. Nevím, co bylo dál.“

Aha. Takže očividně jsme z naší skupinky zůstali sami dva.

„Kde je Davilan?“ optal se mě po chvíli.

Bezbarvě jsem pohlédl na svého kamaráda. Chvíli jsem neřekl ani slovo.

„Je tam, kde spočinul.“

Jackillion zvažněl tak, jak jsem ještě nepamatoval. Stejně jako já je však z jorinského rodu střelců. Stejně jako já nedá nic najevo, nic neovlivní příměst jeho střely a švih meče. Ponese to v sobě jako všichni ostatní, setře jednu jedinou slzu a bude bojovat dál, aby životy jeho spolubojovníků nepřišly nadarmo.

Zatímco jsme jen tiše stáli uprostřed deště po našem náhlém nalezení, skočil do onoho ticha Aladrianův rázný hlas: „Co víš o bitvě?“

Jackillion se náhle probral a zpozorněl, jakoby něco zapomněl v táboře a jako kdyby mu až nyní došla jeho chyba.

Ve skutečnosti to tak nebylo. Jackillion má a vždycky měl sklon nebrat vážně důležitější věci.

„No, když chvíli počkáme, tak vás zastihnou nepřipravený.“ pravil cynicky. Další věc, která nepřekvapila pouze mě.

Ale měl bych to vědět. Velitelé se vždy zabíjejí buď za špatných podmínek nepřítele nebo až na poslední chvíli, aby nebylo možné ho rychle nahradit. Tohle je ten druhý případ.

Aladrianovy oči se naplno otevřely a jeho hlas zazněl po celé vesnici jako blesk.

„Do zbraně!!!“

Shromažďovali se. Byl v tom ale chaos. Zatímco se zvolna přibližovaly pravidelné čtverce a obdélníky Jeth-Rovských vojáků, sedláci se nahrnuli

do jednoho chumlu a Arderovi dalo hodně práce, než je dokázal seřadit a rozestavět je na palisády, které nám dávaly naši jedinou výhodu.

Zatímco Jackilliona a Lerdala spoutávali do pevných lan, načež je hodili na seno, já přemítal o tom, co se právě děje. Magda stála vedle mne, v nečinné ruce svírala knihu s kouzly a dívala se na nebe. Duše jí očividně někde poletovala a sbírala síly k tomu, aby dokázala co nejvíce ovlivnit bitvu kouzly. V tom Jeth-Rovci poněkud zaostávali. Magda může odstranit hodně vojáků, pokud k tomu najde způsob. Jen Vocas zatím s několika dalšími se západem namáčet půdu hořlavinou v místech, kde nestála palisáda, nebo i kousek před ní. I to může přinést ztráty našim – hm, nepřátelům? Aladrian pomáhal Arderovi šikovat sedláky a přitom jim několika slovy stačil dodat sílu. Když se však naše oči střetly, viděl jsem v něm jen bezmocnou prázdnotu a beznaděj. Nedělal si iluze o průběhu bitvy. Jeth-Rov dokázal dobýt třetinu Světa. Dokáže dobýt i vesnici.

Na kraj náhle padala tma a mně se otevřela duše.

Co tady vůbec dělám? Stojím zde na straně jakýchsi pochybných vesničanů, kteří nemají jedinou šanci na vítězství, a chystám se bojovat proti vlastním lidem a kamarádům! Tam naproti, mezi tou lesklou ocelí Jeth-Rova, se skrývají také střelci z Jorinu, schopní zabíjet a mizet.

Nejsem nic jiného než sprostý zrádce. A Breledin s Davilanem jimi byli také. Jak jsem mohl být tak slepý a vidět, že konali to co je správné? Vždyť zradili nás, aby mohli pomoci těmto lidem a také sami sobě. Nepatřili k těm, co by za vlastní předky a hrdost položili život. Nechali se zatáhnout do konfliktu, který nyní dosahuje až k nám samotným.

A já k nim nepatřím. Jackillion je můj druh ve zbrani a také jím zůstane. Přišel jsem dokončit pomstu svého mistra, a ne bojovat proti těm, co vždy pomáhali mně a mému národu.

Tma už spadla a já tušil, co se bude dít. Odsud jsem spolehlivě viděl na Arderův zátylek. Právě povzbuzoval sedláky, aby se nebáli a bojovali za svou věc.

Začal jsem zpod svého pláště vytahovat svou věrnou kuši. Zvolna jsem zabral na klíčku a natáhl tětívu. Nakonec kuše zlověstně cvakla.

Jako vždy.

Jakoby ve snu a v opojení, jako kdybych se vrátil tam, kam patřím, jsem sáhl do své kšandy pro ostrou šipku. Nasadil jsem ji do drážky, zvolna směřoval svou ruku, aby pozvedla mou zbraň a zamířila na našeho nepřítele.

Zadržel jsem dech a zamířil tam, kam bylo potřeba. Přivřel jsem oko, abych svou oběť viděl tak ostře, jak to jenom bylo možné. Na špičku šipky z nebe dopadla malá dešťová kapka.

Kuše se nemylí, smrt také ne. Jenom střelec může zapochybovat, ale i prohlédnout. A to se právě stalo mně.

Stiskl jsem spoušť.

Stála jsem hned vedle něho. Zrovna jsem přemýšlela, jak zabránit krveprolití, když Regil pozvedl kuši. Nebylo to nic zvláštního, takže mně to nijak nerozrušilo. Pak jsem se podívala před sebe, na záda sedláků. Mohla bych je očarovat, nebo jim na pomoc něco vyvolat.

Jenže na to nemám sílu. Zurčení potoka jsem už dlouho neslyšela a zachmuřenost kraje mi také nedodávala.

Záda sedláků.

Pohlédla jsem na Rege ještě jednou, tentokrát s tíživým pocitem. Viděla jsem, jak se mu lesknou oči. Konec jeho kuše se nepatrně chvěl, jak jeho ruka pozbyla jistoty. Jeho tvář zakrýval kamenný výraz. A jeho prst se pohnul.

V kuši tiše cvaklo, ale mne žádný jiný zvuk nezajímal, takže jsem ho zřetelně cítila. Pnutí tětivy se začalo uvolňovat, a střela se chystala opustit zbraň a pokračovat v jorinské tradici – zabíjení.

Ne.

Nestane se to. Mysl mága dokáže být rychlejší než cokoli jiného. Byl to spíš takový reflex, když jsem vymrštila ruku proti kamarádovi a ukázala na něj dlaní.

Šipka vylétala a započínala svou cestu, avšak právě v ten okamžik byla stržena větrem tak silným, že by dokázal rozervat dřevěnou chalupu. Šipka se stočila ve vzduchu a za okamžik neškodně dopadla do trávy, stejně jako překvapený Regil. Vypadal divně, jako kdyby byl omámený.

Přiskočila jsem k němu a přidržela ho stejným kouzlem, jako tenkrát U Mlíčníka. Jeho oči strnule zíraly do mých. Ani se nepohnul, působil slabě, jako kdyby nedokázal ani uzdvihnout meč.

„Co to děláš?“ vykřikla jsem na něho a on se začal probírat.

Odpověděl pomalu a tiše: „Nemůžu jít proti vlastním lidem. Oni nejsou nepřátelé, jsou to kamarádi.“

Povolila jsem.

„Regi...“ začala jsem, když mě opět provrtával tím nepřítomným pohledem, „Breledin i Davilan také byli přátelé. A ti by stáli tady a pokusili by se něco dělat.“

Začínala se mu vracet jiskra.

„Nepřátelé nejsou v bitvě.“ dodala jsem a pomalu ho pustila.

Pomalu vstal.

„My tomu...nemůžeme zabránit.“ pravil.

Jako v odpověď ke mně dolehl zvuk – dusot. Ovšem ne od vojáků, ani z jejich směru. Tohle byli koně.

Regil zbystřil, slabost byla tatam. Popadl svou zbraň a podíval se k lesu. „Jízda!“ zařval.

Skutečně, z lesa ze strany se rychle blížili jezdcí.

A já přemýšlela o tom, co mohlo Rege přinutit k tak nečekanému činu. To, co mne napadalo, mi na optimismu příliš nepřidalo.

Svíral jsem pevně své kopí a kryl se částí palisády. Proti mě pochodovali Jeth-Rovští vojáci. Blížili se pomalu, ale jistě. Vzadu za svými zády jsem zaslechl Regův křik. Otočil jsem se a uviděl oddíl jízdy. Nebylo jich moc, ale jejich zbroje se už z dálky leskly.

Nečekali jsme to. Palisádu jsme vybudovali jen místy a její okraj bylo možno snadno spatřit z druhého okraje. Není těžké to objet. Právě jsem si uvědomil, jak jsme zranitelní. Možná bojují za sebe a chtějí bojovat, ale pořád jsou to jen sedláci.

Jeth-Rovci ne. Rozsekají nás.

Vojsko se k nám blížilo ze dvou stran a lidé okolo mne začínali být nervózní. Pěchota před námi již začala tahat vrhací oštěpy ze svých zad. Nevím, co si teď počít.

Náhle se oba oddíly zastavily. Jejich muži stáli blízko, bylo možné vidět jejich oči, přestože již byla tma. Pěší se kryli svými velkými štíty, v druhé ruce třímali oštěp a byli připraveni ho v okamžiku odhodit a tasit své široké meče.

I jízda zastavila na místě, ale vypadalo to, že pouze čeká na rozkazy. Zamrazilo mě v zádech.

Jakmile důstojník vykřikne rozkaz, bude po nás.

Ale na co čekají?

Chtějí nám snad dát šanci se vzdát? Nebo čekají, jestli se rozutečeme?

Regil přiběhl až ke mně a nahlédl mi přes rameno na pěšáky. Byly na něm vidět obavy a oči mu těkaly z místa na místo. Zřejmě má ještě něco přijít.

Jako v odpověď se ozval další dusot, vzdálený, leč poměrně silný. Blížil se z druhé strany, než stála jízda. Pomalý, rytmický, na koně moc neohrabaný, na pěchotu moc tvrdý.

Že by válečná zvířata? Kde by je vzali? Myslel jsem, že se to může stát jen v bitvách v Haridu. Každopádně, znamená to jen další problém. Nemáme nejmenší šanci se jim postavit a všichni okolo to dobře vědí.

Za těch pár minut se setmělo tak, že bez loučí bychom rozeznávali jen siluety nepřátel ve formaci. Právě teď se Regil otočil k dusotu a jeho obavy dostoupily naplnění.

„Draxové.“ zašeptal.

Nahlédl jsem tím směrem. Tam se právě shromažďovali sedláci, aby bránili týl. V poznání jejich světél jsem uviděl něco, co zřejmě byla Jeth-Rovská zbraň proti pěším.

Pochodoval tam útvar pouhých několika desítek mužů. Každý z nich byl oděn do plné plátové zbroje, brnění tak těžkého, že je pro obyčejného muže téměř nemožné nosit ho bez koně. Jiní z nich, urostlejší, na sobě dokonce nesli ještě několik plátů navíc. Těžkost jejich těl pak dokreslovala už jen jednoduchá válcovitá helma s ocelovým krytem přes obličej, takže pro vojákovy oči byla vyhrazena jen dlouhá, úzká štěrbina. Všichni z těch kolosů pak nesli v ruce kladiva různých velikostí, ježící se hroty různých tvarů a velikostí. Jako na zkoušku, od někoho z řady sedláků, proti nim prudce vylétl šíp. Drax, do nějž šíp narazil, se ani neošil, natož aby zpomalil. Šíp mu hladce sklouzl po zbroji, jako kdyby strefil oblý kámen.

„Draxové, muži, odmalička velmi vzrostlí, cvičení pro nošení těžkého brnění a těžkých kladiv. Věř nebo ne, oni se v tom dokáží i rozběhnout. A rozběhnutého draxe zastaví jedině zeď, pokud je dost silná. Je těžké je vůbec zranit, a kdyby sis myslel, že někoho z nich povalíš na zem, jsi na omylu.

Nevím, jak většina z nich dovede vstát, ale dokáží to. Jediná slabina, kterou mají je to, že se brzy unaví. Jenže v tu dobu už poblíž není žádný bojeschopný nepřítel, co by toho využil.“ promluvil Reg kamenně, aniž by z nich spustil zrak.

To ještě nebylo všechno. Brace Underworth měl velice silný hlas.

„Střelci!“ zahřímá a my v poli dál viděli, jak vzplývají šípy lukostřelců. A to jsem nepochyboval ještě o přítomnosti střelců z kuší.

Pobijí nás beze ztrát. Jsme obklíčeni a pod palbou. Naši lukostřelci se dali spočítat na ruku a jejich šípy nedokázaly odpravit jediného vojáka. Byli to spíše trpěliví lovci.

O mladých prakovnicích vedených Jenem se také nedalo vůbec mluvit. Vraseti před námi se kryli za své velké štíty, jezdci také. Ti navíc stáli mezi stromy. Nepřátelští lučištníci byli moc daleko a draxové si ze střel vůbec nic nedělali, jen se opřeli o kladiva a čekali, až budou moci zaútočit a zasadit tak ránu z milosti uhasínající vzpouře.

„Aladriane, já nevím co dělat. Nemůžu to zastavit.“ oznámil mi Jorinec a mlčky se ukryl pod stříškou u palisády.

Šípy již vzlétly, obzor se rozzářil tucty ohnivých světélek, stoupajících vzhůru. Letěly daleko za naše řady, ale mně byl jejich účel jasný. Strefit

sedláka krčícího se za palisádou je těžké. A v noci může být i nezkušený voják nebezpečný, když zaútočí ze zálohy.

Ale ne když ho osvětlují plameny.

To se také v nadcházejících okamžicích stalo. Z nebes začala dopadat světla. Neviděl jsem, že by někoho zranily, ale zapálily spoustu doškových střech.

Arder to doplnil jednoduchou větou.

„Poslední bude nejhorší.“

Měl pravdu, poslední šíp byl signál.

Opět se ozvalo dunění kroků, jak se všichni obkličovatelé dali do pohybu. Blížili se, sedláci se báli. Tomuhle se nedá říkat bitva. To bude masakr. Rozdupou nás jako mravence.

Takže nakonec přeci jen padnu v bitvě. Jen bych přál Magdě, aby se z toho dostala.

Budeme bojovat.

Morálka je důležitá.

„Za svobodu!“ zařval jsem z plných plic a vyběhl směrem k rozjíždějícím se jezdcům, kopí pevně připraveno k hrdé obraně.

Poslední, co jsem slyšel, bylo Regilovo zašeptání.

„Až ten poslední...“

Řítil jsem se přímo a rychle.

Teď mi nemusí záležet na ničem.

Teď zemřu a budu mít pokoj.

Teď nechám v historii droboučkou zmínku, že se vesničané u Relidia nenechali porazit lacino! Minul jsem Jena i s prakovníky, co vkládali kameny do svých jednoduchých zbraní. Proběhl jsem i okolo Magdy, která se právě zhluboka nadechla a připravila se čarovat proti draxům.

Pak mi už nic nebránilo. Přidal jsem se k několika mužům se sudlicemi a kopími. Báli se, ale můj zápal jim pomohl strach ovládnout. Společně jsme čelili koním.

Připravili jsme se na jejich příjezd, na to, jak do nás narazí. Jen mžik a bude o mnoho živých méně. Blížili se rychle. Tucty kroků od nás.

Sbohem Světe.

Desítky kroků.

Sbohem kamarádi.

Zrychlovali, dupot lehce otřásal zemí.

Sbohem pomsto.

Dvacet kroků.

Těším se.

Sevřel jsem svou zbraň. Pojd' se nabodnout jezdče, vybral sis špatnou pozici v řadě. Stál jsem tvrdě na místě, připraven na náraz.

Ještě chvíli, už tu budou, jen naposledy ještě zrychlí a bude po všem.

Poslední.

Poslední šíp rozhoduje.

Ten co vydá rozkaz.

Ten, co je signálem. Nevnímal jsem Aladrianův křik, když odbíhal.

Poslední bere vše.

Davilan by tu byl a něco dělal. *Vždycky se najde něco, co se dá udělat.*

Vždycky, říkával.

Poslední šíp. Signál.

Ten šíp už ale dávno dopadl na zem, plál plamenem s příměsí zvláštního oleje, takže nesl červenou barvu.

Davilane, ta tvoje zvláštnost má užitek.

Ještě nikdy jsem nepotřeboval signální šipku, jen pro zvláštní akce jsem si tu a tam jednu vzal, ale nikdy nebyly potřeba.

Davilan je u sebe nosil, dokonce od všech barev. Byl puntičkář, takže nás naučil, co v bitvě která barva znamená. Nikdy jsem nevěřil, že to může být k něčemu dobré.

Sáhl jsem do kšandy a vyndal svazek střel, které místo hrotem končily uhlazenou bambulí černého prachu. Doufal jsem, že zvolím správně.

Vybral jsem jednu, která by mohla být ta pravá.

Vraseti se blížili, právě zastavili, aby vrhli oštěpy.

Zapálil jsem šipku o jednu z pochodní.

Kolem sebe jsem slyšel různá zachroptění, jak ostré zabíjely.

Ještě není pozdě. *Ale ne.*

Červená.

Ještě k tomu mi spálila prsty, takže jsem upustil ty zbylé.

Šipky se rozsypaly po zemi.

Kuši jsem měl už nataženou, ale musel jsem se sehnout a najít tu správnou střelu.

Tasení širokých mečů.

No tak, bude tu, určitě tu bude...

Válečný pokřik.

Tady je!

Rozeběhnutí do útoku.

Nevnímal jsem už nic. Jen šipka a já. Nevím, jestli jsem někdy jednal tak rychle, jako teď, když jsem druhou šipku promáchl skrz plamen. Ještě se ani nestačila rozhořet, když jsem ji zasadil do kuše. Ani mi ji neočoudila, když jsem zvedl ruku se zbraní vzhůru a vystřelil.

A když stoupala, strnule jsem hleděl a doufal.

Na noční obloze plné hvězd se náhle prudce rozzářila oranžová střela. Naše poslední šance.

No teda paráda. Ten Regův kámo ani nezaškyt, když jsme ho svouzli, a ještě ze mě měl prču. K tomu ti třešničkáci vokolo, všude smrad, čupr místo tady. Zrovna čučim, jak se na mě řitěj taký zaplechovaný ešusové a řvou jak na les. Ta naše Majda Magdovská hnedka přilítla, šéf Al fůroval asi na zvědění, když tak řval, a vystřelvoko dělá vopičky. No páni, a k tomu mám zašťopknout ty plecháče jen s bandou zrovna vyprdelenejch máselníků, co tahali prak nejdřív tak před dvanácti Slavnostma kuřete.

Vyfouk jsem si ještě jednu síť se závažím, a čekal, až přirachotěj blíž. Přece za nima nepudu. Ale ťápali nahlas. Kde vůbec splášili takový vocílky, to mi neleze po šišce.

Paráda, ještě chvílu a jsou tu, a já tu mám ňáky ty dýčky, nožíčky a šipečky a ještě pár orlovin. Jak ho asi mám kudnout, i když se bude válet v síťovce? Vyhrůznu ho tím, že jsem tři napřesdny nemytej?

Nakřáchali k nám, už to bylo enem pásmo, chvílu víc a mám palici v palici. Hopnul jsem na ně teda tu síťku, jeden už kvůli ní zchrastnul, jenže to je tak všecko. Magda taky vychlístla kouzelněj flus, na kerej se pak nabalovala velkema modrejma kapkama další rosa. Celý se to rozčvachtlo kus před pár ešusama, který letěli na mě. Klouzli po tom a rozbili si dršku jak zloděj v důchodu. Jel jak sáně, já ale nejsem chytlaprda, tak jsem ho voskočil. Zahučel do ňákejch sudů s kořalkou. Taková škoda. A hnedka to samý druhej. ňák je ale musim zamordnout. Vyzkuším to.

Přikrokoval jsem si to až k plátníkovi, abych něco vymakovil. No jo, jenžo já nešájnoval, že von se ten kovošrot zas zvedne. Těžkej jako prase a von si vstává jak z postele. A co k tomu, ještě mě zmerčí švihne tím kladivem. Tyvado, ja nebejt tak nabuzenej, tak mám hlavu nejdál od chodidel v celý historii mýho zhnojenýho života.

„Hej, mladý!“ zakřákal jsem na svůj houf, kterej zatím ťukal kamenama z praku do plecháčskejch kýblů na hlavách.

„Zdrh!“

Pochopili to a kvačili pryč, dokad jsou plechovky nohama nahoru. Udělali to celkem rádi, už měli těžký bobky z tý bitky, fakt toho měli tak po rypáček, ani se jim toliko nedivuju. Maj jen šutýrky a jsou to ještě malí paňáři.

Aj Magda zaskotačila, ale než zaběhla, fokla na ně ještě ňákou zimu čico, takže jim plechárna vesele zmrzla. Já před svým plechmužem jen tak odfrknout nemoh. Pár jich za mnou, jeden před ksichtem.

A pak mě to trklo. Pár kačen a jsem u žbržlíku.

Pár hopů a už jsem tama. Sem za mnou žádněj plechov nevyhopsá, to by se musel zkrustnout, a to bych ho propích.

Panejo, a teď na tu slaměнку na mě nemoužou. No jo, ale nákej chytrák to určo propálí. To si můžu rovnou zafajfkovat, mít čím. Jenžo, jak čučim na nebe, hořšíp se zatím nekoná.

A kurňastruna, teď letí náká oranžáda nahoru. To určo poletěj další. No co, vohřeju se, až mě sejme na tom velkym střešáku slaměnym, aspoň budu mít dobrej výkuk.

Teda, ale výhled – na co? To jsem eště nečumákoval. Jak ta oranžkovina vylítla, každej z těch Játrovskech křápáčů se zastavil a zaklap štítek a pak jsme všici čumákovali, co se to kurnik stalo.

Jo! Vyšlo to! Oni tomu rozuměli!

Jó, sakra Ali, já vždycky věděl že jsi mistr! Získali jsme šanci. Všichni vojáci se naráz na jedno mocné generálovo zařvání zastavili.

„Ardere! Ty taky!“ křikl jsem na velitele sedláků a on pochopil.

„Stát! Ať nikdo neútočí!“

Jeho rozkaz se bleskově šířil celou skupinou sedláků, přenášel se z člověka na člověka, jako v řádně organizované armádě. Tenhle Arder je člověk na správném místě.

Zaznělo poslední třesnutí kovu o kov a vzduchem byl slyšet jen nářek raněných a umírajících.

Ztráty ale ještě nebyly příliš vysoké. Na křídlech byla situace dokonce ještě lepší.

Jezdci se zastavili jen pár kroků před Arderovými kopiníky.

Draxe zdržel...no, kdo jiný než Jen Vocas a Magda. I vraseti by si snadno mohli snadno podat ruce se sedláky.

Vojáci a sedláci stáli promícháni mezi sebou, ale nikdo se nebil. Rolníci byli rádi, že se patrně podruhé narodili. A Jeth-Rovci byli proslulí svou disciplinovaností.

K nám se blížila skupina jezdců, z nichž byl každý úplně jiný. V armádě plné normované výbavy a stejnokrojů, jako byla ta Jeth-Rovská, to přímo bilo do očí. Celý oddíl pak zastavil mimo dostřel našich šípů a od něj se oddělil jediný muž. Pevná ocelová helmice s ornamenty, vlasy černé jako noc a krátké strniště na tváři také. V ruce tradiční meč tmavě modré barvy, v druhé nevelký prohnutý štít erbovitého tvaru s vyrytým symbolem kladiva. Ze spodního cípu erbu vybíhala tenká čepel. Na těle lesklá a pevná zbroj, která poskytovala dost ochrany i svobody pohybu.

Generál Brace Underworth, paladin z Jeth-Rova.

Ladně přiklusal na svém hnědákovi, projel skrz řadu vrasetů stále připravených na jakýkoli rozkaz, schoval meč a natočil se k nám bokem.

Brace měl vždycky talent vycítit nebezpečí. Tím pádem vždycky neomylně určil vůdce nepřátel, jelikož právě tito lidé obvykle bývali nejnebezpečnější.

Okamžitě pohlédl na Ardera a mlčky ho pozdravil. Po vojensku, přiložením pěsti a předloktí na prsa. Nato se otočil ke mně a podíval se mi do očí. Ty po chvílce opět odvrátil směrem za má záda. Podle zvuků kroků jsem to odhadl na tři lidi. Jedny kroky těžké, válečnické, druhé jemné, ženské, a ty třetí – nu, kradmé, řekl bych. Mí tři společníci.

Nevěděli jsme, co říct, tak jsme dali prostor šlechtici – generálovi.

„Zrada. Oranžová znamená zradu.“ začal zvolna, kladouc důraz na každé slovo.

„Od začátku se mi nezdál,“ pokračoval, „A sotva jsem spatřil nepřítele – houf rolníků, jejich žen a dětí – začal jsem pochybovat. Avšak, jak jistě chápete, účel světí prostředky, a my nemáme času nazbyt, abychom nyní řešili právo. Potřebujeme přístup do města.“

V ten okamžik přestal mluvit, jako když utne. Až po chvíli jsem si vzpomněl a došlo mi, co se děje. Právě nám nastínil svou situaci, a očekává nějaký návrh, co by odvrátil bitvu. Je sice paladin, bojovník za dobro, ale rozumem stále zůstává šlechticem, který ví, že za špatná rozhodnutí se platí.

Wizlwonova armáda je jim v patách, může tu být zítra, může tu být dnes. A životy vojáků jsou nejdůležitější, neboť živý voják dovede vždy zachránit více než ten, co se obětuje. To si pamatuji z těch večerů s generálem u ohně.

Arder to ale pochopil také.

„Sebral nám všechno, za co stálo žít. My nebudeme jen stát a čekat. Budeme bojovat, i kdyby nás to mělo stát všechno, protože všechno je u nás nic.“

Jednou z něj bude dobrý vůdce. Tedy, vlastně už je.

Vyjednávání postoupilo, ale uvízlo. Brace i Arder již vypověděli své, a oba byli příliš tvrdohlaví. Avšak, jsem tu já. Spojuji je oba, k oběma jsem vázán.

„Pane, jsem Regil, jorinský střelec z Davilanovy skupiny. Úkol byl splněn, správce provincie byl odstraněn. Bohužel, můj učitel byl během výkonu zabit. Během úniku jsem zjistil, že oddíl určený pro přepadení nepřátelského vůdce Wizlwona neuspěl a byl zničen. Já sám nyní žádám o nezávislé působení, z důvodu hájení cti mého národa.“ pravil jsem svému veliteli.

Pouze přikývl, jakoby o všem již dávno věděl. Breledina jsem zatajil. Už se ho netýká.

Odpověděl záhy: „Děkuji střelče. Ukázalo se, že naši zvědi fatálně selhali, co se týče informací o nepříteli. Tímto tě i propouštím, vzhledem k nedostatku financí na vyplácení žoldů, se vším vybavením, co jsi kdy vyfasoval. Přeji ti hodně štěstí.“

Kývl jsem na znamení souhlasu. Brace mluvil pomalu a rozvážně. Mohl mne klidně označit za zrádce, ale místo toho mě propustil.

To znamená, že věk jeho slavných tažení skončil a Brace to ví. Čeká ho jen náročný ústup domů a upevňování získané moci.

Arder sebral odvalu a navrhl kompromis, i když poněkud drastický.

„Vy chcete město, my svobodu. Všem nám bránu k oběma věcem zavírá moc v Relidiu. Jsme sice jen rolníci, ale zavázali jsme se sobě navzájem, že budeme bojovat. Obenus nevlastní žádnou armádu. Má jen městskou hlídku. Je jich sice mnoho, asi tolik, jako nás a vás dohromady, ale upřímně řečeno, jsou to pořád jen strážníci.“

Arder rychle pochopil smysl konverzace. Přestal stejně náhle jako předtím Brace. Ten to ocenil, viděl jsem mu to v očích. Očividně považoval Ardera za hrdého a čestného muže. Za muže sobě rovného, bez ohledu na původ.

„Útok na město.“ zašeptal Brace.

Otočil se směrem k Relidiu. Ve vzduchu bylo cítit obrovské napětí.

Jeth-Rovští čekali, co se bude dít. Ani sedláci si nemohli být ničím jisti.

Bude proslov.

Brace začal pomalu objíždět své oddíly.

„Tohle je poslední země. Padlo v ní mnoho z nás. A právě teď nás nepřítel pronásleduje, aby dorazil zbytek hrdosti naší slavné armády. Hradby tohoto města, Relidia, nám před nimi mohou poskytnout aspoň částečnou ochranu. Ale nezapomínejme, přišli jsme šířit ideály. Tihle lidé *nejsou* vojáci, nic nedobývají, nikoho neohrožují. Jsou to prostí a pracovití lidé, kteří pouze touží vychovat několik dětí a pak v klidu zemřít věkem, jimi obklopeni. My *jsme* vojáci, a máme tu zajistit jediné – aby se těmto lidem onen jednoduchý život splnil. Aby mohli žít v pokoji a v pokoji zemřít. Aby se nemuseli hnát do útoku, který pro ně nic neznamena. Ale přesto, oni zde stojí, připraveni postavit se komukoli. Nerozprchli se, když nás spatřili. To přeci svědčí o jediném. Bojují za sebe samé. Kdo je člověk, co po nás, Jeth-Rovcích, jeho poručnících, chce protislužbu za to, aby nám poskytl ochranu? Kdo je ten, který nás pošle proti vlastním lidem, abychom je povraždili? Kdo je ten, co je příliš zbabělý, aby si ušpinil ruce?!“

Brace zařval poslední slova, rozmáchl se rukou a ukázal na Relidius.

„Poslal nás, abychom mu posloužili jako nástroj proti svobodným lidem. Něco takového se v našich kruzích nesluší. Je to zrádce! Zrádce vlastního lidu! Zrádce nás všech! Zrádce Jeth-Rova!“

Jak se postupně vžíval do své role a křičel ke svým mužům, vzpomněl jsem si na Breledina.

Zrádce.

„Ovšem, my nejsme sebranka žoldáků, co za úplatu pobije cokoli! My jsme hrdí vojáci Jeth-Rova, ti nejlepší, co kdy kráčeli Světem! A *nikdo* nás nebude zneužívat. Ve městě jsou vojáci, ale žádný z nich se neodváží postavit jedinému z našich mečů! Každý z vás je lepší než jeho protivník. Každý máte lepší zbraně, lepší výcvik a lepší srdce! Pojdte! Smeteme je tak, jako vlna v bouři smete skořápku! Uděláme to, abychom obhájili naši čest! Vyhrájeme!“

Vojáci se rozkřičeli. Pozvedli zbraně a skandovali: „Underworth! Underworth!“

Tohle nebude tak jednoduché a generál to ví. Ale od toho je velitel. Zařval na vojáky svým silným hlasem a všichni se, jako jeden muž, obrátili k Relidiu. Strážníci na hradbách a okraji města zřejmě pochopili, co se stalo. Mříž v bráně s rachotem spadla a uzavřela město.

Brace se hrdě tyčil na koni, už dlouho neměl hlavu vzpřímenou.

Je to hezká situace. Wizlwon v patách, Relidius nepřátelský.

Času je proklatě málo.

Viděl jsem na jeho tváři nostalgii. Jako za starých časů, četl jsem tam.

Kapitola devátá

...až budou tvé oči vytékat z důlků, až se tvá mysl utopí v bolesti, až se tvá krev promění v kaši, teprve pak ti odpustím...

-část přísahy používané při výrobě S'horeda trode

Vstal jsem ráno ze slámy. Bylo málo místa, Jeth-Rovci včera dlouho do noci pracovali a udělali z vesnic něco jako tábor. Měl dvě části – vnitřní, plně obehnanou palisádou, kde stálo jen několik budov. Zbytek byl ohrazen jen částečně, na strategických místech, ale už nyní se pokračovalo a nedostatky mizely. Právě dokončovali strážní věž.

Sláma byla měkká a voňavá, jenže já se přesto vyspal špatně. Bolelo mne celé tělo, byl jsem polámaný a unavený. Možná už tyhle velké bitvy nejsou nic pro mě. Jsem přeci jen už zestárlý.

Zbraně a zbroj jsem nechal tam, kde byly, na stojanu pro sedla. Koně už tu stejně nikdo z vesničanů dávno nemá. Prošel jsem okolo několika spěchajících vojáků a pak kolem jednoho, který učil sedláky základům boje muže proti muži. Spatřil jsem Magdu, jak medituje u studny. Jen ještě chrněl opodál na sudech. A Reg právě přišel přímo proti mně. Jenom mávl rukou na pozdrav, měl očividně starosti.

Šli jsme spolu do jednoho z velitelských stanů. Již tam čekal Arder. Seděl s nohama na stole, které sundal, jen co jsme přišli.

„Co jsi chtěl vědět?“ optal se Regila.

„Groash.“

Arder naoko zvažněl.

„Co po něm chceš?“ zeptal se.

Reg znejistěl. Nadechl se, aby něco řekl, ale nakonec jen pomalu přejel prstem po krku.

Arder se zakřenil.

„Výborně. A proč?“

Reg znejistěl podruhé. Viditelně si nechtěl s nikým povídat, jen potřeboval informace.

„Davilan.“

Teď se Arder zamračil. Nato si povzdechl.

„Už to chápu. Davilan.“

Zarazil se.

„Kde je?“ zeptal se najednou, ovšem bylo vidět, že odpověď tuší. Snad něco zaslechl, když jsme narazili na Jackilliona.

Reg jen zavrtěl hlavou.

Arder navázal: „Jorinská pomsta. Ani smrt ji nezastaví. Davilan přísahal Groashovi pomstu. Víš, on totiž Groash býval jeden z nás. Jednoho dne jsme se rozhodli odstranit hlavní příčinu – Obena. Davilan nechtěl jít sám a Breledin byl jen zvěd. Ovšem Davilanův bratr a dva synovci měli střílení pořád ještě v krvi. Randal, Baren a Antillion. V noci příštího dne se vydali do města, všichni čtyři. Groash byl skvělý na vytváření chaosu a falešných poplachů, proto šel do města o několik dní dříve, aby uplácel strážce a narušil zaběhlý systém hlídkování.

Střelci se dostali až do toho malého paláce, kde Obenus přebývá. Jenže pak se rozsvítilo světlo a proti nim stál Groash se strážci. Všechny pak odvěkli do kobek. Mučili je těmi nejhoršími nástroji a způsoby. A to je přitom skoro nevyslychali. Dělali to čistě pro výstrahu.

Groash tím získal vysoké postavení a stal se z něj bohatý člověk. Do mučírny se prý chodil dívat na utrpení svých bývalých bratrů a vysmívat se tomu. Před Obenem na ně i plival a pomáhal katům. A navíc je mučili po jednom. Teprve když zemřel Baren, přišla řada na Antilliona, zatímco se Randal musel dívat, jak umírají jeho synové. Maso první oběti pak dávali vězňům k jídlu. Z čeho ta dušenina byla jim řekli až po celém dni.

Davilan mi vyprávěl, že se dostal ven z cely spolu se svým bratrem. V tu chvíli měl Antillion zpřelámáno mnoho kostí, kašlal krev a nebyl schopen čehokoli. Vzali ho na záda, ale zemřel jim po několika krocích. Nato obešli strážné a propířili se okolo. Byli už skoro venku, když je zastavil Groash. Byl sám, ale v ruce třímal těžkou kuši. Randal na něj promluvil jako ke spolubojovníkovi, i přesto, jak se k nim choval v mučírně. Groash se zachechtal a poslal mu šipku přímo do srdce. Strážce se už blížily.

Groash nabíjel kuši a Davilan neměl zbraň. A než by bojoval holýma rukama, raději zvolil útěk, ale ještě předtím přísahal Groashovi pomstu.“

Arder se odmlčel.

„Pamatuji si to, tenkrát jsme měli hodně práce s přípravami, jen Jorinci a zvědové neměli moc co dělat, tak jsme jim dali volno. Davilan to věděl, takže jednal sám.“ promluvil hlas za námi.

Brace.

„Ale ani teď to není lepší. Budeme muset nejdříve porazit Wizlwona, a na to nejsme dostatečně vybavení.“

Vzpomněl jsem si, jak Reg mluvil o Breledinovi. Peníze nebyly, podpora taky ne. Museli si pomoci sami. Nyní Reg vypadal rozhozeně.

Ale já si vzpomněl, co se stalo v Obořivci na náměstí.

„Pane, mohu něco navrhnout?“ začal jsem po vojensku.

Brace si mě změřil přísným pohledem.

„Ke komu patříš ty?“

„Jsem sám, teď ale patřím sem.“ odpověděl jsem pevně, „Býval jsem felčar v haridské armádě.“

„Felčar? Výborně. Tak mluv, co máš na srdci?“

„Víte, veliteli, ten Wizlwon mi nepřipadal jako nějaký nerozumný náčelník barbarů, co plení naši zem. Setkal jsem se jen s několika jeho rozhodnutími. Všechna byla v danou situaci ta nejlepší. Vpravdě, myslím, že je to jen dobrý vůdce, jenž brání svou vlast, svůj lid a své území. Zemi, kterou jste vy napadli. Ale teď, teď už na jeho území nejsme.“ pravil jsem.

Dovolil jsem si ke šlechtici hodně. V Haridu bych už asi skončil s uříznutým uchem.

Bylo mi to jedno.

Underworth se na mě zamračil.

„Diplomacie? Dohodnout se?“

Jistě, je to velitel, má hrdost, takže asi bude boj.

„Skvělý nápad.“ dodal a jeho tvář se rozjasnila.

Ani stopa ironie. V Jeth-Rově jsou asi zvyklí na něco jiného.

„Ale budu tam muset poslat někoho neutrálního a spolehlivého. Naše vojáky střílejí už z dálky.“

Upřeně se mi díval do očí. Pochopil jsem a pokývl hlavou na souhlas.

Chvíli bylo ticho, než se tu objevila také Magda s Jenem. Tenhle stan snad ani není velitelský. Nebo místní stráže stojí za houby.

„Ej, to čumákuje na vážný jedenání. Du ráči na bečku.“ vyhrkl chlapec a odešel.

Regil zíral do vzduchu před sebou. Ani se nepohnul. Za nehybnýma očima se mu vířily myšlenky a jeho tvář dostávala smutný, ustaraný odstín.

Mezitím oslovil Magdu Brace: „Ale? Dáma. Dávejte tu na sebe pozor. Jmenuji se Brace Underworth, budete-li potřebovat, obraťte se na mne.“

Má paladinské vychování. Teď očekával, že mu Magda poví, co tu vlastně pohledává taková mladá slečna.

Pronikavě se na něj zadívala, při vyřknutí jména Underworth se lehce usmála. Pak zašátrala v malé brašničce, co ji nosila na cesty, jako kdyby odtamtud chtěla vytáhnout růži.

Nato švihem vyhodila dva malé bílé předměty do vzduchu.

Brace je zachytil v letu a pak rozevřel ruku. Když je spatřil, na obličeji se mu rozzářil široký úsměv, který se vzápětí změnil v upřímný smích, až se generál nakonec přímo rozchechtal.

V jeho dlani se třpytily dvě keramické hrací kostky.

„Mhual-Deb.“ zašeptal.

„Magda, učednice.“ představila se a něžně se poklonila.

Musím uznat, že se od svého mistra nenaučila jen kouzla. Také uměla usadit velkého paladina.

Ale to už se Regilovy rty rozeběhly. Šeptal tiše větu, kterou jsem nepochopil.

„Slib mi, že se o ní postaráš.“

Škubnul sebou. Vyděsil se.

„Deliona!“ chytil Ardera za rameno, „Kde je?“

Arder se ani nepohnul. Z jeho výrazu bylo patrné, co odpoví. Nic pěkného.

„Zatkli ji. Před třemi týdny. Obvinili ji ze zrádovství a obcování s Pánem Pekel. Vymysleli by si cokoliv.“

Arder se odmlčel. Pak pokračoval: „Popraví ji.“

Regovi se podlomila kolena. Tenhle muž očividně nebere svá slova nadarmo. Všechno mu to bylo vidět na tváři. On tu není proto, aby zabil člověka. To je vedlejší.

Chrání ženu.

„Breledine...“ zašeptal.

Ženu svého přítele.

„Odpoledne.“ doplnil Arder.

Regil vztyčil hlavu a v očích mu zajiskřilo.

„Nemůžeme s tím nic udělat.“ pokračoval Arder, ale Reg ho nevnímal.

„Odpoledne.“ mumlal si pro sebe.

Vstal, pohlédl na Brace, mlčky se prosmýkl kolem Magdy a vyšel ven.

„Jackillione!“ zařval jsem z plných plic na tábor.

Můj mladší spolubojovník seskočil z blízkého seníku.

„Co je? Něco tě kouslo?“

Nebere nic vážně, ale je to jediný Jorinec, který se mnou půjde.

„Kdy jsi naposledy zasahoval?“ vzal jsem to zeširoka.

„Včera.“

He, to mě nenapadlo. Na absták ho tedy nenalákám.

„Dneska to bude těžší. Jdeš?“

Jackillion vytáhl minci a hodil ji do vzduchu, kde se několikrát protočila a následně měkce dopadla na jeho dlaň.

„Hlava. Půjdu.“ prohlásil.

Cítil jsem za zády nepřítomné pohledy Magdy a Aladriana. Jistě si oba říkají, co by se stalo, kdyby padla druhá strana.

Jen ať přemítají, nakonec si na jeho chování zvyknou. Pak budou vědět, že by šel, ať už by padla třeba na hranu.

Po chvílce, když jsem mu vysvětlil, o co jde, jsme přišli zpátky do stanu. Nevím, jak se tam mezitím dostal Jen, ale byl tam také.

„Ardere, kde probíhají popravy?“

„Mají popravčí náměstí. Je dobře střežené a okolo je tlustá hradba, po níž neustále přecházejí vojáci. Dovnitř se vchází čtyřmi střeženými branami, na každé straně jedna,“ povídal a kreslil prstem do prachu, „tady je dřevěná plošina, na ní bývá prováděna poprava. Ale něco je přeci jen dobré. Poprava zrádce nebo kacíře je velká společenská událost, na niž přijde mnoho lidí. Brány se ale před samotnou popravou uzavírají. Obvykle proto, že je tomu přítomna vyšší společnost a lůzu raději drží venku.“

„Dobrá. My tam tedy půjdeme a zarazíme to. Přímý útok nepřipadá v úvahu, to je mi jasné,“ obrátil jsem se na generála, „ale půjdu tam já a Jackillion.“

Brace kývl na souhlas.

„Těžší bude jiná věc – jak se tam dostat. Zvlášť když mají pohotovost a brány jsou zavřené.“

„Můžem se zakamuflovat.“ navrhl Jen.

„Ne, potřebujeme i zbraně. A ty by objevili.“

„Levitace?“ zkusila Magda.

„Příliš nápadné. Musíme se dostat co nejbližší k cíli a nikdo o nás nesmí mít ani tušení.“ zavrtěl jsem hlavou.

„A upřímně řečeno nevím, k čemu tam budete vy.“

Aladrian mě chytil za rameno: „Nejdeš zabíjet. Někdo ji musí odvést pryč a to zvládneš těžko, když začneš střílet.“

Měl pravdu. Já s Jackillionem můžeme skvěle odvést pozornost. Přinutit všechny dívat se někam jinam, aby nikdo neviděl na popraviště...

Nahoru.

„Dobře, my půjdeme na tu hradbu okolo a ztropíme povyk. Vy se mezitím vmísíte do davu, seberete Delionu a pomažete pryč. My vás budeme krýt.“

„Ale jak se dostanete ven vy?“ strachovala se Magda.

Pohlédl jsem do jejích starostí lesklých očí, vzal ji za ruku a uklidnil.

„My jsme Jorinci. Jednou jsme unikli z prostředka vojenského ležení při jejich poplachu. Zvládneme to i teď.“

„Hehe, tenkrát to byla sranda.“ zavzpomínal Jackillion.

Jeho myšlení asi nikdy nepochopím. Bylo to o tětivu a jeho tam málem zabili.

„Ej, vy tu kecáte o prknotinách a my zatím ani nefajčujem, kudyma do balíkova.“

Pravda, musíme se ještě nějak dostat dovnitř.

Ted' se pro změnu ozval Arder.

„My si myslíme, že někde mají únikovou cestu z města, pečlivě zamaskovanou.“

„Kde?“

Arder zavrtěl hlavou.

„Nevím.“

Zatraceně. Nemáme čas to hledat, může to být třeba jen poklop pod drnem. Do odpoledne bychom to těžko našli.

Nadechl jsem se, abych navrhl něco jiného, ale došlo mi, že jsme v šílené situaci, prakticky nepřipravení. Nic mě nenapadlo.

„Nachází se na západ v lese, v rokli vedle velkého kamene. Je to poklop zakrytý velkými trsy lesního porostu. Není lehké ho rozpoznat, ale je tam. Vede do horní části stok Relidia.“ ozval se poslední z přítomných.

Brace Underworth se opíral o stůl a lišácky se usmíval.

„Důvěřuj, ale prověřuj.“ dodal.

Takže několik zvědů nám přece jen zbylo. A Aliho strategické myšlení jsme taky ještě neztratili.

Vzhlédl jsem od stolu, podíval se na každého ze svých společníků, pohlédl, jak vysoko je slunce a odhodil stranou svůj cestovní plášť.

Teď nejsem na cestách.

„Máme nejvyšší čas. Jdeme.“

„Téda, takhle rychle jsme do akce ještě nešli. Ještě ráno to vypadalo, že bude hezky.“ hučel do mě Jackillion, když jsem na tajném místě odhrabával drny z dvířek.

Udělal to chytře. Nedaleko stála věž plná strážných, ale vidět nás z ní mohli jen tehdy, když se podívali na hradbu vedle sebe – tedy pro hlídku zcela nelogicky, směrem k městu. Kdo zná místo vchodu, mohl by ho pozorovat, ale kdo ho nezná, nebude se tím směrem dívat. Chytré.

Naštěstí jsme se mohli přikrčit za velký balvan, takže nás u dvířek nemohli odhalit ani náhodným pohledem. Očekávali Jeth-Rovské vojáky, takže se naše malá nenápadná skupinka mohla dobře proplížít. Pro nás Jorince to bylo ještě jednodušší, než obvykle. Magda použila kouzlo způsobující, že se větvičky a listí pod našimi chodidly odvály stranou těsně předtím, než jsme na ně došlápli.

Navíc jsme měli štěstí, jelikož kopiník na věži zrovna něco obědval a nedával pozor.

Ale pak přišel první problém.

Dvířka měla závoru. Zevnitř.

„Zatraceně.“ zasyčel jsem.

To už ale u mě byl Jen s jiskrou v oku. A taky s tenoučkou pilkou.

Netrvalo mu to ani moc dlouho, byl v tom zručný. Pilka šla snadno prostrčit škvírou mezi dveřmi a jejich rámem, zároveň však byla dost ostrá, aby hravě zvládala i to nejtvrďší dřevo.

Strážný na věži vzhlédl. A podíval se přesně na místo, kde jsme se právě krčili.

Sáhl jsem po kuši, jako vždy již nabitě.

Strážce ještě stále třimal v rukou chléb. Jeho oči pod helmicí strnule pozorovaly prostor.

Vstal.

Já pozvedl kuši. Bude mrtvý dřív, než stihne něco zakřičet.

On se ale jen líně protáhl a pak ztěžka dosedl zpět.

Ať už viděl cokoli, nebyli jsme to my. Chvíli jsem ho ještě pozoroval a mířil na něj pro případ, že by jen hrál divadlo. Ale tak rafinovaný, jak se zdá, nebyl. Ještě o nás neví.

Poslední z pilin dopadla na slušnou hromádku jejích předchůdkyň a my vpadli do tmy tunelu. Sotva Jen zavřel dveře, objala nás tma. Pronikalo sem jen málo světla skrz tenké spáry mezi prkny. Zbytek byla temnota.

Magda zavřela oči a vyvolala několik světlušek.

Jejich mihotavé světlo nám připravilo zvláštní pohled.

Chodba, v níž jsme stáli, po několika žerdích končila a měnila se v římsu. Hned za jejím okrajem zela temná propast, odkud se ale linul zápach.

„Žumpa.“ vystihl Jackillion a dodal: „Není třeba se jí obávat.“

A vykročil, stejně jako všichni ostatní.

Po římsu se nakonec dalo dojít do chodby, jejíž tvar jsme už všichni znali.

Stoky.

Město Relidius má složitou kanalizaci a nám se to výborně hodí.

Ze stropu kapala nějaká zatuchlá břečka. Na stěnách žilo ledacos, počínaje plísní a konče odporným hmyzem velkým jako palec. Museli jsme přehlížet všudypřítomný zápach, což většině z nás zas takový problém nedělalo. My s Jackillim jsme už byli na smrdutějších místech, Jen něco podobného zřejmě považoval za svůj domov a Aladriana už dávno nevyvedlo z míry nic, co by se netýkalo ohrožení nějaké ženy.

Jenže většina je pořád jen většina. Magda dvakrát zvracela.

Náš instinkt nás ale naváděl stále dál, očividně tím správným směrem. Zvláště když jsme se začali dostávat do míst, kde v špinavé říčce uprostřed, zpravidla plné odpadu, začalo přibývat nezvyklé množství krve a plovoucích těl nebo jejich zbytků.

Tady Magda zvracela potřetí, dokonce i Jackillion byl o poznání bledší a Aladrian si dal přes obličej šátek v naději, že to pomůže.

Chvíli nato jsme se konečně dostali k žebříku, nahoře zakončeného poklopem. Jeho kovový rám byl pokrytý rzí, ale horší byly ty skvrny od krve a cáry seschlého masa. Kousek od něho se rozutekly krysy a potkani, vyrušení našim příchodem. Zbyla po nich jen hromádka vybělených kostí a zbytky ožrané tkáně.

To už hrklo i ve mně.

Jackillion na mě kývl.

„Jako strach.“ zašeptal jeden z našich bojových pokřiků a zadržel dech. Začal šplhat nahoru. Tam lehce odklopil těžké víko a zamžoural do světla.

„Máme štěstí.“ broukl spíš jen tak pro sebe, vytasil meč a pak, odklopivše víko, vyskočil do místnosti nad námi. Zaslechl jsem dopad poklopu na podlahu a také svist, jako když železo protíná maso. V místnosti někdo byl.

Pořád nevím, co Jackillion považuje za štěstí.

V mžiku jsem byl nahoře za ním.

Právě vytahoval svůj meč z těla svalnatého kata.

Pomohl jsem Magdě nahoru, hned za ní vylezl Jen a pak Aladrian. Nato jsme na okamžik strnuli.

Byla to mučírna. Hned vedle nás stál skřípec, na jehož řetězech výmluvně visely dvě bezvládné, utržené ruce. Podlaha byla celá pokryta krví různého stáří. Opodál se válely jednoduché lamače rukou, kastrovací kleště, žhavá železa, řemeny a neuvěřitelně tenké bodáky. A v koutě zbytky z nějakého nebožáka. Možná víc než jednoho.

Aladrian hlasitě vydechl.

„Dostaneme je.“ zaťal zuby a vydal se k jediným dveřím.

Já mezitím kývl na Jackilliona a spolu jsme hodili katovo tělo do stok, jimiž jsme přišli.

Vtom zavrzly dveře a před překvapeným Aladrianem se objevila vysoká postava dalšího kata.

Ten však překvapený nebyl. Strčil do Aladriana tak silně, až starší muž upadl na zem a jeho štít i kopí mu upadly. Kat zavrčel a pod kuklou se zjevil jeho úsměv, kde se nacházelo jen několik zubů. Ani se nerozhlédl, vytáhl od pasu sekeru a napřáhl se.

Jackillion i já jsme pustili poklop a sáhli po kuších. Hromotluk ale dokázal velmi rychle zvednout sekeru nad hlavu.

V tom zlomku sekundy mne zamrazilo.

Zkušenost pravila, že to nestihneme.

Nestihli.

Vzduch totiž prořízl vysoký svist tenkého bodáku.

Kat chvíli stál s rozpřaženými rukama. Pak se jeho hlava i tělo svezly k zemi. Obojí zvlášť.

„Fíha, na to, jak jsou dlouhý, se s nima hází chuťovkově.“ seskočil Jen ze stolce s lehkým úsměvem, který naznačoval, že ukojil svou touhu si tím zkusit hodit.

„Je tu kopa svinstva. Fáchujem.“

Tělo i hlavu jsme dostali do rohu a pak se vydali chodbou za dveřmi. Hned po deseti krocích jsme měli štěstí a narazili na schody.

Strážný, co u nich hlídal, zřejmě neměl příliš šťastný den. Šipka v jeho hrudi to vzápětí jasně potvrdila.

„My nahoru, vy dolů.“ šeptl jsem na ostatní.

„Páka. Tak, máti a fóti, jdeme. Už se fakt nemůžu dostepovat, jak ji podšmiknou.“

Klasika. Budou hrát rodinu na výletě. Ale stejně budou vypadat podezřele.

„Odejdemo zase tudy, nejlíp všichni dohromady.“ dodal jsem ještě a už se s Jackillionem tiše plížil po kruhovém schodišti.

Nahoře ústilo rovnou ven, bez dveří. Jackillion šel první, v ruce meč. Já hned za ním s nabitou kuší. Vyšel tedy dřív a sehnul se.

Naznačil, abych šel.

Vykoukl jsem.

Hradba kolem popravčího náměstí měla dobrých deset kroků na šířku. Na každém rohu stála dřevěná stříška a nad naším schodištěm taky. Zřejmě to místo využívali i jako sklad vojenského materiálu. Stálo tu dost sudů, bedny se zásobami a místy nějaké to lano nebo šípy.

Za sudy jsme se mohli perfektně schovávat, a strážných jsem na celém obvodu viděl jenom šest, z nichž dva neustále chodili dokola.

Překulil jsem se za sudy vedle Jackilliona. Ten mezitím vkleče koukal mezi sudy dolů na popraviště.

„Teda, řeknu ti, Regi,“ šeptal na mě, aniž by se ohlédl, „Deliona má buď ve zvyku chodit s chlapama do hospody a pít hodně piva, nebo měla Breledina opravdu *hodně* ráda.“

Nerozuměl jsem tomu, ale podíval jsem se mu přes rameno. Nejdřív jsem si všiml, že brány jsou už uzavřené a že se na vnitřní náměstí nahoufovala místní smetánka. Mezi nimi se také prodírala trojice našich společníků.

A uprostřed...

Uprostřed se na dřevěné plošině tyčil kůl, k němuž byla připoutána mladá žena.

Deliona. Kdysi jsem ji viděl, ale tenkrát ještě neměla tak kulaté břicho.

Kulaté břicho.

Breledine! Ty kozle smradlavej! Umřít si a nechat ji tu takhle, samotnou!

Zatraceně.

Slib mi, že se o ní postaráš.

Postarám.

Nezůstala tu sama.

Další z katů šel na plošinu. Dřevěné schody pod ním vrzaly, u pasu se mu houpal dlouhý, tenký nůž.

Jakým způsobem to tu popravují?

Nechci to zjistit.

„Jak ho zastavíme?“ zeptal se Jackillion poněkud zbytečně, neboť si právě přehodil do ruky kuši.

„Je tvůj.“ dodal a mrkl na mě.

Opřel jsem si ruku o bednu před sebou a odjistil kuši.

Zamířil jsem katovi na krk a sledoval jeho pohyb.

Prst na spoušť, stačí vydechnout a jemně stisknout.

Počkat.

„Vyvoláme paniku. Aladrian ji odtamtud musí dostat pryč.“ špitl jsem na půl úst svému druhovi střelci.

„Žádný problém.“ odpověděl a opřel si loket vedle mého.

Věřil jsem mu. Řekl, že to zvládne, takže nic dalšího nepotřebuji vědět. Teď se musím soustředit na svoji úlohu.

Kat se zastavil a má levá ruka s ním.

Rozpřáhl ruce a nadechl se, aby povzbudil dav, který v ten okamžik ožil. Dav ožil, ale kat už má života málo. Mám ho přímo v cestě.

Ťukl jsem do spouště.

Tětiva drnkla, šipka zasvištěla a letěla velkou rychlostí, dokud se nezabodla do hloubi měkkého masa a neprobodla průdušnici, těsně pod krkem. Letěla shora, takže se mu střela ztratila někde v hrudím koši. Jeho tělo pak podlehló nárazu a třísklo sebou do prken plošiny.

Jenže další vývoj probíhal přesně, jak jsem očekával. Smetánka užasle vydechla a hledala místo, odkud střela vylétla. Snobi se chovali tak, jako kdyby se jich události netýkaly.

Vtom ale zasáhl Jackillion, po svém způsobu. Zamířil do davu, náhodně zatřásl rukou, zavřel oči a vystřelil.

Strefil jednoho mladíka do krku, střela jím prolétla a zabodla se do stehna jeho matky.

Trochu mě to vyvedlo z míry. Dřív to bylo normální, ale dnes... už není. Ať už jsou jakkoli dekadentní a zkažení, pořád jde o nevinné lidi.

Teď ne. Urdrž si lehkou mysl. To je zásada.

Ukryl jsem myšlenku v hlavě na dobu, kdy si budu moci dovolit přemýšlet.

Jackillionův úsudek byl správný. Diváci se probudili z letargie a začali se tlačit jeden přes druhého k východům. Lidé křičeli a rvali se hlava nehlava, šlechtic nešlechtic. Jakmile někdo upadl na zem, už nevstal.

Během několika sekund zesílil zmatek natolik, že i Jen s Magdou se museli držet Aladriana, který jakž takž ustál příval lidu. Drali se přímo ke kůlu. Snad se s Delionou dostanou pryč.

Budeme je krýt.

A budeme se muset rozdělit, protože stráže byly rychlé a na schodech za námi se již ozýval dupot těžkých bot. Jackillion se na mě podíval a oči mu zaplavilo nadšení.

Mrkli jsme na sebe a rozběhli se každý na jinou stranu. Já levá, on pravá. Jako vždycky.

V rychlosti jsem nabil kuši a od boku střelil po prvním strážci na hradbě, co mě spatřil. Zasáhl jsem jeho rameno. Tasil jsem meč a dorazil ho.

Tohle je válka.

Dal jsem se do boje s dalším, ale jeho halapartna nesvedla nic proti mému rychlému meči. Špičkou jsem mu rozsekl hrdlo.

Další přišel ze schodiště naproti, tedy dost daleko, abych stihl zhodnotit situaci.

Jackillion uspěl podobně, probodl prvního zbrojnoše, který se k němu dostal. Nato shodil několik sudů dolů po schodech. Za okamžik jsem ho opět viděl bojovat. Tenhle strážce měl meč, avšak při duelu s mým soukmenovcem vypadal zřetelně nejistý.

Nemusel jsem být mudrc, abych věděl proč.

Jackillion si při boji vždycky broukal nějakou právě vymyšlenou písničku. Nevypadá to jako výhoda, ale soupeře taková věc nevysvětlitelně rozhodí. Často si začne myslet, že si z něj mladý Jorinec vůbec nic nedělá. A to je nejspíš i pravda.

Dalším máchnutím ho Jackillion bolestivě sekl do stehna, až se hlídač zhroutil. Jackillion ho nedorážel, ale raději shodil ze schodů ještě jeden sud. Výborně.

Pohlédl jsem dolů na popraviště a ustrnul jsem.

Vedle Deliony nyní stála postava. Avšak nebyl to Aladrian.

Měl na sobě velice temně rudý plášť a honosný černý klobouk. Od pasu si vytasil umělecky vyrobenou sekeru.

Aladrian se zatím prodíral v davu pod ním a nedostal se přes kopiníky, kteří přiběhli bránit schody na popraviště. Ovšem, onen muž očividně prošel bez problémů. Někdo tu nejspíš počítal s možností pokusu o osvobození.

Nejspíš *on*.

Elegantně si vyhodil sekeru do ruky.

Začal jsem spěšně nabíjet kuši. Dělal jsem to po paměti, takže jsem se mohl ještě podívat po Jackillionovi.

Ten právě zasazoval šipku do drážky.

Díval se dolů, pak ale náhle pozvedl svou zbraň přímo proti mně. I přes poměrně velkou vzdálenost jsem mu dobře viděl do očí. Měl je tvrdé a vážné, jako málokdy.

Zatahalo mě v krku. Že by měl ještě jiný úkol? Tajný, o kterém nevím a nikdy se nedovím?

Ale pak jsem si to uvědomil. Možná jsem už příliš dlouho bojoval jinak.

Nejsem tu sám, ani s někým, koho sotva znám. Tohle je Jackillion, střelec z Jorinu.

Jeden úkol, jedna tvář, jedna mysl.

Sehranost, dokonalost.

V tom je naše síla.

Síla Jorinu.

Ani jsem se nepohnul a v klidu zamířil na postavu na plošině.

Mrknul jsem a za tu dobu stačila přilétnout střela z kuše mého kamaráda. Zahlédl jsem koutkem oka, jak se ke mně blíží hrot šipky. Slyšel jsem ten typický lehký svist.

Zatímco jsem se díval a mířil, ostrý závan vzduchu mi rozcuchal vlasy. Hned nato jsem za svými zády uslyšel hrdelní zabublání, řinkot meče o kámen a tupý dopad mrtvého těla.

Pevná, neporušitelná zásada. Krýt se navzájem.

Nešlo ale o přežití. Proto jsme sem nešli.

Zadržel jsem dech a okamžik si počkal na klid mezi údery srdce.

A vystřelil.

Muž na plošině možná ani netušil, že nebezpečí stále hrozí.

Zahnuté ostří jeho sekery mu zasvištělo nad hlavou. Zařval a vyprskl slinu, když se rozmáchl proti bezbranné ženě u kůlu, ženě, která byla na nejlepší cestě stát se matkou.

Potily se mu ruce, lidé okolo ho najednou povzbuzovali, jedna žena středního věku křičela nadávky, za které by se nestyděl ani otrlý námořník. Těžká smrtící zbraň se vydala na svou cestu za smrtí druhého, kam ji vyslal.

Jenže v tu chvíli přilétla má spravedlnost.

Hladce projela tkání a dostala se do břicha. Zabíla, jako všechny předtím.

U této šipky však přecijen bylo něco jinak.

Protkala totiž břicho, které nepatřilo cíli, ale kopíníkovi hned za ním.

Oči se jí zamlžily.

Já se nestrefil.

Zachroptěl a padl k zemi.

Já *nestrefil* cíl.

Sekera pokračovala. Letěla přímo k odsouzené.

Zakousla se svou ostrou čepelí do žeber.

To není možné.

Vytryskla krev, avšak strach byl milosrdnější a Deliona omdlela. Byla tak ušetřena od pocítění dalších ran.

Nestrefil.

Do břicha.

Nedokázal.

Do stehna.

Nesplnil.

Hlava.

Slib mi, že se o ní postaráš. Regi, slib mi to. Postaráš se o ni, když se mi něco stane. Půjdeš a ochráníš ji. Jsi opravdový přítel.

Přes náhlé slzy se mi rozostřoval zrak.

Hrubián dole pozvedl svou zakrvácenou zbraň a vystavil ji slunečním paprskům. Její světlá krev se na ní třpytila tak jako rubíny na korunách vládců.

Bylo mu jedno, že kolem něj před chvílí prolétla střela, že zemřela žena opodál, že zničil dva životy. Hrdinsky se vzpínal na popravišti.

A lidé skandovali. Jásali a říčeli.

Jackillion měl vlastně pravdu. Není žádný problém je zabít. Tohle nejsou lidé.

Za tu krátkou dobu už tu zemřelo nemálo z nich, a oni skandují jméno toho, kdo jako jediný z nich dokázal zabít mladou ženu u kůlu.

Jeho jméno.

Provolávali ho s jásotem a zalíbením. Uctívali ho.

Řvali.

„GROASH! GROASH!“

Do hlavy se mi nahrnula krev, přísahal bych, že mi zahořela kšanda v místech, kde jsem nosil svůj úděl. Ten druhý důvod, proč jsem tady.

S'horeda trode, Strašná pomsta.

Jackillion na hradbě naproti byl stejně zaražený jako já, ale ještě si zachoval rozum. Naznačil mi, že musíme utíkat pryč, jestli se odtud chceme dostat živí. Za bednami kolem schodiště se totiž začaly objevovat přilbice vojáků.

A ti nechodí po jednom.

Neochotně jsem se zadíval na náměstí.

Teď ne.

Viděl jsem, jak se i Aladrian s Magdou snaží dostat se pryč.

My budeme muset taky. Už tu nemáme co pohledávat.

V hlavě mi hučelo.

Zatnul jsem zuby, odvrátil se od Groashe a podíval se na místo, kudy jsme přišli.

Už tam stálo pět – ne – šest vojáků.

Takže tudy neunikneme.

Na druhé straně ale nebyl nikdo, kromě muže, co tam stál už předtím. Vypadal trochu nervózně. Celou tu dobu měl strach na nás zaútočit.

Mrkl jsem na Jackilliona a viděl, že i on pochopil správně.

Rozběhli jsme se na druhou stranu od schodiště. Každý z nás oběhl roh na své straně a pak se setkal s tím druhým, přesně na opačném konci hradeb, než jsme přišli.

Jackillion se pustil do strážce, který nyní neměl na vybranou.

„Pam pam pá ra da dá da da dá, tam pa dam...“ zněl mi v uších krátký souboj po způsobu mého druha, když jsem s úlekem zjistil, že na téhle straně žádné schody nejsou.

Do brčálu.

Jackill nakonec kopl hlídače do kolena a ten se zhroutil.

„Co teď Regi?“ zeptal se ironicky a zamyšleně pozoroval, jak se k nám spořádaně blíží stále větší počet vojáků.

Rozhlédl jsem se po zásobách okolo.

To mi nepomůže.

„Musíme pryč.“ pravil jsem.

„Dobrý nápad.“ usoudil a uznale pokývl hlavou.

K mému údivu Jackillion klidně došel k vnějšímu okraji ochozové hradby, letmo pohlédl dolů, ukročil dvakrát doleva a pak se nenuceně přehoupl přes cimbuří a skočil.

Následoval jsem ho. Jen o dost opatrněji. Sebral jsem ze zásob lano, které se tu jenom tak válelo, přehodil ho přes zub na hradbě a spustil se tak do poloviny výšky, kde jsem se také pustil.

Do sena pode mnou jsem tedy po chvíli přibyl i já. Vedle mne ležel spokojený Jackillion, nadšený svým triumfem.

Nato ale vstal a zarazil se. Chvíli nepřítomně civěl na vidle těsně vedle sebe a ani se nepohnul. Následoval hluboký oddech.

To už jsem ho ale čapnul a rozběhl se s ním do nejbližší postranní uličky. Vojáci se na nás shora dívali, ale svými kroužkovými vestami si netroufli skákat ani se spouštět, takže se nakonec otočili a pelášili ke schodům.

Pro změnu jsme měli opět štěstí a v uličce jsme podle mého očekávání našli kanál. Byl otevřený a vstup do něj byl lemován hnojem a odpadky. Museli jsme do nich přímo skočit a propadnout jimi.

To však nebylo podstatné.

Sotvaže jsme dopadli, zkontrolovali si své věci a zjistili, že jsou v pořádku, vydali jsme se směrem k místu, kde jsme vylezli do mučírny.

Hned po několika krocích jsme však museli přeplavat strašlivě páchnoucí říčku. Vylezli jsme na druhém břehu, kde jsme vypadali ještě o poznání odpudivěji. Byl jsem si však jistý, že to není důležité. Naše kožená výstroj z kůže Jorinského pakance už zažila horší věci.

Po chvíli běhu jsme se dostali na místo, kudy jsme vylezli předtím nahoru. Poklop byl zavřený, pod žebříkem se jen válelo tělo mrtvého kata.

„Snad to stihli, kdoví, co ty strážce ještě zjistily.“ zašeptal jsem svou starost. Měli lepší postavení než my. Aladrian se celkem vyzná, už určitě čekají někde venku. Nebo ve vesnici.

Vyběhl jsem tedy dál. Sotva jsem však poprvé zabočil, úlekem jsem zkoprněl.

Na mé břicho bylo znenadání namířeno ostré kopí. Nestihl jsem zastavit.

Aladrian byl však duchapřítomnější a bleskurychle ho odvrátil. Přesto jsem se však nabodl a pak už jen cítil, jak mi železo párá kůži a břicho.

Upadl jsem na zem.

Jackillion doběhl hned za mnou a ve spěchu o mne zakopl a srazil Magdu.

Aladrian se s omluvným výrazem sklonil nade mnou.

„Myslel jsem...“ začal.

„...že jsem strážný, já vím. Je to vážné?“ doplnil jsem ho.

„Rána ne, je to jen škrábnutí, to není ani na jizvu. Daleko víc bych se ale bál zánětu nebo otravy z toho svinstva tady.“

Zamyslel se a vytáhl jakousi usušenou rostlinku z jednoho ze svých váčků. Pak se vytasil ještě s nějakým flakónkem s čirou tekutinou. Dal mi bylinu do rány a zalil ji tím.

Pálilo to jako prastará kořalka. Možná i byla.

Pomohl mi na nohy, Jackillion zase Magdě. A pak jsme všichni čtyři vyrazili zase dál.

Čtyři?

Čtyři.

Zastavil jsem se na místě.

Kde je Jen?

„Co hledáš?“ otočil se nechápavě Jackillion.

Aladrian se zastavil také.

„Když jsme se prodrali ke vchodu, už s námi nebyl.“ přiznal a jeho hlava mu poklesla.

Ušlapali ho. Byl malý.

Z nějakého důvodu mne sevřel smutek. Takový, jaký jsem ani u smrti Breledina a Davilana necítil.

Jen Vocas takový přítel ještě nebyl. Ale zřejmě jsem ho ztratil a teď mě z toho sevřelo hrdlo. Asi měknu.

Možná jsem se změnil.

Sotva ke mně však dolehla ozvěna křiku stráží, probral jsem se a dal se s ostatními dál. Neměli jsme čas se vracet, ani se zastavovat.

Museli jsme dál. Umění boje zčásti spočívá i ve schopnosti nenechat jednat cit. To je jasná pravda. Teď mám jiné cíle – uniknout.

Uniknout...a až pak si teprve uvědomovat, co se stalo.

Dostali jsme se až k přeřezané závoře.

Znovu mi přišel na mysl. Byl to on, kdo nás přes ni dostal.

Znovu jsem litoval. Avšak potichu, ani zachvění se nedostalo ven z mého nitra.

Otevřeli jsme dvířka a pohlédli na hlídkovou věž. Strážce se naštěstí většinou dívaly dovnitř města, chtěje zjistit, co způsobilo takový rozruch. Ostatní sledovali oblast okolo Jeth-Rovců.

Využili jsme toho a vyběhli. Slyšel jsem, jak za námi svištěl šíp, ale to už jsme byli dost daleko. Střela se k nám přes stromy nedostala. To mi ale na náladě nepřidalo. Ted' utíkám, ale ne z úspěšné mise.

Ještě se mi to nestalo.

Měl jsem v rukou osud ženy svého přítele. Její život záležel na tom, co udělám.

Chvění někdy rozhoduje. Zjevně jsem zaváhal, nebo si snad odvykl, ale důvod není důležitý.

Důvod ne.

Výsledek důležitý je. A já neuspěl. Nebyla to akce pro Jeth-Rov, ani pro Brace Underwortha. Byla pro Breledina.

Slib mi to.

Já to tehdy slíbil.

Už ani nevím, jak jsme se dostali zpátky do tábora. Avšak tuším, co se tam dělo. Vojáci se zastavovali, přerušovali své běžné činnosti, a beze slova zírali na nás. Viděli vracející se střelce z Jorinu. Bojovníci, pokrytí potem a špínou, co se vrátili s prázdnou. Mělo nás přijít o jednoho víc.

Je nás o jednoho méně.

Zklamal jsem. Tohle si nikdy neodpustím.

Před svým stanem na nás čekal Brace s ustaraným výrazem. Uviděl nás a počkal, až k němu dojdeme. Neřekl ani slovo, jen na tváři nesl lítostivý výraz. On to poznal.

Jenže Arder ne.

„Co je s ní?“ zeptal se pomalu.

Mlčky jsem vešel do stanu a posadil se na stoličku.

Dlouze jsem vydechl, ale přesto bylo možné slyšet Brace, jak to Arderovi vysvětluje. Nebylo mi z toho vůbec dobře.

„Jorinec se buď vrátí vítězně, nebo se nevrátí vůbec. S jednou výjimkou. Bojují, dokud je šance na úspěch. A naděje zemře jen v jednom případě.“ zašeptal.

Arder se otočil na mě a zadíval se na mou zablácenou kuši.

Těmto lidem jsem přišel změnit život? Vždyť nedokážu zachránit ani jednoho z nich!

Všichni mlčeli. Atmosféra by se dala krájet.

Až Magda se odvážila promluvit: „Ty za to přece nemůžeš. Bylo to nezvládnutelné.“

Myslela to dobře, ale já našťvaně vstal a obořil se na ní.

„Jak to můžeš vědět? Stáli jste dole a nemohli jste nic dělat! Já tam byl, já měl nabito a já střílel! *Mohl* jsem tomu zabránit! Šlo to, ale já to nedokázal! Nestrefil jsem se, rozumíš? Nestrefil! Delionu umučil Groash a Jen tam zůstal!“

Rozkřikl jsem se na ni tak, že vyděšeně uskočila. Nevím, co bych začal vyvádět dál, kdybych se v tu chvíli nezastavil o hrud' Aladriana.

Čapnul mě pod krkem a nečekaně velkou silou mne mrštil zpátky na stoličku. On sám byl překvapený vlastní prudkostí, protože na židličku jsem sice dopadl, ale ona se převážila a já spadl za ni.

Ležel jsem na zemi. Majestátní muž se tyčil nade mnou a já viděl, jak mu pod zbrojí rychle tluče srdce. Promluvil na mě tak pevně, že jsem se ho začal bát.

„Teď mě dobře poslouchej. Byl to osud. Deliona neměla v žádném případě dobré vyhlídky. Co bys pak dělal, kdybychom ji z toho dostali? Chránil bys ji, možná. V tom lepším případě by tu zůstala sama s dítětem, neměla by ani kde žít. V tom horším bychom to tu nedokázali ubránit a ona by zemřela na něco jiného, co já vím. Na mor ze špíny, na podchlazení, hladem. Vždyť by ani neměla domov.“

Chtěl jsem vstát a vyříkat si to s ním, byl jsem na něj našťvaný. Jenže on, jako kdyby to čekal, mě skopl zase k zemi.

„Mohlo by se stát cokoli jiného, a nebylo by to pro ni příliš růžové.“ pokračoval.

Zaskočilo mě, že taková slova slyším právě od něj.

Jenomže...on má zřejmě pravdu. Třeba by ji zabili Wizlwonovi vojáci, nebo útočníci z Relidia, nebo by po ní zkrátka šli, aby měli zadostiučinění.

„Ale...to je důvod, proč jsem tady.“

Aladrian se zamračil, jak jsem ještě neviděl: „Snad si nemyslíš, že jsem o tobě zjistil tak málo?“

Ztišil hlas. Zeptal se tak jemně, jako když otec poučuje syna.

„Ty jsi nepřišel jen pro Delionu, že ne? Arder vyprávěl, že tvůj mistr slíbil Groashovi pomstu. Tys ho měl na mušce, ale osud rozhodl, že není ta pravá chvíle. Dostaneš ho jindy a vrátíš mu to za ni! I za své padlé přátele.“

Poslední věta se z jeho hrdla vydrala spolu s nadějí, jaká je příznačná jen pro vojáky hrdě křičící těsně předtím, než se dvě formace srazí a propukne chaos.

S'horeda trode.

Pořád nikdo netušil, co mám v kšandě.

Vstal jsem, Aladrian mi už nebránil. Prošel jsem okolo něj mlčky, podíval jsem se mu však zpříma do očí. Měl je skleněné. I on sám měl pochybnosti,

on sám měl někde v hluboko v mysli křik, ani on sám docela nevěřil, že jsme tomu nemohli zabránit. Viděl jsem to v jeho tváři.

Jistě.

Sotva jsem vyšel ven, uviděl jsem Jackilliona, jak se koupe v kádi na prádlo opodál a zpívá si. U toho si kartáčoval zbroj a výstroj.

Jeho zásadně optimistická povaha mi dlouho chyběla. Vzpomněl jsem si, proč je můj kamarád a člen skupiny. Udržuje nás ve veselejších myšlenkách.

Měl bych jít taky. A tak jsem si vlezl do kádě vedle, ze které zrovna nějaký vraset vytahoval červené vojenské košile pod zbroj. Jakmile mě ucítil, ochotně mi kád' přenechal.

Kapitola desátá

Nechť se ti ruka nezachvěje.

-jorinský pozdrav

Regil se dostal zase zpátky. Částečně, ale přece.

Sotva jsem se od něj odtrhl, kdosi mě chytl zezadu za rameno. Otočil jsem se přímo před muže s černými vlasy a krátkými vousy stejné barvy.

„Wizlwon už je blízko.“ pravil Brace.

„Kde?“

„Za kopcem. Zvědi je zdálky viděli vycházet z lesa.“ odpověděl starostlivě.

„Kdo může všechno jít?“ ptal jsem se dál. Slíbili jsme Jeth-Rovcům pomoc a tentokrát uspějeme.

„Dám ti dva své vyjednavče. Tajně pošlu také Regila s Jackillionem, aby ti kryli případný ústup. Potřebuji, aby jste s Magdou šli první a zařídili audienci u Wizlwona pro mé vyslance.“

S těmi slovy zvedl ruku, zavolal jednoho z vojáků, naklonil se k němu a polohlasem mu vydal příkaz. Pak ho nechal odběhnout.

„Dobrá.“ přikývl jsem.

Podíval jsem se směrem, kterým půjdeme. Možná se už nevrátíme.

A možná to tak to bude lepší.

Měl bych se na to umýt.

Aladrian vyšel směrem ke kádím, kde se drhli dva Jorinci. Měla bych taky, z těch stok se mi dělalo špatně a ne všechno zůstalo v nich. Na druhou stranu, nechci aby mě tu všichni ti vojáci okukovali.

Ovšem, pak mě to napadlo.

Voda je přeci víc než můj přítel. Je to má síla.

Přešla jsem ke studni, zatímco se na mě trojice v kádích zvědavě dívala. Spustila jsem dolů lano s vědrem.

„Hej, Magdo, chceš se mýt ve studni? To nám upřeš ten pohled na tebe?“ zahalekal Jackillion mým směrem.

Já však neodpověděla a nevšímalá si ho. Trpělivě jsem vytahovala vědro s vodou vzhůru, až jsem ho nakonec vyndala a postavila na zem.

„To se nadřeš! Na celou kád' jich bude potřeba tak padesát. A přitom je tady u mě ještě místo!“ zavolal opět mladý Jorinec.

Nyní jsem ho už sjela pohledem, jemu to však očividně dělalo dobře. Regil s Aladrianem se však dívali na sebe navzájem v tichém očekávání.

Usmívali se, jako kdyby čekali na ten opravdový humor. Věděli, že si to Jackillion ještě neodbyl.

„Jak do toho vědra dostaneš ty krásný, původně modrý šaty?“ dodal ještě a pochechtával se.

Beze slova jsem se na něj otočila, nenuceně si vyhrnula rukáv a strčila celé své předloktí do vody. Zavřela jsem oči a myslela na ty správné, čisté věci.

Poté jsem přímo cítila úžas mladíka, co mě tolik popichoval, když mi po ruce začaly stoupat krůpěje vody a začaly pečlivě smývat všechnu špínu. Kapky mi rejdivly po těle, přibývaly, dokud vědro nebylo prázdné. Voda se na mě tetelila, sebrala nepatřičné, dala se dolů k trávě, kde se očistila, aby se mohla vrátit zase nahoru. Hemžení krůpějí vytvářelo vířivé potůčky a nepřírozené obrazce. Jako kdyby byla tekutina vedena svou vlastní vůlí a myslí.

A také že byla. Jen jsem tu vůli a mysl sdílela se svým živlem. Bylo to dobré kouzlo, uvolňující, jednoduché, meditační. Vypadala jsem jako pokrytá hladinou, což na Jackilliona dělalo nemalý dojem. Teď ale přišla ta očekávaná chvíle pro Aladriana a Rege.

Od srdce se mu vysmáli. Aladrian se chechtal tak silně, až z toho začal kašlat. Regil ukazoval na svého kolegu prstem a pokaždé, když uviděl jeho tupý výraz ve tváři, přišla další salva smíchu.

Jsem ráda, že se Regil dovede usmát. Pořád si myslím, že si vzal příliš velké sousto, které se splnit ani nedalo.

Přišli jsme pozdě. Co se dá dělat.

Sotvaže jsem byla čistá, natáhla jsem ruku, ukázala prstem na mladého, nyní zaraženého Joriňana a přikázala vodě, aby mě tudy opustila.

V okamžiku jsem byla suchá, zato Jackilliona zasáhl přímo do obličeje proud vody. Aladrian se řehtal a Regil volal na svého kolegu: „Na obličej jsi zapomněl co?“

„Asi musím počkat, až si vydrhnete kance, co?“ křikla jsem na Jackilliona na oplátku, abych pocítila zadostiučinění.

Mladý Jorinec se zostuzen ponořil pod hladinu a koukal mu jenom nos. Myslím, že se poučil.

Otočila jsem se a viděla, jak se k hlavnímu stanu blíží dva Jeth-Rovští vojáci. Byli odlišní od ostatních. Zatímco běžní vojáci nosili pod zbrojí křiklavě červené barvy a jejich důstojníci krvavě rudou, tihle dva byli purpuroví. Přišla jsem tedy opět za Bracem dovnitř. Jak jsem ještě slyšela, dvojice se před stanem zastavila a zapovídala se s jedním velitelem. Nevadí, alespoň jsem měla čas na chvíli zavřít oči a zmeditovat si při myšlence na vodu a čerstvý vzduch.

Když jsem začala vnímat, oba muži byli již také uvnitř stanu a s nimi i moji společníci.

První z vojáků mne zaujal, sotva jsem ho spatřila. Mám pocit, že jsem ho již viděla v houfu těch těžce obrněných mužů, co se na nás řítily v bitvě.

Byl obrovitý – o dvě hlavy vyšší než Aladrian. To byla výška, jaká je u člověka velice vzácná. Jeho obličej byl hranatý a tvrdý, obočí klenuté. Vedle jeho ramen se každý muž, dokonce i bitvami ošlehaný Underworth, musel cítit jako cvrček. Na sobě nesl neskutečné množství oceli. Slyšela jsem, že Jeth-Rovci umí vyrobit kvalitní a přitom relativně lehkou ocel, ale tohle brnění muselo i tak vážit tolik, co váží dospělý muž. Plát přes plát, ani skulinka nevyčnívala, vše do sebe zapadalo a bylo doplněno ostrými bodci, které vyčnívaly z náloketníků, ramen a hrudi. Muž v levé ruce držel přilbu s uzounkým průzorem, která, na rozdíl od přileb jiných Jeth-Rovských vojáků, neměla žádné chmýří a vypadala jako kovové vědro se špehýrkou.

Jeho pravá ruka pak třímala dlouhé kladivo s bytelným toporem, zakončeným okováním. Nejzajímavější ale bylo, že muži zjevně nečinilo problémy se s celou tou zátěží pohybovat. A co víc, očividně byl schopen se v tom i rozběhnout, jak jsme viděli v bitvě.

Druhý muž byl o poznání nižší. V boji jsem je neviděla, ale prý tvořili hlavní bojovou linii. Nápadný byl veliký a bytelný štít erbovitého tvaru, jenž dokázal téměř celého zakrýt. Voják třímal štít v levé ruce, jejíž rameno měl oplátované více než to pravé. U pasu se mu houpal tradiční Jeth-Rovský meč. Jeho brnění bylo rafinovanou kombinací kovových plátů nebo kroužků a tvrdé kůže. Solidní kus oceli na hrudníku, stehnech a ramenech, ale pohyblivá místa byla chráněna jen kůží, nebo vůbec. Na zádech nesl tři oštěpy a jeho přilbice byla navýšena o celý rudý kartáč. Vypadal tvrdě, ale vyrovnaně.

„Hadare!“ přistoupil Jackillion k velkému muži s kladivem a přátelsky mu zaťukal na plát.

„Taky tě rád vidím.“ usmál se Hadar dobrosrdečně. S hravým úsměvem poplácal svou těžkou rukavicí mladého Jorince po zádech. Ten se nedokázal včas uhnout a tak se složil k zemi.

Hadar se srdečně zasmál a já si uvědomila, že takovýhle člověk nemusí být tvrdý. Prostě to nepotřebuje, nemá nepřítele, který by ho dokázal zdolat silou.

„Hadar, příslušník těžkých draxů. A taky velitel všech draxů,“ oznámil Regil, „Kolik vás po bitvě s Wizlwonem zbylo?“

„Z těžkých jen já. Ostatní nedokázali ustupovat dost rychle a dost dlouho.“ odpověděl obrovitec a zasnul se.

„Přijde každou chvílí.“ slyšela jsem od druhého vojáka, co promlouval s Bracem. S těmi slovy do stanu skutečně vkročil další muž. Nesl dlouhý palcát.

„Jsem tu,“ začal, „měli bychom jim dát přesné rozkazy.“

Nato se podíval na nás a vojensky pravil: „Tohle je Hadar a Klord. Dva z našich velitelů jednotlivých útvarů. Drax a vraset. Zařídíte pro ně přijetí u nepřítele a oni pak vyřídí, co je potřeba. Pak je zase bezpečně dostanete zpět.“

„Spoléháme na vás.“ dodal Brace, „Morvine, dej jim mapu a běž se věnovat přípravám.“

Kapitán Morvin vytáhl zpod opasku kus pergamenu, na němž byl podrobný nákres okolí. Zajímavé, budeme tedy muset projít lesem a kolem jakési usedlosti. Pak se dostaneme na pláň, kde už budou hlídky. Ty nás zřejmě zavedou za Wizlwonem.

Regil vypadal neklidně. Přehodil plášť s kapucí a skryl tak svou tvář.

Zajímavé. Očividně se nechystal se omluvit a nejit, ačkoli by jistě mohl. Chtěl se setkat s Wizlwonem, přestože po něm šel a jde stále.

Proč?

Nevěděla jsem, ale když jsem se kolem sebe rozhlédla, zeptala jsem se sebe sama, co tu vlastně dělám.

Ani tohle nevím.

Šla jsem do světa, abych mohla pomáhat. Abych chránila bezbranné, abych bojovala proti nespravedlnosti a zlu. Jenomže ono to není tak jednoduché. Začínala jsem chápat, proč se mi tenkrát všichni divili.

Svět je jako staré jablko. Jsou v něm sladká místa, ale také červi, hniloba nebo plíseň.

To není nejlepší přirovnání, ale myslím, že jsem to pochopila. Tady je ten pravý boj. Opravdový. A ten je jiný než v knihách.

Skutečný boj, ve kterém se nehledí na pravidla a zákonitosti, kde se věci dějí prostě proto, že se stát měly. Čestní muži mohou umírat po zásazích šípů, které přiletěly zdánlivě odnikud.

Tohle není příběh.

Pohlédla jsem na muže bavící se okolo. Mluvili o podrobnostech. Já si ale uvědomila něco, co mě vytáhlo dál od smyslu jejich konverzace.

Jsou to naši hrdinové. Ale některý z nich, kterýkoli, možná dva, tři nebo třeba všichni se nemusí vrátit živí. Také můžou někoho zajmout, useknout mu ruce nebo vydlobnout oči.

Tohle není příběh a každý nese v ruce svůj vlastní osud.

Pochopila jsem Aladriana.

Ne vždy je snadné rozhodnout se tak, jak by to bylo nejlepší. Nejlepší je, pokud my přežijeme a dostaneme ze sebe co nejlepší výsledek. Účel může svítit prostředky.

Pochopila jsem Regila.

Možná by bylo snazší brát to celé s humorem a nadsázkou, užívat si dokud to jde a nelitovat žádného okamžiku, který člověk prožil předtím.

Jackillion.

Někdy se musíme protloukat světem a vracet mu nespravedlivé rány, které nám uštědřil. Nesmíme brát ohledy, abychom sami nepřišli k újmě. Musíme se činit, abychom vůbec obstáli, abychom se protloukli k době, kdy si od toho budeme moci odpočinout, kdy se nebudeme muset starat o to, co bude další den a jestli se ho vůbec dožiji.

Tohle byl Jen Vocas.

A ten je nadobro pryč.

Tihle lidé pro mne začali hodně znamenat. Mají své chyby. Ale tím, jak k nim přistupují, tím jak žijí, si získali mou důvěru. Jsou to mí přátelé, a možná jsem v nich našla skutečnou oporu.

Možná.

Stále jsem o tom ještě přemýšlela, když jsme opět kráčeli lesem. Jackillion šel kus před námi, zkoumal terén a nebezpečí. Regil byl zahalen do svého pláště. Ven mu koukala pouze kuše, nabitá a připravená zabít.

Aladrian šel klidně a nasával vůni lesa. Oproti tomu Jeth-Rovský vraset Klord postupoval vpřed pevným a efektivním tempem. Hadar kráčet poměrně tiše, i přes své vzezření, zjevnou nemotornost a vysokou hmotnost. Jackillion vepředu vesele poskakoval a nedělal si starosti.

Celkově to vypadalo jako velice podivná sebranka na výletě.

Já se však začala obávat o naše životy.

Zvláštní, není to tak dlouho, kdy bych bez většího přemýšlení šla a snažila se všechny přesvědčit. Zkoušela bych bojovat jen svými ideály. Nic jiného by mě nezajímalo.

Ale dnes už ne. Už je příliš toho, co tento svět dělá takový, jaký je. A pro změnu nestačí jen má víra a přesvědčení. Nemůžu to sama dokázat. Nejde to. Ostatní lidé totiž věří v něco jiného.

To je cenná zkušenost.

Došli jsme se až na vrcholek kopce, kde končil les a začínal mírný svah dolů.

Tam stála vesnice.

Připlížili jsme se a ani jsme nevyšli zpod stínu stromů. Ulehli jsme na kraj porostu a pozorovali. Jediný Hadar zůstal stát kus za námi.

To, co jsme viděli, mě dost zarazilo. Začala jsem uvažovat, jestli vůbec máme vyjednávat.

O kus dál pod sebou jsme totiž spatřili samotu, byla dál od vesničky. Před chalupou se otáčel stále se svírající kruh zbrojnošů. Měli barvy Wizlwasu, zpravidla žluté a oranžové. Uprostřed kruhu stála mladá dívka, vystrašeně se otáčela a snažila se ustoupit, jenže neměla kam. Přistoupil k ní jeden z vojáků, přitáhl si ji za límec. Olízl jí tvář. Odporem se zhnusila, on pak ale ustoupil a dal prostor svým kumpánům.

Chtěli si ji vychutnat.

Prasáci.

„Klasika.“ ozval se hlas napravo ode mě. Patřil ležícímu Regilovi.

„Takže, já sundám toho nejbliž k nám, Magda udělá něco s tím dalším, Jackillion zůstane v záloze a Hadar, Klord a Aladrian na sebe upoutají jejich pozornost.“ mumlal si pro sebe.

Mrkl na mě, abych to oznámila ostatním.

Dívala jsem se na něj ještě ve chvíli, kdy otočil zrak zpět a s ledovým klidem zamířil. Pak se ale zamračil. Na jeho obličeji byla vidět zjevná rozladěnost.

„Aladriane, ty starej, nedůtklivej...“ vrčel když střílel.

Já otočila hlavou, abych viděla, jak se náš nejstarší společník vrhá vpřed s kopím napřaženým proti vojákům.

Zařval, když se k nim blížil.

Otočili k němu své hlavy. Pak tasili meče, brali svá kopí a sbíhali se dohromady. Napočítala jsem jich osm.

První z nich se uchechtl před Aladrianem, mečem odklonil jeho kopí a uštědřil mu kopanec. On se ale ani nezapotácel a začal se s vojákem bít.

To už ale přibíhal i Klord a hned za ním poskakoval Jackillion, jenž měl na rtech takovou podivnou jásavou píseň.

Nevím, jestli mu to pomáhá, ale zpívat neumí.

Jeden ze zbrojnošů odběhl, sotva je spatřil. Jistě šel sehnat pomoc. Další se ztratil a jeden zatím chytil dívku. Zbýlých pět pak šlo bojovat s mými druhy.

Dva na jednoho. Jenom Jackillion musel čelit pouze jedinému. Bránil se mu však s grácií. Vypadalo to, jako když si s ním hraje. Měl z šermu neskrývanou radost. Trochu zvláštní na střelce z kuše.

Aladrian s Klordem na tom však byli o poznání hůř. Těžko se mohli krýt hned dvěma mužům naráz a tudíž občas museli snést nějaký ten škrábanec.

Měla bych jim pomoci. Více mě však zaujal ten, co svíral dívku.

Právě se rozhodoval, zda jí podřízne hrdlo.

Nenechám ho, aby to posoudil on.

Vstala jsem a do tváře se mi opřel vítr.

Nedaleko od chalupy zurčel potok. To je mnoho zdrojů, odkud můžu čerpat energii.

Jako zdvihnutá větrem jsem se vznesla do vzduchu, nesmlouvavě namířila ukazovák na hrubiána a vůlí vod k němu nasměrovala mrazivý vítr a přidala ještě Nardesixův *Šumvrot*.

Voják byl vmžiku paralyzován nejen kouzly, ale i překvapením. Ztuhnul, pravděpodobně ztratil vědomí, navíc mu ze zkřehlé ruky vypadl nůž. A k mé spokojenosti se mi podařilo nasměrovat kouzla tak, abych dívce neublížila.

Někdy to jde i bez zabíjení.

Někdy.

Typický Aladrian.

Jak vidí ženu v nesnázích, hned ztrácí rozum a jde do bitvy. A pak jsme tu my, abychom ho z toho vytáhli. Jak vůbec mohl přežít tolik let ve službách armády?

Jeho a Klorda už zatlačovali dál. Já ale nestřílel.

Ted' ne.

Musím si počkat na toho, kterého nevidím. Nemusím se vždy strefit správně, mohl bych ublížit někomu vlastnímu.

Nemusí to vyjít, jak chci.

Co na tom, že mají přesilu dva na jednoho. Už i muž, kterému se zprvu do řeže nechtělo, se přidal k viditelně jednostrannému boji.

Je ale zajímavé, jak se dokázali soustředit pouze na Klorda, Aladriana a Jackilliona. Úplně totiž přehlédli, jak se k nim řítí ohromná masa oceli.

Právě v době, kdy Klorda jeden z nich poranil na ruce a Aladriana bodli kopím do břicha, kde měl naštěstí kroužky, přišel zvrát.

Hadar se na prvního ani neobtěžoval použít své kladivo.

Udělal to, na co je zvyklý z bitvy.

Prostě muže smetl svou ohromnou vahou a rychlostí. Kladivo pak nekompromisně mířilo na hlavu dalšího. Praskla jako ořech.

Jeden kopiník se ale vzpamatoval a bodl po něm kopím. Rychle mu došlo, že nemá moc šancí Hadarovu zbroj prorazit.

Tak alespoň zkušeným pohybem použil svou zbraň jako páku. Využil energie dobíhajícího Hadara a vykroutil mu kladivo z rukou.

Upadlo mu na zem. Kopiník se zasmál a rozmáchl se, aby bodl na nějaké slabé místo. Vsadil na krk, těsně pod helmou.

Hadar se však nevzrušeně otočil, chytil kopí do ruky, odklonil ho a pak jeho majiteli vrazil pěstí.

Koneckonců, když Hadar někoho praští pěstí, jde někdy i o život.

Když ho praští pěstí v kovové rukavici s hřeby, je to *vždycky* o život. Rozmaširovaný obličej není zrovna hezká smrt. Na druhou stranu mě potěšilo, že to byl právě ten voják, který předtím obtěžoval tu dívku. Magda ji mezitím zachránila.

A já teď zachráním Aladriana. Právě ušetřil velkou ránu dalšímu vojákovi. Ten byl viditelně rozladěn z toho, že má za zády pohyblivou horu železa, takže se příliš nesoustředil na boj.

Zato však Aladriana obešel ten osmý, který se ztratil. Plížil se k němu zezadu s mečem. Připraven zabít jednou ranou. Ovšem, zabíjet napoprvé tu teď můžu jenom já.

S potěšením jsem mu poslal vzduchem šipku. Spolehlivě zmizela v jeho hrudníku a mně se začalo vracet narušené sebevědomí. Zbylí vojáci byli viditelně otřeseni, vyhýbali se Hadarovi a snažili se prorazit obranu Aladriana a Jackilliona.

Aladrian se spravedlivě zachechtal a probodl svého protivníka. Jackillion se stále jen bránil, ale pak se nervózní voják otočil přímo do Klordovy široké čepele.

Poslední viděl, že nemá šanci. Dal se na útěk. Magda však zareagovala a z prstu po něm vystřelila namodralý paprsek.

Zasáhla jeho boty, které okamžitě zmrzly a zledovatěly. Voják se překvapen natáhl na zem a nemohl dál. Pak k němu doběhl Jackillion, kopl ho do ruky, až mu vylétl meč, a nakonec si na něj klekl. Po jorinsku mu přiložil špičku meče na hrud'

„Hni se hnise, a já tě vypustím.“ pokusil se o říkačku.

Voják se nezmohl na slovo. Nakonec jsme k němu došli všichni, Hadar přitáhl toho, kterého Magda zmrazila předtím. Dali jsme je k sobě.

Chystal jsem se zeptat ostatních, co s nimi uděláme, když vtom jsem spatřil oranžovou standartu a hned pod ní jízdní oddíl v plné zbroji.

„Zatraceně.“ zasykl jsem a chystal jsem se schovat.

Magda mě ale chytla za rameno.

„Ne.“ pravila pevně, „Teď jsme přišli vyjednávat.“

Nervózně jsem přešlápl na místě, ale musím uznat, že měla pravdu. Tady si musíme vidět do očí. Nesmím se schovávat.

O to víc ve mně hrklo, když jsem v čele jezdců spatřil tvář bez přilby, kterou jsem okamžitě poznal. Vlasy mu plandaly v klusu jeho koně a pod obočím mu svítily dvě tvrdé oči.

Neúprosně se blížil, pohupoval se na koni a já viděl, jak nás poznává.

Jak do mě zarývá svůj zrak a hodnotí, jak dlouho by mi trvalo zabít ho. Cítil jsem jeho respekt přede mnou, ale ne strach.

Dojeli až k nám a zastavili se přesně ve vzdálenosti, kde mohli snadno zareagovat na naši akci. Dost daleko na to, aby je nikdo z nás nemohl

neočekávaně napadnout, dost blízko na to, aby se dokázali v okamžiku rozjet a zaútočit.

Wizlwon zvedl ruku, aby žádný z jeho jezdců nejednal.

Olízl si rty a promluvil pomalým, hlubokým hlasem plným únavy.

„Napadli jste a zabili mé muže. Je vás ale málo a léčka to podle zvědů není.“ oznámil a nechal nám dlouhou pomlkou prostor k odpovědi.

Magda vykročila k vládcově koni, až se jeden z jeho strážců vzepjal a napřáhl kopí. Wizlwon ho zastavil dalším zvednutím paže.

Magda pohládila jeho koně, zahleděla se vládci do očí a pravila: „Byli to jen žoldáci že? Chovali se neurvale a obtěžovali tamtu slečnu.“

Ukázala za sebe, Aladrian si vzpomněl a otočil se, aby zmíněnou dívku ošetřil.

Wizlwon natáhl krk a pohledem zkoumal místo, kde se válelo několik mrtvol jeho mužů.

„Kde?“ zeptal se chladně.

Všichni naráz jsme zatrnuli. Nikdo se po ní nedíval, a ona mezitím nějak zmizela.

Proč? A jak?

Je tu velký prostor. Vždyť by ji musel vidět celý příjíždějící oddíl.

Rozeběhl jsem se k místu boje, abych ji našel. Určitě jen někde nešťastně upadla a není na ni vidět.

Nebo se v rychlosti schovala do chalupy. Pak jsem si ale uvědomil, že dveře jsou na stěně k nám. Proti bílé zdi by byla vidět krásně.

„Stůj.“ zavrčel na mě vládce tak rázně, že jsem ho bez přemýšlení poslechl. Pomalu jsem se otočil a spatřil, jak tři z jezdců napnuli své luky a měli v oku mou tvář. Prsty svírající tětivu byly připraveny v okamžiku povolit stisk.

V tom zmatku jsem nestihl nabít kuši, takže jsem ji teď sice svíral v rukou, ale nemohl ji použít.

Ne dost rychle.

Wizlwon však uměl přemýšlet.

Kývl na čtyři své pochopy a ti se vydali prohledat místo a zkontrolovat raněné.

Udělal to chytře.

Ted' máme pár vojáků i za zády.

Tvrdě je pozoroval a pak se znovu zahleděl na mě, ani nemrkl.

Nehýbal se. Ani jeho vlasy, jediný sval v obličeji se nepohnul, díval se na mě jako kus kamene.

„Jméno.“ promluvil ten kámen tak náhle a nevzrušeně, že jsem se skoro lekl.

„Regil z Kloninu. Jorin.“ vrátil jsem mu stejný pohled.

„To tys mě šel zabít.“

„Ano.“

„Šel ses zbavit nepřítele, ale tvůj učitel za to zaplatil, že?“

Pamatoval si toho víc, než bych do něj tenkrát řekl. Vypadal tehdy tak... arogantně. Ale přitom byl úplně stejný jako dnes.

Přikývl jsem.

„To je život chlapče. Je mrtvý a ty ses mi přišel pomstít, jako kdybich za to mohl. Ovšem, je to přeci pro dobro Jeth-Rovců.“

Měl smysl pro syrovost. A taky měl pravdu. Až na to, že tu nejsem kvůli pomstě.

„Ne. Proto tu nejsme.“

Vůdce vytáhl obočí.

„Nejste?“ prohlédl si pozorně mé společníky. Pak vzhlédl na své lidi, a očividně spatřil, jak na něj krčí rameny.

„Aha, jistě.“ prohlásil o poznání tvrději, „Vy jste přišli zachránit tu dívku. Samozřejmě.“

Narovnal se na koni a tasil meč. To bylo znamení pro jeho muže, aby se připravili. Hadar se též napřímil a pevně sevřel kladivo. Klord ho ale předstihl a vyhrkl: „Přišli jsme vyjednávat jménem Brace Underwortha.“

Ferendal Wizlwon se napřímil ještě víc.

„Co chce?“

„Budeme to probírat tady?“ zeptal se Aladrian s chvějící se ironií.

Wizlwon se beze slova s koněm otočil, pokynul rukou a pomalým krokem vyrazil vpřed. Kolem sedmice se postavili jezdci a tlačili je za ním.

„Nikdo ani nehne zbraní.“ zavrčel jejich zjizvený, očividně ostřílený kapitán. Mezitím jsem si všiml, jak Wizlwon cosi rychle vysvětlil jednomu z dalších a ten tryskem vyjel směrem, kde se měl nacházet jejich tábor.

My jsme ale jeli jinudy. Sotva jsme se dostali k dalšímu lesu, začali jsme ho objíždět. Jak tak plynul čas a nám už začala být otravná ta koňská těla všude okolo, objevil se proti nám stan.

Byl osamocený, v zákrutu lesa, dobře schovaný. Před ním stálo pět vojáků, ale ne ledajakých. Tohle byli velitelé.

„Neutrální území.“ pravil Wizlwon a já pochopil, že nám nechtěl prozrazovat polohu svého tábora, tak prostě postavili narychlo jednacích stan tady. Neminulo moc času, jeho vojáci byli zřejmě efektivní a rychlí.

Už se nedivím, že nás tenhle velitel dokázal porazit.

Pocítil jsem takový zvláštní stud, který ale přešel v potěšení a hrdost. Byl jsem rád, že jsem ho tenkrát nezastřelil. Ani ze stromu, ani v Obořivci. Podivný, ale příjemný pocit.

Dostali jsme se až ke stanu, kde kapitán seskočil z koně a nesmlouvavým výrazem zahučel: „Zbraně necháte tady.“

Sotvaže Wizlwon spatřil naše rozpaky a neochotu tak učinit, dodal za svého vojáka: „My je tu necháme taky. A jestli chcete, můžete si někoho nechat venku, u nich. Ten smí zůstat ozbrojený.“

Je tvrdý, ale chytrý a spravedlivý.

Aladrian měl pravdu. S ním se dá dohodnout. Venku nakonec zůstal Jackillion, ale trval na tom, že se nakloní a bude alespoň poslouchat.

Uvnitř stanu jsme se sešli s celkem sedmi muži. Wizlwon, jeho pět velitelů a k tomu jeden z jezdců. Ten byl zvláštní. Měl i lehčí vybavení, než ti předtím.

Předsunutý průzkumník. Přidal až cestou, když nás odváděli sem. Všiml jsem si, že Wizlwonovi tiše podával nějaké hlášení. Zvěd, očividně. Neustále si zpod černého obočí a vlasů zvědavě prohlížel Aladriana.

Wizlwon začal: „Spust'te.“

Aladrian mu ihned, ale rozvážně odpověděl.

„Nechtějí bojovat s vámi. Jak jistě víte, je tu město. Město, co patří k nim. Jedno z těch, která nemají zrovna nejlepší vládcu. Chtějí pomoci lidem.“

„Jeth-Rovci chtějí někomu pomáhat?“ vyprskl Wizlwon, „A nám přišli jen pomoci, ano.“

Aladrian byl zaskočen. Diplomacie nepatřila k těm z jeho silných stránek.

„Dobře víte, že ne.“ zavrčel jsem, když jsem ztratil trpělivost.

Wizlwon se na mě podíval jedním ze své sorty zvláštních pohledů.

„A vy jim to schvalujete?“ zeptal se melodicky a upřeně mi hleděl do očí.

„Možná. Jsou místa, kde je teď pořádek.“

„A také místa, kde zůstala svoboda.“ doplnil jedovatě vládce, „Vyřid'te Underworthovi, že jestli ještě někdy vkročí jakýkoliv jejich voják na naše území, tak ho čeká ještě drtivější porážka. Ale stále nevidím důvod, proč bych měl ukončit tuhle válku, když vyhráváme. Snad proto, že jsme se nedali a zastavili je? Že jsme jim přivodili těžké ztráty?“

„Proto tu nejsme.“ zastavil jsem ho.

„Aha. A co by mi tedy mohl ten veliký paladin nabídnout za to, že ukončím naše nepřátelství?“

„Nic. Nebyl by vašim nepřítelem. A Jeth-Rov taky ne. Drží své slovo.“ zahučel jsem a poodhalil plášť, aby dobře viděl na mou zbroj. Jorinskou zbroj, kterou nosí desítky mužů, schopných zabít kohokoli na počkání.

Zadíval se na mě, přimhouřil oči a na ostrou tvář mu vyplula nejasnost.

„Mohl sis to všechno odpustit.“ hlesl tak, že ho ostatní sotva slyšeli.

Měl pravdu. Mohl jsem tenkrát způsobit takový zmatek, že by se z toho nevzpamatovali a nešli by po mně tak systematicky.

Mlčel jsem.

„Nezabils mě. Mohl jsi.“ pokračoval a přiblížil se o krok ke mně.

Zíral na mě pohledem, který by mnohé donutil se odvrátit.

Byl blízko. Čekal jsem na chvíli, kdy ucítím ve svém břiše chladný kov.

„Proč?“ zeptal se tiše.

Působil úplně jinak, než v Obořivci. Ale já si byl víc než jistý tím, že to bylo účelné. Nemohl vypadat jako hodný chlap před vším tím tupým davem. Nemohl, vypadal by slabý. A vládce nesmí být slabý.

„Neměl jsem důvod.“ vyhrkl jsem nakonec rychleji, než jsem chtěl.

Wizlwon se nadechl, aby mi do obličeje vstřelil pochybnost, nakonec ale ústa zavřel a zrakem si mě změřil.

„Jsem nepřítel.“

„Nepřítel Jeth-Rova možná. Můj ne.“

„Zabil jsem ti spolubojovníka. A dost možná že jsi v té armádě znal hodně lidí.“

„Počítali s tím. Všichni. Každý z nich věděl, do čeho se pouští. A prohrál. To není důvod k pomstě.“

Aladrian se na mě podíval pohledem, který se mě přímo ptal na Groashe. Jenže Groash je zrádce, ne obyčejný nepřítel. Je to slizký člověk, co v sobě má pramálo dobrého.

Wizlwon se posadil a sklopil zrak. Chvíli si něco mumlal pro sebe, pak ale vzhlédl a několika kmity očí se na každého v místnosti podíval.

„Odpřísáhne paladin na svou čest, že noha Jeth-Rovana již nikdy nepřekročí naše hranice s úmyslem poškodit nás?“

Klord i Hadar současně přikývli.

„Chci obchodní dohody, kompenzační rentu po deset let a ty kousky území, které nám stačili vzít.“ navrhl nekompromisně.

Hadar a Klord pohlédli na sebe navzájem. Z Wizlwonova pohledu bylo jasné, že se smlouvání nepřipouští. Oba muži byli velitelé oddílů, ale měli také základní znalosti diplomacie. A tudíž věděli, že taková nabídka se neodmítá.

„Přijmeme. Určitě přijmeme.“ odpověděli najednou.

„Dobře. Já se svými muži počkáme, než si to vyřídíte. Chci, aby s vámi příště přijel osobně. Chápu ho, že nechtěl přijet nyní. Ale pro příště už může odjíždět jako spojenec.“

Nemůžu se zbavit pocitu, že to velkoryse nabídl kvůli tomu, jak jsem se tenkrát zachoval.

„Ještě mi povězte, co je na tom městě tak zvláštního. A pak se myslím můžeme rozejít.“

Vyprávěli jsme Ferendalovi celý příběh Relidia. Pozorně poslouchal a přikyvoval, někdy nám položil upřesňující otázku.

„Víte, jedna věc mi stále není jasná,“ dodal nakonec, „Underworth je paladin, muž světla. Jak může jen tak vést armádu a dobývat kraje?“

Uvažoval rozumně. A měl pravdu.

„Ali... Ali o tom uvažuje jinak.“ promluvil nakonec Hadar, „Dalo by se říct, že šíří své dobro. Či spíš, že ho chce všechno sjednotit.“

„Na to stačí i smlouvy. Ale Jeth-Rov není to pravé místo pro studium diplomacie. Budiž mu to ponaučením.“ zamručel vládce.

Pak se zarazil a kývl na svého léčitele. Ten začal ošetřovat Klorda.

Když jsme se později vraceli zpět k našim, vrtalo mi v hlavě mnoho otázek. Například ta, že je jasné, kdo je tu vetřelec, kdo přišel dobývat. Wizlwon je dobrý a inteligentní vládce. My jsme nepřátelé.

Zajímalo by mě, jestli to nebylo podobné s těmi, jež jsme na bojištích rozdrtili. A taky bych rád věděl, co se vlastně stalo s tou dívkou.

Vypadalo to zvláště. Naše drobná výprava uspěla poměrně snadno. Aladrian vypadal spokojeně, Wizlwon nám odpustil ty vojáky, ačkoli neviděl důkaz. Asi to mělo něco společného s jeho zvědem.

Dokonce i Magda hrdě nesla svou hlavu a hleděla vzhůru. Byla ráda, že udělala správnou věc. Jackillion se ještě pochechtával vtípům, které si vyprávěl se strážnými venku.

Hadar s Klordem byli s vyjednáváním také spokojeni, ale na jejich tvářích bylo vidět také rozhořčení. Snad z porážky, nebo z toho, jakých činů se dopustili.

Procházeli jsme lesem a vraceli se stejnou cestou.

Dopadli jsme úspěšně.

Ale ani to mě nepotěší. Já sám jsem předtím selhal. To nemůžu odčinit.

Opřelo se do mě světlo, když jsme se vynořili zpoza stromů, a já uviděl, že jsme vyšli na trochu jiném místě než předtím.

Bylo odsud vidět na vesnici a červené Jeth-Rovské standarty, ale i na město v kopci naproti. Halilo se mlhou, přesto však bylo možné rozeznat, že je brána otevřená. A co víc. Šikovaly se před ní vlajky.

A nebylo jich málo. Každému v tu chvíli bylo jasné, co to znamená.

Zrychlili jsme krok a brzy se tak dostali k velitelskému stanu. Okolo nás mezitím pobíhali vojáci, připravující se na bitvu.

Na kraj padlo dusno.

A na mě taky. Zarazil jsem se, když jsem uviděl vedle čekajícího Brace Underwortha ještě jinou, známou postavu.

Nevěděl jsem, co si o tom myslet.

A chvílemi ani, co to znamená.

„Ej, vy si tu trajdáte a já abych odfúchal všechen puc? Jsem snad nějaká vyližklouzka?“

Vážně jsem to nevěděl.

Kapitola jedenáctá

V bitce musíš být fikanej, tvrdej nebo mrtvej.

-Jen Vocas

Bylo to nakřuplý. Na náměš'ťo přifoukla šipečka a ty voháňky vokolo se škatulovaly pryč. Velkej Al to jakžo ustál, ale já takej cimprlík jsem se zamíchal mezi hlávky. Ukrokovali by mě, kdybych je furt okolo sebe nečutal do kolen. Pak mě to davnutí vyplivlo u toho chlapíka, co zasek tu těhuli. Čuměl jsem na něj jak puk, a von jen začal zdrhat a zamíchal se do balíku, jenže ti balíci mu uhejbali jak se ho snad fókali nebo jestli stepovali na další šipečku. Tak jsem si to šinul za nim a von nakonec vyklouz ven jedněma dveřma, naklouz do strážnice. Jenomže bych to nebyl já, abych to nevybral.

„Hej, človíčci, východ.“ zahlaholil jsem na dav a voni jak tupý ovce začli naťukávat do dveří a žďuchali strážný švestky a já zatím zaplul dovnitř. Teda, nestepnul jsem, že tam bude úplně volno. Von zakrokl do jedný štoly a já za nim, jasně že ne jak nějakej třesobrnko, spíš špiclovitě a nezčumnitelnej.

Krokoval si to ven, pak vyšoural vokolo další švestky. Tu jsem musel přechcat tak, že jsem ťuknul drobák, jako kdyby spadnul tomu nadutýmu balónovci, a švestkáč se hned začal vohýbat a sbírat, takže jsem mu odfrknul, ani mě nezblejsk.

Netušákuj, proč za tím chlápkiem pálim. Ale je prachatej, tak něco snad kápne. Jakže se to ménoval?

Groš?

Divný, jako kdybych to už někde vyšlyšnul.

Mám v makovici bordel, když to nejní důležitý. Teda pro mě. Netušim, kdo by to moh bejt.

S někym se trefil a zakecal. Ten druhej vykukal jako jeho slouha.

„To jsem rád že jste tu pane.“

„Jistě.“ krákl a mně ten jeho hlas přišel vodpornej, asi jako plesnivej hadr na trubce.

„Myslíte, že šli po vás?“

„Zcela určitě.“ krákl zas a nadnesl vobočí. Byl děsně nafúkanej.

Tušákuj, že po něm fakt šli. Anébo chtěli.

Nataktok to nesešmouhnu jen tak. Tedle typan to má nahroucnutý a já mu zatípnu korouhvičku.

Skoukal jsem ho, páč vyšel ven. Vykroknul někam do města. Já za nim, jasně že neviděnej. Nejsem vořezávadlo na ryby.

Prošourávali jsme se jednou snobskou čtvrtí, každej čásek jsem se musel zahrábnout do stína, aby mě nezblejskly švestky. Páč bych se jen tak rychlo nevykecal. Groš si to šoural po chodníčku a pořád se vočumoval vokolo.

Čáskama jsem měl teda pěknej větr.

A pak pořádnej, páč se votočil rovnou do mýho ciferníku a vybaf: „Co pořád chceš?“

„Nemáte pár drobnějch?“ čumnul jsem na něj neoklepným čumem chudáka žebravýho.

Prskl a hodil po mě nějakej ten měďák.

Což o to, sgráboval jsem je, aby mu to nebylo divný. Ale měl jsem štígro. Zaplul hnedka vedle do supresk baráku a podle toho, jak si to mašíroval, byl nastojisto jeho.

Rokukl jsem se vokolo sebe. Téda, na to, jaký je světlo, je tu klíďo.

Přicupital jsem si to k jeho dveřím.

Zamrzáklo mě, že nemám nic, co bych ted' moh vyčábřit. Bychto pak zas poznal. Já mu snad ty dvěřka poškrábnu.

Rozkókl jsem se zas. Všude vokolo baráčky.

A každej jinej, to je čupr.

Musel jsem ale zkuknout ještě dveřáky. Teda, zakviklo mi, že si je nepoškrábnu krví nebo něčim. Tak snad jinčas.

To je trubkovní.

No nic. Ale možu si to tu prolízt, čumákuje to tu prachatě.

Jen si potěžkával veliký vak, co přinesl na zádech, a křenil se na překvapeného Regila.

„Což co, trochu jsem si namáz pytel,“ poklepal si na vak, „A pak se odvařil skrzevá ty pěšáčky. Byli pěkně nablblí.“

Reg ho pozoroval s tupým výrazem v obličejí a zamýšlel se nad tím, čeho vlastně tolik litoval.

Pak mu to došlo a opět posmutněl.

Aladrian se usmál a Magda Jena dokonce objala. Jackillion se nezapomněl optat, kdo že to je a co má v tom pytli.

„Ou, děvčico, to je moc zakrásněný.“ zaryl Jen nos do Magdina ramene a nasál její vůni, počemž pustil pytel, z něhož se výmluvně vykutálely předměty z drahých kovů, zlaťáky a jeden stočený obraz.

Brace mezitím vyskočil na koně, kterého mu přivedli, a zahleděl se na krajinu.

„Je to zvláštní. Není jich mnoho. Vyzbrojení jsou skoro stejně jako my. Proč tolik riskují?“ zamručel si.

Pak se obrátil na Hadara s Klordem, kteří dychtivě očekávali příkaz.

„Dremáž a harcung zleva.“

Oba velitelé věděli, co mají dělat. Byl jim vydán jasný příkaz, známý však jen zasvěceným. Šlo o prosté vyjádření již předem promyšlené strategie.

Brace se pak hlavou obrátil k Regilovi a vydal mu rozkaz, znějící spíš jako prosba. Chápal Regovu touhu po samostatnosti. Kromě toho, viděl realitu. Nejraději by celou svou armádu rozpustil hned. To ale není tak snadné.

„Střelče? Chtěl bych od tebe jednu...laskavost.“

„Ano?“ nepochyboval vyzvaný. Cítil touhu se odvděčit dobrému veliteli.

„Zbyl nám jeden malý oddíl zvláštních vojáků. Jsou to severané a ztratili velitele. Jsou trochu neposlušní, ale bojují skvěle. Těžké kuše a obouruční meče. Jsou vám tím trochu podobní. Chci, abys je vedl v boji. Oni vědí, co Jorinec dovede, budou si tě vážit. Rád bych ti to svěřil.“

Regil přikývl. Tohle uměl. Ač patřil k zvláštním jednotkám, co v poli příliš nebojovaly, znal příkazy a věděl, co se v bitvě patří. A navíc šťouchl do Aladriana a požádal ho, aby šel s ním.

Generál nic nenamítal a spokojeně se usmál.

Ještě ukázal směrem k určeným mužům a dodal: „Nechám si vás v záloze. Můžete jít všichni, ale nemohu po vás chtít, abyste bojovali. Bránit vám ale nebudu. Koneckonců, přidám na vaši stranu i Ardera a jeho lidi. Proti tyranům!“ zařval nakonec jeden ze svých oblíbených pokřiků a rozjel se ke svým mužům.

Reg vypadal klidně, Magda nervózně, Jen se ještě usmíval.

Jen Aladrian něco věřil. Mračil se na nebe a cosi se mu nezdálo.

„Bitva. Kazí se nám na ni počasí.“

Měl pravdu.

„Jenže ve vzduchu je ještě něco...“ nedokončil větu, postupně utichl a vydal se s ostatními tam, kde mohl být co platný.

Ten den svítlo slunce skrze ztemnělou oblohu plnou mlhy s mírným deštěm, a jeho světlo se odráželo od ocelových mečů a přilbic Jeth-Rovského vojska. Byla to organizovaná armáda, každý zde znal nezastupitelnost svého místa, nikdo nepochyboval rozkazy a všichni šli za společným cílem s hrdostí a se ctí. Červená pera na helmách a tatáž barva pod zbrojemi z toho nejlepšího materiálu, který kdy kdo na Světě nosil, ještě zdůrazňovaly jejich sílu.

Před očima mnoha vojáků zřetelně přejížděla na koni známá postava. Byl to ten, co je vedl, co jim tolikrát svítil v temnotě a tolikrát jim přinesl

vítězství. Ten, co byl jedním z nich – generál Brace Underworth. Oddíly vzpřímeně stály v plné kráse a síle. Jejich srdce byla plna hrdosti.

Generálova věrná jednotka hrdě postávala opodál. Jako jediní neměli stejnokroje. Byl každý zvláštní. Každý bojovník, nějaký starý přítel z dávného tažení či dobrodružství.

Vraseti, bojovníci na linii, vrhající oštěpy a sekery, poté bojující zblízka širokými meči, jindy ve verzi se středně dlouhým kopím ve falanze.

Draxové, v různě těžkých brněních, nezastavitelná hora svalů a oceli. Ti čekali na svou chvíli na nenápadném místě, v zástupech, aby vypadali jen jako zanedbatelná jednotka.

Lukostřelci, lehcí vrhači a lidirští střelci z kuše. Shromáždili se na takticky výhodných pozicích, oštěpaři obsadili prostor za vrasety a také kus mezi hlavní linií a křídly.

Dračí přilby, elitní vojáci, bojovníci s helmami ve tvaru dračí hlavy, kterou zdobilo několik skutečných dračích šupin. Ti se formovali do falang s dlouhými píkami, které zapírali jako páku zuby na svých štítech. Když však došlo na tvrdý boj muže proti muži, nosili klasické Jeth-Rovské meče, a mistrovsky je ovládali. Avšak bylo jich i dříve málo, dnes čítali sotva tři desítky mužů. Kryli střelce.

Jezdce bylo vidět ještě o kus dál za křídly, byla to typická Jeth-Rovská směska nejrůznějších vojáků. Jedni těžcí s meči a velikými štíty, druzí nesli dlouhá kopí nebo dřevce, další se spokojili s rychlým koněm a oštěpy, případně lukem.

Na levém křídle, blízko dračích přileb, se choulila skupinka bojovníků, nově vedených jediným mladým střelcem.

Přivítali ho s obdivem, neboť skutečně znali schopnosti střelců z Jorinu a vážili si jejich činů.

Tak jako tak, patřili i oni mezi vojáky a dohromady tvořili vojsko. O kus dál za nimi se sešly zálohy – Arder a jeho druhové.

A nakonec se krčili vzadu, někde mezi balvany a vysokou travou roztroušeni, ti ostatní. Zvědové, špehové, jorinští střelci, lékaři a léčitelé. Těch bylo pomálu, ale dokázali i tak být velmi prospěšní.

Celá Jeth-Rovská armáda však neměla dostatek mužů. Už dávno ne. Ale o to dnes nešlo.

Všichni, každý z nich, byli tím nejlepším, co jejich země mohla nabídnout. Každý z nich dokázal bojovat a přežít v mnoha bitvách, každý z nich věděl, co má za úkol, každý věděl proč a za koho bojuje.

Byli jako jeden. Nemysleli na sebe. Nemysleli na rabování, nemysleli na to, co z toho můžou získat. Jenom věděli, co čeká obyvatele vesnic, když oni nezakročí.

V celé armádě se nezachvěla ruka jediného vojáka.

Jenom Brace kroutil hlavou a tušil, že o něčem neví.

Nepřítel nebylo dost. Jen o něco málo víc než jeho mužů. Navíc se vzdali možnosti bránit hradby a vyšli ven. Halapartníci, lučištníci, lehká pěchota a bojovníci s meči. Jezdců jen několik.

Ohromná nevhoda. K tomu všemu museli ještě do kopce, který mezitím zvolna zvlhnul z deště, takže byl kluzký.

Nevhoda přes nevhodu.

Tenhle Obenus zřejmě nemá všech pět pohromadě.

Aliho oči pod přilbou se zúžily.

Diktátor přece nemůže být hlupák. Potom by se diktátorem stát nemohl.

Má něco v rukávu.

Slavného vojevůdce ale nejvíce znervózňovalo, že ani netušil, co by to mohlo být.

Proto vydal rozkaz svým spojům, aby lehcí jezdci na křídlech posílili předsunuté průzkumníky.

„Ať si kryjí záda.“

Teď musí být připraveni na všechno.

Mraky se ještě o něco shlukly a utvořily tak nepřátelské šero. Drobné kapky válečnickům nepřidaly na síle. Křehly jim prsty svírající zbraně a kov jejich zbrojí byl čím dál chladnější.

To ovšem není nic, na co by nebyli zvyklí.

Ze zástupu Relidianů se vynořil jezdec. I zdálky bylo poznat, že na sobě nese tmavý plášť a v ruce drží hůl.

Brace se trochu uklidnil.

Málokterý čaroděj dokáže ohrozit celou armádu. Že by byli skutečně tak naivní?

Brace postupoval tak jako vždycky.

Otočil se za sebe, kde se jeho zrak střetl s pohledem postaršího jorince, Maradala, který čekal už jen na rozkaz. Věděl, co má udělat.

„Odstranit sesílatele.“ zahučel na něj Underworth a otočil se zase zpět.

Maradal jen luskl prsty a ukázal na dvojici Jorinců. Už neměl moc z čeho vybírat. Po poslední bitvě jeho mužů ubylo, neboť se na ně Wizlwon připravil. Přesto však jednotka čítala okolo dvaceti střelců.

Oba vyzvaní beze slov kývli a plíživým během zmizeli v lese.

Aladrianovi se chování nepřítele také nezdálo běžné. Neustále se rozhlížel kolem sebe, jako kdyby snad odpověď létala kolem.

Jednou však pohlédl na Magdu vedle sebe a spatřil na ní nezvykle strnulý výraz.

„Já vím, kdo to je.“ špitla, když čaroděj v dálce zdvihal ruce.

„Simtě, čarofuko, zklidni. Kdejakej čarodějník nosí tmavý pláště.“
uklidňoval ji Jen svým nejpovzbudivějším způsobem.

„My to poznáme.“ doplnila tiše.

Čaroděj skutečně dokáže bezpečně poznat jiného, zná jeho moc. Jeho smysly jsou stejné jako u obyčejných lidí. S jedinou výjimkou. Cítí přírodní sílu, kterou čerpá, cítí energii ve všech věcech a cítí moc. Avšak i vyvěrání moci lze kouzly tlumit, tišit a přerušovat. Jen ti skutečně velicí, mocní nebo zpupní vystavují svou moc na odív.

„Sledon Přivolávač. Nájemný mág.“

„Ej, pěkný méno. Co tedle Přivolávač umí?“

Magda neodpověděla. Nemusela.

Místo ní na to totiž poukázal mocný řev velkého tvora.

Na obzoru se objevila jeho letící silueta.

„Drak!“ rozeznělo se v armádě.

Jeho silueta se mihla na obloze a šupiny se mu třpítily spolu s kapkami deště na nich.

Byl černý jako noc. Protáhlý a úzký. Pružný tvor, schopný děsivých věcí.

„ROZPTÝLIT!“ zaburácel Brace a sám seskočil z koně, aby se mohl krýt.

Vojáci v mžiku poslechli. Vraseti se rozprchli, kryli se za štíty a vytahovali oštěpy, i když tušili, že tak blízko, aby je mohli použít, nikdy nebudou.

Jeth-Rovská armáda vypadala, jako kdyby se dávala na ústup, ale to se jen jednotliví vojáci kryli a čekali na svou chvíli. Draxové zaběhli do hustého křoví a schovali se úplně.

Drak demonstrativně zařval na krajinu, aby ukázal svou sílu. Řev se odrážel od vzdálených a hor a vracel se zpět, duněl uvnitř přileb a sliboval strašlivou smrt.

Bestie se protočila ve vzduchu, opřela se do křídel a velkou rychlostí se vyřítila k zemi, směrem k červeným vlajkám.

Prolétl těsně nad vrasety a vychrlil plamen. Několik mužů v něm zmizelo. V prostředku mokré louky zůstal spálený pruh. Kolem něj skučeli popálení muži a uprostřed zela prázdná, doruda rozžhavená brnění.

Oštěpy, které někteří stačili vrhnout proti drakovi, dolétly k jeho břichu a hladce po něm sklouzly.

To samé čekalo šípy a šipky. Jen jediná jorinská šipka vyletěla přesně ve chvíli, kdy drak plivl a zmizela mu ve chřtánu. Obrovitý ještěr se ošil a pohodil hlavou, ale letěl dál, ještě zuřivější než předtím.

Regil se zkoprněle díval na to, jak se drak nedá zastavit.

Znovu prožil ten mrazivý pocit, že je proti tomu naprosto bezmocný.

Dnes Jeth-Rovští zemřou, blesklo mu hlavou.

Dnes zemřeme všichni.

Dnes jsem znovu neuspěl.

Seveřané natahovali své velké kuše a cosi při tom mručeli. Jejich svalnaté paže chráněné kůžemi se pak pozvedly a čekaly.

Na severu je více draků než tady, pomyslel si Aladrian. Tihle muži možná ví, jak na to.

I Regil nabil svou kuši, ale nevěřil v její účinek.

Poprvé v životě jí skutečně nevěřil.

Pak ucítili závan z dračích křídel.

Drak jim přelétl přímo nad hlavami, když předtím spálil další kus země.

„Oko, ted'!“ zahrčel nejvyšší ze Seveřanů a všichni vypálili tím směrem.

Regil také.

Strefit se bylo však příliš obtížné. Vzduch se prudce vířil pod křídly draka a k tomu se do střel opíral i přirozený vítr.

Několik šípů se zastavilo v tlamě, jeden se zabodl do koutku tvorova oka a další pod víčko, odkud ale vypadl.

Netvor zaskučel bolestí. Trhl sebou a svým tělem během obratu zlámal několik špiček smrků a zakymácel se. Ale nakonec se obrátil a s děsivým řevem se vracel zpět. Byl zraněný, ale nebylo to dost, aby ho poslali k zemi.

Mezitím se nepřátelská armáda pohodlně rozestavila a čekala, až jejich služebník vyřídí svou práci. Pak jim ale zřejmě přišel příkaz a dali se do pohybu. Mnoho mužů však zůstalo v okolí Přivolávače.

V jejich řadách rozpoutali drobný chaos až dva Jorinci, kteří se však nemohli dostat dost blízko, takže zastřelili alespoň dva důstojníky a ztratili se. Nepřítel s nimi v tuto chvíli počítal a byl na ně připravený. Nebylo možné zabít rovnou samotný cíl, takže si takto pomalu zpracovávali jeho ochranku.

Drak zatím nalétával na vojáky. Tentokrát si ale vybral konkrétní skupinku. Muže, kteří mu způsobili takovou bolest.

Viděli jeho žluté oči již z dálky. Viděli, jak míří přímo k nim, jak jeho nozdry nasávají vzduch, aby mohl vypustit zhoubný plamen a přiškvařit jim jejich zbroje k tělu. Blížil se k nim rychle, s razancí a neotřesitelnou jistotou.

I stateční Seveřané věděli, že jsou ztraceni. Vrhli k zemi, pokoušeli se utéct nebo se kryli tím, co bylo zrovna poblíž. Schovávali se za balvany nebo se alespoň kryli štíty.

Vtom se mezi nimi objevila postava, která dosud nebyla nijak nápadná.

Vztyčila výhružně prst proti stvůře a v očích se jí zaleskl hněv. Havraní vlasy jí vlály za hlavou kvůli dračím křídům, ale ona náhle rozpráhla prsty a vítr se v okamžiku obrátil na druhou stranu. Vlhkost z něj se srážela v jednom místě a mrzla.

Bylo to rychlé. Právě ve chvíli, kdy drak vysílal plameny ze smrtící blízkosti, se mu zničehonic před tlamou objevil blok ledu.

Pára syčela, část ohně zhasla, ovšem ledové krupěje ve vzduchu přibývaly a vířily. Přímo proti plameni vytryskl proud ledového větru, který

ovládala vůle nadějně čarodějky. Oba živly se vrhly do nelítostného boje. Oheň hasl, ale v okamžiku měnil led v přehřátou páru. Mezi čarodějkou a bestii se objevila prskající změť páry, kouře a větru tetelícího se horkostí. Na bojišti se vytvořil hustý mrak, který dramaticky zahalil značnou část stvoření a všechno pod ním. Dívku a její společníky pokropil náhlý déšť sražené vody.

Z mračna se však vzápětí vynořila hlava. Nepohybovala se tak jistě, jako předtím.

Magda neztrácela orientaci. Pára ji nevadila, naopak. Byla sjednocením obou jejích živlů. Nadechla se, zavřela oči a upřela se na dračí ocas, co se vlnil nad ní.

Kapky na něm začaly mrznout, spolu s nimi i navlhlé šupiny. To však nebylo nic těžkého pro mladou čarodějkou. Těžké bylo udělat ještě něco dalšího. Do drakových křídel se znenadání opřel silný vítr, jen na okamžik.

Obojí ale stačilo, aby stvůra nezvládla prudké stoupání a střetla se s lesem. Dřevo zapraskalo, když do něj to velké tělo narazilo.

A nejen dřevo. Jedno z křídel stvoření krvácelo a očividně bylo zlomené. Drak byl zaklíněn mezi stromy, což skýtalo příležitost k tomu, co dosud nepřicházelo v úvahu.

Seveřané bez rozmyšlení tasili své obouruční meče a vrhli se na ochromenou bestii. Uskakovali před jejím zuřivým kousáním, drakův dech přitom hbitě hasila moc malé kouzelnice.

Seveřané byli zkušení. Šlo o zkušené žoldáky a Brace „Alí“ Underworth jim dobře platil právě proto, aby měl na své straně schopné lovce nestvůr.

Sekali do drápů, krev stříkala. Jeden z nich se napřáhl a přišpendlil drakovu nohu k zemi.

Osekávali ho, jejich čepele se zakusovaly pod šupiny a svištěly, když ohromní barbaři ťali do těch správných míst. Dva z nich upoutávali drakovu pozornost, zatímco se jeden dostal tam, kam potřeboval.

Ponořil svůj meč do tvorova nitra v místě za krkem. Ostrá špička meče si poradila s několika šupinami a neomylně vedla chladný kov až ke drakově skonu.

Přes bojiště se rozlehl bolestný řev. Řev tak silný, že se vojákům poblíž rozdrnčely ramenní pláty.

Ale nikdo se ho už nebál. Byl to smrtelný výkřik nepřítelova esa, které vytáhl mocný čaroděj.

Ano, ten čaroděj tu zůstal.

A věděl, odkud pochází pára.

„To bylo chytré.“ ozvalo se někde v hlavě, hluboko, skoro až u krku čarodějky.

„Vynikající. Jednoduchá kouzla, avšak správně využita.“

„Nemám slitování s těmi, co chtějí ubližovat.“ odpověděla, ale její rty se přitom nepochybovaly.

„Ochocho. Jsi ještě mladá a idealistická. Ale dnes jsi dokázala, že v tobě sídlí talent. A také schopnosti, které jsem dosud viděl jen u hrstky sesílatelů.“

„Učil mě jeden z nejlepších.“ odvětila tak chladně, že se jí do hlavy vkradla zima.

„Nemysli si, že nevím kdo. Takhle bojuje jen jeden. Jsi skutečně dobrá kouzelnice a tvůj zásah byl precizní. Gratuluji.“

Zmocnil se jí strach. Sledon by ji v přímém boji snadno rozcupoval. Jenže on ještě pokračoval.

„Byl jsem tedy chytře poražen. A tihle platí předem.“

Něco ji přinutilo přestat koukat do prázdna a pohlédnout na místo, kde stál původce hlasu v její hlavě.

Bylo vidět Přivolávačovu gestikulaci.

„Hodně štěstí.“ slyšela upřímné přání, když se svým užaslým hlídačem ztrácel před očima. Byl trochu vtipálek. Prohnul se v zádech, nasimuloval smrtelnou křeč a pak zmizel v nitkovitém oparu.

Magda jen udiveně zírala. *Hodně štěstí* povídal.

Děšť zeslábl natolik, že už jen prokřehlé ruce vojáků na obou stranách a viditelné krůpěje na jejich zbrojích připomínaly, jak špatný den si pro bitvu zvolili. Jenomže den bitvy se nevybírání podle toho, jaké je počasí. Bitva se nevolí do doby, kdy bude mít každý čas a chuť. Bitva je o něčem jiném.

O krvi, nenávisti a touze přežít. Není tu od toho, aby lidem činila potěšení. Je to jen řešení.

Vlajkonoši s tmavě žlutými zástavami se blížili do kopce k červeným. Spěchali, neboť je chtěli zaskočit, dokud nejsou připravení. Pod přílbicemi se jim za udýchanými ústy skrýval úsměv, neboť věděli, že se to podařilo. Jeth-Rovci byli stále roztroušeni po bojišti.

Rozpráší je.

Mezitím se Brace Underworth horlivě snažil dát své rozptýlené oddíly zase dohromady. Jemu a jeho spojům se to však dařilo pomalu. Jeth-Rovci byli skvěle vycvičení bojovníci, ale skrývání se před drakem je rozrušilo a promíchalo natolik, že se stěží dali vůbec nazvat armádou. Lukostřelec stál vedle vraseta, dračí přílby se nedokázaly srovnat do správné formace, stály jinde než původně a rozměklý terén jim ztěžoval pohyb. Velitelé se nemohli najít se svými muži.

Zato vojáci z Relidia se nenechali unavit, natožpak rozrušit. Proti nim drak neletěl. Byl na jejich straně, a nyní si byli jistí, že se tak přeci nedá prohrát. Jejich masy, jejich kopí, halapartny a meče se jako vlna valily přímo do středu Jeth-Rovců.

K Regilovi přiběhl jeho starý známý, zničehonic se objevil v křoví.

„Ou, Regi, můžu si zakřičet, až na ně budeme nabíhat? Pěkně prosím, jen zavelet k útoku. Kdy to bude, už určíš ty.“ škemral Jackillion a snažil se o podlézavý úsměv. Příliš se mu nedařil.

Regil se zachmuřil, ale pak si vzpomněl na svůj klid. On přece není maršál.

„Dobrá.“ mávl rukou na smějícího se kamaráda.

Jackillion se rozzářil a vyskočil na velký balvan.

Bitva se nevyvíjela dobře, ale právě v takové chvíli je potřeba dobrého generála.

Spojovací jezdci jezdili skrze vojáky a vyřvávali, aby se střelci z kuší přemístili do první linie a stříleli. Lučištníci se prý měli stavět hned o řadu za ně.

Nyní se projevila slavná disciplína Jeth-Rovské armády. Během několika okamžiků se vytvořily řady střelců v místech, kam jezdec ukázal. Netrvali na tvaru formace, důležité bylo, že se konečně dostali zase dohromady.

„PAL!“ zanělo přes jejich hlavy a oni poslechli.

Přímá střelba z kuší a sprška šípů shora podstatně zpomalila řady nepřítele. Ke střelcům jim ještě zbývalo dost kroků, jenže Brace věděl, že ještě pořád nemá dost času.

Aby byli vraseti skutečně silní, musí mít pevné řady. Nebylo jich mnoho, takže na tom závisel výsledek celé bitvy. A přitom se stačily dát dohromady sotva dračí přilby a několik skupinek, jenže kamenitý terén znemožňoval ostatním, aby to provedli rychle, jak měli nacvičeno.

Nepřítel bylo moc na to, aby je držely jen malé skupinky vojáků. Obtekli by je jako voda a dostali do kleští.

Střelci se začínali potit, jak spěšně natahovali své zbraně.

Znovu se vyplatil výcvik. Je účinnější, když vystřelí všichni najednou. Nezačali tak, protože potřebovali začít se střelbou brzy. Stačil však jediný důstojník, který je překřičel, aby se postupem času sehráli a pálili najednou.

Pak přišel čas pro taktiku.

Brace vyjel vpřed se svým nepříliš početným oddílem osobních strážců.

Byl daleko, ale nepřítel dobře věděl, že se nedá zanedbat, že je v ohrožení.

Tehdy hrálo štěstí do ruky Aliho Underwortha, neboť se útočící začali krýt za kameny v místě, kde byli, zatímco je doháněli jejich vlastní lukostřelci, aby na oplátku ohrozili samotného generála.

Ten ale získal tolik potřebný čas. Usmál se pod helmicí a pomyslel si, že vládce Relidia zřejmě není tak zběhlý ve válce, když bojuje proti zkušeným mužům.

A skutečně. Zkušené Underworthovo oko vědělo, kam ještě nemá šanci dostřelit luk. Proto vojevůdce obrátil svůj oddíl včas. Zároveň se však v hlavní linii stačila vytvořit neproniknutelná řada vrasetů.

Střelci se již dostali za ně, a oni vytvořili něco, čemu se dá říkat živá zeď. Rameno na rameni, štít vedle štítu, v ruce připraveny střídavě oštěpy a vrhací sekery.

Další z výhod, týkajících se dostřelu, si byl Brace dobře vědom. Bojovalo se na stráni. Nijak příkré, ale přece. A jeho střelci, postavení těsně za pěchotou, si mohli rozebrat koho chtěli. Jinými slovy, mohli střílet dřív než nepřítel.

Výsledkem bylo, že Relidijské vojáky zasypávaly šípy dlouho předtím, než mohli vůbec pozvednout luky.

Proto zaútočili pěchotou, přímo proti zdi z vrasetských štítů.

Jejich vlastníci stáli pevně, v ruku své vrhací zbraně. Čekali, až uslyší břitký hlas svého důstojníka. Měli již zkušené oči. Věděli přesně, kudy poběží nepřítel, když proti němu vrhnou smršť železa a dřeva.

„Ted!“

Jako jeden muž jen na okamžik odklopili štíty a vši silou se opřeli do zbraně, která právě opustila jejich ruku. Oštěpy a sekery zasvištěly, sborově pročíslly vzduch, pak brnění, tkáň a vnitřnosti...

Málokterý kus kovu přišel nazmar. Každý z nich se zabodl či sekl, vojáci padali po desítkách a ti za nimi o ně zakopávali a zpomalovali.

„Druhý!“ ozval se opět hlas důstojníka.

Vraseti rovnou vrhli to, co měli po ruce.

Vojáci se k nim opět přiblížili, jenže nyní již značně roztřesení, jejich formace roztrhaná, jen její cary nabíhaly na mohutné štíty Jeth-Rovských vojáků, kteří máchali svými meči, oddělovali končetiny od těl, propichovali jejich hrudě. Nepřátelští střelci stačili vystřelit sotva salvu, než se dali na zběsilý útěk. Tedy jen ta malá část těch, kteří přežili.

Několik vrasetů padlo po zásahu šípem, do hrudi či obličeje, většina ale stačila pozvednout štít a nechat střelu, aby jemně sklouzla dolů, nebo se zabodla do dřeva.

A pak to přišlo. Relidijských bylo víc než Jeth-Rovců, takže když došlo ke střetu, jejich nevýhoda v rozdělenosti se rychle smazala. Přišli mírně zprava. Vrasetů nebylo dost, aby udrželi štítovou zeď a chránili všechny své střelce, takže Ali musel stáhnout oddíl lukostřelců, aby předešel ztrátám.

Vraseti se seběhli do neproniknutelného kruhu. A v tom byla jejich síla. Dokázali se udržet i proti silnému útoku, jejich štíty a zbroje, jejich srdce a zkušenosti, to všechno z nich dělalo silné vojáky. A udržet střed, to bylo to jediné, co Brace potřeboval.

Rozjel se na svém koni a do větru okolo křičel: „Útóók!!!“

Vtom se rozeběhli koně na obou křídlech a všichni spěchali ke středu. Všem bylo ale jasné, komu generálův rozkaz patří.

Všem.

„Tak, do toho.“ mrkl Regil na svého mladšího kamaráda.

Jackillion se otočil na kameni, tasil meč, ukázal jím na nepřítele s upřímnou radostí je pobídl vpřed.

„Kupředuuu!“

Rozběhli se k řeži. Předjela je ještě Jeth-Rovská lehká jízda, následovaná hřmotem jízdy těžké. Objeli nepřátele nahuštěné na středu a dostali se jim do zad. Když Jackillion a severané dobíhali k hloučku nepřátel, jízda do nich právě nabořila, koně funěli, nepřátelští muži padali po desítkách a svíjeli se v krvi, kopí jim probodávala krky a hrudníky, podkovy je zašlapávaly, když padli k zemi.

„Na ně!“ zahřímal Jackillion.

Severané se s třaskavým řevem rozběhli kupředu a obouručními meči se tvrdě pustili do vojáků, kteří se nestřetli s jízdou.

V té době, právě když okolo s duněním probíhali i draxové, Jackillion poprvé ucítil tu ohromnou sílu. Tentokrát ale ne ve svém meči, ve svém bojovém umění, dokonce ani ve své kuši ne.

Cítil ji ze svého řvoucího hlasu, v síle, jíž vyburcoval vojáky k útoku a dokázal tak narušit bitvu.

Tenhle pocit mu vydržel dlouho, mnohem déle, než trvala bitva, a zalíbil se mu. Ovšem nezapomínal na to, kdo je, takže vyndal svou kuši a hbitě zabíjel nepřátele v dobrých postaveních. Jeho střely bodaly do těl těch, co se naprahovali k vítězné ráně. Zabíjel důstojníky vydávající rozkazy. Střílel do hustých hloučků a jedinou střelou vyřazoval i několik mužů najednou.

Ovšem, těch už u nepřítele mnoho nezbylo. Jezdci je rozmetali ze dvou stran, vraseti je nepouštěli dál, severané je kosili svými meči. Když se přičítali draxové, kteří zabíjeli už jen tím, že vběhli do davu, bylo rozhodnuto.

Brace si nebyl jistý. Něco se mu nezdálo.

Otřesený zbytek nepřátelských vojáků se okamžitě vzdal.

Jeth-Rovská armáda se uprostřed bojiště bujaře rozjásala.

Cítili vítězství.

„To vypadá na konec,“ zamručel smutně Aladrian, když viděl tu spoušť, „Snad se to tak mělo stát.“

„Je mi líto těch lidí.“ přidala se Magda.

Regil mlčel a pozoroval ten masakr.

„To tě teprv mrzákovat bude děvčico.“

Cynickou poznámku pronesl Jen právě v okamžiku, kdy si všiml něčeho neočekávaného.

A to velké skupiny jízdy a pěchoty v tmavě žlutých barvách Relidia. Jenže tyhle oddíly se neblížily od města, nýbrž z opačné strany.

Z vesnice. Z vesnice, odkud se na několika místech kouřilo.

„Oni to objeli z takové dálky?“ zadíval se Regil na jejich vlajky. Vypadal překvapeně. Jen ho zvědavě pozoroval, neboť vidět na něm takový výraz bylo velice, velice vzácné.

Armádní lékaři se naštěstí nacházeli jinde, avšak sedláci z vesnic již takové štěstí neměli. V bitvě je generál nechtěl použít. Byli pro něj příliš nespolehliví, co se týče morálky a síly, navíc by měli velké ztráty.

Těch se ale dočkali i tak. Těžká jízda do nich najela, prorazila jejich řady a vydala se skrz dál k Jeth-Rovcům. Oddíl sedláků se okamžitě rozpadl.

Aladrian to pozoroval zpod svého zachmuřeného čela.

„Snad se schovaly dobře.“ pravil, maje na paměti ženy a děti.

Když se pak ozvala trubka a dlouhá kopí dračích přileb se vydala vstříc nepřátelským jezdcům, viděli také, jak se z protější strany bojiště, z lesa, vynořili další vojáci.

„Žoldnéři.“ zavrčel Regil.

Aladrian ho už neslyšel. Běžel sedlákům na pomoc.

„Začínala to být nuda.“ pronesl malý Jen Vocas, pro změnu spisovně. Ale tón jeho hlasu nezněl, jako kdyby se právě teď začal bavit. Sáhł do svého batůžku, vyndal jednoruční kuši po Breledinovi a rozběhl se za Aladrianem, následován Magdou a Regilem.

Někteří ze sedláků se nebáli vyrazit vstříc nerovnému boji. Věděli, že jejich čas už přišel. Vrhali se proti těžkooděncům jako smyslů zbavení. Jeth-Rovci byli zatím překvapení, avšak jejich kopiníci dokázali bránit své druhy před jezdci.

Brace Underwortha ale znejistěla další skupina nepřátel, co právě vystoupila z lesa. Bylo mezi nimi i mnoho střelců. A tentokrát měli výhodu oni.

Vraseti se semkli k sobě a kryli štíty tu správnou oblast. Ostatní z vojáků se mohli přimknout k nim, zatímco jízda tryskem ujížděla z dosahu a kličkovala. Nato se prudce rozjela jinam, vstříc pěchotě, která se zatím tvrdě bila se sedláky.

Jak se zdálo, sedláci nechtěli ustoupit, přestože dostávali zabrat.

Brace Underworth věděl, že se bitva obrátila nenadálým směrem. Znal to. Nebyla to pro něj žádná novinka, se kterou by se neuměl vypořádat.

Jenomže si zároveň uvědomoval, že teď to není jako dřív. Jeho muži jsou kvalitní, zkušení a stateční.

Avšak je jich příliš málo. S tak malým množstvím vojáků se nedá taktizovat. Kdyby je rozdělil, zbude jich na každý oddíl jen pár desítek, možná i méně. A desítky nic nesvedou.

Situace je vážná. Můžou způsobit značné ztráty, jenže tady je zapotřebí vítězství. Je potřeba vyhrát dnes. Jindy není šance.

Rozjížděl se spolu se svými strážci vstříc boji po boku sedláků, ale chmurné myšlenky ho neopustily. Dobrý generál vždy pozná, kdy je vítězství na špatné straně. Za čerstvými vojáky nepřítele spatřil oštěpaře. Byli v lese, připravení, s podporou střelců. Viděl jen jejich výhody. Oproti tomu zhlédl vrasety, jak kryjí sebe a své střelce pod krunýřem ze štítů. Už museli být unavení.

Také viděl poražené nepřátele ve středu, nyní zajatce. Teď se starali o své raněné, ale nikdo neměl možnost je ohlídat. Nebylo jich moc, ale se svým postavením by mohli být velice nebezpeční.

Byl to jeden z mála momentů, kdy si nevěděl rady.

Ale to už najížděl do nepřátel, kteří byli zaskočeni odporem sedláků. Svým mečem rozťal lebku nejbližšího z nich, křičel a povzbuzoval své jezdce, bil okolo sebe a v očích se mu zaleskla moc jeho bohyně. Bedlivějšímu pozorovateli by se zdálo, že se jeho zbroj až nepřirozeně leskne. Jako kdyby byla pečlivě leštěná a nikdy nepoužitá. Což se o jeho poškrábaném brnění nikdy říci nedalo.

Nepřátelé se mu vyhýbali, báli se střetu s ním, a když k němu došlo, vypadali ochable a bázlivě, někdy i stáli jako přikovaní k zemi a nedokázali se pohnout.

Brace zuřil, zvláště když viděl, jak se země hemžila padlými sedláky. Už ho neznepokojilo ani to, že nikde nemohl najít Ardera. Mstil ho, přestože bylo dost možné, že ho v chumlu prostě nevidí.

Jeho jezdci rychle rozhodli a pomocí svých dlouhých mečů zahnali nepřátele na útěk.

Teprve v tu chvíli se Ali opět ohlédl a viděl, jak mračno šípů zasypává jeho muže. Někteří padli, ale jejich krytí bylo dobré. O něco hůř na tom byli kopiníci, kteří sotva stačili odrazit nepřátelské koně.

Brace se rozhlédl po svých mužích, pak zpět na nepřátele. Znovu se dostal ke stejnému závěru. Je jich proti nim moc. Jezdce měl po svém boku výtečné, mohli by pobít mnoho nepřátel za každého svého padlého. Ale i kdyby jich každý pobil deset, nestačilo by to. Když viděl, jak se podél lesa táhne temně žlutá barva mnoha mužů, jak další z nich vychází na bojiště, aby vpadli Jeth-Rovcům do zad, uvědomil si, že přesila je neúnosná. Pět na jednoho, možná víc. K tomu pozice, která dává pramálo výhod vlastním vojákům.

Sebelepší taktika by tu nedokázala obstát.

Zachmuřil se a začal uvažovat, jak by provedl ústup. Čest je jedna věc, ale nemá smysl posílat kvůli ní dobré bojovníky na smrt. Dnes ne.

Další salva padla na jeho vojáky, další z nich se svezli k zemi.

„Jsme v šachu.“ pronesl pesimisticky ke svým spojům a zvedl ruku se zakrváceným mečem.

Nabral vzduch do plic, aby ho každý slyšel, aby každý z jeho mužů věděl, že musí ustoupit.

Ale jak natáhl špičku čepele k nebesům, musel se zapřít.

Nerad ustupoval. Vydechl a zkusil to znova, ale v tu chvíli se zatměla obloha.

Zprvu si pomyslel, že se jeho bohyně zlobí kvůli jeho počínání.

Když ale uslyšel i svist a ševel nad svou hlavou, uvědomil si něco jiného.

Mračno šípů zprudka dopadalo na nepřátelské vojáky u lesů. Chuchvalce střel je srážely k zemi, probodávaly jim celé hrudní koše, dřevěné štíty pěšců pod náporem střel praskaly. V několika okamžicích řady nepřátelských lukostřelců zahalila krev, jen několik z nich dokázalo schovat se v lese a přežít. Vojáci se štíty na tom nebyli o mnoho lépe.

Ve chvíli, kdy se k nim řítily další salvy, Brace se ani nepohnul, byl vytržený ze špatných myšlenek. Nato uviděl, kdo tak učinil.

Nepřátelští pěšáci, co otřeseně sledovali náhlý zánik svých druhů, se v zadních řadách začínali otáčet. A nebyl to pro ně hezký pohled.

Wizlwas byl právem hrdý na své těžké jezdce. Dokázali se tryskem rozjet a dlouhými kopími smést kohokoli, kdo byl tak hloupý, aby se jim stavěl do cesty. Dokázali svou vahou srazit nepřítele k zemi, dokázali ho bez problémů zadupat do země, uměli prorazit kteroukoli pěší obranu.

A to se právě stalo. Tryskem najeli do vojáků a v okamžiku jich prudce ubylo. Proráželi dál, a než se žoldáci vzpamatovali, už dávno byl naživu jen každý druhý. A ubývali dál. To by kvůli penězům nikdo nevydržel. Ihned se vzdali.

Avšak předtím, než jízda najela do nepřátel, mocně zadula k útoku bojová trubka. Muž, který ji nyní spouštěl od úst, se vyrovnaně usmíval.

Jeho delší, polosvětlé vlasy viděl Brace už z dálky. A věděl, komu patří.

Ten večer se rozhořely ohně, jejichž plameny se mohutně natahovaly k nebi a jiskry z nich létaly daleko do tmy. O jídlo ani pití nebyla nouze. U stolů pod širým nebem vesele zpívali vojáci dvou barev, tancovali po stole, povzbuzování smíchem ostatních. Víno teklo proudem, maso se otáčelo, vojsko jávalo.

Aby ne, vždyť dnes vyhráli bitvu a dočkali se tak dalšího kousku života. Tahle oslava byla však něčím neobvyklá.

Kolem ramen se drželi všichni, Jeth-Rovci a Wizlwasané, zpívali písně ze svých krajů, zatímco ti druzí poslouchali a broukali do rytmu.

Zvláštní, pomyslel si jeden starý válečník, donedávna byli zarputilí nepřátelé. To kvůli sobě navzájem jich je z každé strany jen zlomek původního počtu.

A nikdo z nich, dokonce ani velitelé, neví, co že to proti sobě vlastně měli. Ferendal Wizlwon a Brace Underworth se zrovna řehtali nad nějakým fórkem, když se opodál sesedla čtveřice.

„Ty poslyš, Ferdo,“ zahlaholil Ali, již poněkud podnapilý, „Co že jste tak najednou přišli?“

Wizlwon si s ním přiklepl korbelem a stejně vesele mu odpověděl: „No, když už jsme se utáhli na to skoro-spojenectví...“

Nato škytl a oba se opět zasmáli.

„Ale hlavně,“ dodal ještě Ferendal, „Nám ukradli barvu. Žlutý odstíny tu máme jenom my!“

Poplácali se po ramenou a přilili si ze soudku.

Regil seděl s ostatními, ale neslavil.

Byla přeci už noc.

„Eště nejni kompletno co?“ sjele ho pohledem Jen a mrkl na něj.

„Ne.“ procedil v odpověď a připravil si kuši.

Prošel okolo Brace a Ferendala, ale ti ho zastavili pozdravem.

„Hele, ty chceš někoho zabít co?“ zasmál se Ali.

„Hele, a možná to ani nejsem já, co?“ dodal Wizlwon a oba se zařehtali.

„Tak hele,“ pravil Brace, „Jorinci tu hlídaj, aby nás někdo nepřepadl, jo? Ale klidně si jich pár vezmi, který přemluvíš.“

Regil se zatvářil rozpačitě. Takhle to od Brace zní dost nerozvázně. Ale zas tolik přeci opilý nebyl.

„No jo, vám je všechno divný. Chci, abys umyl, teda odstranil toho jejich vůdce, toho Obena.“

Reg se zadíval tmou na nanošenou hromadu mrtvých z dnešní bitvy. Pak beze slova kývl na souhlas a odešel.

Brace se opřel o Ferendala.

„Vidíš, jak jsou úžasní? Máme v nich sílu! To je síla!“ vyhrkl a zasmál se, až se zapotácel.

„To vím. Síla Jorinu.“ opřel se Wizlwon o stůl.

Regil kráčel dál tmou. Za ním se za okamžik vynořil zvuk. Lidský hlas. Nesebral mu jeho klid. Regil věděl, co přijde.

„Nemyslels, že pofaříš sám, ne?“

„Ne.“

„A nemysleli jste, že mě tam necháte s těmi opilci?“ ozvala se dívka.

„A nemysleli jste, že ji nechám samotnou s vámi dvěma?“ dodal další hlas.

Ve tmě se konečně poznali čtyři lidé.

Regil až dosud vypadal nebezpečně chladný. Teď se ale usmál.

„Ne. Nemyslel.“ pravil.

Kapitola dvanáctá

Smrt není náš nepřítel.

-Maradal

Promlouval jsem s Maradalem, s nímž byli i ostatní střelci.

„Davilan se mi vůbec moc nezdál. Porušil velkou část vojenské kázně. A Breledin také. Ale rozkaz je rozkaz. A Jorince si nikdo nebude zabíjet beztrestně. Jdeme všichni.“ odpověděl mi na můj krátký příběh o tom, co se stalo.

Byl jsem rád. Maradal nebyl známý tím, že by něco povoloval. Držel se přesně toho, co mělo být ověřené. Do nějakého Groashe mu nic nebylo.

„Ale oni s námi nemůžou.“ dodal přísně.

„Nejdou s námi. Jdou se mnou.“

Maradal se zamračil.

„K čemu ti budou?“

Nemusel jsem odpovídat.

Aladrianova zjizvená kůže a otřískané vybavení to udělalo za mě.

Stejně tak to, co Magda pochytila od Mhual-Deba. Mezi prsty jí jiskřila energie.

Akorát Jen pouze netečně zíral, nad něčím očividně přemýšlel.

Maradal se nad ním sklonil.

„Vždyť tohle je dítě.“

Tak to mě nikdy nenapadlo. Byla to pravda, ale nikdy jsem o něm nepřemýšlel jako o dítěti. I mistr Jorinec se dověděl své, když se mu pod krkem objevila drobná čepel.

„Teda, podrápal jsem jeho dvéřka. A taky jiný dvéřka, kde jsem naškráb, kudyma k těm jeho dvéřkám. A taky jsem mu pod voknem nechnul chcíplou kočku.“

Jen nám označil cílový dům a cestu.

A já si o něj dělal starosti.

Nebyl problém dostat se do města. Čas od času někdo vyšel, aby konečně uprchl z nadvlády, přestože přišla noc. Brána tedy byla často otevřená. Vojáků zůstalo málo. Ti zbývající měli co dělat s vlastní kázní a morálkou. Strážce brány byl prakticky neustále někým podplácen.

Obyčejně bychom nechali někoho venku, kdyby se cíl pokoušel uprchnout, ale málokdo z nás by Groashe nebo Obena poznal. Dostávali

jsme se dovnitř jeden po druhém. Aladrian nechal svůj štít a kopí tentokrát v táboře, v noci by s tím byl příliš nápadný.

Sešli jsme se postupně do jedné tmavé uličky. My čtyři a šest dalších Jorinců. Na nenápadnost nic moc.

Ale ta nebyla zas tolik nutná. Nocí chodilo dost lidí, ale každý měl svých starostí dost.

Měli jsme různá maskování a zahalení. Pláště, kapuce, jen tak vestu či plátěný kabát.

Naše shromáždění mi připomnělo partu lovců v lese. Ten dojem nebyl zas tak daleko od pravdy. Rozdělili jsme se. Potřebovali jsme dostat dva cíle.

Já, Aladrian, Magda, Jen a Jackillion. Jorinci šli zvlášť. Proto mi Maradal dovolil vzít si jako doprovod společníky, kteří nejsou vycvičení střelci. Životy svých mužů by kvůli takové věci nikdy neriskoval.

Ale to nevádí. My máme na mušce Groashe. A já nemám rád moc spolubojovníků.

S ostatními jsem se rozloučil pohledem z očí do očí. Střelci pak postupně mizeli ve tmě.

Je krásná noc.

Krásná na smrt.

Pomalou jsem se dostával do svých starých zvyklostí. Pomalu jsem začínal být opět tím, čím jsem byl. Ale ten čas, který jsem strávil mimo svou zabijáckou profesi, mě změnil.

Nevím, jestli k lepšímu. Vždyť jsem nezabíjel o nic méně. Avšak připadal jsem si moudřejší. Dnes vím, co dělám. Víím i proč.

Jdu bojovat za to, co mám rád. A také za svou čest a hrdost. Jdu bojovat, protože to považuji za správnou věc.

Dostali jsme se pod Jenovým vedením poblíž Groashova domu.

„Co když už utekl?“ zapochybovala Magda tiše.

„Echch, ten tam měl toliko cetek a zlatavých krámů, že by se tak rychle nespáknul. A von by to tam nenechal, čumákoval jsem do jeho ksichtíku, celej zlatovok.“

Jen měl pravdu. Podíval jsem se na honosný dům. Udělalo se mi špatně při představě způsobu, kterým k němu přišel. Dům zdobily rostliny a rytiny v kameni. Dole masivní dřevěné dveře. Z útulně vyhlížejících oken, která se nacházela až v patře, se linulo světlo.

Uvnitř se svítilo.

Dobrá, hezké. Okna jsou ale malá, dveře bytelné, zámek dobrý.

„Jene?“

„Jasan, šéfe?“

„Musíme ho vylákat.“

Jen se začal chichotat. Podle mého dost ďábelsky na malého kluka.

Skryl jsem se v ponurém stínu, který vrhala mihotavá pouliční lucerna, když se Jen proplížil na druhou stranu ulice.

Vzpomněl jsem si na něčí slova, nemohu si ale vybavit, kdo a kdy mi to řekl. Pamatuji si, v čem spočívala jejich moudrost. Pokud někoho potřebuji dostat tam, kam chci, musím mu vytvořit hranici, kterou budu posouvat. Nebo můžu vhodit návnadu.

Malý Jen ono moudro očividně znal. A líp než já.

Z uličky vedle sebral pomocí klacku náhodně nalezenou zdechlinu. S přesností střelce a s grácií umělce ji prohodil oknem. Pak se jako kočka vymrštil a v okamžiku byl skryt v místech, kde ho z okna nemohl nikdo vidět.

Groash právě vyhlédl ven s zuřivým výrazem.

„Kdo to byl?!“ zahřímal.

Namířil jsem na něj kuši. Pak jsem se ale zarazil.

Tak snadno by to nešlo. Z Groashe je vidět jenom část a střelbou bych riskoval, že se opět nestrefím.

A tahle rána, ta musí být na jistotu.

„Babka povedala, že se ani sekérkou ohnat neumíš, a že jsi tupej jak vodrbanej osel. Tak coby?“ ozvala se tichou ulicí ozvěna Jenova hlasu.

V Groashově tváři se objevil netečný a lhostejný výraz. Chystal se odejít od okna a pokračovat v tom, od čeho byl odtržen.

Jen mu do obličeje hodil další kus něčeho, co rozhodně nevypadalo příliš vábně.

V Groashově ruce se objevila vrhací sekera.

Když zjistil, že z okna nikoho nevidí, zuřivě odběhl a po chvíli se objevil ve dveřích dole.

Mezitím jsem ale stihl změnit pozici. Vyhoupł jsem se na nízku stranu jedné z šikmých střech. Vzhledem k počasí na nich bylo mokro a klouzaly, ale já nemohl selhat.

Jsem vycvičený, abych to zvládl. I Aladrian pochopil, co se bude dít a přesunul se blíž ke vchodu. Magda i Jen zůstali, kde byli. Jackillion na mě mrkl a já věděl, že mu nemusím nic říkat.

Groash znova vyhlédl a opět nikoho nespatrił. Byl však odhodlán potrestat toho drzouna, který ho pošpinil. Zuřivě vyběhl, hrozivě třímal sekera a koulel očima.

„*S'horeda trode.*“ ozval se tichý, ale pevný hlas. Patřil Jackillionovi. Netušil jsem, že dokáže vyloudit tak hrozivý šepot.

Groash se otáčel kolem své osy za hlasem. Ticho krájelo jeho mysl a začal se dostavovat i strach.

Pak ze tmy uslyšel cvaknutí.

V okamžiku bylo následováno šipkou, která se mu prudce zakousla do lýtka a prošla skrz. Zatím pouze obyčejnou.

Zaúpěl bolestí, přesto se však dokázal otočit. Rychlými poskoky se vydal ke dveřím svého domu. Ten směr ale nekompromisně blokoval starý válečník s mečem.

Groash zařval jako raněné zvíře a rozehnal se svou zbraní.

Rozmáchl se a chystal se udeřit. Vtom mu však maličká vrhací dýka rozpárala ruku.

To na něj bylo moc a jeho zbraň zařinčela o kamennou dlažbu.

„Pomozte!“ zakřičel znenadání. Hrdlo se mu svíralo.

Několik okamžiků se nic nedělo, pak se ale ozvaly kroky stráží.

Nechali jsme Groashe samotného, Aladrian se ani nepohnul. Zloduch tedy začal prchat směrem, kterým tušil vojáky.

Natáhl jsem kuši.

Groash zrychloval. V jeho pohybech se zračil strach.

Moje další šipka náhle rozbila svítlnu těsně vedle něj. Jeho hrdlo vypustilo záchvěv děsu a paniky. Cvaknutí další kuše ho rozhodilo ještě víc, zvláště, když ucítil záchvěv vzduchu vedle svého ucha.

Stříleli jsme přesně. Přeci mu nedopřejeme rychlou smrt.

Groash začal křičet. Řval strachy, nikoliv bolestí. Jeho křik se rozléhal po čtvrti, okna se do tmy rozsvěcovala svíčkami, jak se lidé budili a ptali se ostatních, co se děje.

Groash se opřel o dům, hledaje tak bezpečí. Poslední Jackillionova šipka prolétla a zabodla se do dřevěného trámu ve zdi.

Přesunul jsem se po střeše dál.

Zahlédl jsem výraz v Groashových očích. Viděl jsem, jak mu dochází, co udělal. Spatřil jsem strach z trestu, ale ne lítost z činů. Viděl jsem, jak se údajně mocný muž zevnitř sesypává, jak cítí smrt nablízku, jak slyší skřípot železa a broušení kosy.

On to věděl.

Věděl, o co jde. Z nějakého důvodu si vzpomněl.

Tmou zazněly tázavé hlasy, jak se část města probouzela.

Ostatní už dávno zmizeli. I Jackillion se zastavil a kryl mě z dálky.

Ke Groashovi přiběhlo několik strážných. Ptali se ho na zranění.

Vyhrkl jen několik slov o šipkách a o pomstě, načež se sesul k zemi. Voják mu prohlížel zraněnou nohu.

Zalehl jsem.

Mé prsty nahmataly to, co hledaly, a pak jen tiše natáhly kuši.

Zloduch se rozhlížel, světla lamp mu svítla do obličeje. Díval se po vojácích, kteří opatrným krokem prohledávali ulici.

Provedl jsem několik drobných pohybů.

Světlo lampy a přítomnost strážů Groashovi dodaly trochu klidu. Pohlédl na svého ošetřujícího a jeho dech se zpomalil.

Pocítil bezpečí.

Vydechl si a s drobným uklidněním pootočil hlavu.

Jeho zorničky se pak rozšířily, když spatřil na střeše siluetu muže s kuší. Bezmocně na něj hleděl, s myslí plnou strachu.

Ted'.

Pozvedl jsem svou tradiční zbraň, našel jsem si místo na jeho těle. A sval v mém prstu sebou lehounce zaškubl, břicho mého ukazováku se dotklo chladné oceli spouště, mechanismus kuše uvolnil pnutí.

Sotva slyšitelné cvaknutí rozechvělo vzduch. Tělo mé kuše cuklo, síla se mi přenesla do ramene a moje srdce ucítilo ten správný záchvěv.

Černá lebka se vydala ke svému cíli.

Našla si ten správný krk. Přesně tam, kam jsem ji vyslal.

Groash zachroptěl, jak ho zasáhla. Můj nátah byl ale volnější, takže zůstalo u pouhého nárazu a zakašlání.

Co však bylo zajímavější? Drobná červená tečka zůstala na jeho kůži, jako kdyby ho něco nepříjemného kouslo.

Výborně.

Voják sebou trhl a otočil se, můj stín ale už zahlédnout nemohl.

Ležel jsem na druhé straně střechy, opíraje se lokty o hranu, a pozoroval jsem, jak strážný udiveně bere zbytek šipky do ruky a hned ji zase pokládá, aby se podíval na Groashův krk. Ostatní vojáci zmateně běhali sem a tam, ale nikdo nezaznamenal nic zvláštního.

Zloduchova dlaň pomalu a křečovitě uchopila tmavý kov, jeho prsty mu pak přenesly šipku k očím, aby si ji mohl prohlédnout. Ruka se mu celá třásla. Rozklepala se však ještě více, když spatřil pevně vyryté své jméno. Celý rozechvěný ji upustil a položil se na zem.

Lidé se začali sbíhat k jeho tělu, které zvolna umdlávalo. Byl to jeho poslední klid v nadcházejících třech dnech.

Rozevřel jsem pěst a prohlédl si mosaznou kuličku a čapku na mé dlani. Obě drobnosti jsem musel před výstřelem z šipky sundat, aby se objevil hrot. Uschoval jsem si je na místo *Strašné pomsty*, abych měl poslední vzpomínku na to, jak končil můj úkol.

A byl jsem šťastný, že dopadl tak, jak měl.

V ulici opodál jsem se sešel s ostatními, kuši schovanou pod pláštěm. Vypadali jsme opět jako pětice cestujících.

Vydali jsme se k hlavní bráně.

Zatím byl klid. Zatím.

Proto jsme nespěchali.

Avšak ve smluvené ulici poblíž brány jsme již mohli vidět, jak se po střeších a ve stínech blíží i mí bratři ve zbrani. Za chvíli nás bylo opět deset. V očích Jorinců jsem viděl to, co se právě dovědělo celé město.

Křik a vzdálené volání vypovídající o tom, že Obenova zkrvavená mrtvola je opřená o kamenné zábradlí palácové pavlače, mi to jen potvrdily.

Strážní u brány zrozpačitěli, sotva nás uviděli. Když jsme na jejich malou sešlost znenadání namířili své kuše, po okamžiku úvah se rozprchli a nechali nám volný průchod.

Poté jsem s ostatními zamířil ven, Magdino krátké kouzlo zhasilo louče na hradbách, takže nás obklopila hustá tma a dokonale všechno skryla.

Tu noc jsme v Relidiu zhasli při odchodu.

Došli jsme bez problémů zpátky k vesnicím. Svým přátelům jsem tentokrát nepomohla. Nebylo mě potřeba. Ale Regil měl na tváři uspokojený výraz. Aladrian se viditelně již nemohl dočkat, až si vezme něco z pečení na ohni.

Když jsme přišli, Brace s Ferendalem zrovna stáli a připíjeli na všechno, co je napadlo.

Nejvíc na Ardera. Těsně před naším odchodem zemřel na následky zranění břicha, utrpěného v bitvě. Pak na nové spojenectví, stvrzené bratrskou bitvou bok po boku. A sotva Ali uviděl přijít naši skupinu, připil k údivu Wizlwauů a vesničanů i na smrt Obena, bývalého vládce Relidia.

Ferendal Wizlwau na okamžik zvažněl, když s respektem pozoroval střelce z Jorinu. Bylo vidět, jak je rád, že je má na své straně.

Jsem smutná. Spousta vesničanů padla. Stejně tak mnoho statečných vojáků, a to i na druhé straně. Ti, kteří za nic nemohli.

Svět je nespravedlivý.

Pohlédla jsem okolo. Lidé, které jsem viděla, toho byli důkazem. Můžeme se chovat jak chceme, nad svým osudem stejně pány nejsme. Žádný z nás vlastně neskončil dobře. Regil je pořád jen zabiják a vrah, nezná jiný život. Podobně je na tom Jen. Aladrian žil tak, jak to pokládal za správné, a teď tu jde s námi, na tváři věčně zkroušený výraz, bojuje, ale ani neví proč a za co. Pouze se drží svých vlastních principů a neopouští je.

A navíc si myslím, že to nekončí jen u mých společníků. Když jsem zhlédla i Jackilliona, pochopila jsem, že i pod jeho dobrou náladou není nic jiného než smutný zabiják, ačkoliv na to nevypadal. Zhlédla jsem ho totiž právě v tom kratičkém okamžiku, kdy na tváři neměl svůj obvyklý hravý úsměv, ale ryzí smutek a starost.

Všichni máme problémy. Jen já ne. Alespoň si to myslím. Mám pár teď už docela dobrých přátel, mám trochu té magické moci a budoucnost.

Vím, k čemu to všechno mám využít. Mám být s těmi, kteří takové štěstí nemají. Nebudu je hájit, ani se jich zastávat, jen budu zkrátka stát při nich a nenechám je smutnit samotné.

Ten pocit a ono předsevzetí mi udělalo dobře.

Druhý den to skutečně bylo potřeba. Mladé vesnické vdovy plakaly nad hroby svých mužů, otcové pohřbívali své syny, někteří synové otce. I z města přicházeli obyčejní lidé a hledali své příbuzné mezi mrtvými.

Byl to deprimující pohled. Lidé se přebírali mrtvolami, prodírali se skrz bezvládná těla, občas setřeli slzu, aby mohli poznat ty, kteří je doprovázeli životem.

Stejně tak pohřbívali Jeth-Rovci své padlé kamarády a věnovali jim čestné ticho a krátké vzpomínky. Ale dokonce i na tvářích těchto ostřílených veteránů jsem viděla upřímné slzy.

Nejvíce lidí se tísnilo okolo Arderova hrobu. I sami velitelé mu přišli vzdát čest. Podle zvyku Jeth-Rovanů jeho hrob označovala hořící pochodeň a meč vražený do země místo kamene. Wizlwaské zvyky na hrušku zbraně přidaly ještě přilbici. V tu chvíli se mi dostalo velmi vzácného pohledu.

Brace Underworth a Ferendal Wizlwon stáli vedle sebe nad místem posledního odpočinku statečného sedláka, s hrudí vypnutou hleděli na mraky a nepromluvili ani slovo, jen světlo ohně jim kouznilo na hrdých tvářích dlouhé stíny. Byla to pravá lítost bez slz, kterou muži v těžkých chvílích projevují.

Zjistila jsem, že i já mám tvář plnou slz, že i na mě se odrazil všeobecný smutek a lítost okolí.

Co se týče ostatních, i Regil s Jenem pozorovali tu spoušť. Teď ji mohli vidět celou na denním světle. Jejich výrazy byly zaražené a zahloubané.

Jedině na Aladrianovi se nic nezměnilo. Ten se takhle díval na svět už dlouho.

Aladrian...

Seděl s rukama v klíně, mezi prsty svíral jakousi drobnost, co pro něj představovala vzácnou památku, nebo snad vzpomínku. Jeho oči se ale příliš neleskly. Jen strnule zíraly na onen malý přívěsek, který znázorňoval jeho minulý život. Když jsem přišla blíž, uviděla jsem, že ve skutečnosti jde o přívěsky dva.

A na obou byla ozdobou malá pozlacená labuť.

Haridský symbol. Spolu až navěky.

Zamrazilo mě v zádech. Viděla jsem jeho beznaděj. Jeho oči říkaly, jak ho náhlá ztráta poznamenala tak hluboce, že již nedokáže být šťastný. Bylo to z něj cítit tak silně, že i smutní pozůstalí okolo se zastavovali a hleděli na tu bezbarvou a netečnou tvář čirého zoufalství.

Spatřila jsem na kolemjdoucích pocity úlevy. Krátké vytažení z utrpení. Ti lidé viděli, že v tom nejsou sami. Vzhledli a zaťali zuby.

Pomaloučku jsem přicházela k tomu starému, zlomenému muži. Čím dál více jsem cítila jeho auru smutku. Četla jsem mu ve tváři. Četla jsem, jak pomohl dokončit úkol, jak dokázal být užitečný. A jak se teď znovu noří do bezútěšné tmy.

Došla jsem až k němu. Když ho zakryl můj stín, vzhledl, ale pak zrak opět sklopil do země. Dívala jsem se na něj pořád dál a stejně.

Vzhledl podruhé.

Když se pak opět zahleděl do země, promluvil.

„Já vím. Ale ani netuším, kde bych měl své nepřátele hledat.“

Nemohla jsem mu na to nic říct.

Teprve později jsme se octli ve městě. Byli jsme s Bracem jako jeho vyjednavači. Lidé nás povětšinou vítali. Jeho vojáci dostávali napít, dostávali květiny darem, dostávali mnohé vzdávání cti.

V paláci jsme zůstali mezi veliteli vojáků, také se zvědy a s Jorinci. Ostatní Jeth-Rované se ubytovali v prázdných prostorách kasáren a strážnic, kterých bylo všude dost.

Wizlwané se navrátili do svého tábora již včera, zůstal jen Ferendal s čestnou stráží. Zrovna se s Bracem dohadovali, co s městem udělají. Všechna ta administrativa a vybírání dobrého správce jim daly zabrat.

Aladrianův zkroušený výraz neustával. Po chvíli si ale opatřil kus papíru a začal na něj kreslit uhlem.

Byla jsem ráda, možná ho to trochu uklidní. Lepší, než aby sáhl po měchu s kořalkou. Rozhodla jsem se, že ho nechám raději samotného, takže jsem se šla podívat, co dělají Regil a Jen.

Našla jsem je se dvěma zvědy a jedním Jorincem, jak hrají karty. Hráli hru oblíbenou především u vojenských posádek. Říkali jí „Patrola“.

A tak jsem přisedla a dívala se. Po chvíli jsem hru dokonce pochopila.

Prakticky šlo o to, aby jeden měl v ruce co nejlepší kombinaci patroly, která se hodila proti ostatním patrolám. Část se dala odhadnout, část byla o štěstí, ale schopnosti hráče převažovaly. Každý pak sázel a přihrával, jako v běžných karetních hrách.

Ostatní pravidla mě trochu mátl, ale přesto jsem byla ve střehu, když tu se Jen zvedl, dal mi do ruky své karty a pár drobných, které sázel, a vyhrkl: „Jdu se ždímnout, zatím pákuj za mě.“

Nebránila jsem se a směle přisedla. Ostatní se začali ušklíbat pro sebe, smáli se a těšili se, jak vyhrají. Jenom Regil se usmíval šibalsky a pobaveně sledoval jejich tváře. Už věděl své.

Po několika hrách už tak vyrovnaně nevypadali. Na mé straně se objevila docela hezká kopicčka mincí.

„Patrola.“ řekla jsem, a pochlubila jsem se.

„Kopiník, černý šermíř, práče, bílý kopiník a bílý šermíř.“

Ostatní vyložili své patroy a zjistili, že se moji vojáci opět hodí proti těm jejich. Sečetli body a mlčky ke mě přisunuli další minci.

„Já končím.“ položil karty Jorinec.

„Já taky.“ přidal se jeden ze zvědů, obrátivše svůj prázdný měšec naruby. Hodila jsem mu něco ze své hromádky. A tomu Jorinci také.

Třetí zvěd s díky odmítl a složil si své karty.

„Učíš se rychle, krásná slečno,“ pousmál se, „A mně je ctí prohrát s talentem.“

Schoval balíček karet, ale na rozdíl od ostatních neodešel. Pak si se mnou povídal dál. Očividně byl rád, že jednou zase vidí ženu. Vstali jsme a došli k Aladrianovi.

„Tak jsi poznal, co dokáže naše malá Magda, Drawne?“ usmál se na zvěda Regil.

Nepřemýšlela jsem na tím, co řekl, protože mou poyornost upoutal spíš Jenův hlas. Chlapec stál vedle Aladriana a díval se mu přes rameno.

„Ej, šéfe, já netušákoval, že umíte čarovat.“

Jeho pohled byl uznalý.

„Jenom se mi ta kresba právě povedla. Výjimečně.“ okomentoval to tiše Aladrian.

Přišla jsem k němu, v tu chvíli mě ale opět oslovil Drawn.

„Nerad bych obtěžoval, ale rád se zas bavím s někým, kdo není navátý voják.“ snažil se.

„Já vím, mně to nevadí.“ usmála jsem se na něj a nahlédla na Aladrianovu kresbu. Věrně vyobrazovala zvláštního muže s jizvou na tváři. Jeho čelo se mračilo, vlasy měl krátké, bradu velkou. Někdo, koho by si člověk všiml.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se tiše.

Aladrian se pomalu nadechoval k odpovědi, když promluvil opět Drawn.

„Hele, tohohle znám. Dělá kapitána stráže v Glaridomu, tomu chlapovi, co si tam říká správce nebo vůdce nebo tak nějak. Tu tlamu bych nezapomněl.“

Aladrian se zarazil a zamračeně vzhlédl, úžas ve své tváři však neskryl.

Drawn dodal: „Byl jsem tam na výzvědách, když vyhlásili nezávislost. Pamatuji si je jako zákeřné hochy. Rád jsem odtamtud vypadnul. Ale pěkně jste ho vystihl. Znáte ho?“

Aladrian nebyl celou dobu schopen slova.

Všichni jsme tak na chvíli upadli do naprostého ticha, abychom se mohli zamyslet nad tím, koho Aladrian vlastně nakreslil.

Jeho rysy tvrdly. Jeho pěsti se sevřely, pomuchlaly papír a jeho zpocené prsty se ušpinily od uhlu. Na chvíli se ponořil do jiného světa.

Regil vypadal, že ten pohled zná. I Jenovi se zřejmě něco zdálo podezřelé. Jenom já jsem netušila, o co jde. A Drawna to uvádělo do rozpaků. Báł se, jestli neřekl něco, co neměl.

Aladrian se pomalu zvedl, dal Drawnovi ještě jednou svou kresbu do rukou a když se tváří přiblížil, tiše se zeptal: „Víš to jistě?“

Drawn se ještě jednou pořádně zadíval.

„Naprosto. Umíte moc dobře kreslit. Jak jsem ten obrázek viděl, vybavil se mi ten člověk.“

Pohled na Aladrianovo zamračené čelo ho děsil.

Avšak starý muž se jen beze slova otočil, pohladil jílec svého meče, pomalu se rozhlédl a jakoby mimochodem ještě dodal: „Děkuji.“

Regil se díval za ním. Uznale pokyvoval hlavou.

„Groash ještě není ani v polovině svého utrpení a my už máme další cíl.“

Jen Vocas téměř neznatelně přikývl na souhlas.

Reg je profesionál. V jeho očích jsem viděla, že z něj nemluví nic jiného než zkušenost.

V tu chvíli mi to konečně došlo. Ta jizva totiž vyhlížela, jako kdyby nebyla kreslena s jistotou, jako kdyby kreslíř jenom předpokládal, jak bude vypadat.

A o jizvě na tváři jednoho muže nám Aladrian kdysi vyprávěl.

Myslím, že bude chvíli opět mít pro co žít.

Podle toho, jak odhodlaně se chápal svých zbraní a vyzval jednoho z Jeth-Rovanů k tréninku s meči, jsem to poznala zcela s jistotou.

Trénoval zuřivě a s vervou. Několikrát jen těsně zastavil svou ránu, aby Jeth-Rovana vážně nezranil.

K Drawnovi přišel další zvěd. Zvenčí.

Neměla bych je poslouchat, ale nedalo mi to, takže jsem slyšela to, co mu pověděl.

„Představ si, městem se šíří historka, že jistého Groashe posedl démon bolesti, ale nikdo ho nedokáže odvrátit.“

Ejhle, o den později jsem je všechny zkóknul, jak mrkají na Regovu mapu. Plánili, jak se dostanou nejlíp na sever. Al brouskoval své propichovačlá, roštěnka pak meditovala a Reg vystřelil se ptal po zvědáčích, co že to tam mají.

A já, já se zašel mrknout na tu mrchu Groše. K jeho baráku jsem dokrokoval snadně. Kuknul jsem mu do vokýnka. Seděl zakřčeně v rohu a řval, jak mu to orvávalo vnitřek těla a on jenom tak chcípál, ale v pařátu držákoval kudlu a kudnul s tím každého, kdo mu chtěl helfnout. Byl paranoickej jak otec kozatý děvuchy.

Chcípál zarvaně pomalu, řval jak ho to ničilo zevnitř, chcel chcípnout, ale nemoh. Fajn věčička. Musim si dávat majzla na ty Joriňany.

Tak to čumákuje, že se musíme hned namáchnout do dalšího fochu. Ale vono coby ne. Teď tu stejně bude furt nuda, samá dřuna a foch. Taký nový šdadtlo, nový vláďici, to je dycky fuška.

A estli jsem to pobral do makulenky, tak to město, kam se Al chce páskovat, chcou Játrovci, teda Jeth-Rovci snad dokecnout k sobě bo co, ale než tam dořapaj, to bude ještě trávit. Takže tam vykroknem sami čtveři, stejně je to tak bezvadnější, páč nejsme toliko na bulvách a k Játrovcům se stejně nesmíme hlásit, když jdem zas odkrouhnout nějakýho maníka.

To by jim asi při vydiplomování moc nepíchlo.

Ale taky je možný že jo, páč ten páprda, co jim tam kážuje, zkukne, že jeho plechstráž a vochrana nejsou úplně čupr.

Fajne.

Brace Underworth se opíral o stůl a pozorně poslouchal, jak se dohadují s jeho důstojníky. Nápad se jim nelíbil. Považovali mě za nespolehlivého dezertéra. Takových jako já, kteří se ztratili v bitvě a připojili se k ustupující armádě až o celé týdny později, bylo mnohem více. Obzvlášť mezi zvědy a Jorinci. Přesto mi však dávali jasně najevo své opovržení. Představa, že půjdu do logisticky důležitýho města a ohrozím důvěryhodnost Jeth-Rova zabitím kapitána stráží se jim přímo přičila.

Není se ani čemu divit.

Jenže já Aladriana nenechám jít samotného.

A tak na mě Jeth-Rované křičeli a ponižovali. Vylévali si na mě všechnu zlost, kterou střádali od poslední porážky. Nebyli zvyklí prohrávat a také nebyli zvyklí na to, že by je vlastní muži chtěli opustit a sledovat své vlastní cíle. Morvin dokonce hodil svou přilbici na stůl a našťvaně odešel z místnosti.

Pak se po prskavém zamítání a hlasitých zákazech na okamžik rozlehlo ticho. Napětí v tu chvíli viselo ve vzduchu.

„Jdi.“ promluvil Brace.

To bylo všechno. Ale já věděl, co tím chce říct. Věděl jsem, že to pochopí. Má v úmyslu vrátit se domů a rozpustit zbytky své armády. Pokud chci odejít už teď, znamená to jen o hladový krk méně. Ten pravý důvod však zůstával skrytý v jeho očích.

Přišlo mu správné to udělat. I za cenu rizika.

Pak mě náhle probodl pohledem.

„Musíš to stihnout předtím, než dorazíme. Glaridom je pro nás důležitý. Cestou domů se tam zastavíme pro zásoby. Pokud tam zabiješ někoho důležitého, nevadí. Ale nesmí to být po našem, aby nás s tím nemohli spojit. A musíš to stihnout dříve, než dorazíme. Jinak ne.“

Mluvil nesmlouvavě a tvrdě. V minulosti už musel řešit zradu v řadách Jorinců. Tehdy vyslal samotného Maradala, aby provinilce zastřelil. A pokud bych já porušil jeho poslední rozkaz, mohl bych také tak dopadnout. To jsem slyšel mezi slovy.

Když domluvil, tváře jeho velitelů byly zkřivené vzteky, ale nikdo se neodvážil protestovat. Cítil jsem jejich nevraživé pohledy v zádech, když jsem odcházel. Když jsem definitivně uzavíral svou kariéru zabijáka v armádě Jeth-Rova. Když jsem se rozhodl, že budu následovat Aladriana a pomohu mu uzavřít smutnou kapitolu.

My ho dostaneme, tak jako jsme dostali Groashe.

Přesto jsem cestou zpět k ostatním cítil smutek.

Uzavíral jsem důležitou kapitolu svého života. Opouštěl jsem nejen Brace Underwortha a Jeth-Rovce, ale také své dosavadní přátele a Jorince.

Opouštěl jsem Jackilliona.

Nechával jsem za sebou vzpomínky na Davilana a Neldena.

A Breledina.

Zastavil jsem.

Slíbil jsem mu, že Delionu ochráním. Nedokázal jsem to. Porušil jsem své slovo. Nikdy na to nezapomenu a před každou střelou to uslyším v hlavě.

Ano, stín svého prvního selhání za sebou nechat nedokážu.

Na rameno mi dopadla ruka.

„Udělal jsi, co bylo v tvých silách. Udělal jsi, co jsi mohl.“ ozval se Aladrianův hlas.

Co bylo v mých silách? Možná.

Co jsem mohl? Skoro. Tohle prostě není tak úplně pravda.

„Ne,“ odpověděl jsem, „Měl jsem lépe odhadovat. Měl jsem být pohotovější. Měl jsem víc počítat s náhodami.“

„Náhody. Jistěže. Náhoda,“ pravil starý válečník, když pomalu spouštěl ruku dolů a pustil mne, „Nic není náhoda. Možná se to mělo stát.“

Mlčel jsem.

„Možná by to bylo jinak. Možná bys ho zastřelil, možná by se nám i povedlo dostat ji pryč. Možná by přežila bitvu i později porod. Ale po tom všem bychom jí museli říct, že její dítě ztratilo otce.“

Ještě vteřinku jsem v zádech cítil jeho pohled, ale chvíli nato jsem si byl jistý, že se odvrátil a šel si hledět svého, neboť mi již řekl svoje. Skutečně tomu tak bylo.

Přešlápl jsem na místě.

Měl pravdu.

A já, já bych se s tím měl smířit. Svět je už prostě takový. Věci jsou různé, různě se chovají, různě ovlivňují ty druhé. Ale všechny z těch věcí se zkrátka stávají. Kdyby to tak nebylo, nebyl by to svět, ve kterém jsem. Nebyl by to můj domov. Abych si dokázal vychutnat úspěch, musím zakusit pachut' neúspěchu. To jsem ostatně zjistil sám.

Vzchopil jsem se, vzhlédl jsem a ujal jsem se něčeho užitečného. Vzal jsem svou kuši a začal ji opečovávat, s pečlivostí a s citem, se zkušeností mě vlastní. Vždyť právě splnila můj úkol se mnou. A navíc jsem jí od doby, kdy jsem s ní spadl do jezírka, nedopřál dlouhé a pečlivé čištění.

Dal jsem se do práce, která mi dodala pohled na budoucnost. Mezitím jsem se taktéž zamyslel.

Co se stane cestou?

Vzpomněl jsem si na příhodu v jablečném sadu a zamrazilo mne. Stejně tak při vzpomínce na vojáky v horském lese.

Když se to tak vezme, dostat se sem bylo zhruba stejně obtížné, jako tady přežít. Možná i obtížnější.

Ale co bych mohl potřebovat? Co by se mi mohlo na cestě hodit?

V zamyšlení jsem přestal čistit drážku v kuši a pohlédl před sebe.

Spatřil jsem Magdu, jak si povídá s Jenem a jak se přitom oba náramně baví. Pošťuchovali se jako malé děti. V Jenově případě by to bylo jen pár let věku zpátky. Magda také sotva dospěla v ženu. Oba jsou tak rozdílní, a přesto se dokáží snést.

Kdyby jen snést. Nejen to a nejen oni. Všichni čtyři jsme odlišní jeden od druhého. A všichni čtyři jsme se dali dohromady, i když poněkud krušným způsobem.

Klidně jsem se vrátil k čištění.

Nic mi nechybí. Všechno potřebné mám s sebou.

Kapitola třináctá

Podruhé si to už nezkusíš.

-oblíbená poučka Jeth-Rovských kaprálů

Slunce se mi opíralo do hlavy, motýli poletovali po lukách okolo, vítr mi rozfoukával vlasy a já poslouchal, jak zpívají ptáci. Byl krásný den a já to po dlouhé době opět vnímal. Šel jsem vstříc tomu, co mě připravilo o štěstí.

Umřu tam. Musím tam umřít. Musím ho dostat, zničit ten pokřivený charakter, a pak můžu klidně zemřít rukou strážce. Ale on, on to nepřežije.

Mladá čarodějka na mě mezi svými kroky pohlédla. Nevím jak, ale ta holka mi vždycky vidí až do duše.

Dobrá. Neumřu.

Budu žít dál, i kdyby jen proto, abych chránil její oči. Napadlo mě, že bych na ni nejspíš měl dát pozor. Je pořád ještě mladá, a neměla by se zkazit. A když se dívám na ty druhé dva, říkám si, že by mě přeci jenom mohlo být zapotřebí.

Po celodenním pochodu jsme se utábořili.

Regil s Jenem se od rána sázeli o drobáky. Sázeli se o všechno možné, na koho dřív sedne moucha, kolik ptáků vyletí, když tlesknou, jestli nás přepadnou bandité, kdo lépe trefí střed pařezu, kdo dokáže déle skákat na jedné noze a tak podobně.

Mezi tím vším jsem si připadal strašně starý.

Ale slunce přesto svítilo jasně.

Zvláštní, již dlouho si všímám faktu, že vždy, když přestanu dávat pozor a zahledím se na krásu světa, stane se něco špatného. Proto jsem zůstával ve střehu a byl připraven sejmout štít ze svých zad.

Půjdeme ještě nejméně několik dní, počítám tak necelý týden. Nemusíme spěchat. Toho jsme si už užili dost.

Cesta zatím příjemně ubíhala. Večer jsme se utábořili mezi skalisky, oheň praskal a hřál, a my mohli vzhlížet k nebi a pozorovat hvězdy.

Cítil jsem tu atmosféru. Nemusel jsem jít ke hvězdám, abych se cítil dobře. Les šuměl a noční tvorové onen šum měnili a dávali mu nádech tajemna. Zima byla cítit jen trochu, dost na to, aby člověk patřičně ocenil teplo ohně, avšak dost málo, aby mu nemusela vadit.

Byl to idylický den, avšak právě ta idylka mi znovu připomněla můj domov. Smutnil jsem, jenže jinak, než obvykle. Cítil jsem, že mě ještě něco čeká, ale dřív nebo později se vrátím mezi ty, které jsem ztratil.

Okolo mne prolétla světluška. Pak druhá, o něco blíž.

Je krásně.

Spokojeně jsem nasál vzduch do plic a ještě pohodlněji se uvelebil na svém místě.

Třetí světluška mi prolétla těsně před očima. Připadalo mi to, jako kdybych splynul s přírodou okolo.

Ovšem další mi přistála na nose. Když se na mé tváři objevil nevěřící výraz, uslyšel jsem tichý smích po své levici.

Magda se bavila. A tvrdila, že si jen procvičuje magii. Ovšem, podle toho, jaké obrazce kolem ní vyváděla kvanta vyvolaných světlušek, bych řekl, že svítit bude umět jako málokterý čaroděj.

Regil a Jen zkoušeli, kdo z nich déle udrží ruku nad plamenem. Ano, také vypadali spokojeně.

Zahleděl jsem se opět na oblohu a uvědomil si, že abych mohl potkat své staré blízké, musím opustit ty nové. Neboť, jak doufám, odejdu dřív než oni.

Nepamatuji si, kdy jsem usnul. Zkrátka se mi pomalu klížily oči víc a víc, až jsem nakonec spal pod hvězdami, jak jsem míval ve zvyku.

Ráno jsem s ulehčením zjistil, že v noci nepršelo. To bylo velké štěstí, protože ostatní si s tím taky příliš hlavu nelámali, akorát se ještě každý přikryl dekou. Naše celta zůstala nevyužita.

Vzbudil jsem se, zatímco ostatní ještě spali. Chvilí jsem si prohlížel východ slunce, načež jsem vstal.

Našel jsem kus cestovního chleba v tlumoku. Také jsem našel jablka, která mi připomněla tvrz, odkud pocházejí snad všechna jablka světa.

Magda se z těch tří probudila první. A to právě ve chvíli, kdy jsem se chystal pošimrat Regila dlouhým stéblem trávy.

Vyrušila mě od toho, avšak po chvilce přišla, půjčila si mé stéblo a ždibla s ním Rege do ucha.

V tu ránu střelec vyskočil na nohy a v okamžiku tasil meč.

Působivé.

I Magda vypadala překvapeně, vzápětí se však usmála a nabodla Jorinci na čepel jablko i krajíc chleba.

Začátek dne byl skutečně vydařený. Něco mi ale říkalo, že celá cesta do Glaridomu takhle probíhat nemůže. Tenhle kraj má údajně mnohá nebezpečí, mezi kterými jsou bandité jen drobnost. V lesích dál budou žít zvláštní tvorové. Slyšel jsem i povídačky o působení volné magie.

Posbírali jsme své věci, složili celtu a vydali se cestou dál. Chvilí po poledni, právě když byl les již před námi, jsme na cestě z něj narazili na vůz tažený koňmi. S ním také na desetičlennou skupinu lidí. Samí muži, jako kdyby to byli vojáci, ovšem oděni v zeleném a v kůži, ozbrojeni luky a meči.

„Luky! Projels měďák, vystřelvoku!“ zachechtal se Jen, načež mu Regil odevzdaně předal stříbrnou minci.

„Ale jak vidím, mají i meče.“ usmál se Reg vzápětí, takže mu Jen minci zase vrátil.

Za chvíli jsme se s nimi střetli.

„Zdravím.“ zvolal jsem k nim bujaře.

„Já též.“ odpovídal stejným způsobem člověk, který je zřejmě vedl. Jediný měl na klobouku červený brk, zatímco ostatní nosili bílé.

„Jste banditi?“ vyhrkli Reg s Jenem současně.

Muži se na sebe beze slova podívali, pak se pousmáli a vrtěli hlavami, že ne.

Vtom se mezi Regem a Jenem objevila roztažená dlaň. Patřila Magdě, a oba mladíci do ní vložili stříbrnou minci.

Ta holka mě nepřestane překvapovat. Myslím, že se mění. Heh, ovšem pouze tou zdravou mírou.

„Jsme Lovci odměn. Kdo jste vy, smím-li se ptát?“ zahalekal jejich vůdce. Jeho tón hlasu mi přišel zvláštní. Teprve za okamžik jsem si uvědomil, že ušní boltce má ořezané.

Hrubý elf. Jeden z těch zamíchaných mezi lidmi. Ostatní také.

„Cestujeme do Gardiomu.“

„Odměna?“ usmál se.

„Pouze osobní...odměna.“

„Ovšem. Nuže, nechci vás ani sebe zdržovat, chtěl jsem vás však varovat. Zdejší les není právě klidné místo. Poslední dobou se některým tvorům velmi dařilo. Budte na pozoru, zvláště, až zajdete hlouběji.“

Jejich vůz se poté rozjel, já stačil ještě poděkovat, a pak už nám elfové pomalu mizeli za zatáčkou.

Měl jsem tedy pravdu.

„Zvláštní lidé.“ zahloubala se Magda.

To jistě. Elfy si v dnešních poměrech asi najímá málokdo, ale podle toho, jak vypadali, bych řekl, že stáli za investici.

Zvláštní, že se s nimi lidé příliš nesnesou. Hrubí elfové jsou prý často lidštější než lidé.

Pokračovali jsme tedy dál lesem. Celý byl smíšený, jako většina v téhle oblasti Světa. Cestou stromy houstly čím dál víc, větve se nad cestou zavřely. Vypadalo to, jako kdyby les měl být celý známý svět. Bylo to pro nás cizí prostředí. A cesta, jak se zdá, se přespříliš nepoužívala. Byla úzká a neudržovaná, jen stopy skupin cestovatelů ji čas od času rozryly. Koneckonců, směřujeme tam z docela neobvyklého směru.

Podle mapy měl být les velice rozlehlý. Musíme tu někde přenocovat.

Ale z toho není třeba mít strach.

Během dne stačili Jen a Regil vyhrát od Magdy zpět své peníze, když se sázeli o všechno možné. Mezitím se majitelé stříbrňáků několikrát vystřídali, než skončili všichni s přesně tolika penězi, kolik měli ráno. A co víc, jednou dováděli a pošťuchovali se jak malé děti, když přišli na to, že Magda ovlivňuje padající list svou vůlí. Jenom chvílemi jsme si povídali o tom, co jsme zažili, avšak zdálo se, že tuto část svých životů máme již za sebou.

Utábořili jsme se na malé mýtině. Měla takovou mystickou přitažlivost, její mech byl vyboulenější než jinde, oblé kameny jí přidávaly na kráse a stíny větví listnatých stromů jen dokreslily poslední detaily.

Vypadala jako zakletá.

Jenže nebyla. Naštěstí. Přesto jsme si tam královsky odpočinuli. Ten klid byl úžasný.

Další den jsme těsně po snídani vyrazili dál.

Tou dobou mi blesklo v hlavě, že Groash se již určitě blíží ke konci svého utrpení. Viděl jsem, co udělal na popravišti. Nevadilo by mi, kdyby jeho konec přišel ještě později. Ovšem, nemám představu, jak hrozná muka to jsou. Nepochyboval jsem o zákeřnosti starobylého jorinského jedu, či co to vlastně bylo.

Procházeli jsme vyššími místy. Cesta se vinula podél nízkých skal, ale nejednou nás vyvedla i nad koruny stromů, kde jsme mohli spatřit majestátní rozlehlost lesa. Jeho míšené barvy se táhly až k obzoru, kde mizely v obloze a mlžném oparu. Sotva jsme sešli opět dolů, rozdělali jsme oheň a opékali si nasolené maso k obědu. Kdoví, jestli bude ještě k jídlu, ale soudě podle toho, jaký máme všichni hlad, zřejmě bude, ať už je staré jak chce.

Vůně z rožně se táhla lesem jako symfonie.

A to byla chyba.

Stačili jsme se dychtivě zakousnout do masa s chlebem, když vtom se z okolí ozvaly jakési podivné hlasy. Zvláštní, melodická řeč, ale podle toho, jak zněla, také velice primitivní.

Vstal jsem a sáhl po zbrani.

Uviděl jsem prazvláštní tvory, jak se blíží z obou stran cesty. Malá těla, ne vyšší než Jen, úzké ruce a nohy, dlouhatánské prsty na ruce i nohou a téměř žádné dlaně či chodidla. Hlava na tenkém, leč krátkém krku, v obličejí ostré rysy, doslova jako vyřezané nožem. Černé oči hledí z neumělých škvír, místo vlasů zrohovatělá kůže.

Ovšem, jejich kůže, to je to hlavní. Zelená, trochu do hněda, v barvách lesa, samá bradavice, nejvíce však byly vidět četné vrásky. Ano, kůže připomínala ropuchu, avšak celkové vzezření tvora bylo lidské, především obličejem.

Jejich černé jazyky kmitaly, když pokřikovali na sebe navzájem, právě v okamžiku, kdy nás uviděli.

Každý z nich si nesl hůl nebo jinou jednoduchou zbraň. Později jsem si však všiml, že někteří nosí i kamenná kopí a sekery. Byli jen zčásti zakryti několika sešitými kůžemi.

Zastavili se několik kroků od našeho ohně a pozorovali nás. Zkoumavě, nikoli útočně nebo bázlivě.

Díval jsem se po nich, avšak stejně jako ostatní jsem nehodlal nechat stydnout naši pečení. Ač připravený, začal jsem jíst. Mí společníci také.

„Co to je?“ zeptala se poněkud nečekaně Magda.

Když jí nikdo neodpovídal, uvědomila si, že z nás nejvíce studovala ona, a tudíž bychom se měli ptát spíš my.

Žvýkala kus masa a někteří z nich se přiblížili.

„Kuš! Jdetě pryč!“ pokusil se je zahnat náš jorinský střelec, mávaje přitom rukou. Žádný z nich se však ani nepohnul.

Zamrazilo mě v zádech. Oni nejsou zvědaví. Oni znají lidi.

Jeden z nich prudce vyběhl a s neuvěřitelně obratnými pohyby a skoky nám sebral kus chleba, načež zmizel mezi ostatními.

Přestali jsme žvýkat a opět sevřeli zbraně.

Druhý ukořistil zbytek opečené kotlety.

Další proběhl a sáhl po noži, kterým jsme krájeli chléb, a když utíkal, rozehnal se jím.

To však už nervy nevydržely a nedaly se. Jen a Reg současně vystřelili ze svých kuší a prošpikovali zeleného človíčka.

Ostatní tvorové začali zuřivě vřeštět.

To nevypadá dobře.

Chopili se svých oštěpů a holí. Přimkl jsem se blíž k Magdě, abych ji mohl chránit štítem. První sekera neuměle zasvištěla vzduchem a narazila do mého štítu. Rána byla silná, ale spíš jsem to cítil, jako kdyby po mně hodil obyčejný kámen. Což koneckonců nebylo daleko od pravdy.

Jen tvorovi odpověděl dýkou, kterou však nechtěl házet, takže k němu pouze přiskočil a rozpáral mu břicho. Zasažený se pomalu hroutil k zemi, tekly z něho potoky černé krve.

Jejich tlak a křik zesilovaly.

Magda zavrtěla rukama a přidala kratičkou formulku, čímž vyvolala silný vzdušný vír a odhodila některé z nich. Jeden po ní mrštil oštěpem, ale já byl ve střehu a nastavil jsem před ni svůj spolehlivý štít.

Mezitím Regil tasil meč a Jen cenil zuby na ostatní z nich. Ukazoval jim přitom svůj zkrvavený nůž a výhruzně s ním máchal.

Byl jsem si vědom jasného nebezpečí. Neovládali zbraně moc dobře, ale obklopovali nás ze všech stran. Stačí, aby si některý z nás něčeho nevšiml a mohl by dostat zezadu kamenem do hlavy.

Bylo to však ještě horší, než jsem čekal. Síla těch stvoření nespočívala v boji samotném. Dokázala ale neuvěřitelně dobře šplhat po stromech a po okolí, jejich prsty se chytily jakékoli větve a jejich váha nedokázala větev zlomit.

Takže jsem se rozhlížel na všechny strany a všude se míhala zelená těla. To je neudržitelné, sebelepší bojovník nemůže sledovat všechno, když útok může přijít doslova odkudkoli.

Právě včas jsem zvedl štít nad hlavu a zvolal: „Ústup!“

Mí přátelé mě poslechli a všichni jsme odbíhali pryč po cestě. Zůstal jsem poslední, abych nás mohl kryt pod nastalou smrští primitivních zbraní. A že bylo třeba. Zaúpěl jsem, když mě jedna z nich zasáhla do nohy. Přesto jsem však odkulhal dál do bezpečí.

Bezpečí, jenže ne nadlouho.

Naše zásoby je už nezajímaly.

O to víc jsme je zajímali my.

Uskupili se k sobě a jejich půlkruh se začal pomalu přibližovat k nám, zatímco se nás jiní snažili obejít. Nechtělo se mi vzdát se zásob. Dost by to zpomalilo a ztížilo náš postup.

Neustoupili jsme už ani o krok. Já nás kryl štítem, Regil s Jenem nabíjeli své kuše a Magda se starala o tvory ve větvích. Zpravidla padali dolů, neboť je smetly nečekané poryvy větru, případně je zaskočila kluzká větev nebo znenadání prokřehlé prsty.

Přesto se však neúprosně blížili a my se připravovali na skutečně tvrdý boj. Byli mrštní a obratní. A bylo jich dost. Jejich hlavní výhody.

Regil vystřelil a strefil jednoho před námi do krku, šipka ale prolétla skrz a zabila dalšího za ním. Hned poté padl k zemi další, když ho zasáhl Jen.

V rychlosti stihli vypálit ještě jednou, ale to už se tvorové skutečně rozkřepčili a vrhli se po nás. Několik kroků před námi ještě padli dva díky našim střelcům. Pak jsem už byl dost blízko, abych bodl dalšího.

Jednoho jsem zabil, ale dostal jsem čtyři rány.

Pouze jediná mi ublížila citelně, když mi zasáhla ještě nedávno zraněné rameno. Stará bolest se ozvala, ale já se nedal a vrátil úder.

Jen odběhl dál a zastřelil dalšího, zatímco se k němu povážlivě přibližovali jiní. Přišlo mi, že je jich čím dál víc. Když padl jeden k zemi, objevil se na jeho místě další a za ním také další.

Cítil jsem, že nás co nevidět utlučou kameny.

V ten okamžik se však dopadlo na zem mezi nás další zelené tělo, které však nesestřelil nikdo z nás. Jak to poznám?

Mělo v hlavě zaseknutou vrhací sekeru.

Zelenáči na okamžik ztichli. Nato se rozvřeštěli s větší silou než předtím. Ale už v tom křiku nebyl slyšet hněv, ale strach.

Začali utíkat pryč a nám stačilo pohlédnout vlevo, abychom viděli proč. Z toho směru se řítilo asi tak deset podobně zbarvených, avšak o poznání tmavších tvorů, přihrbených, s dlouhými nosy a bradavicemi. Ale jejich oči byly o něco živější.

Odběhli jsme stranou, ale očividně jsme je nezajímali. Pronásledovali své nepřátele.

„Lesní goblini,“ konstatovala Magda.

O kus dál prosvištěla další sekera a zasekla se do mladého stromu, který po chvíli spadl, přeštípnutý vejpůl.

Moc jsem o nich neslyšel, ale jejich sekery a umění s nimi byly pověstné.

Prohnali se s funěním okolo, a žádný z těch zelených, co zůstali pozadu, neunikl prudké ráně jejich zbraně.

My jsme každopádně nečekali. Posbírali jsme své věci a kulhavě se vydali dál.

Kráčeli jsme mlčky a čas od času se ohlédli, ale nespatriili jsme nikoho. Teprve po nějaké době promluvila Magda. Ke mně.

„Byli jenom zvědaví.“

To už jsem dlouho neslyšel. Magda se měnila, ale jak je vidět, nikdo se nezmění tak, že v něm nezůstane něco z dřívějšího já.

„Chtěli nás okrást a pak zabít. Nešlo jim o nás.“ pravil jsem.

„Vždyť jsme jednoho z nich zabili první.“ trvala na svém.

„Chovali se špatně. Místo, aby si vzali mrtvého a naše zásoby, chtěli se nám pomstít. Pochop to.“ pravil jsem.

Ovšem v tu chvíli mě něco napadlo.

Pomsta.

A Magda, ta ve mně opět četla jako v knize. Jenže mě v tom nechala samotného, abych si to přebral. To jsem také udělal. Přemýšlel jsem o tom celý zbytek dne, avšak nedokázal jsem se dobrat k žádnému výsledku. Je to zkrátka těžké. Svět není černobílý. Má odstíny. A nejen to. Má barvy.

Již mnohokrát ve svém životě jsem došel k takovému závěru. Nedokážu pochopit svět. Stěží v něm dokážu žít.

Dál jsme šli již mlčky.

Celý den jsem vídal krásné hory na obzoru, jejich vrcholky vystupovaly z mlhy a majestátně vyhlížely. Ve větru začala být cítit vzdálená zima, les se změnil ze smíšeného v jehličnatý a půda pod chodidly příjemně ubíhala. Jen stopy daly vědět, že jsme tudy prošli.

Pozoroval jsem jak se mocné smrky vzpínají vzhůru.

Blížím se domů.

Probouzí to tu dávné vzpomínky, krásné a čarovné, avšak jsou zkaleny těmi, které mi připomínají pád toho všeho.

Podíval jsem se vlevo na Magdu. Kochala se přírodou okolo, ani si mě nevšimla, ale já vzpomenu na její slova a radu, kterou mi dala.

Ano, zkalené vzpomínky a duši mít mohu. Avšak jsem již příliš starý na to, abych se tím nechal ovládat. A než bych zemřel někde daleko s vědomím, že konec mého života bylo velmi smutné období, raději půjdu domů. Vrátím se a zařídím, aby se to již nikomu nestalo. Aby ruka vraha umdlela, aby jeho kůže zbledla a jeho tělo vychladlo, aby zlo v jeho duši zemřelo s ním.

Vztyčil jsem hlavu.

Nemám se o co bát. Jsem díky tomu silný. Silnější a odolnější než ti, kterým teprve může být ublíženo.

Tuhle šanci nemůžu, nesmím promarnit. Ve jménu těch, co svůj život zasvětili dobrým věcem, věcem, které přinášejí štěstí jim, i těm ostatním.

Přidal jsem do kroku, ale vzápětí jsem zase zvolnil, když mě opět unesla atmosféra okolí.

Tahle cesta někde končí. Právě tam, kam se chci dostat.

Kapitán stráže, napadlo mě.

Nevím, jestli je to dobře nebo špatně. Na jednu stranu bude chráněný, dobře vyzbrojený a dost zběhlý v boji.

Na druhou stranu, z takového místa se neodchází a tudíž tam nejspíš ještě bude. Navíc je celkem jasné, kde se bude nacházet.

Jinými slovy – je snadné ho nalézt, o to těžší však bude porazit ho. Ovšem, možná by to nebylo to pravé, kdyby mě měl čekat lehký boj.

Jako kdyby věděl, o čem přemýšlím, ozval se blízký Jorinec. Nejspíš to poznal z mého výrazu.

„Bude to chtít přípravu. Mám dojem, že se Ali bude muset trochu loudat.“ pravil.

Nakonec jsem zjistil, že mé odhady byly zhruba přesné. Již další den jsme v mlze v dálce spatřili majestátní věže města. Avšak, když jsme přišli blíž, mlha mezitím opadla. Tak jsme z dobrého místa viděli celé město. Dověděli jsme se, že věže nejsou to, čím urbanismus města vyniká.

U jeho západního kraje se tyčila masivní tvrz, vlastně takový prostý kvádr, který byl korunován hradbou a ochozem. Ano, střecha vypadala prostorně, jen uprostřed zela čtvercová díra dolů. Obvykle ale nevede až na nádvoří. V těchto krajích se střed často vyplňuje patry ze dřeva a vytváří se tak nové prostory.

Ovšem, i mohutné hradby okolo města stojí za zmínku. Propracované, vlnité, s množstvím střílen, ale hlavně tak tlusté, že by po nich mohl jet

i povoz. Ta strašná masa kamene chránila celé město před nájezdníky a ostatními nepřáteli.

Můj domov však leží ještě o něco severněji. Tato krajina ještě není ani součástí mého rodného Haridu.

Sbíhali jsme dolů z prudkého kopce, abychom si ušetrili cestu. Netrvalo dlouho a už jsme se blížili k městské bráně.

V tu chvíli se ale Magda zastavila.

Zcela spontánně jsme tak učinili i my.

Regil v rychlosti natáhl svou kuši, Jenovy prsty se octly na dvou jeho čepelích a i já jsem se nahrbil a pátravě rozhlížel. Těsně za námi les, před námi kus louky a hradby.

„Co je špatně?“ utrousil k ní Regil suše a jeho zornice těkaly od koutku ke koutku.

Magda se klidně otočila a usmála se.

„Nic. Jen jsem si ještě chtěla užít toho lesa.“

První to pochopil Jen. Sotva to dořekla, už se rozkošnický natáhl do mechu, mezi zuby si vložil lesní stéblo a pak už jen přivřenýma očima pozoroval svět nad sebou, plný světla, mraků a jehličí.

Regil ho za okamžik následoval, avšak na rozdíl od Jena si vybral kapradiny.

„A také jsem si potřebovala něco vyřídit.“ dodala Magda nakonec, avšak velice tiše. Poté se odebrala na druhou stranu cesty, než byli Reg a Jen, kde zmizela ve zpola opadaném listí křovisek a v trní.

S těmihle já cestuji.

Poněkud znuděně jsem se vydal ke svým dvěma přátelům, kde jsem sebou odevzdaně sekl do mechu a stejně jako oni ještě na okamžik zapomněl na svět.

Byl to dobrý nápad.

Hó, to byl dobrej výplod, takle si sem schrastnout a čučet hore.

Sežvejk jsem špektrávu v pycích a čučel jsem dál. To by gildáci kvokali, kdyby zkókli, jak si tu válim plec. No, ale za chvíli budu musit tu svoji hejždi požďuchnout, aby mazala dál a helfla šefikům. Ani netušákuju, co že mě u nich vlastně drží. Ale je s nima prča, jsou fajny a tak.

Sežvejk jsem travku a pak ji vyflus. Očumoval jsem to modřavý plátýnko nad vočima, jak tam lítaj větývky a podobně.

Čupr nálada, teda, nevočekal jsem, že bych moh někdy bejt v takový pohodárně.

Jo, to je vono, proto s nima jsem. A taky že stejně nemám kde jinde zapíchnout ranec.

Tak jsme nakonec vystoupili, a šourali si to k branici v hradbách. Maj to tu vypiplaný, to je fakt. Čarofuka se taky vyhrabala, a vokolo poledna jsme prošurli dovnitř.

Jo jo, vyplanej mešťák. A prachy tu taky budou. Fajn, a tady jim chcem odkrouhnout chlápka, kterej kreje řít' odtudnímu primárovi. To budou určo kotrmelcovat radostí. Začátkuje to být nůďa. Furt enem něco vraždovat.

Nojo. Dyť jsem fakt furt malej podřezávačka. Tadle banda nejsou zrovna bohovičkové.

Zalezli jsme skrz bránku do tý měšťárny, ale valil jsem kulvy, jak tučný vobchody tam veducírujou. Hromádky drahejch serepetiček. Banda jako, že si jde naobchodit ňáký úžo věcičky, ale já čučel do toho prachatýho davu a cáloval, kolik chechtů maj po kapsách.

Tak jsem se tam vrh ale voni si dávali majzla na svý pytlíky, tak jsem štípat nechtěl, ještě by mě vofókli a to by akurát nakrklo. Vono ty prašulky zas nemusim tak moc mět, páč už jde enem o prču, potřebim jich míň než v Obořivci, nemusim uplácet a vyžrat kdeco. Jsem svobodnej.

Tak ale stejně jsem to vokouk a nabíd se na jeden srandastánek, kde se půlily shnilý jabka. Prej kdo hodí kouličku na jabko a strefne se, tak dostane nějakej zbytek z trhu. Každěj chudák to zkóšel, vono to bylo levný. Tak sem si vyhodil půl pytle peří, chcíplou kočku a ňáký starý žrádýlko. Tak jsem to nechal těm chudníkům, voni měli i radovnost. Ale vyšťouch jsem si taky flašu kurňa fakt silný pálenky, takový tý hnusky, co se strká do flašy, prepáč by měch prožrala.

Noco, až mě někdo nakrkne, tak mu to chlístnu do očí.

Tak jsem s tomu nahnul rypák, že si jako čachnu, to byl vodér že mě to pomalu vyrazilo voko. Síla todleco, to by snad nežunk ani Starej Kvas z našeho cechu. Jo, a to ten dědek byl bájnej. Mno, možná by si drobet cvaknul, což vo to, ale když už je jednou přisleplej, tak jde spíš na něco pro něj mekčího, třeba Dračí zhoubu.

To byl rozenej chlastač, tenhle Kvas. Dával si i v létě vodu se zbytkama od oběda za vokno, vono mu to tam zbobtnalo a von pak trhnul mraky zlatíků na sázkách s těma, co ho makovali, že to prej nevychlemtne.

Gillovirotíci ho nakonec utopili v sudu s chlastavou trhavinou, kterou se vodpalujou šutry v dolech. Jo, pro něj to byla skapávačka z těch nejlepších snů, nemoh si přát skapat líp.

Tak za chvílu jsem tu svoji bandu našel v obchůdku se všim možným, každou kravinu tam měli, ale i některý čuprovní věcičky, třeba echt vrhací kudly.

No, netušil jsem, co s tou flašou, taky byla hafo těžká a já nejsem žádněj mezek, tak jsem ji dal Alovi, hlavně ať to prej nechlastá, ale že by to mohlo vyžrat kdejakej sajrajt, což bacha na to ale, páč to kurnik dobře hoří.

Von jako že jo, asi se mu to i šiklo, a dohadoval se s tou fešnou kočenou, co že by si to ještě nakupil.

Koupil jsem si několik věcí, vesměs kovové karabinky a několik přezek, neboť ty původní na mé zbroji už zažily dost věcí, takže jsem chtěl mít zásobu. Také jsem si vyhlédl a koupil krásné tenké lano. Mohlo by se hodit. Navíc se mi líbilo, jak bylo lehké a nenápadné. Šipky jsem nepotřeboval. V Jeth-Rovském táboře jich byl nadbytek a nikdo je tam nebude postrádat. Dobré jorinské šipce se nevyrovná žádná jiná.

Aladrian přijal od Jena lahev s mírně zakalenou tekutinou. Spolu s ostatními jsme využili dobrého tržiště a provedli pár nákupů.

„Uděláme si ještě výlet po městě, co myslíte?“ navrhla Magda, když jsme vyšli ven.

Ano. Jsme tu na výletě. Přišli jsme si prohlédnout chrámy, nakoupit upomínkové předměty a zabít velitele stráží. Nuže, proč ne?

Město bylo bohaté na architekturu. Mnoho jejích směrů se mísilo v ulicích. Zdobená i jednoduchá podloubí, věže úzké i široké, kulaté, čtvercové, dokonce i jedna trojúhelníková, sochy s různými tématy a místy i fresky v zastřešených ulicích, na náměstí překrásné fontány, náboženské budovy různých církví, avšak přesto za klidu vedle sebe.

I lidé vyhlíželi přívětivě, avšak velice zaměstnaně. Očividně se museli ohánět, aby něco dokázali, ale kdo z nich nebyl líný, také dokázal.

Během těchto procházek jsem stačil leccos jiného zjistit. Tak například, správce města tu neznamenal někoho, kdo by byl schopen nějak zásadně ovlivnit dění v ulicích. Byla to prostá figurka, která představovala moc, avšak žádnou neměla. Prostě byl přítomen ve sněmovně radních, kde se řídilo město, ale on sám byl skutečně jen obrázek, na který se dalo dívat, což plnil dobře.

Obloustlý, spokojený, růžový muž. Bydlel v té vysoké tvrzi a nemusel se příliš starat o svět okolo, jen občas uvedl mezi lid nějakou novou módu, nebo představil, co nového se ve městě postavilo.

Tenhle systém však očividně fungoval. Lidé vypadali spokojeně. Co mě také zaujalo, že jich nebylo mnoho. Město bylo skutečně velké a plné hostinců, kde nocovali cizinci a poutníci, kteří chtěli navštívit místní chrámy, avšak nyní, když končila sezóna vhodná k cestování, měli místní skutečně mnoho místa k životu. Zajímalo by mě, proč se tu nachází tak málo obyvatel. Dost možná to má něco společného s těmi hradbami.

Zvolna mi docházelo, že budeme potřebovat daleko víc informací. A také více prostoru. Tohle není Groash z malého města. Je to kapitán stráže, ve střehu ve dne v noci, neustále se zdržuje po boku nejchráněnější figury

ve městě. Nemůžu ho jen tak zastřelit. Ve dne by mě snadno chytili. Nemohl bych se dostat ven z města právě kvůli hradbám.

A v noci bude ve tvrzi, kam prakticky není možné se dostat, natož uniknout ven.

Tohle bude chtít přípravu. Dobrou přípravu. Problém bude to stihnout předtím, než přitáhnou Jeth-Rovci. Zkomplikovali bychom jim pozici. Jak to tak vypadá, místní by rádi spojenectví s někým, kdo je schopný voják a obránce.

A Jeth-Rovci jsou jak známo mistři taktiky a jejich pěchota je nejlepší na Světě. Kdoví, jak to dopadne.

Za okamžik mi došlo, že tohle už nemám v rukou já. Teď bojujeme za Aladriana. Leč on bral naši situaci ještě vážněji, a přípravy nehodlal podcenit v žádném případě.

Když jsme se večer ubytovali v lepším hostinci, až do omrzení brousil své kopí. Když skončil, položil na jeho špičku břicho prstu, na němž se poté objevila kapička krve.

„Skvělé.“ šeptl. Při svitu svíce vyhlížel děsivě.

Sešel jsem raději dolů za Jenem. Právě postával u výčepu vyptával se hostinského, který mu zatím naléval kořalku.

„Takže netušákujete šéfe? Já bych tam šel na flek zatraceně rád.“

„Ne,“ odpovídal hostinský, „Ale tamhleten mladík, ten tam dělal.“

„Fájny, šéfe. Tak nám tam fókněte dvě pivka.“ zahleděl se tím směrem, načež se odlepil od baru a došoural se k mladému muži, co se opíjel v rohu.

Sledoval jsem tu frašku a pohodlně se usadil. A jak jinak bych si to vychutnal, než abych si dal trochu toho vína.

Jen se činil znamenitě. S mladíkem se rychle spřátelil a za pár chvil spolu zaujatě hovořili u piva. Bylo mi jasné, na co se ho Jen zeptal. Dělá, že hledá práci ve tvrzi.

Chvíli spolu klábosili, a když jim začal alkohol stoupat do hlavy, začali tancovat do rytmu hospodské písně. Poskakovali na stole a zpívali. Po chvíli se k nim začali přidávat další lidé, z nichž se poté stal rozdováděný dav.

Veselý způsob, jak získávat informace.

Později se unavený Jen dostal k nám do pokoje a oznámil, co zjistil.

„V tý kostce nabíraj novou služebnou a sluhu, prej.“

Spokojeně se usmál.

Výborně.

Aladrian opatrně začal s otázkou, kterou měl na jazyku každý: „Takže tam někdo z nás půjde a získá to místo?“

„Joj. Všici tam pudem a některýho z nás určo vyberou, tak se tam vetřem.“

„Dobrý nápad. Ale myslím, že všichni nemáme právě reálnou šanci.“
odvětil jsem a měl jsem na mysli chování a způsoby našeho zlodějčka.

Jen Vocas si mě změřil od hlavy až k patě, zhlédl můj plášť a nenápadně ukrytou zbroj pod ním, načež prohlásil: „To je fakt, nemáš na to hadry.“

Dobrá. Přes lest je tu on.

Magda mě však podpořila: „Jistě, ale tvoje vyjadřování žádného lorda ani správce právě nedojme.“

Aladrian se do hovoru také zapojil.

„Zkusím ho to naučit,“ pravil a uschoval si brousek, „Hned zítra.“

Nato jsme se rozešli a šli spát. Usnul jsem prakticky okamžitě. Byl jsem vděčný za útulnou péřovou postel.

Vstal jsem ráno s vědomím, že dnešek protentokrát nebude další z dní, kdy budu prožívat napětí, zabíjet lidi nebo cestovat. Alespoň doufám.

Oblékl jsem se do výzbroje a do pláště.

Jen měl asi pravdu. Musím si sehnat něco obyčejnějšího. Hodlal jsem se tedy vydat do města koupit si oblečení. Dokonce i zbraně a výstroj jsem nechal v pokoji. Aladrian chtěl učit Jena slušné mluvě, tak mi to pohlídají. Byl jsem bez věcí dost nervózní, ale zato jsem vypadal k světu.

Když jsem oznámil svůj úmysl projít se, v Magdě se okamžitě projevila ženská marnivost a tak trvala na tom, že si sežene hezké nové šaty. Ty staré sice pilně spravovala, ručně i kouzly, ale nějaké oblečení navíc jí opravdu neuškodí.

Vyšli jsme tedy do ulic. Měl jsem u sebe jenom nůž, cítil jsem se nesvůj. Takový život pro mě byl něco nového, ale začal jsem si rychle zvykat. Stále jsem si měřil lidi okolo, avšak jakmile mě minuli, přestali mě zajímat. Zapadl jsem mezi ně, do velkého města, kde se každá osobnost zvolna vytrácí. Po chvíli jsem si uvědomil, že mi to tak vyhovuje.

Magda mě náhle vtáhla do jedněch dveří, takže jsem se probral a špicoval smysly, co se děje.

Nato jsem se opět klidně ponořil do svého rozjívění, neboť se uvnitř nacházelo jen obyčejné krejčovství.

Padly mi třetí věci, které tu zbyly po zpupných zákaznících, kteří nebyli spokojeni. Pěkná látka šedé barvy, decentní knoflíky a kožený pásek. K tomu hnědá vesta a byl jsem vzorem nenápadnosti.

Už jsem si spokojeně balil mé svršky, když jsem pochopil, že se pryč ještě nepůjde.

„Nesedí mi žádné.“ pravila Magda krejčímu, když mu vracela snůšku hotových ženských šatů.

Jistě, o ženách jsem také něco věděl. Proto jsem se rozhlédl, hledaje zoufale něco, čím bych se mohl zabavit.

Mé předpoklady se však nenaplnily. Magda si nechala odloktovat pár druhů látky, přihodila si šicí náčiní s několika cívkami nití, s poděkováním zaplatila a spolu se mnou se vytratila z obchodu.

„U Mhual-Deba jsem také šila šaty. Vždycky říkal, že šaty musí padnout přesně. A nic nepadne přesně, pokud si to člověk neudělá sám. Vtipné ale je, že si pochvaloval oblečení, které jsem mu ušila já.“ zasmála se při krátké vzpomínce.

Nakonec, je to příjemná holka. Už není tolik naivní. Spolu s námi zmoudřela a stejně jako já se naučila smát se okolnímu světu.

Po chvíli se ještě na okamžik ztratila v obchůdku a poté zářivě vyšla ven s novými polobotkami, které jí padly jako ulité. Pak už jsme se skutečně vydali zpět.

Kráčeli jsme ulicemi mlčky. Zamýšlel jsem se nad námi, nad námi všemi, nad našimi životy a tím, co jsme prožili spolu.

Vytrženi z všedních životů, zanechání vlastnímu osudu. Museli jsme se s ním porvat tak, jak každý z nás uměl. Já dostal vzdělání v zabíjení a stal se střelcem, i když to znamenalo vytrhnout se z domova. Dokázal jsem však uctít tradici a zároveň pomstít bezpráví v Relidiu.

Magda už jako malá ztratila rodinu a jedinou oporou jí byl mocný čaroděj a jeho knihy. A přesto nenaříkala a studovala, objevovala svůj dosud skrytý talent, a stala se chloubou velikého mistra.

Aladrianovi se povedlo založit rodinu a mít báječný život. A když mu to ten jeho osud, jak mu říká, všechno vzal, našel nakonec aspoň schůdnou cestu.

O Jenovi by se také dalo něco říct. Je to jen kluk, ale za svůj život se pral o přežití denně.

Jsme ti, kteří dokázali přežít.

Jenže zatím jen doposud.

Pohlédl jsem vedle na Magdu a vzpomněl si na Breledina. Když jsem si představil Aladriana a Jena, vybavili se mi Davilan a Nelden.

Jdeme zabít mocného muže, aby již nikomu nemohl ublížit. Co jsem slyšel po městě, nemá právě vybíravé způsoby. Kapitán stráže a člověk pro špinavou práci. Někdo, kdo často bojuje. Někdo, jako jsme my. Někdo, obklopený lidmi a kameny.

Kdokoliv z nás to nemusí přežít. Můžeme selhat, můžeme ztratit své životy všichni do jednoho. Aladrian by neochránil Magdu, neboť by ho dřív zabili. Magda by zemřela, jakmile by se dostali k ní se zbraní. Jen by zemřel, kdyby nemohl uniknout. A já bych nepřežil, kdyby byl úkol nad mé síly.

Přemýšlel jsem o tom, co všechno riskujeme. Mohli by přitom zemřít.

Nato mi došlo, jak moc mi na nich záleží. Je to...moje nová skupina.

Ted' beze zbraní se mé pocity podtrhávaly, když jsem se cítil oslabený. Kdyby ted' někdo vyskočil z uličky, mám po ruce jenom nůž.

Musíme to provést správně. Nesmím se nechat unést horkou krví, všechno musí do puntíku klapnout. Jinak budeme platit.

Především nesmíme tlačit na pilu.

Ještě jsme se nějakou dobu procházeli a nahlíželi do oken obchodů, nakonec jsme se ale dostali zpět k „Veselé kobyle“, našemu hostinci.

Sotva jsme však vkročili do pokoje, uviděli jsme něco, co přinutilo Magdu samým úžasem upustit své látky. I já jsem zkoprněl a zůstal stát s otevřenou pusou.

U zdi stálo velké zrcadlo. Nikterak zvláštní.

Jenže v něm se odrážela postava mladého elegána v dokonalém odění pravého šlechtice.

Postava zatleskala a usmála se na nás: „Dobré odpoledne, moji drazí, již jste se navrátili z města? Vítám vás.“

Nepamatuji si, že by mě někdy v životě nějaká obyčejná slova zmátla více než tahle. Nešlo o jejich obsah, nýbrž o to, že vyšla z úst Jena Vocasa. *Toho Jena Vocasa.*

„Páni, Aladriane, jak jsi to dokázal? Co...co jsi udělal?“ vydechla Magda směrem k válečníkovi, který si mezitím na posteli klidně četl knihu o stvoření z místních lesů, laskavě zapůjčenou hostinským.

Líně se natáhl pro jablko a pomalu odpověděl: „Já? Nic. Umí to sám.“ Jen Vocas se křenil.

Kultivovaným lidem se nedá věřit. V tu chvíli jsem věděl, že mám před sebou důkaz toho tvrzení. Když zloděj něco chce, najde si cestu.

„Ted'ko bez prčy – že jste to teda vy, budu ze sebe dělat tudle vyližprdelku. Ale ted' už z toho musím pryč.“

Jak promluvil, stal se z něj náhle zase Jen Vocas. Polila mě zvláštní úleva. Vidět ho slušně oblečeného a vybraně mluvícího mi umožnilo objevit nový druh vnitřního zděšení.

„A kde jsi sebral to oblečení?“ optala se po počátečním šoku naše milá čarodějka.

„Podkrouhl jsem chlápka, kterému už bylo malý.“

Zvedl levé obočí, zatímco Magda opět ztuhla.

„Hehe, tohle mě sranduje! Dělán si špek, od toho maníka jsem to skoupil.“ zachechtal se.

Magda ale nežasla naposled. Já ano. Je míra, za kterou mě už nepřekvapí nic. Aladrian se totiž chechtal, až sebou cukal na posteli tak silně, že měl co dělat, aby z ní nespádl.

„Vyměnil to za kus drátu a děravý měch!“ zajíkal se.

„Ej, to byl ale čupr drát! A vono je ted' kurnik těžký splašit drát ne? A co teprv měch tisíce vůní.“

Aladrian se už neudržel a přepadl z postele na zem.

Dostal jsem určitý pocit toho, že jsem zřejmě přišel o detaily onoho obchodu. Umím si představit, co mu nakecal. Ale ne tak věrně, abych se při vzpomínce na to válel po zemi.

Ale pousmál jsem se, když jsem viděl, jak se starý muž svíjí v křečích na zemi, ačkoli mu jeho životní příběh vykreslil na tvář mnoho vrásek.

Nu, měli bychom se vrátit k tématu.

„Kdy budou vybírat toho nového sluhu?“ zeptal jsem se.

„Až pozítří.“ utřel si slzy Aladrian a vyškrábal se zpět na postel.

Co by se do té doby dalo udělat?

Přemýšlel jsem, jak bych se ještě mohl připravit.

Šipek mám dost na to, abych mohl postupně vyvraždit středně velkou vesnici. Dovnitř pevnosti se dostaneme pomocí toho z nás, kdo se tam dostane. Lano už mám. Měl bych si trochu vyspravit zbroj. A nabrousit čepele.

A ještě jednou si překontrolovat kuši.

Jenže to není na celý den. Co jiného bych mohl dělat?

Inspiraci jsem našel u spokojeně se rozvalujícího čtenáře na posteli.

Ano, protentokrát bych mohl odpočívat.

Ráno jsem si uvědomila, jak moc mi chybí studium magie. Mhual-Deb říkal, že k praxi knihy nepotřebuji, a také měl pravdu, avšak přesto jsem se chtěla naučit něco nového. Něco z mých živlů, co by umělo ovlivnit lidi. Nemám představu, co by to mohlo být, ale toužila jsem po rozšíření svých znalostí v oboru větru. Koneckonců, ledová kouzla byla účinná, jenže kvůli nim jsem zanedbala právě vítr.

Na to, abych zohýbala vlastní kouzlo ještě opravdu nemám. Škoda, že místní knihy o magii jsou od této problematiky dost vzdáleny. Tenhle kraj kdovíproč čarodějům nesvědčí.

I tak mám co na práci, nudit se nebudu.

Šaty svého střihu jsem už šila tolikrát, že jsem byla hotová do oběda s modrými a červenými. Líbily se mi, byla jsem se svou prací spokojená.

Nato jsem šla před obědem ven, abych si mohla zameditovat u pramene. Není to sice jako rozjímat u divoké vody, ale i padání kapek na hladinu má úžasný účinek.

U oběda mě potěšilo, že ostatní vyhlížejí podobně klidně. To bylo dobré znamení. Spokojení lidé mají dost síly k velkým věcem. Dokonce i Regil s sebou přestal nosit kuši a ven si bral jen meč nebo nůž.

Odpoledne jsem měla možnost zacvičit si s kouzly. Vzala jsem starý polštář, zmrazila ho, rozmrazila, pak nechala vznést ke stropu, kde z něj začalo pršet. Poté jsem ho nechala skákat po místnosti, hodila po něm mrazivou kouli a rampouch, načež jsem ho natáhla jako na skřipci a přinutila ho tančovat. Nakonec jsem ho nechala bezvládně ležet a přemýšlela o dalších fintách, které bych si mohla nacvičit. Nardesixovo kouzlo tady zkoušet nemůžu.

Zledovatělý povrch, drobná útočná kouzla nebo vyvolávání běžných tvorů je sice hezké, ale pořád mi chybí ta praxe, abych zvládala něco náročnějšího.

Musím si zatím vystačit s tím, co umím. Kdoví, možná taky nakonec budu mistrovsky ovládat magii.

Poručíš větru, dešti, říkával Mhual-Deb. Dělal si ze mě legraci. Ale něco ve mně viděl.

Později jsem se prošla po pokoji ve svých nových šatech a okamžitě si oblíbila ty modré. Stejně, jako mé předchozí.

Také jsem se optala Aladriana, kde si vypůjčil tu knihu, kterou četl. Odkázal mně na hostinského. Ten mi vybral hezkou vazbu příběhu „O stepním králi“ a s dobrotivým úsměvem ji doporučil. Očividně byl vášnivý čtenář, což mě u někoho takového překvapilo.

Přesto mi však opečovávaný výtisk laskavě půjčil a poprosil mě, abych na něj dávala pozor.

Dala jsem. Zatímco si Aladrian také četl pod oknem, neustálé puntičkářské přípravy pomalu omrzely Jena a nakonec i Regila. Hráli karty, když jsem přišla s knihou pod paží, uvelebila se vedle Aladriana a dala se do čtení.

Hostinský měl pravdu. Příběh mě zaujal natolik, že mě z něj vyrušil až nedostatek světla, avšak to jsem byla již na konci. Pocítila jsem onen povznášející pocit, jaký má každý člověk, když se dočká konce příběhu. Stepní král sice zemřel, ale nechal po sobě zemi, která si ho pamatovala jako vládce, co je popohnal směrem ke krásné budoucnosti.

Nutilo mě to zamyslet se.

Jak skončí můj příběh? Jak skončí ostatní? Co se s námi stane?

Cítila jsem, jak hrozivě blízko je naplnění našeho osudu, jak nám srdce tloučou a neví, kdy budou moci přestat. Zamrazilo mě v zádech.

Může se stát cokoli. Může to dopadnout dobře. Také nemusí.

Jak to skončí?

Nemusela jsem uvažovat moc dlouho, abych zjistila, že to nechci vědět. Opět se mi vybavil můj mistr. Věštil s radostí, ale rovněž rád upozorňoval na to, že žádná věštba není dána. Dána je jen historie.

Mhual-Deb věděl, že člověk nesmí znát, co ho čeká. Když se ho někdo méně moudrý zeptal proč, odpověděl tak, aby to i on pochopil: „Nudil by se.“

Ano. Měl pravdu. Kde asi teď je? Možná vymýšlí nové kouzlo nebo věští pro vesničany. Mohl by také cestovat na krátké výpravě či trestat bezpráví.

Každopádně využívá své moci k dobru, tím jsem si jistá. Avšak také si občas vzpomene na mne. Čeká doma v křesle, až se k jeho bystrým uším donese nějaká zpráva ze světa o tom, jak je jeho učednice úspěšná.

Nechci ho zklamat.

Ale je mi dost jasné, že ho zklamat i mohu. To je osud. To je cesta, kterou se budeme upírat dál.

Jsem odhodlaná uspět, pomoci svým přátelům a poznat svět. Ještě jedna věc mi ale leží na srdci. Zkusit změnit svět k lepšímu.

Blesklo mi hlavou, že bych mohla začít hned. Takže jsem vstala a šla vrátit knížku hostinskému. Tváře mu zčervenaly, jak se usmál. Když jsem viděla ten výraz, povídala jsem mu o tom, jak moc mě ten příběh zaujal.

Usmál se ještě víc, viděla jsem mu na očích jeho radost.

Znalecky jsem upíjela víno, když mí přátelé přišli shora a Aladrian vrátil svou knihu se stejným nadšením, jako já.

Odložila jsem sklenku a olízla si horní ret.

Hudba hrála, chodidla vydupávala rytmus a já se pomalu dostávala do příjemné euforie. Najednou začali návštěvníci odsouvat stoly stranou a vytvořili tak prostor. Několik lidí se chopilo hudebních nástrojů.

„Jde se tančit!“ zatleskala jsem a plála touhou vyzkoušet si své nové boty.

Rozhodila jsem své havraní vlasy, aby vynikly. Přiznávám – také aby přitáhly pozornost.

Zpočátku mě k tanci nikdo nevyzval. Jenže jsem cítila, že se to brzy změní.

Změnilo. Jenom jsem netušila, že přijde právě on.

Prakticky kluk. Jen Vocas.

Vzal mě elegantně za ruku a přivedl mě na parket. Choval se jako předtím před zrcadlem. Nacvičoval si to.

Netušila jsem, že umí tancovat. Špatně jsem ho odhadla.

Dokázal tančit tak, že na nás strhl pozornost přítomných. Užíval si to, a mně bylo jasné proč. Byl o hlavu menší než já, takže měl přímo pod nosem můj výstřih. Protentokrát mi to nevadilo. Tančila jsem a byla jsem šťastná, když se svět kolem mě točil tak rychle, že jsem na něj mohla zapomenout.

To už se ale odvážil jiný muž vystřídat Jena, který to vzal hrdě a přenechal mě novému tanečníkovi. Sám měl mezi přítomnými dívkami takový ohlas, že si mohl dokonce vybrat. Pozorovala jsem ho, jak kavalírsky

postupně vystřídal každou z nich a v každé také zanechal hluboký dojem. Nepoznávala jsem ho.

Odtrhla jsem zrak od toho úžasného výjevu a zahleděla se do hnědých očí na kulaté tváři. Můj nový taneční partner nebyl nikdo jiný než sám hostinský.

Byl trochu neohrabaný, pravda, avšak doháněl to svým šarmem, jaký bych u většiny hostinských jen těžko hledala. A hudba hrála a znovu mě činila šťastnou. I na tvářích muzikantů se zračilo čiré potěšení a zvuk jejich nástrojů tomu odpovídal jako ozvěna.

Hostinský se po několika kruzích omluvil hlubokým úklonem, načež ho vystřídala postava mně známá. O jeho schopnosti tancovat jsem ale nepochybovala.

Aladrian.

Smál se na mě. Na jeho tváři jsem viděla něco, čemu se nedá říkat jenom štěstí. Byla to úleva, putující přímo z hloubi duše.

Zavěsila jsem se do jeho silných paží a nechala se vést. Byl možná starší, ale rozhodně svou majestátnost neztratil. Zřejmě jsem právě pochopila, co na něm jeho žena viděla.

Ten chladný půvab, ty jisté pohyby, ten nezaměnitelný šarm...

Jaktože jsem si toho nevšimla dřív?

Náhle mě přetočil, až jsem zapomněla na své úvahy a znovu se oddala tanci. Vlasy mi vlály, nohy ctily rytmus a tělem jsem se uvolněně vlnila. Teprve po dlouhé, a přesto krátké době jsem si povšimla, jak se mnou kochá slušná řádka mužů okolo.

Nebyla jsem na to zvyklá, jenže právě teď jsem nebyla ochotná komukoli odporovat, takže jsem se pouze cítila polichocené.

Když mě Aladrian v zájmu proměnlivé zábavy přeci jen pustil a uklonil se mi, jeden z mladíků ke mně vykročil dychtivými kroky. Přemýšlela jsem, co na mě vlastně vidí, když mu cestu překřížil jiný a v obou se vzedmula bojovnost. Jejich závod ke mně byl patrný na první pohled. Dobře jsem se tím bavila.

Nakonec, když to neměl žádný z těch dvou daleko, jsem ucítila, jak mně kdosi vzal za paži a otočil mne k sobě.

Spatřila jsem hlubokou mystiku a dávnou tradici ve dvou uhrančivých očích. Také přesnost jeho rukou se nedala s ničím srovnávat.

Oba mladíci se zklamaně vydali pryč, avšak ožili, když si našli jinou partnerku. Ano, sám Regil jim vypálil rybník.

Jeho tancování bylo vášnivé a nespoutané. Po mnoha krocích jsem byla přesvědčená, že Jorinci se učí nejen s kuší a s mečem, ale také se ženami. Jeho mladá síla byla nyní zjevná, ačkoli ji přede mnou dlouho tajil.

Opouštěl mne s neméně mystickým pohledem, který mi pověděl vše o jeho skryté povaze.

Tanec a zpěv, to je pohlazení lidstva. Za jediný večer jsem poznala své přátele mnohem víc než za celou naši společnou cestu. O to víc mě zarážel fakt, že budeme riskovat své životy kvůli další pomstě.

Věděla jsem, jak nutné to je. V zájmu těch ostatních, které by kapitán zabil. Avšak, nemohl by se ten člověk za takovou dobu změnit? Když to udělal, byl mladý a plný síly, přesto mu možná jenom chyběla moudrost na to, aby chápal své činy.

Možná se změnil, možná ne. To se ukáže zítra.

Tanečníci postupně odpadali. Aladrian si sedl první, Regil chvíli po něm. I Jen se nakonec unavil.

A tak ti tři pozorovali, kterak jsem protančila celou noc.

Ráno jsem se kupodivu nevzbudila unavená. Naopak, tak čisto jsem v hlavě neměla už dlouho. Víím, že se mi to dnes bude hodit. Včerejšek utekl jako voda v řece a já se dnes musím připravit na výběr nového přísluhovače do pevnosti. Vzala jsem si protentokrát červené šaty a potají se s umyvadlem věnovala hygieně.

Když jsem skončila, byla jsem s výsledkem spokojená. Ze zrcadla se na mě usmívala okouzlující mladá dáma.

To však nebylo nic proti tomu, když se před zrcadlem začal producírovat mladý zlodějček, oděný vkusně, se šlechtickou decentností.

Regil si nás měřil ironickým pohledem. Ani Aladrian nedokázal skrýt své pobavení. Situaci však zachránil Jen, když mi nabídl rámě a pravil: „Pojďme.“

Nato se otočil i se mnou na podpatku a vykročil. Působil sebejistě. Vedl mě dál a dál, až jsme se najednou octli venku, kde nám Regil s Aladrianem dopřáli diskrétní odstup.

Když se okamžik přeléval do druhého, Jen se zarazil, pustil mne a utíkal k Aladrianovi. Na něco se přeptal. Sotva se vrátil, upravil se, oprášil svou perfektně padnoucí vestu a nakonec mě opět vzal a otočil čelem vzad. Pak získal zpět svou jistotu a vydal se již do správných míst. Výběr se totiž nekonal u pevnosti, jak by se dalo očekávat, nýbrž na vojenském cvičišti.

To obklopovala vysoká zeď s mohutnými dvojkřídlými vraty. Uvnitř se sešly dobré dvě desítky lidí, mezi které jsme okamžitě zapadli. Regil s Aladrianem za námi nešli, čekali místo toho venku a nahlíželi dovnitř spolu s hloučkem zvědavců.

Po chvíli mohli vidět, jak přišel sám správce. Co bylo ale důležitější, byla s ním i jeho osobní stráž. Jejich velitele jsem okamžitě poznala, když jsem si v paměti vybavila Aladrianův obrázek.

Byl to on. Hrubě odstrčil pacholka, co se mu připletl do cesty.

Nepůsobil na mě dojmem, že by se od Aladrianova vyprávění změnil. Alespoň uvnitř ne. Byl to vysoký a brunátný muž, s ostře řezanými rysy, člověk, co má nejlepší léta svého života za sebou. Jeho kůži brázdily četné jizvy a z jeho obličeje byla cítit arogantní zášť.

Ozbrojen dobrým mečem, bez štítu. Ty nosili pouze další členové stráže. Správce k nám promluvil.

„Musíte být uctiví, schopní a věrní.“

Znělo to, jako kdyby si to dlouho připravoval. Jako kdybych viděla, jak ho shora ovládají jako loutku.

„Musíte být tvrdí.“ dodal, jako kdyby na to pozapomněl.

Pak nás nechal postavit se do řady vedle sebe, načež se každého ptal, co umí. Jeho kapitán mu stál těsně za zády a vždy něco přišeptal svému chráněnci do ucha.

Po chvíli se takto zastavili u mě. Správce se mne také optal, co umím.

„Mám dobrou znalost etikety, vážený pane, dokáži se uplatnit v šití a vyšívání, a dovedu uvařit pro vybraný jazyk. Také bez problémů zvládám všechny druhy úklidu v místnostech, umím číst a vyznám se v knihách.“ poklonila jsem se.

Správce uznale pokýval hlavou.

„Zrovna včera jsem si ušila tyto šaty.“ pokrčila jsem kolena ještě jednou.

Správce opět pokýval hlavou, ale v očích mu vedle spokojenosti hrála ještě nervozita. Jeho strážce mu totiž výjimečně nic nepošeptal, protože si mě upřeně prohlížel. Spatřila jsem táhlou jizvu na jeho tváři. Byla hluboká, ale zahojená.

Zčistajasna natáhl ruku a dotkl se mého ramene.

„Hezké šaty.“ zabručel a nepřestával si mě prohlížet.

Jak jsem ucítila jeho dotyk, žaludek mi poskočil a já pochopila, že mu o šaty rozhodně nejde.

Jeho chlípný dech doléhal až ke mě. Jeho úmysly byly zjevné. Jeho oči ho prozradily. Ani se to nesnažil skrývat. Zápolila jsem s vlastním pocitem znechucení, naštěstí jsem však vyhrála a udržela se v klidu. Dokonce se mi podařilo se na něj laškovně usmát.

Správce si nakonec utřel pot z plešatého čela a jeho obtloustlé tělo se vydalo dál a zastavilo se u Jena.

„Já dokážu všechno. Když budu pracovat pro vás, vážený pane, dokážu ještě mnohem více.“ zvolil chladný tón a nerozbitný výraz sebejistoty.

Kapitán stráže za správcovými zády tentokrát šeptal velice brzy a hbitě. Za okamžik se oba odebrali dál.

Jen do mě dloubl loktem.

„Tak ten z tebe byl jasnej, čarofuko. Ten pěkně zkládovatěl.“

Nechtěla jsem se příliš zaobírat úvahami o tom, co znamená slovo „zkládovatel“. Takže jsem raději rychle odpověděla: „Já vím. Zato ty jsi dost možná moc nezapůsobil.“

Jen přiznal, že mám pravdu.

„Slyšáknul jsem ten jeho šuškvot. Prej jsem moc ctižádostivej, nebo jak to kvákl.“

Kývla jsem hlavou a znervózněla, když jsem si uvědomila, že se do pevnosti sice dostanu, ale sama. Vybírali se totiž jen tři ze všech kandidátů pro rozšíření řad služebnictva. Jenomže Jen mezi vybranými očividně nebude.

Musím se tedy dobře bránit kouzly. Mám *Chladný dotyk* a *Ledový oděv*.

I jiná kouzla by mohla pomoci. Měla bych být připravena je použít.

Každopádně jsem se o chvíli později dověděla, že jsme předpokládali správně. Správce se svým kapitánem vystoupili před nás a chvíli nechali viset dramatické ticho. Pak kapitán promluvil.

„Ty mladej, ty s tou hučkou a ty mladičko.“

Poslední oslovení patřilo mně. Kousla jsem se do jazyka. Ten člověk je velice nepříjemný. A navíc zlý, jak se jistě brzy dovím.

„Zatrotleně.“ zavrčel Jen pro sebe.

Nevybrali ho. Je očekávatelné, že ho to štve.

„Nemusel jsem se soukat do toho mundůru.“ dodal a kopl do kaménku před sebou, pak se otočil a mrkl na mě.

„Hafo štígra.“

„Jdi se převléct, takhle nás všechny neuvěřitelně mateš.“ špitla jsem mu do ucha.

V úsměvu odhalil své zuby, otočil se na patě a odkráčel, avšak už nedbal na eleganci. Šoural nohama, kopal do kaméneků a jednou se poškrábal na zadku. Pak mocně zachrchlal a odplivl si. Ostatní, kteří šli s ním, vytvořili okolo něj jakousi mrtvou oblast. Zženštilí mladíci pohoršeně odvraceli tváře. Dívky se raději držely mimo jeho dohled. Jenom já jsem měla radost, že je náš Jen zase zpátky. Byl duší pryč jenom chvíli, ale stačila jsem za tu dobu poznat, že jsem si na toho neomalence obdivuhodně zvykla.

Ovšem, to už byl pryč a já osaměla spolu se zbytkem vybraných, se správcem a s jeho stráží. Správce se náhle rozmluvil. Teprve po chvíli jsem zjistila, že odříkává jakýsi projev. Postupně jsem přestávala vnímat. Jen na chvíli jsem se z té netečnosti probudila. A právě tehdy mi došlo, že se budu celý zbytek dne nudit. Budu v pevnosti a budu se přitom dívat, komu že to mám vynést odpadky.

Takže jsem se očividně změnila. Dříve by mě to nerozhodilo, dokázala bych jen tak procházet zákoutí hradů a starých knihoven. Nevadilo mi celý den zametat. Ale dnes to nebylo tak lákavé. A ani zítra to nebude lepší.

Změnila jsem se právě tak, jak mi předpovídal i Mhual-Deb. Tenkrát jsem mu to nevěřila.

Poznala jsem vzrušení a zábavu. Žiji se svými přáteli v neustálém nevědomí, co bude za chvíli, zítra nebo za týden. Zkrátka a dobře, vymanila jsem se ze stereotypu, do kterého se můžu jen těžko vrátit. Daň za to je právě to, že se budu nudit, když nebude žádné dobrodružství po ruce.

„A proto je po vás vyžadováno, abyste každé ráno...“ donesl se k mé mysli správčův hlas.

Unudím se k smrti.

V podvečer jsem se vrátila k ostatním do hostince. Tím, že žiji, jsem si byla jista jen zhruba z poloviny. Nuda v pevnosti byla neskutečná. Navíc se na mě neustále někdo díval, vojáci ze stráže nejvíce. Obdivovali mé šaty, ovšem stejným způsobem, jako jejich velitel. Nešlo o šaty.

Soudě podle jejich chování k ostatním jde skutečně o bezcitnou skupinu bojovníků. Za jediný den jsem viděla, jak váleli lidi v blátě jen tak pro radost, několik žen obtěžovali a jak postaršího sedláka zbili tak, že ho museli odtáhnout. Jenže jsem také vyzorovala, že svou jedinou povinnost plní a od správce se nehnu na krok. To nám samo o sobě nevadí. Jdeme přeci po kapitánovi. Ten se dříve nebo později určitě vzdálí od ostatních.

„Byla jsem uvnitř.“ vydechla jsem zbytečně, zatímco jsem sebou v hostinci práskla na postel.

Ti tři přestali dělat to, čím zabili i včerejšek a zvědavě se ke mně naklonili.

„Vypadají jako dobří bojovníci, ale jsou neskutečně hlubokou studní neřestí.“

„Bájo, tak heleď, já ti tady pučím svůj votrávič, a ty mu to někam kapneš, aby to vychlemtl. Pak mu začně bejt šoufl a blbě, je to jako kdyby měl takovou tu chcípáckou nemocenku. Do druhýho dna bude tuhej jak prkno.“

Podával mi lahvičku, ale Aladrianova ruka mu v tom zabránila.

Jeho oči ho opět prozradily. Chtěl to s ním skončit osobně.

Jen to rychle pochopil a svůj jed zase schoval.

„Dá se nějak dostat dovnitř?“ optal se zamyšlený Reg.

„Ve druhém patře je okno, do kterého se dá vylézt ze susední střechy.“ vydechla jsem a zhroutila se hlavou do polštáře.

„Dobrá, vlezeme v noci dovnitř, zajdeme k němu do pokoje a stvoříme jeho poslední noční múru.“ přemýšlel Regil nahlas.

„Čupr plán. Namourujem se na černo?“

„Ne.“ pravila jsem z posledních sil a pak beznadějně usnula.

Vzbudila jsem se brzy ráno. Ostatní ještě spali, když jsem si myla obličej. Dnes v noci to přijde.

Ano.

Než jsem odešla, probudil se i Regil a vstal tak, že rázem vypadal, jako kdyby jen podřimoval. Ale když jsem ho před chvílí viděla tak spal tvrdě. Zajímavé. Jako kdyby byl vycvičený vstát a být ihned ve střehu.

„Znáš plán?“ změřil si mě s mírně podezřívavým výrazem.

„Dnes již budu přespávat ve tvrzi, takže vám v noci otevřu okno z místnosti, kde jsou vystavena paroží našeho milého správce.“

Uchichtla jsem se tomu dvojsmyslu. Paroží, jistě. Vždyť ženu ani nemá.

„V kolik hodin?“ zamručel Reg.

„Když všichni jdou spát. V jedenáct podle zdejší věže.“

Kývl.

Neměla jsem mu co víc říct, takže jsem se otočila. Vtom mě rameno vzala jeho ruka.

„Dávej na sebe pozor.“ dodal a ani nemrkl.

Usmála jsem se na něj a zašeptala, že budu. Pak jsem se o něco radostněji otočila a šla do tvrze veselým krokem.

U brány na mě dobrosrdečně pokynul strážný s halapartnou a pustil mne dovnitř. Vešla jsem do velké síně. Nade mnou se klenuly silné trámy. Na podlaze byly vyskládány masivní stoly. Tak vypadalo všechno ve tvrzi – ať už to bylo cokoli, byla to masa materiálu. Stejně jako hradby kolem města.

Po včerejšku však vím, co mám dělat. Co nevidět se bude snídat. Proto jsem přišla do kuchyně, kde již probíhaly přípravy. Chopila jsem se hadru a šla utřít stoly. Potom jsem rozdala lžice na salát.

Místní zřejmě mají rádi zdravé snídaně. Zrovna jako Mhual-Deb každý sudý čtvrtek.

Pak jsem pomáhala dvěma děvečkám z kuchyně nanosit všechny mísy a košíky s čerstvým pečivem. Sotva jsme to všechno stihly dokončit, objevilo se první ranní ptáče. Byl to jeden voják ze správcovy osobní stráže.

Plácl jednu z mých kolegyň přes zadek, ta se však rychle ohradila a odběhla. On si mezitím sedl na židli v rohu místnosti a pozoroval nás. Na mně ulpěl jeho zrak znepokojivě dlouho, ale to už jsem se zachraňovala tím, že jsem se vydala do horních pater na úklid pokojů.

Za ten čas, co jsem to dělala, jsem zjistila, že zvyky vládců a vysoce postavených lidí se příliš neliší od zvyků mocných čarodějů. Nepořádek byl decentní – tím chci říct, že se nacházel jen na některých, strategicky rozestavěných místech.

Dopoledne jsem plnila drobná přání nasnídaných, zvláště pak ocenili mou schopnost rychle a pěkně psát. V čas oběda se opakovalo něco podobného, jako před snídaní, avšak ve větším rozsahu. Odpoledne panstvo vyrazilo do města, takže jsem měla chvíli pro sebe.

I tak jsem si raději ještě jednou obhlédla okno, kudy se dnes v noci dostanou mí přátelé dovnitř.

Bylo to ideální místo. Stráž u vrcholu pevnosti se dívala spíš do dálky. Další stáže už poblíž nehlídkovaly. Okno je dokonce kousek nad střechou. Lano nebude zapotřebí.

Večer přišlo na divokou pitku, avšak byla to pouze oslava s malým kruhem přátel. Přesto jsem se však měla co ohánět, aby měl každý svou číši plnou. Později se dokonce dostavilo i několik dalších hostů a tak nastal skutečný chaos.

Naštěstí se mi však dařilo vyhybat se dotěrným rukám a dělat jen svou práci. Také jsem byla vděčná za to, že jsem se dostala k čarodějnictví. Stejně jako před mnoha lety, kdy mě Mhual-Deb vyrval ze spárů světa, jak s oblibou podotýkal. Práci děvečky na plný úvazek bych totiž nesnesla dlouho.

Jeden klad ta pitka přeci jen měla. Opili se totiž velmi rychle, a tak jsme je krátce po jedenácté spolu se strážemi odtáhli do pokojů. Pravda, stráž pochopitelně nepila, avšak i přesto se nám situace značně zjednodušila. Kdoví, jestli i samotná garda nebude z toho tahání polovládých těl znavená.

Každopádně se mi podařilo vytratit se, když už všichni spali. Pomohla jsem si několika lehkými iluzemi, využila jsem svou sílu na *Nespatřitelnost*, takže jsem vypadala jako takový ostřejší stín na stěně. Bez problémů jsem se tak dostala do místnosti s trofejemi, kde jsem otevřela okno.

Chvíli se nic nedělo, pak se ale ozval šramot a zpoza rohu nástavby se na střeše objevily známé postavy. Přesunuly se rychle a tiše až ke zdi. Nato se zastavily.

Krev mi ztuhla v žilách, když jsem zaslechla další šramot. A to z toho prostého důvodu, že to bylo z neočekávaného směru. Za mémi zády.

Nadechla jsem se. Nechala jsem se naposled ovanout chladným vánkem z venku a zkoncentrovala se na své maskování. Ukročila jsem právě ve chvíli, kdy klapla klika. Dovnitř vešel člověk se svícem.

Náhlý průvan zakmital plaménky svíček a ty vytvářely na stěnách tajuplné obrazce. Ano, obrazce plné obrysů věcí a dívky, co jen vypadá jako stín.

Starý komorník si zabručel pod vousy něco o špatném kování okna, načež ho zavřel. Naštěstí si nevšiml drobných prstů na parapetu. Stín navíc ho také nerozhodil. Pak se odšoural zase dál.

Chvíli jsem čekala. Poté jsem se uvolnila, popustila své kouzlo a znovu otevřela okno. Okolo mě proskočil dovnitř Jen, hned za ním Regil a jako poslední se nahoru škrábal Aladrian. Pomohla jsem mu levitací.

„Musím zpátky do svého pokoje. Moje spolupracovnice nejspíš brzy domyjí nádobí a já nechci vzbudit podezření.“ zašeptla jsem na ně, jak tak stáli přede mnou v místnosti plné paroží.

„Zlomte vaz.“ mrkla jsem ještě a vytratila se. Na odchodu jsem ještě rukou pokynula, že je na chodbě klid.

Naposledy jsem zaslechla Aladrianovu tichou odpověď: „Dobrý nápad.“

Mé kroky zněly chodbou, když jsem kráčela do pokoje. Můj vlastní stín mě ze zdi pozoroval, když jsem vcházela do komnaty pro služebné. Byla jsem tam jako druhá, po děvčeti z koupelny, které spalo tvrdě jako špalek.

Rozvalila jsem se na svém slamníku. Byla jsem si jistá, že dnes určitě neusnu. Přitom je tak pohodlný, ale mí přátelé právě prochází tímto místem s úmyslem zbavit života zdejšího kapitána stráže.

Dnes se to stane. Dnes Aladrian naplní svůj osud, v nějž věří.

Dnes.

Dveře se otevřely a dovnitř k nám vešla další pomocnice, tentokrát z kuchyně. Sotva vešla, rozpustila si vlasy, pořádně se protáhla a posadila se. Teprve potom si mě všimla. Bylo na ní vidět, že by mne ráda pozdravila a poznala, ale očividně neměla sílu vůbec na nic. Proto jsme na sebe jen beze slova kývly a jaly se příprav na spaní.

Vtom se však z chodby ozvaly rychlé kroky. A za nimi další.

Takhle brzy? Vždyť je to jen chvíle.

Příliš krátká chvíle.

„Zloděj!“ ozvalo se z chodby vzápětí.

Zatraceně!

Vmžiku jsem se octla na chodbě. Okolo mne prolétávaly odlesky zbraní strážných. Řítili se rychle kupředu.

Tohle ne.

To se nesmí stát.

Běžela jsem za nimi. Sotva jsem jim stačila. Srdce mi tepalo ve spáncích. Ne kvůli běhu, ale kvůli strachu.

Někdo je musel odhalit.

Schody mě vedly dolů, kde můj sluch slyšel rámus. V přízemí jsem jasně rozeznávala hlasy osobní stráže.

„Doraž ho.“ zavrčel velitel.

Viděla jsem, jak muž v brnění, také jeden ze stráže, pozvedl meč.

Lustr ještě svítil a čepel se vyhřívala v jeho plameni.

Zkoprněla jsem.

V potřebný okamžik jsem se nedokázala rozhodnout. Nesmím se prozradit kouzlem. Nejsou hloupí, poznají to.

Ale musím ho zachránit.

Musím...

Meč zasvištěl vzduchem. Ozval se tlumený výkřik. Voják zvedl meč znova nad hlavu. Plameny lustru nyní hrály na krev.

Ruce se mi roztráslly. Mysl mě neposlouchala. Náhlý šok je pro netrénovaného čaroděje něco, co ho dokáže úplně vyřadit. A právě to se mi stalo.

Jen jsem tam celá ztuhlá stála a pozorovala, jak velitel stráže kope do těla, jak se krev rozlévá a jak se ostatní masochisticky smějí.

Tihle lidé nesmí přežít. Nesmí.

Za okamžik mě jeden z obyčejných strážců vzal za ruku.

„Teď to není místo a čas pro dámu.“ pravil a galantně mě odvedl do chodby.

Spatřil, že mám na tváři slzy.

„Já vím, jsou krutí. Ale byl to jen zloděj.“

Jen zloděj. Proč v té větě slyším jméno?

Vojákovi bylo proti srsti nechávat mě o samotě, takže zůstal. Snažil se mi pomoci. Hleděl na mě svýma zelenýma očima. Byl pohledný, ale já myslela na to, že jeden z mých kamarádů právě zemřel.

„Notak, vykradl pokladnici. Sebral to, co mu nepatřilo.“ řekl jako svůj poslední, bezradný pokus mě uklidnit.

Kupodivu se mu to podařilo.

Pokladnici? Ta je ve sklepení.

Proč by Jen kradl zlato?

Voják byl viditelně potěšen tím, že jsem se uklidnila.

Přesto si povzdechl: „Tak to budeme muset vypsát další nábor služebnictva.“

Služebnictvo.

Další nábor.

Jemně jsem odstrčila strážného a běžela se podívat zpět ho haly. Právě odtahovali tělo.

V tu chvíli se mi neskonale ulevilo. Byla jsem vděčná osudu za to, že tak brzy. Muž s rozseknutou hlavou byl mladík, kterého najali spolu se mnou. Jistá jsem si však byla ještě jednou věcí. Dnes v noci se už nic dalšího nestane.

Vůbec nic.

Přestože jsem měla strach o to, zda se mým přátelům podařilo uniknout, usnula jsem během chvílky. Nebyla jsem zvyklá na takovou fyzickou zátěž. Starat se o čaroděje je jedna věc, hostina je věc druhá.

Ráno jsem se však nemohla dočkat, až se budu moci vydat ven. Měla jsem štěstí. Hned zrána mě poslali spolu se dvěma dalšími do města pro suroviny do kuchyně.

Sběhla jsem si k Veselé kobyle, kde jsem k mé úlevě skutečně všechny tři našla. Tvářili se kysele a povídali si s osazenstvem hostince. Očividně mě však viděli rádi.

„Ech, troll tupej.“ prohlásil Jen, jakmile jsem byla na doslech.

„To je pravda, měli jsme příležitost. A smůlu.“ mávl Regil svou číší a lehce si přihnul.

Aladrian ale sklíčeně nevyhlížel. Spíš měl plnou hlavu toho, co se teprve stane. Díval se do podlahy a ani se nepohnul. Přemýšlel.

„Poslyšte, včera jsem zaslechla něco o tom, že se i dnes bude pořádat jakási sešlost. Nic oficiálního, takže by tam prý rádi viděli nějaké kejklíře a umělce.“

Jenovi se rozzářily oči. Regil koukal na svět s nádechem zděšení a Aladrian konečně zvedl zrak.

„To je dobrý nápad. Snadno se tam pak schováme.“ pravil polohlasně.

„A zaútočíme v pravý čas.“ přidal se polohlasně Regil.

„Dobrá. Čekejte před tvrzí, než se začne smrákat. A ať máte co předvést.“

Všichni najednou kývli hlavou na souhlas. Hned poté jsem se otočila, abych stihla své společnice ještě na trhu. Podařilo se.

Toho večera mírně mrholilo. Člověk, co měl na starost skromnou hostinu, byl ale přívětivý. Tak se mí přátelé dostali do mé blízkosti, když Regil s Aladrianem předváděli šerm a když Jen ukazoval své umění s nožem.

Pohazoval si s ním v ruce neuvěřitelným způsobem, krájel točící dýkou ve vzduchu mrkev a vrhal nože na jablka, která si postavil před zed'. Nejvíce potlesku však sklidil za číslo, na jehož konci balancoval se špičkou nože na špičce svého jazyka.

Vymykal se rád.

Za chvíli se zvrhne nálada a později budeme opět uklízet opilce.

Poté můžeme spustit náš druhý pokus.

Začala jsem tedy přilévat víno a pobízet hodující.

Začalo se pokřikovat a probíhaly pokusy o zpěv.

Když nálada přítomných dosahovala vrcholu, ozval se i kapitán osobní stráže. Začal vyprávět příběh o tom, jak přišel ke své jizvě na tváři. Popsal strašlivého barbara, kterého s vypětím všech sil skolil a zarazil mu meč do chřtánu. Vyprávěl o hrdinské výpravě, co tomu předcházela.

U konce vyprávění, když přítomní připíjeli na jeho zdraví, jsem z toho byla už tak rozhozená, že jsem se bezděčně zastavila u stolu.

A to byla chyba.

Tvrdá ruka jednoho z členů osobní stráže se mi obtočila kolem pasu. Hnusák, kterému patřila, si mne přitáhl k sobě. Z úst plných žlutých zubů mu táhla kořalka. Zřejmě měl dnes volno.

Chtěla jsem se mu vytrhnout. Nešlo to.

Chytil si mě ještě druhou rukou za mou pravou paži. Kopl mi do lýtka, nohy se mi podlomily. Dopadla jsem mu přímo do klína. V tu chvíli mnou projel neskutečný odpor. Vlepila jsem mu pořádnou facku.

Zamrkal a pak se usmál.

„To miluju.“ zachraplal.

Přitáhl si mě blíž k sobě. Na oblečení měl ulpěné zbytky jídla a skvrny od vína. Tvář neoholenou a zjizvenou. Oči plné chťiče. Ruce na dotek nepříjemné, se špinavými nehty. Také byly ledově studené, kvůli mému ochrannému kouzlu. Jak se zdálo, mé drobné magické útoky ignoroval.

Vzpříčila jsem se. Bylo mi jasné, že to přítomným nevadí, že mu to přejí.

Plivla jsem mu do tváře. Pocit zhnusení tak na okamžik ustoupil.

Gardista se naštvál. Strčil do mě a vrazil mi pěstí do obličeje.

Upadla jsem na zem. Ramenem mi projela bolest z pádu na kamennou podlahu. Na tváři jsem cítila modřinu.

Chytil mě pod krkem a zvedl mě ke své tváři.

Hlava se mi motala a já už nedokázala odporovat.

„To už nezkusíš.“ prskl a jeho druhá ruka se blížila k mému tělu.

Nedokázala jsem nic dělat. V hlavě mi hučelo. Cítila jsem se absolutně bezmocná.

Chtěla jsem v tu chvíli umřít.

Voják zavřel oči a přiblížil se.

Cítila jsem jeho slizké teplo. Opět se do mě opřel jeho dech.

Zkřivila jsem tvář.

A pak se to stalo.

Doskok vedle stolu. Pevná dlaň, která ho vzala za vlasy. Síla v paži, co mu práskla hlavou o stůl. Ozval se praskot dřeva a kosti.

Vzhlédla jsem přímo do těch známých očí starého muže.

Opětoval mi pohled a přerazil vojákův nos o hranu stolu. Nato mě vzal za rameno, neboť jsem ztrácela rovnováhu. Zachytil mě.

Můj pocit bezpečí se obnovil. Jak jsem však vzápětí zjistila, nebyl k tomu sebemenší důvod. Kapitán stráže totiž rudl.

Dokonce i správce se přidal se svou reakcí: „A ven!“

Kapitán to ale nehodlal nechat jen tak. Tasil meč. Všimla jsem si, že Aladrian měl v ruce svůj.

„Jen pojd', jsem mistr meče!“ prskl kapitán a vykročil.

„S jizvou od malýho kluka.“ vyhrkl mu Aladrian naproti.

Kapitán se zarazil a dlouze se na něj zadíval. Ta chvíle byla nekonečná. Ale já upadala do mdlob. Přesto jsem dokázala na kapitánovi vidět, že Aladriana snad i poznává. I po těch letech.

„Vyrostl by z něj stejně nějaký svaťák.“ odplivl si.

Aladrian se zamračil a na kapitánovi byla vidět jistota. Ano, poznali se.

Náš starý válečník také vykročil, ale vtom si něco uvědomil. V daný okamžik byl tím jediným, co mě drželo na nohou a v bezpečí.

Pozvedl hlavu, bleskurychle se rozmyslel a pak se dal i se mnou na ústup. Táhl mě s sebou, nehodlal mě však opouštět. Mlhavě jsem viděla, jak i ostatní gardisté poznali, že jde do tuhého a začali konečně něco dělat.

I několik mužů od stolu vstávalo. Jen Vocas mrkl. Pohazoval si zrovna s noži, které okamžitě vrhl proti nim. Přišpendlil jim dlaně k desce stolu.

Regil odrazil útok jednoho ze strážných a loktem ho srazil k zemi. Společně jsme vyběhli k bráně. Tu však zastoupili dva halapartníci.

Vzápětí jednomu z nich rozpáral další vrhací nůž ruku. Voják pustil svou zbraň a chytil se za hlubokou ránu. Regil mezitím vykryl bodnutí druhého a uštědřil mu kopanec do břicha. Poté také jeden do nohy. Oba strážní se tak váleli po zemi, když jsme unikali pryč.

Poslední, co jsem viděla, bylo, jak kapitán znuděně mávl rukou. Pak jsem tvrdě usnula.

Vzbudila jsem se pozdě ráno s ošklivou bolestí hlavy. Také jsem si všimla dvou velkých otoků na obličeji. Nesouměrně opuchlá tvář hrála barvami modré, fialové a žluté. Vypadala jsem jako zrůda.

Ovšem, žila jsem. To bylo důležité. Vzhlédla jsem z postele. Moji společníci se těsnali u okna.

„Tak tohle je zatraceně velký štěstí.“ přikyvoval Regil.

„A zároveň velká smůla.“ dodal Aladrian.

„No co, šéfe, stejně bysme fikanější plán už neuhnětli, když na nás maj pífku.“

Aladrian přikývl se smutným výrazem. Pak se ale podíval na mě.

Stálo to za to, četla jsem v jeho tváři.

„Nepronásledují nás. Dokonce ani dnes. Přijeli totiž Jeth-Rovci.“

Skutečně, když jsem natáhla krk, spatřila jsem na ulici červený praporec.

Na Magdu byl hrozný pohled. Měl jsem zasáhnout dřív, dokud jí neublížil. Zaváhal jsem. Za to se stydím. Ta dívka kvůli mně nasazuje svůj život a já ji ani nedokážu ochránit.

Avšak potvrdilo se mi, že se náš milý kapitán je stále stejný. Vlastně ani neznám jeho jméno. Jenomže to mě ani v nejmenším nezajímá.

Pomohl jsem naší čarodějce vstát. Udivilo mne, jak se stav jejího obličeje zlepšil. Můj údiv vnímala také ona.

„Malá magická výpomoc.“ usmála se. Úsměv jsem jí opětoval.

Pak jsme si všichni řekli, že půjdeme dolů a něco se tak dovíme. Dřevěné schody pode mnou vrzaly a já si uvědomoval, že já sám už vržu podobně. Zemřou brzy, ale předtím musím ještě něco dokončit.

Vlastně obdivuji Jorince pro jejich zvyky. Lépe řečeno, právě pro ten jeden konkrétní – že nezapomínají. Že vždy vykonají pomstu na nepříteli, který ukáže zlo ve své duši.

A já mám jednoho Jorince na své straně.

S úsměvem jsem vešel do místnosti plné lidí. Hostinský nás už vítal. Vlastně již včera jsem se podivil tomu dobrému muži, že nás nevyhodil. Posadili jsme se ke stolu a on nám záhy přinesl dobrou snídani. Tentokrát jsem mu jen tak pro radost dal minci. Byl to projev toho, že si ho vážím. I přesto jsem mu ji musel vnutit, sám by si ji nevzal. Dobrý člověk, ale prazvláštní obchodník.

Labužnický jsem si vychutnával plátky šunky a vejce vařené naměkko. Regil vyhlížel trochu zklamaně. I já jsem byl. Bracův zákaz se technicky vzato vztahoval jenom na Regila. Měl bych jít a vykonat svou pomstu bez něj? Možná bych to zvládl. Možná by se pak snesl Bracův hněv i na mě. A na ostatní. Možná by se mnou Regil šel i tak. Dokázal bych si to vzít na svědomí?

Z myšlenek mě vytrhl bujarý rozhovor místních chlapů u stolu vedle.

„Ty cizáky tu teda máme za trest.“ chrčel jeden starší muž.

Druhý mu však odporoval slovy: „Ale co, dyť tu nic špatného nenadělaj. Hospody si vydělaj a nakoupěj hodně kořalky.“

„Nojo, mladej, ale vojáci jsou vojáci, to je ouplně jasný.“

„Co já vim, tak jsou na naší straně. Máme s nima dohody nebo co. Hele, vono to bude nakonec fajn. Kočovník si sem netroufne.“

„Mno, to máš možná recht. Ale pořád jsou to vojáci.“ drmolil si starší muž svou.

„Jen mě zaráží, jaktože jsme o nich věděli až dnes.“

„Jó mladej, to sis nevším? Tady jsou ty hory zataceně nepřehledný, ale dá se sem dojít za půl dne. Jeden den babka v lese nevidí živou duši a druhý se už na nás valí armáda. Tak je to dycky stejný.“

„Ale máme přece hradby.“ přikývl mladší a napil se z korbele.

„To jó. A vojáky vevnitř. Cizáky!“

Přestal jsem je poslouchat, nikam to nevedlo. Avšak zodpověděli mi mou otázku, která se mi v mysli dlouho převalovala. Příjezd Jeth-Rovců byl totiž vážně nečekaný.

Vlastně nám zachránili kůži. Velitel stráže se teď nezhazuje s námi a věnuje se ochraně správce. Při příjezdu armády jiného národa musí být zvláště ostražitý. Přesto ale pochybuji, že na nás zapomněl. Jsem si jistý, že mě poznal. Paměť má očividně dobrou. Trpělivost možná také.

Počká si.

Snad je to tak vážně lepší. Snad i přijde on k nám, abychom nemuseli my za ním. Pochod Jeth-Rovců pod okny se vytratil v dáli.

Budou jednat. To znamená, že pevnost bude daleko více střežena. Kapitán gardy se od svého chráněnce ani nehne, takže i my jsme v bezpečí. Nečekám, že by vyslal někoho jiného. Z toho, co jsem zjistil od lidí, zatímco Magda prozkoumávala pevnost, si mohu být jistý.

Své spory vyřizuje osobně a nemilosrdně. Když je venku, vyvyšuje se nad ostatní. Někteří obchodníci si dokonce stěžují, že u nich vybírá výpalné. Avšak když se pokusí dovolat se pomoci, skončí venku za hradbami někde v příkopu.

Jinými slovy – vím, že dělám tu správnou věc. Tohle není jen o obyčejné pomstě, o té „špatné věci“. Tohle je o trestu. O zabránění tomu, co by se mohlo stát. O výstraze pro všechny, kteří by se rádi vydali stejnou cestou jako kapitán. Pocítil jsem klid ve své mysli.

Nedělám to zbytečně. Není to proto, že bych lačnil po pomstě. Možná jen hledám důvod sám pro sebe, ale myslím si, že mé jednání je správné. Jenom se bojím, aby cena nebyla příliš vysoká.

„Aladriane?“ zeptal se mě hlas.

Pohlédl jsem na Regila.

„Co tedy budeme dělat dnes?“

Tahle otázka mne zaskočila. Vlastně jsem moc nepočítal s tím, že by se dnes mělo dít...cokoli.

Záhý jsem přišel na to, že jsme dosud nevymysleli způsob, jak se v takových časech zabavit. Knihy od hostinského jsem přečetl už dvě. Ta třetí je podivná a asi ji nedočtu.

Ostatní se zdáli být podobně bezradní.

Jenom Magda věděla, co chce.

„Prý tu někde mají lázně.“

Kapitola čtrnáctá

Budeme žít navždy!

- vojenský pokřik, známý jako „Poslední rozkaz“

Dva dny od příjezdu červených vlajek. Nakonec to uteklo rychle, celá čtveřice se ještě procházela ulicemi a dávala si pozor na strážné, avšak žádný jim nevěnoval pozornost. Mohli si tak v klidu prohlédnout celé město. Zboží se zde prodávalo zajímavé a exotické. Lázně dokonale plnily svůj účel. Mohli se oddávat bublinám a mydlinkám. Dřív to nikdo z nich nezažil. Návštěva lázní v nich zanechala skutečně krásné vzpomínky, které se navíc odrážely na jejich znovunabyté čistotě.

Chrámy se tu také nacházelo mnoho, pro různá božstva i bohy. Glaridom byl centrem víry. Poutníci z celého Světa tu byli k zastižení. Chrám Jediného – mohutná osmihraná věž – se tyčil vysoko nad ostatní budovy. Boží pokolení mělo zase bohatě vyzdobenou chrámovou loď. Vyznavači Páru se museli spokojit s prostou rotundou. V chrámu Společenství uviděli mnoho Jeth-Rovských vojáků. Není divu, jsou to přeci jejich bohové. Čtveřice ani nestačila navštívit všechny stavby víry. Koneckonců, brzy to všechny čtyři omrzelo.

Co je však zaujalo, byl rozsáhlý systém podzemních katakomb pod městem. Byl veden nezávisle na kanalizaci a zdálo se, že už nějaký ten rok za sebou má. Vedl jen do několika budov a všechny byly uprostřed města – pevnost, radnice, věž na náměstí. Ostatní vchody do něj se nacházely přímo na ulici v nenápadných kapličkách. Dověděli se o tom od vyvolavače na jednom z menších náměstí. Otlý muž velebil zabezpečení města, jeho hradby, jeho vojáky a nakonec právě systém únikových tunelů.

Tunelů nebylo zapotřebí již přes sto let, od dob Herola Masivního, který jakožto správce přesvědčil radní, aby nechali vybudovat mohutné hradby kolem města. Žádný útočící kočovník se od těch dob nedostal dovnitř.

Tunely však vykazovaly úžasnou zachovalost. Město se o ně očividně stále pečlivě staralo. Někde se daly ještě prohlížet fresky a rytiny, ovšem kvůli vlhkosti se z nich zchovalo jen málo.

Čtveřice takto nakonec dokázala prožít dva dny v klidu a bez starostí. Přesto to pro ně bylo výjimečné. Dosud to společně nezažili.

Ovšem, proč právě dva dny?

Po dvou dnech totiž došlo ke zvratu. A to takovému, který nikdo nepředpokládal. Mnoho lidí tvrdilo, že se diplomatická jednání mezi

místními a Jeth-Rovci buď ihned zvrtnou, nebo že nastane velké a pevné spojenectví.

Nic z toho se však neodehrálo.

Toho druhého dne totiž z lesa venku přiběhl mladík. Kameníci, kteří ho viděli odcházet, věděli, že šel s kamarádem. Vracel se ale sám.

Křičel už od brány, že přijeli. Že obklíčili celé město. Že jich je jako much. Kočovníci.

Polocivilizovaní lidé. V jejich původní vlasti jim nesvědčilo prostředí, tak se vydali sem. Vzali svá stáda, svou kulturu a své ženy s dětmi.

Co je však nejdůležitější, vzali si také luky, šípy a meče. Vynikající jezdci ze stepí přišli do tohoto kraje.

Mladíkovo varování nezůstalo bez odezvy.

Muži se chápali zbraní. Profesionální vojáci rozhoupali zvony na poplach a na výcvikových nádvořích se rozezněly plejády křiku.

„Co dělali zvědové?!“ rozčílil se Brace, když mu sdělili, že se horda Kočovníků nepozorovaně přesunula skrz hory a husté lesy přímo k nim. Být uvězněn v obleženém městě ze dne na den pro něj nebyla radostná vyhlídka. Několikrát přešel nervózně sem a tam a pak se zhroutil na židli. A začal přemýšlet.

Pro Jeth-Rovce a jejich těžkou pěchotu je pořád mnohem lepší bojovat v ulicích a na hradbách, než aby byli vydáni napospas lehké kočovnické jízdě někde v polích. Ze stejného důvodu je ale ústup vyloučen. Muži na koních s luky a oštěpy by v takovém případě udělali ze silně obrněných pěšáků lovnou zvěř. Tohle obléhání musí skončit vítězstvím, nebo alespoň zasazením hluboké rány nepříteli.

Náhlost a nečekanost celého obléhání a hrozby útoku otřásla morálkou všech mužů, kteří byli z nerovných bojů už unavení a chtěli se vrátit domů. Mnozí z nich ale válkou žili a situace jako tahle pro ně nebyla nic nového. Velká část veteránů prohlašovala, že by raději padli, než by utekli před nepřítelem se staženým ocasem. Zdálo se, že příležitost k dalšímu boji přímo vítají. Během dlouhých tažení však dorazily několikrát posily čerstvých rekrutů a mladší Jeth-Rovci by se raději vrátili ke svým rodinám, než aby zemřeli v nějakém zapomenutém haridském městě. Brace Underworth tak čelil rozkolu ve vlastních řadách a snažil se obě skupiny udržet co nejdál od sebe.

Nervozita stoupala. Hrozba byla vážná.

Kočovníci protentokrát nepřijeli rabovat. Chtějí si vyměnit životy s životy místních. Chtějí jejich domovy. Chtějí přetvořit jejich svět na svůj.

Samozřejmě, že to musí skončit násilím. Není zde jiného východiska. Mladá čarodějka si v hlavě přebírala tato fakta a došla ke stejnému názoru.

Děsilo ji to pro ni zatím neznámým způsobem. Nešlo to totiž nijak zvrátit. Bylo to zruďné a nevyhnutelné zároveň.

Její tři přátelé stáli jako zařezaní a protloukali se vlastními myšlenkami. Měli by bránit město. Ovšem neradi by přitom zemřeli. Dokonce ani Aladrian to tu nepovažoval za svou vlast. Jeho bývalý domov se nacházel stále ještě daleko odsud. Dokonce ani v bohy nevěřili. Čarodějové věří v jiné síly, Jorinci ctí pouze tradice a Jenovi se víra jevila jako věc plná naivity. Aladrian za svůj život už naplival hned na několik soch strážných bohů za to, že nechránili jeho rodinu.

Zkrátka a dobře, jejich situace byla velice obtížná.

„Kdyby to tu ubránili, mohl by přeci padnout v boji.“ zamyslela se Magda pro změnu nahlas.

Regil to viděl jinak: „Jeho úkol je chránit správce. Ten nebojuje. Zůstane ve tvrzi a bude se na tu řež dívat hezky z dálky.“

Magda posunkem mlčky uznala, že má pravdu.

„Noj, ale co když to tu dobuchnou?“

„Tak to nejspíš uteče.“ mínil Aladrian.

„Jenže to nebude jenom tak. Slyšel jsem, že se nájezdníci blíží ze všech stran. Město bude úplně obklíčené. A ty únikové chodby s tím rozhodně nepočítají, vedou jen tak daleko, co by z luku dostřelil od hradeb.“

„Každopádně je nejspíš pozdě i pro nás. Proplížit se kolem hordy by bylo příliš nebezpečné.“

Ulicí zazněly trubky bubny. Pod okny prošla armáda v plné zbroji. Pochod Jeth-Rovců a místních obránců.

Čtveřice si vzala věci, především zbraně, a sešla dolů. Potkali tam hostinského, jak brousí svou mohutnou sekeru s ustaraným výrazem.

Pohlédl na ně.

„Prý je jich víc než obvykle. Nejdou jen loupit, jdou se sem usadit.“ oznámil suše a přijal od nich peníze za ubytování.

„Dost možná si jich už neužiju.“ zabručel cynicky a zkusmo máchl sekerou. Zasvištěla. Mohutný muž se usmál.

Srdečně se s ním rozloučili několika krátkými slovy a vyšli na ulici.

Ten den slunce svítilo, jako kdyby nemělo nikdy přestat. Podzim sice pomalu končil, ale právě dnes to nebylo poznat. Les voněl jako na konci léta.

Prosté ženě sedělo dítě na klíně a spolu s ní pozorovalo hornatý obzor. Líbilo se jí tu. Pro malého to bude dobrý domov, pomyslela si.

Najednou ji zakryl stín. Z koně seskočil muž s dlouhými vlasy a sedl si vedle ní.

„Je tu krásně.“ zašeptala mu.

Muž ji políbil na tvář.

„Bude tu dobře.“ zahrčel.

Chvíli se spolu dívali na krajinu, dokud muže nepřivolal výkřik jeho kamaráda.

„Už je čas.“

Vstal. Ona položila dítě a objala ho.

Nakonec jen přikývl a otočil se, přičemž si z ramene sundal luk. Už se neohlížel. Jel do boje. Jel zajistit lepší budoucnost pro svou rodinu.

Ona si jen povzdechla a odvrátila od něj zrak.

Kdoví, zda se vrátí.

„POPLACH!!!“ zaznělo z hradeb slovo, které každý očekával.

„Morvine! Máš na starost ty hradby!“ ozval se hlas Brace Underwortha, když křičel na svého věrného kapitána.

Morvin jen kývl a potěžkal si svůj oblíbený palcát. Poté zavelel všem mužům, které Brace určil hradbám. Vesměs to byli Jeth-Rovští žoldáci a ostatní bojovníci z města. Vraseti ani draxové mezi ně nepatřili. Ti se hodili spíš na boj v poli, na rovině. Navíc místní lidé své hradby znají lépe.

Obyvatelé města zůstávali klidní. Věděli z historie, jak se mají zachovat. Pro ně nešlo o nic výjimečného. A to i přesto, že hordy nepřítelů byly prý překvapivě velké.

Ženy se loučily se svými manželi a syny. Staří otcové dávali poslední rady svým synům a mávali jim, když odcházeli vstříc nepříteli. Ronili slzy. Každý z nich. Ale jejich kroky se rozcházely. Ženy a starci doufali, že své drahé ještě spatří. Muži, jdoucí pod vlajkou do boje, doufali, že dokážou své ženy a děti ochránit.

Bojeschopní se tak přesouvali k hradbám, zatímco se čtveřice prodírala davem, který se postupně ztrácel ve vstupu do podzemí.

Jenže oni nešli s nimi dolů. Ještě jim něco scházelo.

Když vyšli na prostornější místo, mohli spatřit Brace Underwortha, jak k sobě přivolává Klorda s Hadarem.

„Vezmete si zbytky šesté a sedmé kohorty. A své osobní družiny.“

Nováčci a mladší veteráni. To nebylo obvyklé, protože Klord obvykle vedl velkou skupinu nejzkušenějších veteránů a s nimi vedl vrasety. Hadar měl místo toho velení nad všemi draxy a některými speciálními oddíly, ale nikdy nad celou kohortou.

Oba muži mlčky kývli na souhlas, ale v jejich tvářích se objevily tázavé výrazy.

„Vezmete taky mladší Jorince a zbytky severanů. Shromáždíte všechny civilisty. Vyvedete je z města, až začne hlavní nápor na hradby. Probijete

se ven a ustoupíte do lesů. V horách se ztratíte během několika dní. Koupíme vám na to čas. Tímto máte rozkaz dovést mé muže domů.“

Klord nepatřil k těm, kteří by zpochybňovali rozkazy, ale nyní namítl: „Vždyť stačí, abychom je ukryli v podzemí, než přežene bitva. Neměli bychom své síly rozdělit.“

Brace se napřímil, zahleděl se do dálky a oči se mu zaleskly.

On to věděl.

„Půjdete ven z města. Pryč odsud.“ zopakoval chladně.

„Proč my?“ zahučel Hadar, „V ulicích bych jich s ostatními draxy pobil mnoho.“

„Všiml sis, kolik vás je? Osmnáct. Osmnáct, Hadare. To je dost na chodbu, málo na ulici. Nepřátelé pravděpodobně objevili podzemí. Bude vás tam zapotřebí.“

Brace se starostlivě zahleděl na zem.

„Spoléhám na vás. Nezklamte mě.“

Klord podal Bracovi ruku.

„Rozkaz.“ pronesl tvrdě, když mu ji stiskl.

Hadar vzal Brace kolem ramen. Navzdory tomu, že drax byl o hlavu a půl vyšší, vypadal slabě a roztřeseně.

„Držte se. Budoucnost patří vám.“ povzbudil ho Brace. Pak se otočil a zahleděl se na hradby. Bitva brzy vypukne. A pokud se jim podaří oslabit útočníky dost na to, aby je zdrželi o několik dní, pak bude šance, že se civilistům podaří uniknout.

Brace „Ali“ Underworth byl obklopen svými jezdci. Družinou, jakou používal každý generál Jeth-Rova. O kus dál za ním však stála ještě jedna, méně nápadná skupinka. Mocní. Přátelé z dávných dob. Hrdinové, co si velitele vážili. A jeden dlužník.

Generál sám byl přesvědčený, že zná výsledek bitvy. Jeho zkušenosti mu říkaly, že není způsob, jak udržet město. A že nelze ustoupit se všemi. Jako paladin a zbožný muž věděl, co je jeho povinnost. Chránit nevinné.

Zůstaly mu oddíly veteránských vrasetů, žoldácká pěchota, deleroská lehká jízda a několik Jorinců. Muži, o kterých věděl, že ho budou následovat až do konce. Muži, se kterými prožil dlouhá a slavná tažení, se kterými dobyl velkou část Světa, kam přivedl mír a zbožnost. Muži, kteří žili jen pro válku, pro své velitele.

Pro Brace Underwortha.

Morvin na vrcholu hradeb s tichou bází pozoroval pruh těl daleko před sebou. Kočovníci se blížili jen z jedné strany. Ale táhli se po celé délce lesa. Nebylo možné je zhlédnout všechny najednou, zaplnili celý obzor. Tolik jich

bylo. Jejich černá kůže na zbrojích, jejich koně, kopí a meče, luky a pochodně. To vše se postupně nořilo z lesa a ztmavovalo zelenou louku.

Masa mužů, připravených k útoku. Horda odvážlivců.

Morvin pohlédl doleva a doprava.

Na tvářích místních bojovníků se zračily obavy, ale jejich brady mířily vzhůru a jejich hrudi zůstávaly nadmuté hrdostí. Vojáci z řad Jeth-Rovců, lučištníci a střelci z kuše, najmuté oddíly a pomocná pěchota, ti všichni sledovali výjev pod sebou s uvolněným opovržením. Nebezpečí čelili již mockrát. A ani dnes to nebude jiné.

Kdo se ohlédl, spatřil jízdu a generála, jak spěchali k bráně, aby o ni bojovali, až se její dřevo rozštípe.

Z lesa vyšly poslední řady nepřátel.

Hledí helmic klapla. Muži potěžkali své zbraně, střelci si připravovali své střely.

Mezi masou rozeznávali vysoké žebříky a lana. Někteří nesli beranidla.

Ozval se zuřivý jekot z nepřátelských řad.

Jezdci s luky se řítily vpřed. Napínali své zbraně proti obráncům.

Lukostřelci na hradbách zapálili své šípy. Střelci z kuše zamířili. Tětivy se napnuly.

„PAL!“ vyštěkl konečně Morvin. Jeho příkaz se jako ozvěna řítit po hradbách.

Stín se vznesl na kraj. Na obloze zazářil kov a oheň.

Střely dopadaly s ohromnou silou. Probodávaly celé muže. Oheň plašil jejich koně.

Ale kde padl jeden Kočovník, tam pořád stálo deset jiných. Jejich tětivy zadrnčely v odpověď.

Hradební kameny se potřísnily krví. Na cimbuřích se zachytávaly žebříky a lana. Beranidlo udeřilo do brány. Dřevo zapraskalo a olej se lil.

Z hradebních věží vrhli do davu několik kamenů.

Krev na obou stranách vyvolala pach bojové atmosféry. Zazněl řev. Srdce statečných se zmítala v návalu síly.

Obránci začali shazovat žebříky. Některé spadly, jiné na to byly již příliš těžké. Z lesa se dostala ke zrakům hradeb i obléhací věž.

Šípy znovu vzlétly a znovu našly své oběti.

Maradal s ohromnou přesností sestřelil jednoho z jejich vůdců. Několik Jorinců padlo pod krátkými šípy, ale střely z kuší ostatních prorážely žebra i helmy dole.

Morvin pohupoval svým palcátem. Prazil po krvi.

Na žebříku před ním se objevila tvář. Okamžitě ji zbavil lidskosti.

„Činy jsou vaše slova! Činy píší historii! Činy brání vaše rodiny! Bojujte za sebe a za dílo svých předků!“ zněl Aliho opožděný proslov. Zpoza hradeb povzbuzoval své muže, jak jen mohl.

Hlavice beranidla dopadla na bránu. Několik mužů ji neustále podpíralo. Další náraz. Trám praskl.

Už to nebude trvat dlouho.

„Držte se! Bohové Světa jsou s námi!“

Morvin shodil dalšího vojáka z cimbuří.

Maradal vystřelil zápalnou šipku proti obléhací věži. Bez účinku.

Další a další lana s žebříky lemovaly městské hradby.

Další a další šípy zabíjely. Avšak už i nahoře se bojovalo. Po žebřících přicházeli další a další nájezdníci. Meče řinčely, kopí nutila muže křičet. Sekery a palcáty rozrážely přílbice, tekla z nich krvavá kaše.

Několik žebříků obsadilo i nepřiliš chráněnou část hradeb. Mnozí z Kočovníků se dostali nahoru i jinde.

Luky musí být odloženy. Až nyní, ač krev již teče po kamenech, přichází ten skutečný boj.

Nepřipravení střelci padli brzy. Sám Morvin se svými muži čelil největšímu tlaku. A když spojenci padali v bolestech k zemi, jeho mysl se vznesla. Zaplál válečnou zuřivostí. Jako ryba ve vodě, jako mág ve svém živlu.

Jeho čepel v levé ruce švihala přes břicha a otevírala je. Jeho palcát v pravé rozbíjel hlavy a štíty.

K jeho svalům se dostal ten povznášející pocit. Mlátil kolem sebe jako smyslů zbavený. Neviděl sám sebe na světě. Svět mu v tu chvíli patřil.

Mohutný nájezdník se dostal do Morvinova dosahu. Pod prudkou ranou se jen zapotácel. Ale nestačil ani ukročit, když v okamžiku přišel o nohu.

Boj se dvěma zbraněmi je umění.

„Jdeme. Rychleji.“ pobízel Klord své svěřence. Kráčeli temnými chodbami se světlem v ruce. Skupina za ním nebyla malá. Má zodpovědnost za všechny ty lidi. Řinčení Hadarovy zbroje za ním ho však uklidňovalo.

Něco ho vzápětí zarazilo. Před nimi se znenadání objevilo světlo jiné pochodně.

Jenže všichni lidé z města jsou s nimi. Vešli přeci jen jedním vchodem. Tasil meč a pokynem zastavil dav. Hadar si nasadil helmu.

Na plápolavé stíny padlo ticho. Ticho proříznuté zahrčením Kočovníků před nimi. Skutečně našli cestu do tunelů.

Blížili se rychle.

Už jsou tady. Téměř.

Ano, zůstalo u téměř. Hadar zařval jako raněný medvěd a vrhl se kupředu. Nepřátelé byli na okamžik zděšení, když zjistili, že v chodbě

není kam uhnout. Nato je zavalila ohromná hmotnost. Následovaly ji štíty vrasetů.

Stály proti nim jen dvě desítky Kočovníků. Hadar doběhl až do poloviny jejich skupiny a oháněl se kladivem na všechny strany. Ostré a lehké zbraně nepřátel nebyly pro jeho zbroj žádnou hrozbou.

Vraseti pevně drželi štítovou zeď přes celou chodbu a jejich meče si klestily cestu vpřed.

„Do nich!“ prskl Klord a probodl dalšího z nájezdníků.

Za okamžik nepřátelům ruply nervy a utekli do tmy. Ztratili své pochodně. Hadar si sundal přilbu a mohutně si oddychl.

„Jeden by je skoro nečekal.“

„Generál měl pravdu. Museli objevit východ.“ kývl Klord.

„Takže se budeme muset probít?“ zeptal se jeden z vrasetů.

Klord se zamyslel.

„Spíš bychom měli najít jinou cestu. Když znají východ, budou na nás u něj čekat.“

Mezi nimi se náhle objevil jeden ze starých obyvatel města.

„Východ je jen jeden.“ zamával rukama, „Kvůli bezpečnosti.“

Hadar se zamračil.

„Proč je to tedy takové bludiště?“

„Těžilo se tu stříbro. Proto tolik chodeb.“ zachraptěl stařec a odkašlal si.

„Ale jsou tu ještě kanály!“ ozval se dětský hlas. Patřil malému chlapci.

„Tady, kousek odsud, je kanál, a dá se tam i odsud!“ vyhrkl.

To jim stačilo. Vojáci na sebe pohlédli a nechali se klučinou vést.

Dunivý úder.

Krátký klid.

Další mocný úder.

Trámy povolily. Obě poloviny odskočily od sebe. Brána se rozrazila a útočníci s beranidlem mohli pohlédnout do očí koní obránců.

A koně si odfrkli. Načež vyrazili kupředu.

Kočovníci pustili kládu a nahmatávali své zbraně. Dříve je však dostihla dlouhá kopí jezdců.

A okovaná kopyta.

A dlouhé jezdecké meče.

A smrt.

Jeth-Rovci vyjeli před bránu a masakrovali ty, kteří nečekali útok zblízka. Krev stříkala a její kapky létaly k nebesům. Sotva se zaleskly, spadly dolů, aby jimi mohla matka země nasáknout.

Brace kosil hlavy svým mečem. Nezapomínal pozvedávat hrud' k nebesům, aby jeho bohyně viděla, jak si její oblíbenec vede. Ano, to od ní dostával nazpět sílu a vytvralost k boji.

„Za právo!“ bouchl jeho hřmotný hlas.

Jezdci se začali ztrácet v davu nepřátel.

Zabíjeli jednoho za druhým.

Avšak i za druhým stál třetí.

A za ním čtvrtý.

A další. A další.

Koně ržáli, když trpěli pro své pány. Chroptěli, když padali k zemi. Jejich jezdci padli s nimi. Jen chvíli dokázali čelit přesile.

Mnoho se jich již ztratilo pod rukama nepřítele.

Bracovi přátelé.

Jeho věrní stoupeni.

Jeho jezdecká osobní stráž.

A nakonec i on sám.

Přišel o koně, kterému kopí Kočovníka vzalo život. Brace však dopadl na nohy. Bojoval dál. Beze strachu o život.

Pomalou ho obklopovali. Jejich jezdci se k němu blížili.

Sekal okolo sebe. Nepřátelé se začali zvolna obávat jeho bojového umění. Nepřirozená výdrž a síla je děsila, lesk jeho zbroje a meče je bil do očí a do myslí.

Přesto ho měli v hrsti.

Když ho do ramene zasáhla sekera, zapotácel se. Pak mu hrot kopí zranil nohu. Přes hrudník mu přejela špička meče.

Nehledě na to, kolik ran on sám rozdál.

Jeho tělo pomalu umdlévalo. Již zpomaloval. Podléhal.

Náhle se však ozvalo další zařehání. Do davu narazila další masa koní. Nepatřili nepříteli. Městští obránci vzali hordu útokem.

Řež začala nanovo.

To už ale jakýsi muž popadl Brace a odtáhl ho dovnitř hradeb. Tam tomu unavenému muži pomohl k sobě do sedla. Zraněný „Ali“ se pohupoval spolu s neznámým v sedle směrem k náměstí. Přivřenýma očima mohl sledovat scénu na hradbách. Obránci pomalu ochabovali. Statečného Maradala právě dotlačili k okraji. Připravil ještě dalšího muže o život, když se do něj opřela další zbraň.

Ztrácel rovnováhu.

Věděl, že se neudrží. Ještě naposledy sekl a zabil, když ztratil zem pod nohama nadobro a s křikem spadl dolů.

Také sám Morvin s několika dalšími ztrácel síly. Jeho hrud' se nadýmala mocným oddechováním.

„Za Jeth-Rov!“ zahroptěl.

Nato mu šavle vypadla z ruky. Následoval ji pramínek jasné krve.

Naposledy se rozmáchl svým věrným palcátem. Jeho zranění neustále přibývala. Cizí ostří mu přešlo po krku.

Padl na záda mrtev.

A Bracovu zraku se ten výjev vzdaloval dál a dál. Věděl, že hradby padly.

Již poslední z lidí prolezl otvorem do kanalizace.

I Klord se tedy protáhl, ačkoli se štítem měl problémy, a zavřel za sebou víko.

Dál procházeli se světlem chodbou, ovšem s tím rozdílem, že jejich nozdry ovládl zápach. Ani stoka uprostřed nebyla právě vábná. Všichni prošli několika zákrutami, občas na sebe museli zavolat, ale nakonec spatřili denní světlo. Zkoprněli, když zjistili, že to světlo je narušeno stínem mříže.

Chodba sice ústila ven, ale byla celá kryta mříží.

Chvíli se na to nehnutě dívali. Lidé vpředu předávali zprávu lidem vzadu. Pak chodba utichla a dopředu se procpal i Klord.

„Zatraceně.“ zamručel při pohledu na masivní ocelové tyče.

Právě v tu chvíli došla Hadarovi trpělivost. Nasadil si helmu, zařval a rozběhl se proti mříži. Vší silou do ní udeřil kladivem, až se jedna z tyčí mírně ohnula. Začal zběsile mlátit do mříže, ačkoli účinek byl velmi chabý.

Brace otevřel oči až na náměstí před tvrzí, obklopen svou pěší jednotkou hrdinů. Nejprve uviděl nebe. Jeho srdce se zatvrdilo. Pohládl svá zranění a pak každou ránu pevně stiskl. Když ji pustil, zůstal jen táhlý strup. Jeho bohyně mu opět pomohla.

„Adlino, stůj při mně.“ zašeptal, když tu mu po tváři stekla slza bolesti.

Začal se pomalu stavět na nohy.

Mezitím se v ulici připravovali zbylí vojáci na postup nepřítele. Vybrali si hlavní ulici v místě, kde budovy neměly podloubí. Jen třicet kroků od stěny ke stěně. Skvělé pro pevnou štítovou formaci.

Zapřeli se do sebe, rameno na rameno. V první řadě s meči, kopiníci v řadě druhé. Ti za nimi si připravili oštěpy.

Stáli pevně u sebe, spoléhaje jeden na druhého. A takto pozorovali, jak se k nim blíží ohromná masa nepřátel. Tekli ulicí jako řeka, viděli je na hradbách i v bráně.

Vlny ze stovek jejich vztyčených kopí, lesk z jejich mečů. Jezdci v té řece pluli jako kusy klád. Vraseti ten výjev mlčky pozorovali.

„Půjdeme, a zemřeme se ctí!“ nevydržel ticho jeden z nejmladších. Ostatní mladší kusy mu hlasitě přitakávaly. Ovšem, většina vojáků z oddílu byla jiná. Ostřílení veteráni. Mnohým z nich již táhlo na čtyřicet.

Ti stáli klidně, bez hnutí. Jeden si lhostejně vložil do úst žvýkací tabák. Tihle muži si nepotřebovali nic dokazovat. A jejich „Klid, mladej.“ mluvilo za všechno. Mezi jizvami jim na tvářích hrály i vrásky. Jejich oči již dávno ztratily oheň, ale zato se v nich zračila moudrost.

Byli vlastně docela rádi, že se dostali až sem, narozdíl od jejich kamarádů. Ale teď, teď to bude jiné.

„Zemřeme že?“ řekl do vzduchu jeden, jako kdyby mluvil o tom, že se sousedova dcera vdala.

„Jo, asi to tak bude.“ odpověděl druhý se stejným zájmem a vyplivl tabák.

„No, hoši, třeba tahle bitva vejde do dějin.“ zasmál se další.

„Jo, a třeba taky ne.“

„Heleďte, už jdou. Saláti.“

Skutečně. Řítily se k nim nepřátelé ve veliké přesile. Avšak jejich organizace zaostávala.

„Máš někoho doma?“

Všichni nesouhlasně mručeli. Tazatel se usmál a i ostatní pochopili.

Ne, oni jsou vojáci. Vědí, proč jsou tady.

Pozvedli oštěpy a vrhací sekery.

Viděli vítězoslavné výrazy prvních útočníků. Jako kdyby si mysleli, že Jeth-Rovským vrasetům rupnou nervy. Že skrz ně při svém počtu hravě prorazí. To se ale krutě spletli.

Jakmile byly obě strany dost blízko sebe, vraseti propukli ve vražedný smích a vrhli své zbraně. Stále ve formaci se rozběhli proti nepříteli.

Mnoho kočovníků padlo pod svistem vrhací zbraně. Vzápětí do nich narazily pevné štíty.

Vraseti stáli v řadě vedle sebe a tlačili na nepřítel.

Již to znali. Drželi řadu, jak byli zvyklí.

Pro jejich schopné ruce s meči nebyl problém kosit nepřátele po desítkách. Při zásazích se smáli, na svá zranění hleděli jako na poctu a na jejich tvářích byla vidět i radost.

Bitevní vřava a řinčení oceli. To byl přeci jejich živel.

Tlačili na ně. Sekali. Bodali přes své štíty.

Pak jeden padl, zasáhla ho sekera. Jeho místo zaujal druhý. Projevoval stejné nadšení. Ale i on za chvíli padl.

Jejich krev se začala mísit s krví nepřátel. Ovšem, té nepřátelské bylo podstatně více. V tělech kočovníků také bylo možné najít rány do zad. Ustupovali.

Jenže jich bylo stále dost. Jako řeka tlačili na vrasety a oni stáli jako hráz a drželi je. Na hrázi se ale objevovaly trhliny. Přesto však držela stále pevně.

Rození válečníci totiž neustávali. Dělalí to, co umí.

Bojovali. Byl to jejich druh umění. Umění zabíjet se ctí.

Těla pod jejich nohama přibývala. Vraseti se však drželi osvědčené taktiky a tlačili na Kočovníky svými štíty. Na těch se už tvořily mohutné skvrny od krve.

Čas od času na některý z nich vypadl obsah nějakého břicha. Někdy se od některého z nich odrazila useknutá končetina. Někdy štít upadl, když padl jeho nositel.

To je v bitvě běžné. Kočovníci na to však tak zvyklí nebyli.

Do lesa na druhé straně města se ozývaly zvuky nárazů kovu na kov. Pravidelných a rytmických.

„Nemá to cenu, nech toho.“ držel se Klord za hlavu. Díval se, jak se za celou dobu mříž skoro nezměnila. Jen Hadar byl o něco udýchanější.

„Půjdeme raději jinudy.“ dodal.

Hadar se ale nenechal odvolat. Ještě dvakrát mocně udeřil. Kromě mírného prohnutí a omlácení však vypadala mříž stále stejně.

„Mně se zdálo, že už povoluje. Zdání klame.“ odvrátil se. Klord přikývl. Hadarovi to ale nedalo. Otočil se a ještě naposledy praštil vší silou do mříže.

V tu chvíli viděli, jak ze zdi venku vylétlo několik cihel a kamenů.

Mříž s vrzáním vypadla ven.

Pevnost byla pevně zavřená. Uvnitř zůstávala opevněná její posádka. Správce věřil, že Jeth-Rovci město ubrání, ale do té doby odmítal vystrčit nos. Chaos bitvy sem zatím nedorazil a většina stráží se tísnila na té straně ochozu, odkud bylo vidět na boj na hradbách.

Magdino okno bylo naštěstí na opačné straně.

„Teď. Pojd’.“ pravil Regil a pomohl Magdě do okna pevnosti.

„Ech, no, tak tu čumákujem. Co teďkon?“

Reg se zahleděl na Aladriana.

„Podle našich zvěděů je úniková chodba pod vinným sklípkem.“

Aladrian kývl a střelec pokračoval: „Průchod je velmi úzký, ale po několika metrech se má rozšiřovat do jeskyně. Tam si na něj počkáme a ze tmy ho přepadneme, až budou v chaosu utíkat. Pak zmizíme v tunelech.“

Regil ztichl a nahlédl dveřmi do chodby. Vedl ostatní ke schodišti. Zatímco však nenápadně nahlížel dolů, ozvaly se blížící se kroky. Místo

dolů se vydali nahoru. Vyběhli dvě patra a přeběhli halu. Magda se rychle zorientovala a zapadla do blízkých dveří. Zbytek čtveřice ji rychle následoval.

Místnost byla prázdná.

Zavřeli za sebou dveře a dívali se jeden na druhého.

„Je to špatné,“ začal Regil, „Dole u schodů to hlídají. Budeme muset počkat na příležitost.“

„Ale co když mezitím kapitán unikne tunely?“ otázala se starostlivě čarodějka.

„Neunikne. Město je obležené a útěk tudíž nebezpečný. Správce ho nebude riskovat, pokud má šanci, že se Jeth-Rovci ubrání.“

„Ubrání? Proti takové přesile?“ zvedl obočí Aladrian.

„Nebylo by to poprvé.“ mrkl na něj Regil a posadil se na okno. Svým přesunem se dostali na druhou stranu věže. Vysoko.

Viděli ven na bitvu.

Dívali se, jak nepřátelé v dálce ztékají hradby. Jako voda. Děsivé množství Kočovníků by zarazilo každého pozorovatele. V tu chvíli na to ale nemysleli. Pozorovali skupinu vrasetů, jak se urputně brání. Na nohou jich stála už jen polovina, ale okolo nich se válely vysoké hromady mrtvých nepřátel.

„Tvrďáci.“ pískl Jen.

Na náměstí před tvrzí se shromažďovaly zbytky obyvatel. Zůstali, odhodlaní bránit svůj domov až do posledního dechu. Brace se ještě sbíral a léčil si zranění. Podpora jeho bohyně mu přitom přišla velice vhod.

Kočovníci nakonec obešli vrasety jinou ulicí a vpadli jim do zad. Nezpanikařili. Bojovali až do konce, který ale musel přijít. Poslední z nich řval „Jeth-Rov!“ tak hlasitě, že to mohli na tu dálku i slyšet.

Pak vřava na chvíli utichla.

Náměstí a tvrze bývají hlavní body města. Zde je obojí u sebe.

Na tvrzi čtveřice, na náměstí lidé se zbraněmi, Brace Underworth a jeho Mocní.

Odvedení sedláci a měšťané byli viditelně vyděšení, když se k nim blížil pochod nepřítele. Vršky jejich kopí se kývaly, jejich sekery se klepaly a jejich srdce zachvátil strach.

„Běžte.“ zamumlal Ali jen tak pro sebe.

Jejich oběť nepotřebují. Musí jen udržet chodby, aby mohli utéct potřební.

„Běžte!“ zakřičel na ně na druhý pokus.

Poslechli ho a věnovali mu vděčný pohled. Někteří ale přesto zůstali. Okolo osmdesáti mužů. Byli to ti, kteří neměli s kým utíkat. Ti, kteří měli svůj jediný domov zde. Vdovci a staří mládenci. Tuláci. Ti zatrpklí a lakomí, dokonce i zloději, ti všichni měli k tomuto místu svůj vztah.

A hodlali za něj padnout.

Brace vstal. Jeho věrní vojáci, jeho armáda, ani jeho kůň tu již nejsou. Věděl, že nejde o udržení chodby. Tady šlo o čest. Šlo o to, že má padnout se svými muži.

I Mocní to věděli.

Byla to zvláštní skupina mužů. V bitvách prakticky nepoužívaná. Dobrodruzi pro armádu, říkalo se jim. Fungovali jako spolehliví průzkumníci nebezpečných míst. Nasazováni tam, kde je potřeba malého množství silných mužů. V bitvě o Relidius kryli skupinu útočících Jorinců.

Nyní však byli tím posledním, co zbylo.

Jeden z nich byl hubený a pružný válečník. Ozbrojený jen oštěpy a štítem. Dokázal je vrhat rychle a se smrtelnou přesností. Při boji zblízka překvapoval svou ohromující rychlostí.

Další byl čaroděj, který se specializoval pouze na blesky. Po každé bouři měl tolik síly a energie, že v následujícím boji jeho blesky dokázaly sežehnout na prach jakéhokoli tvora.

Třetí rytíř v brnění, schopný vést svůj meč tak, že mu téměř žádná zbroj neodolala.

Jeho kamarád byl ohromný barbar ozbrojený dvoubřitou sekerou. Nerozlučná dvojice, jak s rytířem, tak se sekerou.

Pátý měl vzezření blázna. Dokázal namíchat směsi, co měly úžasné účinky. Posilující elixíry, lektvary schopné vyléčit válečníka dřív, než si stačil nabrousit meč. A také mnohé výbušniny.

Místo šestého Mocného zaujímal čistokrevná elfka. Její umění s lukem obdivoval každý střelec z Jeth-Rova, dokonce i Jorinci uznale pokyvovali.

Další, sedmý, byl ze všech nejzvláštější. Byl poloprůhledný, jako duch. A také polohmotný. Jeho tělo se chovalo jako voda. Ovšem, sám byl v boji prakticky nepoužitelný.

Osmý byl starý hrdina z jiné doby a jiného místa. Nebyl to bojovník a nosil jen krátkou čepel. Avšak to, jak jeho oči četly situaci, jeho úsudek, to z něj dělalo nebezpečného muže.

Devátý, zdánlivě jen sedlák, používal k boji narovnanou kosu. Nepřátele zpravidla překvapovalo, když tou kosou trestal kohokoli poblíž. Byl to paladin, vyznavač Cerilia, boha odříkání. Právě ten nyní přinesl Alimu nenápadnou bedýnku. Dřevěnou. Její zvláštností bylo jen malé víko, opatřené masivní závorou.

Brace do závory kopl, aby odpadla.

„Dnes mi splatíš dluh.“ pronesl zvolna.

Chvíli se nic nedělo. Pak se bedýnka sama od sebe převrhla a vykutálela se z ní lesklá černočerná helma s rohy.

Poté z bedny vyjely dva nárameníky, rovněž černé. Bylo jasné, že se do ní nemohly vejít. Následovaly je chrániče loktů, rukavice ze stejné černé oceli, hrudní plát, chrániče stehen a holení a nakonec i plátové boty.

Nejdřív se to vše poskládalo na jednu hromadu.

Náhle se však jednotlivé součásti začaly samy od sebe skládat dohromady a vytvořily postavu.

Postavu dvanáct loktů vysokou.

Postavu, která neměla jediný náznak těla.

Postavu z částí zbroje.

Tenhle byl desátý. Nikdo netušil, kdo by to mohl být. Brace mu říkal Duch zbroje, ale to byl jen jeho osobní název. Zjev přišel k bedničce a vytáhl z ní ohromný obouruční meč. Pak se bednička rozpadla na prkénka.

Impozantní stvoření z černé oceli se hotové lesklo na slunci a Brace se spokojeně usmíval.

Deset mužů se seběhlo kolem generála.

Měšťané udělali totéž sami se sebou. Když se proti nim z ulice vynořil nepřítel, jeden z nich zakřičel: „Na ně!“.

A oni šli. Rozběhli se jako vlna proti nepřátelům. Neměli dobré zbraně, ani výhodu, žádný výcvik, nic. Bránili však svůj domov.

Za pár okamžiků se stalo přesně to, co chtěli.

Padli, aby si zachovali hrdost. Ale se svou statečností vzali s sebou každý nejméně jednoho útočníka.

Brace na to nereagoval. Nechal jim jejich boj.

Kočovníci obklopili náměstí. Jejich dav vojáků utvořil půlkruh kolem poslední jedenáctky Jeth-Rovské armády. Těm kryla záda zeď tvrze, a v ní vchod do ní.

Dál však Kočovníci nepostupovali. Čekali, až se k nim prodere jejich vůdce.

Mohutný barbar urozené krve se na koni dostal doprostřed své armády, odkud ho mohl každý vidět. Pronesl závěrečná slova ke svým vojákům. Stejně jako oni věděl, že proti hrdinům nikdo nepůjde dobrovolně. Obyčejně by vyhrožoval popravou či uříznutím ucha. Ale dnes měl jiný nápad.

Jeho pobočník vyjel ze souvislé řady mužů a koní. Křepčící Kočovníci ztichli.

„Vydejte nám město! Vydejte nám otroky! Prozradte nám únikovou cestu! Necháme vás žít a sloužit! Odmítněte Velkého Zavarchána a zažijete nelidské mučení! Vzdejte se!“ odříkával lámaně směrem k tvrzi.

Brace se ušklíbl. Nechat je nadělat z lidí otroky. Jen ať si to zkusí.

Pak zmrzla jeho tvář i krev v žilách.

Za jeho zády nad ním se ozval hlas.

„Přijímáme!“ zakřičel správce. Stál na malé terase v polovině výšky tvrze. Kapitán stráže stál vedle něj.

Regil ve vyšším okně se zavrtěl náhlým zamražením v zádech. Má ho přímo pod sebou.

Brace Underworth se zkoprněle otočil a vzhlédl. Proto čekali. Proto jsou ještě v pevnosti a ve městě. Doufají, že budou moci prodat své zkušenosti s vedením města. Že obětují svobodu vlastních lidí, aby jim zůstala alespoň část moci. Pokud teď vyradí východ z města a nechají Kočovníky pochyťat obyvatele, pak všechny dnešní oběti, všechny Bracovy plány, veškeré Jeth-Rovské zkušenosti s vedením války byly k ničemu.

„Odešli...“ začal správce a generál zavřel oči. To slovo dopadlo na jeho srdce tako těžké kladivo.

Ale další slova už nepřišla.

Správcovým tělem pronikl shora až dolů cizí předmět. Šipka proletěla skrz jeho rameno, přes orgány, pánev a slabiny až hluboko do stehna, kde se zasekla zevnitř v koleni. Byl na místě mrtvý.

Brace Underworth vzhlédl nahoru do okna.

Tohle je jejich umění války. Jejich síla. Síla Jeth-Rova...a Jorinu. Tohle je jejich způsob.

Z terasy dolů stékal proud jasné správcovy krve a odpovídal útočnickům na jejich nabídku.

Jasně *ne*.

Sám Zavarchán vyjel z řady. Soptil vzteky.

„Nejhezčí z otrokyň tomu, kdo přinese hlavu některého z nich!“ zahřměl a ukázal svým zahnutým mečem na poslední skupinku obránců.

Pak se divoce rozkřičel.

Jeth-Rovský generál se jen sarkasticky pousmál. Na oplátku ukázal svou zbraní zpátky na barbara. Před jeho nosem se zjevila průhledná ruka a vlepila mu facku.

Deset Mocných se zachechtalo.

Oblíbené kouzlo všech bohů.

Brace si jediný vystačil s pouhým úsměvem. Tohle je ono. Tohle malé kouzlo byla možná nejdůležitější událost za celou bitvu. Narušilo autoritu vůdce Kočovníků. Pokud některý z jeho následovníků touží po moci – a vždycky se někdo takový najde – pak může tato událost vést k rozkolu. A ten by přinesl to, o co se dnes bojuje nejvíce.

Čas.

Brace s Mocnými vytvořili půlkruh. Záda měli krytá pevností.

„Budeme žít navždy!“ zařval generál a pozvedl svou zbraň. Mocní přidali své hlasy a nelidská skučení. Stálo jich tam deset, s křikem za sto a s odvahou za tisíc.

Kočovníci se rozkřepčili a vrhli se vpřed na zbývající obránce. Strhla se nepřehledná řež.

Obránci se semkli k sobě a každý z nich bojoval s řadou protivníků, jako kdyby v životě nic jiného nepoznal. Osamělí bojovníci púlili celé muže, jejich končetiny nebo jejich lebky. Do davu šlehalý blesky. Jejich výboje odhazovalý vojáky a jejich části.

Duch zbroje máchal jako pomínutý svým obouručákem. Vodorovně. Dlouhý dosah zbraně se pokaždé zakousl jako kosa do semknuté řady nepřátel, ze které pak létaly vzúru hlavy a kusy masa. Jeho nelidská síla šířila zkázu a strach všude kolem sebe.

Před otrhaným paladinem se objevil obrovský černý kúň. Na jeho hřbetě seděl kočovníký vyjednávač s dlouhým kopím v rukou. Jeho hrot poustevníka těsně minul, zatímco se mu elegantně uhýbal a pak vší silou zabořil svou narovnanou kosu do pobočnickova stehna. Krev stříkala z nohy, když skrz ni zasáhl i samotného koně a donutil ho s chroptěním splašeně utéct pryč.

Boj se na okamžik zklidnil, protože útočníci částečně ztratili svůj elán a začali se bojujících hrdinů bát. Pak si ale museli vzpomenout, že by se měli více bát svého vlastního vůdce a znovu se vrhli vpřed. A i když Mocní bojovali bok po boku s nevýslovnou silou, i když pobili každý deset nepřátel, objevilo se dalších deset a za nimi stálo dalších sto.

Sám Brace bojoval v chaotických soubojích svým bodákem na štítu a mečem. Moc jeho bohyně mu kouzly pomáhala držet si nepřátele od těla. Zářivý oheň šlehal z jeho meče tak, jako bafá plamen. Jeho zbroj ho chránila s mocnou silou. Jako kdyby sama Adlina věděla, že se její věrný služebník brzy odebere na odpočinek. A pokud má skutečně odejít, měl by odejít zářící a s hromadou mrtvol ubohých kacířů kolem sebe.

Byl spokojený s bitvou. S bitvou, kterou prohrál.

Sám pro sebe byl vítězem.

„Pořád sloužím jemu.“ konstatoval Regil, když zastřelil správce. Měl kapitána stráží pod sebou, ale věděl, co je důležitější.

Aladrian válečnický zamručel a vrhl se dolů ze schodů. Pevností se ozývaly zmatené výkřiky o tom, že správce je mrtvý. Hlasy křičících se třásly a byl z nich slyšet strach. Všude duněly kroky, jak se obránci snažili dostat dolů do chodeb.

Všichni ale ne. Aladrian se pod schody téměř srazil s kapitánem stráží. Jejich pohledy se setkaly. Chladný, bledý Aladrian a kapitánova tvář zrudlá vzteky. V chodbě se dívali jeden na druhého a začali kolem sebe kroužit jako divoké šelmy.

„Jsme s tebou.“ zašeptala Magda opodál. Viděla, jak se někteří z kapitánových mužů blížili z vyšších i nižších pater.

„V hnoji ho nenecháme.“ uchechtl se Jen vedle ní.

Z náměstí k nim dolehl radostný křik jedenácti bojovníků. Stále ještě bojovali. Jak se zdá, chvíli ještě potrvá, než padnou.

Aladrian se kryl svým velkým štítem s madly a pevně svíral své věrné kopí. Proti němu stál kapitán, v rukou dlouhý meč a podezřívavě si ho měřil. Bylo mu jasné, o co jde. Původně vyběhl, aby zlikvidoval toho drzého střelce, ale předtím bude muset vyřídit ještě tohoto staříka.

Zato pod nimi se ozval další jásot, tentokrát kočovnický. Jeden z deseti hrdinů podlehl.

„Za Adlinu!“ ozval se vzápětí silný hlas Jeth-Rovana.

Regil to viděl. Kvůli probíhajícím vojákům nemohl běžet hned za Aladrianem, takže zatím zůstával u okna. Pohledem na bojujícího generála byl přímo hypnotizován.

Brace stál na druhém schodu k tvrzi, hlavu vztyčenou a tělo zkrvavené od ran. Vzduch kolem něj se tetelil. Síla z něj přímo tekla. Odrážel útoky a zasazoval rány. Stačila mu vždy jen jedna, přesná a tvrdá. Ze schodů tekla kočovnická krev. Ta Bracova stále jen zasychala na jeho živé kůži.

Už tam stál sám.

Zabodl čepel na svém štítu do krku dalšího bojovníka. Jeho meč připravil o ruku druhého. Když oba padli, zasvištěl vzduchem šíp a zabodl se mu přímo do hrudi. Jeho zbroj nedokázala ochránit svého nositele.

Zakymácel se a vyplivl krev.

Upustil svůj meč na zem.

Válečník z davu se na něj vrhl.

Brace se vztyčil a bleskurychle mu přiložil na krk svou dlaň. Bojovník zachroptěl. Na krku mu zůstal zářivý otisk ruky, který ho sám o sobě škrtil.

Přilétl další šíp. Ali máchl rukou, šíp prudce sklonil dráhu letu ve vzduchu asi dva kroky před generálem a vrátil se k tomu, kdo ho vystřelil.

V tu chvíli Brace Underwortha opustily síly. Podlomila se mu kolena a klesal k zemi. Další z šípů již jeho bohyně odklonit nedokázala.

Do krku.

Pak přiletěl poslední. Ten však byl již zbytečný.

Generál Brace „Ali“ Underworth, hrdina obnoveného Jeth-Rova a paladin bohyně snů zemřel na schodech města, které bránil do posledního dechu.

Aladrian zatřásl hlavou a shodil si tak vlasy za ramena.

Kapitána obklopili dva z jeho mužů.

Jeden z nich se na Aladriana divoce vrhl. Jeho protivník však neustoupil a místo toho bleskově zaútočil. Voják se ani nestačil rozmáchnout, když dostal zásah kopím mezi pláty v brnění. Krev zbarvila kov a on se zhroutil. Náraz byl tak silný, že se Aladrianovo staré kopí přelomilo vejpůl. Ten jen pustil zbytky ratiště a tasil meč.

Podíval se veliteli stráží přímo do očí.

Ta postava.

Ta tvář.

Ta jizva.

Byl jen starší. O trochu starší...

Aladrian viděl v hlavě, jak kapitán krutě vraždí jeho rodinu, jak se vysmívá světu dobrých lidí. I po tolika letech zahořel nenávistí.

Kapitánův ret se našťavaně zdvihl a jeho ruka potěžkala meč.

Pak zapomněl na svět okolo a soustředil svou sílu. Tvrdě praštil Aladriana do štítu. Ten mu bez zaváhání odpověděl stejným způsobem. Kapitán byl dobrý šermíř. Vykryl ránu s grácií.

Regil pozvedl kuši.

Ne. Tohle je jeho boj, blesklo mu v hlavě.

Stál na schodech. Poslal smrt členu kapitánovy stráže. V tu chvíli však zaslechl vrznutí prkna nad sebou a otočil se právě včas, aby se ještě stihnul uhnout svištícímu ostří halapartny.

Upadl přitom nazad a začal se kutálet dolů ze schodů. Na pomoc mu přiběhl Jen Vocas, aby ho chránil před dalšími příchozími. Strážný nahoře najednou uklouzl po nevysvětlitelně zledovatělém stupni a spadl na Regila. Proměnili se v klubko rukou a nohou, peroucí se na schodišti.

Aladrian s kapitánem tak najednou osaměli.

Oba nyní měli jen svůj svět pro sebe.

Jen oni dva. Jen stará křivda. Jen boj.

Aladrian promáchl vzduchem a pak jeho čepel sklouzla po plátu zlatavé zbroje. Kapitán se poté pokusil o kličku. Bodl však o mrknutí oka pomaleji. Aladrian těsně uhnul přímému zásahu.

Krev se mu nahrnula do hlavy.

Za mě! Za pravdu! Za čest!

Protočil meč v zápěstí. Ušetřil kapitánovi ránu do ramenního plátu. On zakolísal a po zbroji mu začala téct krev.

Oba najednou pak zařvali pokřikem bojovníků.

Pokřikem, který neznamenal nic. Jenom zvířecí boj. Rozhodující bitvu, nic víc. Celá pevnost Glaridomu slyšela jejich sílu. Zvuk se odrážel od stěn do uší válečnicků.

Kapitán zaútočil z boku.

Aladrian taktak vykryl úder čepele. Nato kopl kapitána do břicha a odmrštil ho.

Ten jenom zavrčel a znova se vrhl proti svému protivníkovi. Špička meče udělala kroužek ve vzduchu. Pak se silou padla na Aladrianův štít. Starý muž se pod ranou prohnul. Dokázal ale vystřelit ruku s mečem a bodnout. Donutil překvapeného kapitána o krok ustoupit. Sotva se však Aladrian narovnal, pocítil bolest v boku. Zakousl se do něj kapitánův meč. Byl rychlý.

Aladrian na okamžik spatřil jeho oči. Zářily nadšením. Kapitán na něj cenil zatnuté zuby. Šílená grimasa vítězího bojovníka ho udolávala. Starý válečník však zapomněl na bolest a švihl. Výsledkem byla hluboká rýha na kapitánově paži.

Zloduch zaskučel bolestí. Ale nepřestával bojovat.

Provedl výpad.

Aladrian se kryl a vracel.

Chvíli bojovali bez zranění. Jen kov narážel na kov. Třísky létaly z madel na Aladrianově štítu. Kapitánova zbroj byla také promáčkuta či proražena na mnoha místech.

Nenávist sžírala srdce obou mužů a hnala je neustále proti sobě. Jejich dech se zrychloval a v jejich výkřicích se začínala objevovat únava. Svět obou dvou se zmenšil na vůli vydržet a překonat svého soupeře.

Konečně se Aladrianovi podařilo zasáhnout. Jeho čepel smýkla po té protivníkově a zakousla se do jeho stehna. Kapitán zaskučel a zavrával.

Aladrian se znovu rozmáchl. Zasáhla ho naslepo vržená rána pěstí – přímo do obličeje.

Oba se s obtížemi dostávali zpět na nohy.

Tvrdý boj začal nanovo. Pouze zbroje válečníků pokrývalo více krve než na začátku.

Prudce oddychovali.

První sebral síly kapitán a znovu udeřil. Setkal se s Aladrianovým mečem a pohledem. Odskočili od sebe a začala nová série zběsilých úderů. Nechyběla v nich zkušenost a grácie. Rychlost byla rozhodující. Oba chytli druhý dech. Oba si sáhli na dno svých sil. A oba zrychlovali. Avšak žádný z nich nemohl získat přesilu.

Každý nadějný úder byl na poslední chvíli odvrácen. Každý pokřik byl v okamžiku přebit jiným. Každou vteřinou narůstal hněv.

Regil skopl vojáka dolů ze schodů a tasil meč. Uvědomil si, že je proti halapartně v nevýhodě. Přesto má ale právě tady nejlepší šanci udržet schodiště.

Halapartník na něj vzápětí začal dotírat svou dlouhou zbraní. Regil se stíhal krýt, ale útok v tu chvíli považoval za příliš riskantní. A navíc si dobře pamatoval, na co se každý Jorinec spoléhá, když je v úzkých.

Jenův vrhací nůž mu v jednu chvíli proletěl kolem ramene a zasáhl vojákovu přilbici. Nezranil ho, ale stačil na to, aby muž překvapeně zavrával. A to Regovi stačilo, aby zaútočil a člena stráže nemilosrdně probodl.

Aladrian zaútočil na slabé místo v brnění na ruce. Prořízl kapitánovi celé levé předloktí. Jeho levá ruka očividně měla souboje dost.

Avšak pokračovali. Jakoby se nic nestalo.

Zakrvácené meče rozzuřených válečníků se nezastavovaly.

I dobří šermíři by na ně hleděli s úctou.

Pár těsných škrábanců narušilo souboj. Nic jiného.

Aladrian udeřil.

Pak kapitán.

A tak pořád dál. Síly je opouštěly jen pomalu, jako kdyby jim rostoucí vztek neustále plnil žíly novou energií. Vyrovnanost souboje je činila čím dál zuřivějšími.

Největší souboj života to byl již pro oba. Málokdo dokázal kapitánovu meči vzdorovat delší dobu. Málokoho chtěl Aladrian zabít, jen jeho ano. S radostí.

Starý muž se mocně nadechl. Něco mu zakřičelo v hlavě. Znamenalo to mnoho, zároveň to však bylo velice krátké.

Ted!

Meč protivníka byl nízko.

Aladrian prudce a přesně švihl zprava doleva. Přímo ke kapitánovu krku.

On se jako na příkaz bohů sehnul. Ramenem si kryl hlavu. Aladrianův meč znovu zasáhl jeho ruku.

Kapitána znovu zbolela, ale nyní byl na tahu on.

Bodl.

Jeho meč projel jedním z Aladrianových vaků na bylinky. Na zem se začaly sypat zelené lístky.

Dostal se i skrz zbroj. Na zem dopadlo několik kovových kroužků a kus tvrzené kůže.

Špička prošla i skrz staré tělo. Na zem začala téct krev.

Zkrvavená špička meče spatřila světlo. Pak se vrátila do těla a zase vyšla ven, když kapitán s úsměvem vytáhl svůj meč z Aladrianova břicha.

Válečník klesl na kolena, jeho vlastní zbraň mu vypadla z ruky. Na kamenné podlaze řinčela jako zvon. Síly ho opouštěly. Jako kdyby na něj náhle začalo dopadat stáří.

Zvedl zrak. Viděl smějící se tvář velitele stráží. Muže, který zabíjí nevinné s radostí.

On zvítězil. Znovu zvítězil.

Proč jsem žil takhle? Zlí lidé mají vždycky navrch.

Aladrianovy poslední myšlenky vířily v jeho hlavě.

Mohou žít po svém. Nevadí jim, co páchají jiným. Nedojdou trestu.

A on sám byl poražen a zabit.

Byla to pro něj poslední ironie osudu. Poslední bolestná hra, kterou s ním sehrál. Aladrian již dávno ztratil smysl života. Během let se mu však s obtížemi podařilo znovu jej nalézt. Jenomže poté ho osud opět zradil a on se teď jen může dívat do tváře člověka, který zabije ještě mnoho dalších.

Sledoval ty oči. Ty sobecké oči. Nedokázal je zastavit. Ani onu tvář. Tu tvář, která ho pronásledovala polovinu života.

Voják, vůdce, dnes kapitán stráží. Ani ho nezná jménem.

Vzal mu nakonec všechno. Aladrian už dávno chtěl zemřít. Ale ne takhle. Ne na hranici nejvyššího pokoření.

Jeho boj? Je tu přeci se mnou.

Aladrian umíral a stále sledoval kapitánovu vítěznou grimasu. Jak se mu obličej v přílbě křiví a vysmívá se mu.

Jenže když se starý válečník již chystal vydechnout naposled a padnout nadobro, přilétla ze strany drobná šipka.

Aladrian zahlédl ten krátký pohled plný překvapení. Střela z takové blízkosti dokázala prorazit helmici dovnitř i ven. Cestou rozprášila zkažené myšlenky kapitána. Oči se mu zalily krví a smrtí. Do haly se z jeho hlavy vyřítila tmavá kaše.

A tak ten člověk padl na zem mrtvý dřív, než starý válečník.

Aladrianovy pocity se tím okamžikem obrátily. Křivdil svému osudu, jak se zdálo. Spletl jeho cestu s cestou, kterou vyznávali hrdí střelci malého národa.

Mít krytá záda. Vždy stát za tím druhým vedle sebe. Nikdy nezaváhat, když jde o tvého parťáka. Síla Jorinu byla s Aladrianem a na prahu smrti mu dopřála vítězství a zadostiučinění.

Naposledy přelétl zrakem tváře svých přátel. V očích mu mohli vidět radost a uspokojení. Pak pohlédl oknem na nebe. Zdálo se mu mezi mraky modřejší než obvykle. Světlo ho vábilo k sobě.

Už jde. Už končí všechno utrpení.

V drobných okamžicích dlouze vzpomínal na své činy. Nelitoval žádného. Narodil se, žil a musel někdy zemřít. A ten čas právě přišel, v tu pravou chvíli.

Tělem mu projížděl chlad, cítil, jak mu selhávají orgány.

Avšak jeho duše ještě sídlila v těle a užívala si ten pocit.

Vlastně mu to všechno bude chybět. Život je přeci jenom krásný, ovšem jen když končí smrtí. Aladrian byl jako unavený člověk. Zoufale toužil usnout a spát. Toužil po tom už dlouho. Věděl ale, proč žil až dodnes. Nyní může spočinout v klidu.

Avšak to už mu ruce chřadly a víčka se zavírala.

Jeho dech se zastavil.

Blažený úsměv na jeho tváři ale přetrval.

Padl z kolen na zem. Vedle něj již dávno chladlo tělo jeho protivníka.

Když dopadl, byl již mrtev. Magdě stekla po tváři slza.

Regil přišel k padlému válečníkovi a položil mu ruku na rameno.

Hluk bitvy je ale všechny vrátil do reality. Do vstupních dveří začalo mlátit beranidlo. Celá pevnost se tím chvěla. Praskot dřeva prozrazoval, že už dlouho nevydrží.

„Pomozte mi s ním!“ zařval Regil a čapnul Aladrianovo těžké tělo za popruh na jeho zbroji. Táhli ho spolu s Jenem ke schodům a pak dolů. Po vojácích jakoby se slehla zem.

Magda byla dole první a rozhlédla se kolem.

„Chodby. Museli uniknout chodbami!“

Regovi nikdy nedošlo, jak je Aladrian mohutný muž. Když ho konečně dotáhli dolů, brána na konci síně už mlela z posledního. S každým dalším nárazem z ní vyletělo víc třísek.

Magda je po chvilce přemýšlení začala vést doleva. Zatáhli Aladriana do vedlejší síně, menší, určené pro osobní potřebu pána tvrze. Vedly do ní jediné široké dveře, která za sebou zabouchli právě ve chvíli, kdy Kočovníci s křepčením rozrazili hlavní vchod.

Regil s prudkým oddechováním položil Aladriana hned za dveřmi na zem.

Udýchaně zašeptal: „Promiň příteli. Musíme tě tu nechat.“

Dobře věděl, že nemá smysl snažit se utéct z města s mrtvým tělem, které je těžší než on sám.

„Hej, čarofuko,“ prohlásil Jen, zatímco se rozhlížel, „Estli ses spletla, dodnaj nám pekně po čuni.“

Zavřela oči.

„Ne. Je to tady. Musí to být tady.“

Dobře věděla, že vojáci museli někudy uniknout. A že je vchod do tunelů v této části pevnosti. Lepší místo, než tohle, v přízemí tvrze nebylo.

Pokud se plete, bude je to všechny stát život.

Pokud nenajdou vchod, tak taky.

Zamrazilo ji v zádech.

Během chvíle se ozvalo bušení na dveře. Někdo s nimi lomcoval. Křik nájezdníků za nimi sílil každým okamžikem. A pak uslyšeli tupé mlácení, jak se někdo na druhé straně snažil prosekat dovnitř.

Regil si nabil kuši. Zaklekl za stůl a namířil na dveře.

Jen Vocas ho chtěl napodobit, avšak věděl, že mu už zbývá jen pár vrhacích dýk. Dostal ale nápad.

Stejně jako Magda. Začala zapáleně prohledávat místnost, až konečně našla to, co hledala. Džbán s vodou.

Ve dveřích zapraskalo.

Pomalou vylila vodu do mísy na stole. Regila, který se na ni nervózně ohlížel, si nevšímal. Byla nepřírozeně klidná. V tu chvíli se nepoznávala.

Věštění není o čtení z různých věcí a okolností. Osud vede a není o náhodě. Věštění je vědění.

Mhual-Debova slova jí ubíhala v hlavě a zvolna se jí tříbila mysl.

Jen vítězoslavně vytáhl hlavu ze svého cestovního vaku a pak vyndal na světlo tři předměty.

Nejprve malou kuličku z pryskyřice, v níž byl zabodnutý klacík.

Poté svou sbírku ďábelsky silných pálenek. Míchal je všechny dohromady do jedné velké lahve.

Třetí předmět byl nejdůležitější.

Dřevěná tyčinka se sirným koncem. Tyčinka, kterou Regil sebral po Wizlwonovi. *A pak prejže čórovat je špatný*, pomyslel si Jen.

Velká sekera právě prorazila prkno ve dveřích. Regil vyčkával. Sekera narazila do dveří znovu. Regil zamířil. Pak se dveře pod dalším nárazem celé rozštíply a objevil se v nich statný Kočovník.

Střela z kuše ho patřičně přivítala.

V tu samou chvíli hodil Jen svou drahocennou pálenku proti příchozím. Do poslední chvíle doufal, že nebude muset obětovat svůj milovaný namíchaný chlást, ale časy se holt mění.

Regil se sehnul za stůl a začal spěšně nabíjet kuši, takže válečníci, kteří se začali přes mrtvá těla a zbytky dveří drát dovnitř, spatřili Jena jako prvního. Při pohledu na takového skrčka se jeden z nich ironicky zakřenil.

Jen Vocas mu pohled oplatil. Bleskurychle škrtl o cimbuří a zapálil kuličku. Zamumlal několik slov, pokřižoval se dost zvláštním gestem a házel.

Hořící kulička proletěla elegantním obloukem mezi nájezdníky a přistála v louži pálenky.

Zaduněl drobný výbuch.

Kus dveří proletěl Magdě těsně kolem hlavy. Ani se nepohnula. Zírala do zčeřené vody v míse a soustředila se. Na žádné pitomé kusy dřeva létající smrtící rychlostí kolem neměla čas.

Zatím se pálenka mohutně rozhořela a dodala trojici trochu času.

Jen sklopil hlavu, vzdávaje tak čest svému „šéfovi“. Považoval Aladriana za dobrého a čestného muže. Dokonce i zloději si takových cení. Oheň prudce stravoval tělo starého válečníka a spolu s ním i polovinu místnosti. Regil se stále krčil za stolem. Ztuhl leknutím s napůl nabitou kuší a třesoucícma se rukama. Když v křiku hořících mužů navíc viděl, jak

se Jenovi lesknou v očích plameny, vzpamatoval se. Ale na Jena Vocasa se už nikdy potom nedíval tak jako dřív.

Ne. Krve už bylo dost. My tři dnes nezemřeme.

Magda vzhlédla od hladiny a neomylně se otočila k jedné ze stěn. Bez zaváhání na ni zatlačila a pod jejíma rukama se náhle otevřely skryté dveře. Vykročila do tmy tajné chodby. Neohlížela se.

Regil si kryl rukou obličej před žářem a naposledy se zadíval do plamenů, kde se žářem svíjel mrtvý Aladrian. Střelec se narovnal, spustil ruku od obličeje a věnoval zemřelému pár vteřin ticha. Pak se náhle otočil a bez dalšího váhání zmizel v tunelu.

Když za nimi poslední Jen pečlivě zavřel dveře, obklopila je černočerná tma. Museli poslepu nahmatávat stěny chodby. Za okamžik však temnotu prořízly Magdiny světlušky. Regovi přesto začalo pomalu docházet, že vlezli z deště pod okap. Podzemí mohlo být rozlehlé tisíce kroků na všechny strany. Spletité a plné nebezpečných míst. Bez znalosti cesty se klidně může stát, že budou bloudit celé dny. Povzdechl si a začal přemýšlet. Chodba ven možná bude značená. Nebo prostě širší než ostatní. Možná by mohli zkusit i stopovat, přeci jenom tudy před chvílí prošly desítky mužů. Jenomže pokud se jednou nebo dvakrát spletou...

Náhle ho z myšlenek vytrhl nenadálý nedostatek světla.

Spatřil, jak Magda s neotřesitelnou sebejistotou rázuje pryč do podzemí a vzdaluje se jim. Vůbec ji nezajímalo, že nechala jeho i Jena za sebou. Vyběhli za ní.

Kráčela jako v transu. Vnímala okolí a mluvila s nimi, ale většinou jen na půl úst, jako kdyby byla myšlenkami někde jinde. Regil ani Jen magii nerozuměli, ale bylo jim jasné, že je Magda vede ven. Znejistěli pokaždé, když odbočila do úzké nebo nevýrazné chodby, ale čarodějka se nezastavovala a nedávala jim možnost zaváhat.

Šli desítky minut, dokud nespatrii kotouč denního světla.

„Hurahoj!“ zajásal Jen.

Okraje východu lemovaly čerstvé díry a před ním ležela masivní mříž. Čarodějka se znenadání zastavila v ústí chodby. Slunce se jí opřelo do očí. Zamžourala a zavravorala.

Než stačila upadnout, zachytily ji střelcovy ruce. Pomalu zamrkala a její víčka očividně přemáhala velkou únavu. Zmateně se rozhlížela kolem.

„Kde to jsem?“ zašeptala, „A kdo jsem?“

„Ej, zrovna teď kon jsi jak zfetlá drevokocka na zčureném vobláčku.“

Regil sjel Jena pohledem, který by mohl štípat dříví.

„Jmenuješ se Magda. Dovedla jsi nás ven z města. Jsme u východu z podzemí.“

Jak Jorinec mluvil, hleděla na něj. Bylo vidět, že ho vůbec nepoznává. Přesné věštění je velice náročná technika, která vyžaduje nahlížení do myslí žijících i mrtvých lidí, čtení vzpomínek a mentální pohyb v čase. Čím přesnější má být výsledek, tím hlouběji je třeba se do věštění ponořit a opustit vlastní realitu. A v tom spočívá velké nebezpečí, neboť hlubší věštba znamená těžší návrat zpátky.

„V čarodějově věži je skříň s modrými šaty. Vedle ní stojí hrnek s vyrytým věnováním. Tento hrnek se rozbil během mytí nádobí jednoho pozdního odpoledne,“ začala odříkávat se zavřenýma očima, „Věž stále stojí a je obydlená. Bydlí v ní mocný muž. Muž měl učednici s černými vlasy. Učednice a modré šaty spolu souvisí. Oděv i dívka patří do přítomnosti. Žena je stále naživu.“

Regil se nervózně rozhlížel okolo vchodu. Mohli by počkat ve tmě tunelů, ale každým okamžikem roste šance, že se bude v okolí pohybovat kočovnická hlídka. Až si užijí plundrování a začnou pronásledovat uprchlíky, bylo by lepší být daleko odsud.

„Žena má přátelskou povahu. Nemá ráda prsteny. Má nadání pro magii. Její oblíbená barva je modrá. Její oblíbené šaty jsou modré.“

Jen Vocas obrátil oči v sloup a vydal se skrz houští ven. Role se obrátily a Regil tentokrát vedl čarodějkou. Neustále pokračovala v monotónním odříkávání naučených vět.

Opatrně procházeli lesem. Před sebou viděli širokou stezku, čerstvě vyšlapanou mnoha lidmi. Nešli přímo po ní, ale drželi se na dohled. Stranou, v hustém porostu. Dostali se tak až na kopec, z jehož vrcholku byl v dálce vidět Glaridom. Tam našli kočovnickou pozorovatelnu – avšak prázdnou. Tam našli stopy kopyt koní a první známky pronásledování.

Tam se Magda úplně probrala.

„Miluje pohlazení vánku a ranní rosu. Oceňuje na lidech statečnost a smysl pro čest. Myslí si, že svět má ještě šanci. Nepřestane věřit, že je v každém člověku mnoho dobrého. Dokázala vzdorovat a dokázala tvořit. Je křehkou nadějí pro všechny, kteří sami neměli štěstí. A jsem to já.“

S posledním slovem se její mysl definitivně vrátila do přítomnosti. Zamrkala a v jejích očích se objevil rozum. Pochopila, kde je a kdo je. A že to dokázala, že našla cestu ven a že přežili. Rozhlédla se kolem sebe.

Podívala se na Regila. Potěšeně se na něj usmála. Mladý střelec stál ve slunečním světle na kopci, hrud' hrdě vypjatou, přestože se mu ve tváři zračily starosti. V rukou třímал svou věrnou kuši a na zádech mu visel meč. Každý jeho pohyb naznačoval, že s obojím umí zacházet se smrtící lehkostí. Když se na něj ale dívala, uvědomila si také to, že Regil od jejich prvního setkání získal rozvahu, chladnou soudnost, se kterou bral životy.

Z vražedného stroje se stal pečlivý obchodník se smrtí – jeho střely dokázaly životy i zachraňovat a on to pochopil.

Podívala se na Jena. Na šibalského zlodějíčka, navždy stejného a přesto změněného. Vypadal stejně, mluvil stejně a pořád byl stejně nevypočitatelný. Ale navzdory tomu se jeho činy změnilly z prosté snahy přežít na něco jiného. Magda si ráda myslela a představovala, že se polepšil, že v něm probudila zárodek sebeobětování a dobra. Jenže to se dělo pouze v její hlavě a ona to věděla. Na svých cestách společně provedli věci, které pomohly mnoha, i když jejich práce byla často krvavá a bylo zapotřebí prohnání. Bez Jena Vocasa by to nezvládli. I díky němu získali sedláci u Relidia svobodu, i díky němu zbavili svět dvou prohnilých parchantů. Ale on to nedělal kvůli dobrému pocitu. Prostě ho to bavilo.

Podívala se na Aladriana.

Nebyl tam.

Místo něj viděla v dálce město, v něm hořící tvrz a nad ní pruh kouře, který se táhl vysoko do nebe.

„V čarodějově věži je skříň s modrými šaty...“ začala pomalu a do očí se jí draly slzy. Hlas se jí roztrásl, jak si začala uvědomovat, že to nebyla jen vize, jen jedna z nekonečného množství možností. Že se nemůže vrátit soustředěným odříkáváním skutečnosti. Že se to doopravdy stalo. Že je to minulost nesmazatelně zapsaná v realitě vesmíru.

Kolena se jí roztrásla. Náhle nedokázala nést vlastní váhu a začala se hroutit. Regil ji zachytil a ona mu upadla do náruče. Pohlédl jí do očí.

„Musíme jít dál.“ prohlásil pevně a pomohl jí zpátky na nohy.

Jen Vocas se krčil v houští opodál a mžoural do dálky na druhé straně kopce, směrem od města.

„Čumkáte to takyc? Co to toto?“

Opatrně se připlížili za ním. Ušli ještě pár kroků a pak ještě kus. Skrývali se mezi stromy. Pak se konečně přiblížili dost na to, aby v dálce rozeznali mrtvolu. Z jejích zad trčel šíp. Vítr se obrátil a když se zaposlouchali, slabě v něm slyšeli hluk boje.

Bylo jim jasné, co se děje. Kočovníci odhalili prchající Jeth-Rovce a obyvatele města. Pronásledují je na koních. Jejich šípy jsou smrtící a přesné. Loví lidi jako stádo štvané zvěře. To, co se tam děje, to není boj, ale lítá jatka. A výsledkem budou další mrtví a mnoho otroků. Tím směrem vedla vyšlapaná cesta, kolem níž byly v zemi výmluvně zapíchané šípy. Stezka smrti.

Každý instinkt v Regově těle říkal, že je nejrozumnější se tomu směru obloukem vyhnout. Nejlepší by bylo zaběhnout do lesa a vyšplhat po té příkré stráni. Tam se koně nedostanou. I Jen Vocas cítil, že je třeba využít zmatku a proklouznout pryč. Všichni tři tímhle dostali šanci nepozorovaně

uniknout, protože lidé prchající z města odlákali Kočovníky z jejich pozorovatelných. Nejspíš jim tím zachránili život. Byla by škoda ji jen tak zahodit. I Magda si to musela připustit. Měla strach. Pravý a nefalšovaný strach z hordy barbarů s ostrými šípy a frkajícími koňmi, který ji pobízel k tomu, aby utíkala a nezastavovala se.

Aladrian by tam šel.

Šel by tam navzdory nebezpečí, navzdory následkům, navzdory tomu, že existuje jen malá šance na úspěch. Vrhla by se tam po hlavě, ve jménu všech žen a jejich dětí, které jsou tam v úzkých. Bojoval by jako lev a jako rytíř.

Ale Aladrian tu není.

Jsou tu už jen oni tři.

Zastavili se. Pohlédli jeden na druhého. Na okamžik slyšeli jen svůj roztřesený dech.

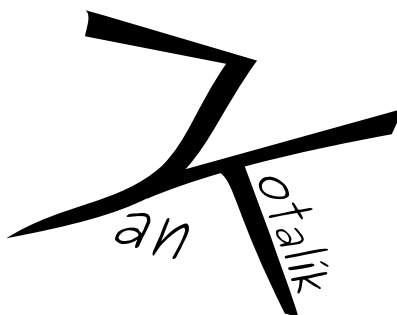
A pak se rozeběhli po cestě.

Jan Kotalík

Síla Jorinu

*Líbilo se vám to? Mně taky.
Ukažte prosím tuto knížku přátelům.*

Děkuji.

Vydáno na www.jadropudla.cz
287 stran

© 2017-2018 Jan Kotalík

Elektronická verze optimalizovaná pro mobilní telefon, dostupná zdarma.